DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Zehir
Ustası
Maria V. Snyder
DE
X
Olümcül bir zehir kurmanın ötesinde...

1

Beni bir tabut gibi saran karanlıkta hapsolmuşken hatıralarımı zihnimden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu çevremde. Aklımın gittiği her yerde canlı anılar pusuda bekliyordu.

Siyahlara bürünmüşken yüzüme doğru gelen akkor alevleri anımsadım. Ellerim sırtıma batan bir direğe bağlanmış olmasına rağmen saldırıdan geri kaçarak kurtulabilmiştim. Yangın derimi kavurmadan çekilse de o gün kaşlarımı ve kirpiklerimi kaybetmiştim.

Bir adamın haşin sesi "Alevleri söndür!" emrini vermişti. Çatlamış dudaklarımın arasından alevlere üflemiştim. Ateş ve korkudan kuruyan ağzımda nem kalmamıştı; dişlerim fırında pişmiş gibi ısı yayıyordu.

Adam "Aptal," diye küfretmişti. "Ağzınla değil. Zihnini kullan. Alevleri zihninle söndür."

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi cehennemî yangını ortadan kaldırmaya odaklamaya çalışmıştım. Adamı yaptığını bırakmaya ikna etmek için ne kadar saçma da olsa her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha çok çabala." Isı bir kez daha yüzümü yalarken parlak ışık gözlerim kapalı olmasına rağmen beni körleştirmişti.

Başka bir ses "Saçını ateşe verin," emrini vermişti. Diğer adamınkinden daha genç ve hevesli çıkan bir erkek sesiydi. "Bu kızı cesaretlendirir. Dur, peder, bana bırak."

Sesi tanıdığımda bedenim büyük bir korkuyla titremişti. Düşüncelerim dağılıp yerlerini anlamsız bir uğultuya bırakırken beni bağlayan ipleri gevşetmek için olduğum yerde kıvranmıştım. Boğazımdan bir vızıltı çıkmış ve ses tüm odayı kaplayıp alevleri söndürene dek giderek yükselmişti.

Kilidin metalik tangırtısı beni irkilterek kâbus gibi hatıramdan kopardı. Ağır kapı açılırken soluk sarı bir ışık demeti karanlığı biçip taş duvar boyunca ilerledi. Fenerin ışığına maruz kalan gözlerim parlaklıktan kamaştı. Köşeye sinip gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Kımılda sıçan, yoksa kırbacı getiririz " İki zindan muhafızı boynumdaki metal tasmaya bağladıkları zinciri çekerek beni ayağa kaldırdılar. Boğazımın çevresi acıdan yanarken ileri doğru tökezledim. Titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulduğumda muhafızlar kolayca ellerimi arkadan zincirleyip ayaklarımı kelepçelediler.

Beni zindanın ana koridorundan geçirirlerken gözlerimi titreyen ışıktan kaçırdım. Ağır, kötü kokan hava yüzüme çarptı. Çıplak ayaklarım tanımlayamadığım, türlü pıslık birikintilerinin içinden geçiyordu.

Diğer mahkûmların çağrılarını ve iniltilerini duymazdan gelen muhafızlar bir an olsun duraklamazken kalbim duyduğum her yeni sözle tekliyordu.

"Ha, ha, ha... Biri sallanacak."

"Hop, çat! Bir bakmışsın yediğin son yemek bacaklarından aşağı akmış."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Beslenecek sıçanlardan biri eksiliyor"

"Beni alın! Beni alın! Ben de ölmek istiyorum!"

Durduk. Kısık gözlerimin arasından bir merdiven gördüm. Ayağımı ilk basamağa atmaya çalışırken zincirlere takılıp düştüm. Muhafızlar beni ayağa kaldırdı. Taş basamakların sert kenarları derimi yırtıp kollarımda ve bacaklarımda yaralar açmıştı. Art arda iki kalın metal kapıdan geçirildikten sonra yere atıldım. Gözkapaklarımın arasından geçen gün ışığı gözlerime batıyordu. Yanaklarımdan aşağı yaşlar akarken gözlerimi sımsıkı kapadım. Mevsimlerdir ilk kez gün ışığını görüyordum.

Buraya kadarmış. Aklımdan bu iki sözcük geçerken giderek paniğe kapılmaya başladım. Yine de idamımın zindandaki sefil hayatımı sonlandıracak olması beni teselli ediyordu.

Beni yeniden ayağa kaldırmalarıyla önümü göremez halde muhafızları takıp ettim. Böcek ısırıkları ve pis samanların üzerinde uyumaktan bedenim kaşınıyordu. Üzerime sıçan kokusu sinmişti. Bana verilen çok az suyu yıkanmaya harcayamamıştım.

Gözlerim ışığa alışınca çevreme bakındım. Duvarlar çıplaktı; zamanında bana şatonun ana koridorlarını süslediği söylenen efsanevi altın şamdanlardan ve incelikle işlenmiş duvar halılarından eser yoktu. Soğuk taş zeminin orta kısmı yıpranıp düzleşmişti. Muhtemelen sadece hizmetçilerin ve muhafızların kullandığı gizli koridorlarda ilerliyorduk. İki açık pencerenin yanından geçerken hiçbir yiyeceğin doyuramayacağı bir açlıkla dışarı baktım.

Çimenlerin parlak zümrüt yeşili gözlerimi acıttı. Ağaçlar yaprak mantolar kuşanmıştı. Çiçekler patikaların kenarlarına danteller işlemiş, fıçılara sığmayıp taşmıştı. Serin esinti pahalı bir parfüm gibi kokuyordu; derin bir neles çektim. Dışkıların ve terin ekşi kokularından sonra havanın kokusunu içime çekmek güzel bir şarap içmekten farksızdı. Sıcak, cildimi okşuyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Hep nemli ve soğuk olan zindana kıyasla bu huzur veren bir dokunuştu.

Sanırım sıcak mevsimin başındaydık, ki bu da beş mevsim boyunca hücremde kapalı kaldığım anlamına geliyordu. Bir mevsim daha kalsam tam bir yıl edecekti. İdamı bekleyen biri için bu son derece uzun bir süreydi.

Zincirlenmiş ayaklarımla yürümeye çalışmaktan nefes nefese kaldığımda beni geniş bir büroya soktular. Duvarlarını Ixia Bölgesi'nin ve ilerisindeki toprakların haritaları kaplıyordu. Zemindeki kitap yığınları düz bir çizgi boyunca yürümeyi güçleştiriyordu. Her yerde kimi az kimi çok tükenmiş mumlar vardı. Mumların alevine yaklaşan kâğıtların kenarlarında yanık izleri seçiliyordu. Üzeri belgelerle kaplı, etrafı yarım düzine koltukla çevrili, geniş, ahşap bir masa odanın ortasını kaplamıştı. Büronun arka tarafında bir adam masasında oturuyordu. Arkasındaki ardına kadar açılmış kare pencereden içeri giren rüzgâr omuz hizasındaki saçlarını uçuşturuyordu.

Ürpermemle zincirlerim şakırdadı. Hücreler arasında geçen fısıltılı sohbetlerden hükümlülerin asılmadan önce suçlarını itiraf etmeleri için bir yetkiliye götürüldüklerini çıkarmıştım.

Siyah pantolon ve yakası iki kırmızı elmasla süslenmiş siyah bir gömlek giyen adamın üniformasından bir komutanın danışmanı olduğu anlaşılıyordu. Solgun yüzü ifadesizdi. Safir mavisi gözleri beni süzerken hayretle açıldı.

Bir anda nasıl göründüğümün bilincine varıp başımı eğerek paçavraya dönmüş, kırmızı mahkûm elbiseme ve sarı nasırların sertleştirdiği, kirli, çıplak ayaklarıma baktım. İnce kumaşın arasından çizgi çizgi kirlerle kaplı cildim görünüyordu. Uzun, siyah saçlarım yağlı yumaklar halinde omuzlarıma dökülüyordu. Ter içindeki bedenim zincirlerin ağırlığı altında yalpalıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir kadın mı? İdam edilecek bir sonraki mahkûm bir kadın mı?" Sesi buz gibiydi. Yüksek sesle telaffuz edilen *idam* sözcüğünü duyunca ürperdim. Az önceki sakin halim bir anda kaybolmuştu. Yanımda en küçük zayıflık emaresi gösterenlere eziyet eden muhafızlar olmasa hıçkıra hıçkıra kendimi yere atardım.

Adam saçının siyah buklelerini çekiştirdi. "Dosyanı okumaya daha fazla zaman ayırmalıydım." Muhafızları gönderdi. "Gidebilirsiniz."

Adamlar gidince eliyle masasının önündeki koltuğa oturmamı işaret etti. Ben koltuğun ucuna yerleşirken zincirler şakırdadı.

Masasındaki bir dosyayı açıp sayfaları karıştırdı. "Yelena, bugün şanslı günün olabilir."

Aklıma alaycı bir yanıt gelse de kendime sakladım. Zindanda geçirdiğim süre boyunca adamakıllı aldığım bir ders varsa, o da asla karşılık vermemekti. Başımı eğip gözlerimi kaçırdım.

Adam bir süre sessiz kaldı. "Terbiyeli ve saygılı. Gözüme iyi bir aday gibi göründün."

Odanın dağınıklığına rağmen masa tertipliydi. Dosyam ve bazı yazı gereçleri dışında masada sadece üzerlerindeki gümüş şeritleri parlayan, iki küçük, siyah heykelcik vardı: Canlı görünecek kadar mükemmel yontulmuş panterler.

"Yargılanıp General Brazell'ın tek oğlu Reyad'ı öldürmekten suçlu bulundun." Durup parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "Bu da Brazell'ın bu hafta niye buraya gelip infaz listesiyle yakından ilgilendiğini açıklıyor." Adam benimle değil de kendi kendine konuşur gibiydi.

Brazell adını duyunca midem korkudan düğümlendi. Kendimi çok yakında onun bana sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde olacağım düşüncesiyle sakinleştirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ixia Bölgesi'nin ordusu sadece bir nesildir iktidarda olsa da ordunun hükümdarlığında Davranış Yönetmeliği adı altında katı kanunlar yürürlüğe girmişti. Barış zamanı – yani çoğu zaman, ordunun iktidarı söz konusu olduğundan tuhaf kaçsa da çoğunlukla barış hâkimdi– doğru davranışın gereği olarak bir insan bir başkasının hayatını almamalıydı. Biri cinayet işlerse cezası idamdı. Nefsi müdafaa veya kazara ölüme sebebiyet vermek mazeret sayılmıyordu. Bir kişi suçlu bulunduğunda katil halkın önünde asılmayı beklemek üzere komutanın zindanına gönderilirdi.

"Sanırım hakkındaki karara itiraz ediyorsundur. Mesela biri suçu üzerine atmıştır veya cinayeti kendini korumak için falan işlemişsindir." Adam koltuğuna yaslanıp yüzünde bıkkın bir ifadeyle bekledi.

Uzun zamandır kullanılmayan ses tellerimden "Hayır, efendım," sözlerini güçbela çıkardım. "Onu ben öldürdüm."

Siyahlar içindeki adam koltuğunda doğrulup bana sert bir bakış attı. Sonra yüksek sesle güldü. "Bu iş daha iyi sonuçlanabilir. Yelena, sana tercih hakkı vereceğim. Ya idam edilirsin ya da Komutan Ambrose'un yeni çeşnicisi olursun. Son çeşnicisi kısa süre önce öldüğünden onun yerine birini getirmemiz gerekiyor."

Ağzım şaşkınlıktan açık, kalbim güm güm atar halde ona baktım. Şaka yapıyor olmalıydı. Belki de benimle eğleniyordu. Gülmek için ne de güzel bir yoldu bu. Mahkûmun yüzünün ümit ve neşeyle aydınlandığını gördükten sonra onu darağacına gönderip yüzündeki ifadeyi silmek...

Adama ayak uydurdum. "Bu işi ancak bir aptal reddeder." Bu kez hırıltılı sesim daha yüksek çıkmıştı.

"Eh, bu hayat boyu sürecek bir görev. Eğitimi ölümcül olabilir. Ne de olsa komutanın yemeğinde zehir olduğunu zehirle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rin tadının neye benzediğini bilmeden nasıl anlayabilirsin ki?" Kâğıtları düzenleyip dosyaya soktu. "Şatoda sana uyuyacağın bir oda tahsis edilse de günün çoğunu komutanın yanında geçireceksin. Bazı mahkûmlar ölmeyi yeğlediler. En azından bunu yaparak ölümün bir sonraki ısırıkla gelip gelmeyeceği şüphesiyle yaşamaktansa tam olarak ne zaman öleceklerinden emin oldular." Dişlerini sıktı, yüzünde vahşi bir sırıtış belirdi.

Ciddiydi. Bütün vücudum titriyordu. Hayatta kalmak için bir şans! Komutanın hizmetinde olmak zindandan iyi olduğu gibi darağacından da sonsuz kat daha iyiydi. Zihnimde sorular uçuşuyordu: Hüküm giymiş bir katıldım, bana nasıl güvenebilirlerdi ki? Beni komutanı öldürmekten veya kaçmaktan ne alıkoyabilirdi?

Bu soruları sorarsam hatasını fark edip beni darağacına gönderir diye onların yerine "Şu an komutanın yemeklerini kım tadıyor?" diye sordum.

"Ben tadıyorum. Bu yüzden yerimi alacak birini bulmanın derdindeyim. Ayrıca Davranış Yönetmeliği'nde bu işin ölüm cezası alan birine teklif edilmesi gerektiği belirtiliyor."

Artık yerimde duramayacak hale geldiğimden ayağa kalkıp zincirlerimi peşimden sürükleyerek odada dolandım. Duvarlardaki haritalar stratejik askeri konumları gösteriyordu. Odadaki kitapların isimlerinden güvenlik ve casusluk tekniklerini konu edindikleri anlaşılıyordu. Mumların halinden ve sayısından odada geç saatlere kadar çalışıldığı belliydi.

Gözlerimi yeniden danışman üniforması giyen adama çevirdim. Bu adam komutanın baş güvenlik sorumlusu ve Ixia Bölgesi'nin geniş istihbarat ağının lideri Valek olmalıydı.

Valek "Cellada ne diyeyim?" diye sordu.

"Ben aptal değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Valek dosyayı kapattı. Kapıya yürüdü; yürüyüşü ince buzun üzerinden geçen bir kedi kadar zarif ve çevikti. Kapının açılmasıyla koridorda bekleyen muhafızlar dikkat kesildiler. Valek kendileriyle konuşunca başlarını salladılar. Bir muhafız bana doğru geldi. Gözlerimi ona diktim. Zindana dönmek Valek'in teklifinde yoktu. Kaçabilir miydim? Odaya göz gezdirdim. Muhafız beni arkama döndürüp tutuklandığımdan beri taşıdığım kelepçeleri ve zincirleri çıkardı.

Kanlı bileklerimin çevresinde kırmızı yaralar oluşmuştu. Boynuma dokunup uzun zamandır metalin altında kalan derimi yokladım. Parmaklarımı çektiğimde uçlarına yapışkan kan bulaşmıştı Koltuğa tutundum. Zincirlerin ağırlığından kurtulunca içimi tuhaf bir his kaplamıştı; kendimi sanki havalanıp gidecekmişim veya bayılacakmışım gibi hissediyordum. Baygınlık halim geçene dek derin derin soludum.

Kendime gelince Valek'in masasının yanında dikilip iki kadehe içki doldurduğunu fark ettim. Kapağı açık bir dolabın içinde tuhaf şekilli şişeler ve çeşitli renklerde kavanozlar vardı. Valek elindeki şişeyi dolaba koyup kapağı kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Margg'ı beklerken iki tek atabiliriz diye düşündüm." Bana içinde kehribar rengi bir sıvı olan kalaylı bir kupa uzattı. Kendi kupasıyla kadeh kaldırdı. "Yeni çeşnicimiz Yelena'ya. Selefinden daha uzun süre dayanmanı dilerim."

Kupam dudaklarımın önünde kalakaldı.

Valek "Rahatla," dedi. "Her zamanki kadeh kaldırma seremonisi bu."

İçkiden büyük bir yudum aldım. Sıvı gırtlağımdan kolayca aşağı kayarken boğazımı hafifçe yaktı. Bir an için midemin içkiyi kaldırmayacağını düşündüm. Uzun zamandan beri ilk kez sudan başka bir şey içiyordum. Hemen duruma alıştım.

Valek'e benden önceki çeşniciye ne olduğunu soramadan bana içkinin içinde neler olduğunu tanımlamamı söyledi. İçkiden daha küçük bir yudum alıp yanıt verdim: "Balla tatlandırılmış şeftali."

"Güzel. Şimdi bir yudum daha iç. Bu kez yutmadan önce sıvıyı dilinin etrafında döndür."

Bana söyleneni yaptığımda ağzıma hafifçe turunçgillerden bir meyvenin tadı geldi. "Portakal mı?"

"Doğru. Şimdi gargara yap."

"Gargara mı?" diye sordum. Başını salladı. Kendimi bir aptal gibi hissederek içkinin kalanını gargara yaptım. Az kalsın kendimi tutamayıp sıvıyı tükürecektim. "Çürük portakallar!"

Gülen Valek'in gözlerinin çevresi kırıştı. Yüzü sanki demirden dövülmüş gibi sert hatlı olsa da gülümsediğinde yumuşamıştı. Bana kendi içkisini uzatıp deneyi yinelememi istedi.

Biraz çekinceyle bir yudum aldığımda hafif portakal tadını ayırt ettim. Kendimi çürük tadı için hazırlayıp Valek'in içkisini gargara yaptığımda gargara yapmamın sadece portakal esansı tadını kuvvetlendirdiğini fark edip rahatladım.

"Daha mı iyi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Evet."

Valek masasına geçip bir kez daha dosyamı açtı. Tüy kalemini alıp yazarken bir yandan benimle konuşuyordu. "Çeşnicilik konusundaki ilk dersini aldın. İçkinin içinde Kelebek Tozu denen bir zehir vardı. Benimkindeyse yoktu. Kelebek Tozu'nun bir sıvıda olup olmadığını anlamanın tek yolu gargaradır. Ağzına gelen o çürük portakal tadı zehirdi."

Başım döner halde yerimden kalktım. "Ölümcül müdür?"

"Yüksekçe bir doz seni iki günde öldürür. Belirtiler ikinci güne kadar ortaya çıkmaz, o andan sonra da iş işten geçmiş olur."

"Ben ölümcül doz mu aldım?" Nefesimi tuttum.

"Elbette. Daha az olsaydı zehir tadını alamazdın."

Midem kalktı; öğürmeye başladım. Valek'in masasına kusup rezil olmamak için gırtlağımdaki safrayı mideme geri gönderdim.

Valek başını kâğıt yığınlarından kaldırıp yüzümü inceledi. "Seni eğitimin tehlikeli olacağı konusunda uyarmıştım. Fakat sen dengesiz beslenmeden mustaripken vücudunun mücadele edemeyeceği bir zehir veremezdim. Kelebek Tozu'nun bir panzehri var." Bana içinde beyaz sıvı olan küçük bir şişe gösterdi.

Koltuğuma yığılıp iç geçirdim. Valek'in metalik yüzü geri dönmüştü. Panzehri bana uzatmadığını fark ettim.

"Sormadığın ama sorman gereken soruya yanıt olarak bunu..." Valek küçük şişeyi havaya kaldırıp salladı "... komutanın çeşnicisinin kaçmasına engel olmak için kullanıyoruz."

Gözlerimi ona dikip ne ima ettiğini anlamaya çalıştım.

"Yelena, cinayet işlediğini itiraf ettin. Teminatımız olmadan sana komutana hizmet etme görevini veremezdik. Muhafızların gözü hep komutanın üzerinde olduğundan herhangi bir silahla onu tehdit etmen pek muhtemel olmayacaktır. Diğer türlü misillemelere karşı da Kelebek Tozu kullanıyoruz." Va-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lek panzehir şişesini alıp gün ışığı altında döndürdü. "Hayatta kalman için her gün bundan bir doz alman gerekiyor. Panzehir zehrin canını almasını engelleyecek. Her gün büroma geldiğin sürece panzehri sana vereceğim. Bir sabah kaçırırsan ertesine ölürsün. Suç işlersen veya ihanete kalkışırsan zindana geri gönderilir, zehir canını alana dek orada kalırsın. Yerinde olsam bu sondan sakınırdım. Zehir şiddetli mide kramplarına ve dizginlenemez kusmaya neden olur."

Ben durumumu henüz tam olarak idrak edememişken Valek'in gözleri omzumun gerisindeki bir noktaya takıldı. Arkama dönünce hizmetçi üniforması giyen şişman bir kadının kapıyı açtığını gördüm. Valek kadının adının Margg olduğunu söyledi; temel ihtiyaçlarımı Margg sağlayacaktı. Hareketlerinden kendisini izlememi istediği belli olan Margg az önce girdiği kapıdan dışarı çıktı.

Valek'in masasındaki şişeye baktım.

"Yarın sabah büroma gelin. Margg seni yönlendirecek."

Valek açıkça huzurundan ayrılmamı istemiş olsa da sormam gereken tüm sorular dudaklarımda hazır beklerken kapıda durakladım. Sorularımın hepsini içime attım. Birer taş gibi mideme çökerlerken kapıyı çekip aceleyle beni beklemeden yürüyen Marrg'ın peşine takıldım.

Margg hiç hız kesmedi. Ona yetişmek için nefes nefese kaldım. Koridorları ve dönemeçleri aklıma kazımaya çalışsam da Margg'ın geniş sırtından ve hızlı yürüyüşünden başka bir şeye odaklanamaz olduğumda pes ettim. Uzun, siyah eteği zeminin üzerinde süzülür gibiydi. Hizmetçi üniforması, siyah bir etek ve boyundan ayak bileğine uzanan, bele sıkıca tutturulan bir önlükten ibaretti. Önlüğün üzerinde iki sıra halinde küçük elmas desenleri uzanıyordu. Margg nihayet hamamda durduğunda başımın dönmesi geçsin diye yere oturmak zorunda kaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Margg, yayvan yüzünü tiksintiyle buruşturarak "Leş gibi kokuyorsun," dedi. Emirlerine itaat edilmesine alışık olduğunu belli eden bir tavırla hamamın uzak ucuna işaret etti. "İki kez yıkan, sonra keselen. Sana üniforma ayarlayacağım." Odadan çıktı.

Banyo yapmak için duyduğum güçlü istek içimi yakıyordu. Canlanarak mahkûm giysisini çıkarıp hızla suyun başına gittim. Başımın üzerindeki oluğu açmamla sıcak su çağlayarak aktı. Komutanın şatosunda hamamın üst katında bulunan sıcak su tankları vardı. Bu, Brazell'ın müsrifçe döşenmiş evinde bile olmayan bir lükstü.

Başıma çarpan damlaların sesinin zehirleri bana unuttıracağı ümidiyle ayakta dikildim. Itaatkârca saçımı ve bedenimi iki kez yıkadım. Sabun boynumu, el ve ayak bileklerimi yaksa da bunu umursamadım. İki kere daha ovalandım, cıldımdeki inatçı kir lekelerini iyice ovsam da bunların çürükler olduğunu fark edip durdum.

Sanki şelalenin altında duran vücuttan bağımsızdım. Tutuklanıp hapsedilmenin acısını ve rezilliğini bedenim çekmiş olsa da ruhum o bedeni çoktan, Brazell'ın malikânesinde geçirdiğim son iki yılda terk etmişti.

Anıden gözlerimin önüne Brazell'ın oğlunun görüntüsü geldi. Reyad'ın öfkeden çarpılmış yakışıklı yüzü. İstemsiz bir hareketle onu savuşturmak için kollarımı kaldırdım. Görüntü beni titrer halde bırakıp kayboldu.

Kurulanıp havluya sarınmak bile yorucu bir işe dönüşmüştü. Kendimi Reyad'ın görüntüsünün canlandırdığı çırkin hatıralar yerine bir tarak bulmaya odaklamaya çalıştım.

Temizken bile birbirine dolanmış saçlarıma tarak geçmiyordu. Bir makas ararken gözüme hamamdaki biri ilişti. Bedene baktım. Bakışlarıma bana bakarak karşılık veren bir cesetti. Zayıf, oval yüzdeki tek yaşam belirtisi yeşil gözlerdi. Çırpı gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bacakları vücudun geri kalanını taşıyamayacakmış gibi duruyordu.

Birden içime buz gibi bir korku düştü. Bu *benim* bedenimdi. Bedenimin aldığı hasarı görmeyi hiç istemediğimden gözlerimi aynadan kaçırdım. Sonra, korkaklık ettiğimi düşünerek gözlerimi yeniden kendi gözlerime diktim. Reyad'ın ölümü ruhumu kaçtığı yerden kurtarmış mıydı? Zihnimde ruhumu yeniden bedenimle bütünleştirmeye çalıştım. Fakat bedenim bana ait değilken ruhumun bana döneceğini de nereden çıkarıyordum ki? Bedenim zehirleri ayırt edip belirlemek için kullanılacak, Komutan Ambrose'a ait bir araçtı. Başımı çevirdim.

Tiftik tiftik olmuş saçlarımı tarakla düzelterek tek bir örgü yapıp sırtımdan aşağı saldım.

Henüz çok kısa bir süre önce tek isteğim idamımdan önce üzerime temiz bir mahkûm giysisi geçirebilmekken şimdi komutanın meşhur hamamında yıkanıyordum.

Margg'ın "Çok uzun sürdü," diye bağırmasıyla şekerlemem yarıda kesildi. "İşte üniforman. Giyin." Sert yüzünden hoşnutsuzluk akıyordu.

Kurulanırken Margg'ın sabırsızlandığını fark ettim.

Bazı içlikleri de olan çeşnici üniforması siyah bir pantolon; kalın, kırmızı, saten bir kuşak ve iki yeninin üzerinde uç uca geçmiş iki sıra siyah elmas desenli kırmızı, saten bir gömlekten ibaretti. Giysiler besbelli bir adamın ölçülerine göre dikilmişti. Kötü beslenmiş, bir metre altmış beş santim boyundaki ben, babasının giysileriyle oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyordum. Kuşağı belime üç kez dolayıp gömleğin kollarını ve pantolonun paçalarını kıvırdım.

Margg homurdandı. "Valek bana sadece karnını doyurmamı ve odanı göstermemi söyledi. Fakat önce terzi kadına bir uğrasak iyi olacak." Margg açık kapının başında durup dudak-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

larını büzerek "Sana çizme de gerek," diye ekledi.

Başımı öne eğip kayıp bir köpek yavrusu gibi Margg'ın peşine takıldım.

Terzi kadın Dilana halime bakıp neşeli bir kahkaha attı. Kalp biçimli yüzü kıvırcık sarı saçlarla çevriliydi. Bal rengi gözleri ve uzun kirpikleri onu daha da güzelleştiriyordu.

Dilana kıkırdamalarını dizginleyince "Üzerindeki pantolonu seyis yamakları, gömleği mutfak hizmetçileri giyiyor" dedi. Benim için ölçüleri daha iyi bir üniforma ayarlayamadığı için Margg'ı payladı. Margg buna dudaklarını daha da kenetleyerek karşılık verdi.

Etrafımda genç bir kadın gibi değil de bir büyükanne gibi dört dönen Dilana'nın ilgisi içimi ısıtmış, beni ona yakınlaştırmıştı. Onunla arkadaş olduğumuzu hayal ettim. Kim bilir ışığın cazibesine kapılan sinekler gibi onun ilgisine mazhar olmaktan keyif alan ne tanıdıkları, ne talipleri vardı. Ona yakın olmak için yanıp tutuştuğumu fark ettim.

Dilana ölçülerimi not aldıktan sonra odanın dört bir yanındaki kırmızı, beyaz ve siyah giysileri karıştırdı.

Ixia'da çalışan herkesin bir üniforması olurdu. Komutanın şatosundaki hizmetkârlar ve muhafızlar gömleklerinin yenlerinde veya pantolonlarının kenarlarında dikey uzanan elmas desenli siyah, beyaz ve kırmızı üniformaların farklı kombinasyonlarını giyiyorlardı. Danışmanlar ve yüksek rütbeli subaylar genellikle yakalarına rütbelerini gösteren küçük, kırmızı elmaslar iliştirilmiş olan, baştan aşağı siyah giysiler giyiyorlardı. Komutan yönetimi ele geçirdiğinde üniforma sistemi herkesin kiminle muhatap olduğunu bilmesi için zorunlu kılınmıştı.

Siyah ve kırmızı Komutan Ambrose'un renkleriydi. Ixia Bölgesi her biri bir general tarafından yönetilen sekiz askeri bölgeye ayrılmıştı. Sekiz bölgedeki üniformalar komutanın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hanesindekilerle renkleri hariç, aynıydı. Bir hizmetçinin siyah elbisesinin önlüğünde küçük mor elmaslar varsa, bu onun Askeri Bölge 3'te veya kısaca AB-3'te çalıştığı anlamına gelirdi.

"Bence bunlar üzerine daha iyi olur." Bana bazı giysiler uzatıp odanın uzak ucundaki paravanı işaret etti.

Ben üzerimi değiştirirken Dilana'nın "Ona çizme de lazım," dediğini işittim. Yeni giysilerim içinde kendimi az önceki kadar aptal hissetmiyordum; eski üniformalarımı toparlayıp Dilana'ya verdim.

Dilana "Herhalde bunlar eski çeşnici Oscove'a aittir," dedi. Yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü ve davetsiz düşünceyi aklından atmak istermiş gibi başını iki yana salladı.

Komutanın çeşnicisiyle arkadaş olmanın büyük duygusal risklere gebe olduğunu fark ettiğimde onunla dost olma hayallerim silinip gitti. Dilana'nın sıcaklığı içimden akıp gerisinde soğuk bir burukluk bıraktı.

Hâlâ Brazell'ın malikânesinde yaşayan May ve Carra'nın istenmedik görüntüsü gözlerimin önüne geldi ve içimi bir yalnızlık duygusu kapladı. Parmaklarım Carra'nın kaymış saç örgülerini, May'in eteğini düzeltmek istermiş gibi seğirdi.

Elime Carra'nın ipeksi kızıl saçları yerine katlanmış elbiseler geldi. Dilana beni bir sandalyeye oturttu. Yere diz çöküp ayağıma bir çift çorap ve çizme geçirdi. Çizmeler yumuşak, siyah deridendi. Baldırımın ortasına kadar çıkıyor, o noktada uçları aşağı doğru bükülüyordu. Dilana pantolonumun paçalarını çizmelerin içine sokup ayağa kalkmama yardımcı oldu.

Mevsimlerdir ayakkabı giymediğimden çizmelerin ayaklarımı vuracağını düşündüm. Fakat ayağıma tam gelen çizmeler gayet rahattı. Dilana'ya gülümsedim. Bir an için May ve Carra'ya dair düşünceler aklımdan uçup gitti. Bunlar hayatımda giydiğim en güzel çizmelerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dilana da bana gülümseyerek "Birinin ayağına hangi çizmenin uyacağını şıp diye seçebilirim," dedi.

Margg burnundan soluyordu. "Zavallı Rand için seçtiğin çizmeler ayağına olmadı. Sana vurulduğundan ses etmiyor. Şimdi mutfakta topallıyor."

Dilana bana "Sen ona bakma" dedi. "Margg, senin yapacak işin yok mu? Hemen gitmezsen odana girer bütün eteklerinin boyunu kısaltırım." Bizi sevecen bir tavırla odadan kışkışladı.

Margg beni hizmetkârlar odasına götürüp biraz çorba ve ekmek verdi. Çorbanın ilahi bir tadı vardı. Yemeğimi silip süpürdükten sonra biraz daha istedim.

Margg "Hayır. Çok yersen rahatsızlanırsın," demekle yetindi. Gönülsüzce kasemi masaya bırakıp onun peşinden odama gittim.

"Gün ağardığında hazır ol."

Bir kez daha sağa sola sallanan sırtını izledim

Küçük odamda sağlam, metal bir çerçeve üzerine konmuş lekeli bir döşekten ibaret yatak; sade, ahşap masa ve sandalyesi; lazımlık, dolap; fener; küçük bir soba ve kepenkleri sıkıca kapatılmış bir pencere vardı. Gri taş duvarlar gösterişsizdi. Denemek için şöyle bir ağırlığımı verdiğim döşek epey sertti. Zindandaki hücreme kıyasla çok daha iyi bir yer olsa da nedense memnun olmadığımı fark ettim.

Odanın içindeki hiçbir şey yumuşak değildi. Zihnim ve gözlerim Valek'in metal gibi sert yüzüne Margg'ın hoşnutsuz bakışlarına, üniformaların sert hatlı kesimine ve koyu renklerine doyduğundan yastık ve battaniyenin özlemini çekiyordum. Kendimi sarılacak bir şeyler arayan kayıp bir çocuk gibi hissediyordum: canımı yakmayacak, yumuşak bir şeyler.

Yedek üniformalarımı dolaba astıktan sonra pencerenin önüne gittim. Üzerine oturabileceğim genişlikte bir pervazı vardı. Panjurlar kilitli olsa da sürgüleri iç tarafta kalıyordu. El-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerim titreyerek sürgüleri açtım ve panjurları iyice araladım. Aniden içeri dolan güneş ışığı karşısında gözlerim kamaştı. Penceremin gerisindeki manzaraya bakarken elimi siper ettiğim gözlerime inanamadım. Şatonun birinci katında, zeminden sadece bir buçuk metre yüksekteydim

Odamla ahırların arasında komutanın köpek evi ve atların eğitim sahası vardı. Seyis yamakları ve köpek eğiticileri kaçışımı umursamazlardı. Kolayca aşağı atlayıp kayıplara karışabilirdim. İki gün sonunda öleceğimi bilmesem bu cazip bir fikirdi. Belki bir gün yapardım bunu; iki günlük özgürlüğün ödeyeceğim bedele değeceğini düşündüğümde.

Ümit edebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Reyad'ın kırbacı derimi kesip etimi yakıcı bir acıyla yırttı. Reyad "Kımılda," emrini verdi.

Beni odanın ortasındaki direğe tutturan, bileğime bağlı halat hareketimi kısıtladığından faydasızca yana kaçmaya çalıştım.

Reyad "Daha hızlı hareket et, kımıldamaya devam et!" diye bağırdı.

Kırbaç tekrar tekrar indi. Yırtık pırtık olmuş gömleğim iğne gibi batan kırbaca karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Kafatasımdan içeri serinkanlı, teskin edici bir ses girdi. Ses "Uzaklaş," dedi. "Zihnini uzakta bir yere gönder; sıcak, sevimli bir yere. Bedenini terk et."

İpeksi ses Reyad'ın veya Brazell'ın seslerine benzemiyordu. Yoksa bir kurtarıcının sesi miydi? Bu; işkenceden kaçmanın kolay, cazip bir yolu olsa da başka bir fırsatı bekleyecektim. Kararlı bir şekilde kırbaçtan sakınmaya odaklandım. Bitkinlik beni teslim aldığında bedenim kendiliğinden titreşmeye başladı. Kontrolden çıkmış bir sinekkuşu gibi odada oradan oraya giderek kırbaçtan sakındım.

◇ ◇ ◇

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karanlıkta, ter içinde uyandım. Kırışmış üniformam bedenimi sıkıca sarmalamıştı. Rüyamdaki titreşimin yerini bir patırtı almıştı. Uyanmadan önce biri içeri dalmasın diye kapı tokmağının altına bir sandalye dayamıştım. Sandalye kapıya inen her darbeyle titriyordu.

"Kalktım," diye bağırdım. Gürültü kesildi. Kapıyı açtığımda Margg elinde bir fenerle, kaşlarını çatmış karşımda dikiliyordu. Alelacele üniformamı değiştirip koridora, onun yanına gittim. "Yanılmıyorsam, 'Gün ağardığında,' demiştin."

Kınayan bakışı dudaklarımı mühürledi. "Gün *ağardı* zaten."

Gün ışımaya başlarken Margg'ı şatonun gizli koridorlarının labirentinde takip ettim. Odam batıya baktığından sabah güneşini görmüyordu. Havaya tatlı keklerin kokusu yayılırken Margg fenerini yaktı.

Kokuyu burnuma çekip "Kahvaltıya mı gidiyoruz?" diye sordum. Sesimdeki ümitli, neredeyse yalvaran ton gururumu kırmıştı.

"Hayır. Karnını Valek doyuracak."

Zehirli kahvaltı fikri iştahımı kesmekte çok başarılıydı. Apansız aklıma Valek'in Kelebek Tozu'nun gelmesiyle midem gerildi. Bürosuna vardığımda kendimi yere yıkılacak halde olduğuma, panzehri almazsam zehrin beni alt edeceğine ikna etmiştim bile.

Odaya girdiğimde Valek dumanı tüten yiyeceklerle dolu tabakları dizmekle meşguldü. Masanın bir kısmını açmış, dağınık kâğıtlar düzensiz yığınlar halinde toplanmıştı. Bir sandalyeye işaret etti. Oturdum; gözlerim masada küçük panzehir şişesini aradı.

"Umarım sen..." Valek yüzümü inceledi. Dikkatli bakışları karşısında ürkeklik sergilememek adına ben de gözlerimi ona diktim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Valek dalgın dalgın bir dilim jambonu çiğnerken "Banyo ve üniforma inanılmaz faklar yaratabiliyor," dedi. "Bunu aklımın bir köşesine yazmalıyım. İleride faydasını görebilirim." Önüme içlerine yumurtalı jambon olan iki tabak koyup "Hadi işe koyulalım," dedi.

Başımın döndüğünü, kızardığımı hissediyordum; o ara ağzımdan, "İşe panzehirden başlamayı tercih ederim," sözleri çıkıverdi. Valek'ın ikinci kez duraksaması oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"Şu an herhangi bir belirti hissetmiyor olmalısın. Belirtiler bu öğleden sonraya kadar ortaya çıkmaz." Omuz silkip dolabının başına gitti. Bir damlalıkla büyükçe bir şişede duran beyaz sıvıdan alıp panzehri geri koyduğu dolabın kapağını kilitledi. Anahtarın yerine olan ilgimi fark etmiş olacak ki bir tür el çabukluğuyla anahtarı kaybediverdi. Damlalığı bana verip masanın karşı tarafına oturdu.

"İç de bugünkü derslere başlayalım."

Damlalığı sıkıp içindeki sıvıyı içer içmez aldığım acı tatla yüzümü buruşturdum. Valek damlalığı elimden alıp beyaz bir kavanozla değiştirdi. "Burnuna çek şunu."

Kavanozda şekeri andıran fakat gül ağacı gibi kokan beyaz bir toz vardı. Önümde soğuyan iki tabağa işaret eden Valek benden içine zehir serpileni seçmemi istedi. Avını arayan bir tazı gibi yiyecekleri kokladım. İlk tabaktan cılız bir gül ağacı kokusu yayılıyordu.

"Güzel. Komutanın yemeğinde bu kokuyu alırsan yemeği reddet. Bu zehre Tigtus denir ve tozun zerresi bile kurbanı bir saatten kısa sürede öldürür." Valek ziyan olan yiyecekleri attı. "Kahvaltını yap." Diğer tabağı gösterdi. "Kuvvet kazanman gerek."

Günün kalanını başım ağrıyıp dönene dek zehir koklamakla geçirdim. İsimlerin ve kokuların sayısı aklımı karıştırmaya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

başladığından Valek'ten bana kâğıt, tüy kalem ve mürekkep vermesini istedim. Donakaldı.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun. General Brazell'ın yetimlerine eğitim verdiğini hatırlamam gerekirdi." Valek önüme defter, tüy kalem ve mürekkep koydu. "Bunları odana götür. Bugünlük yeterince çalıştık."

Defteri ve yazı gereçlerini toplarken Valek'e neden idam edilecek olduğumu hatırlattığım için kendime sessizce küfrettim. Valek'in sert, amansız ifadesi düşüncelerini açık ediyordu. Brazell'ın sokaktan alıp karnını doyurduğu ve eğittiği biri olarak onun iyiliğine tek çocuğunu öldürerek karşılık vermiştim. Valek'in Brazell ve Reyad'la ilgili gerçeklere asla inanmayacağını biliyordum.

General Brazell'ın yetimhanesi diğer generallerin alay konusuydu. On beş yıl önce Ixia'nın yönetimini ele almasının ardından yumuşadığını düşünüyorlardı. Uyandırdığı bu izlenim Brazell'in işine geliyordu. Şefkatli bir hayırsever tablosu çizerek 5. Askeri Bölge'deki idaresini sorgulanmadan sürdürebiliyordu.

Odadan çıkarken kalın, ahşap kapıdaki üç karmaşık kilidi ilk kez fark ederek Valek'in bürosunun girişinde duraksadım. Kapı aralığında durup parmaklarımı dalgınca kilit mekanizmalarında gezdirdim. Ta ki Valek "Gene ne oldu?" diye sorana dek.

"Odamın nerede olduğundan emin değilim."

Valek sanki yarım akıllı bir çocukla konuşur gibi söze girdi. "Karşına çıkan ilk hizmetçiye veya mutfak çalışanına sor. Günün bu zamanında etrafta koşuşturup dururlar. Bulduğun kişiye odanın batı hizmetkâr kanadının zemin katında olduğu söyle. Sana gösterir."

Bana yardımcı olmaya ikna ettiğim mutfak hizmetçisi, Margg'dan daha konuşkandı ve iyi niyetinden sonuna dek isti-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

fade ettim. Beni yatak örtüleri temin edebileceğim çamaşırhaneye götürdü. Ardından kendisinden hamama ve terzi odasına nasıl gideceğimi öğrendim. Dilana'nın elindeki bir yığın üniforma günün birinde işime yarayabilirdi.

Odama girince batan güneşin giderek cılızlaşan ışığı odaya girsin diye panjurları açtım. Masama oturup o gün öğrendiklerimi ayrıntılı bir şekilde not aldım ve hizmetkârların kullandığı koridorların kabataslak bir haritasını çıkardım. Şatoyu biraz daha keşfetmek istesem de Valek haklıydı; gücümü yeniden kazanmam gerekiyordu. Daha sonra da keşfe çıkma fırsatı bulabileceğimi ümit ettim.

Takip eden iki hafta boyunca eğitimim ilk günkünde bir hayli benzeyen şekilde sürdüğünden her sabah Valek'in odasına gitmek rutin bir işe dönüştü. On dört gün zehir kokladıktan sonra koku alma duyumun güçlendiğini fark ettim. Fakat hemen sonra Valek artık zehirleri tadacak kadar ustalaştığımı ilan etti.

"En ölümcül olandan başlayacağım," dedi.

"O seni öldürmezse diğer zehirler hiç öldürmez. Seni eğitmek için onca zaman harcadıktan sonra öldüğünü görmek istemem." Masanın üzerine ince uzun, kırmızı bir şişe koydu. "Korkunçtur. Vücuda anında etki eder." Valek'in zehre hayranlıkla bakan gözleri parladı. "Adı 'Bir Içki Al, Aşkım' ya da kısaca 'Aşkım'. Bu ismi almasının nedeni, eşleri tarafından aldatılan kadınların kullanması." Buharı tüten bir fincana zehirden iki damla akıttı. "Daha yüksek bir doz seni kesinlikle öldürür. Düşük bir dozda hayatta kalma şansın olsa da önümüzdeki birkaç gün sanrılar görebilirsin, paranoyaklaşabilirsin ve zihnin tamamen bulanabilir."

"Valek, Aşkım anında sonuç veren bir zehirse niye tadıyorum? Çeşnicinin görevi bu değil mi zaten? Komutanın yeme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğini tadıyorum. Pat diye düşüp ölüyorum. Son." Odada volta atmaya çalışsam da ayaklarım ikide bir kitap yığınlarına takılıyordu. Hayal kırıklığıyla iki yığına ayağımla vurup bitişiklerindeki kitapların yanına itmeye çalışırken devrilen kitaplar zemine gelişigüzel yayıldı. Valek'in bana delici bir bakış atmasıyla kitapları tekmelemekten aldığım haz uçup gitti.

Valek öne düşen saçını arkaya atarak "Bir çeşnicinin işi bundan çok daha karmaşıktır," dedi. "Hangi zehrin komutanın yemeğine katıldığını ayırt etmek beni zehri yemeğe karıştıran kişiye götürebilir." Valek kupayı bana uzattı. "Ölmeden önceki o kısacık anda 'Aşkım,' diye bağırman bile şüpheliler listesini epey daraltacaktır. Aşkım'ı kullanma eğiliminde olan belli sayıda suikastçı var. Zehir güneydeki Sitia'da yetişiyor. Yönetimin el değiştirmesinden önce ulaşılması çok kolay bir bitkiydi. Ancak güney sınırı kapandığı için şu an zehri yasal olmayan yollarla satın alabilecek bir avuç insan var."

Valek zemindeki dağınıklığın başına gidip kitapları tekrar üst üste dizmeye başladı. Hareketleri öyle zarifti ki bir zamanlar dansçı olabileceğini düşündüm. Fakat sözlerinden anladığım eğitimli bir katil olduğuydu.

"Yelena, işin çok önemli. Eğitimine o kadar çok zaman harcamamın nedeni de bu. Kurnaz bir suikastçı bir çeşniciyi günlerce izleyip açığını yakalayabilir." Valek dersine yerde otururak devam etti. "Örneğin bir çeşnici eti hep sol tarafından kesiyor veya içkiyi hiç karıştırmıyor olabilir. Bazı zehirler kupanın dibine çöker. Çeşnici sadece kupanın tepesinden bir yudum alırsa suikastçı hedef aldığı kurbanını öldürmek için zehri nereye koyacağını tam olarak bilir." Kitapları toplama işini bitirdi. Yeni yığınlar zemine yayılan diğer yığınlardan daha derli toplu olmuştu. Valek kitapları toparlamanın cazibesine kapılmış gibiydi. Büronun ortasında genişçe bir alan açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen zehri içince Margg seni odana götürüp sana bakacak. Günlük Kelebek Tozu panzehrini ona vereceğim."

Çaydan yükselen buhara baktım. Kupayı tutunca sıcak buz gibi ellerimi ısıttı. Margg odaya girince bana sanki cellat platforma çıkıp kolu çekmiş gibi geldi. Oturmalı mı yoksa uzanmalı mıydım? Odaya boş boş bakındım. Kollarım karıncalanırken bir süredir nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Alaycı bir tavırla kadeh kaldırırmış gibi yapıp kupadaki sıvıyı içtim. "Ekşi elma," dedim.

Valek başını salladı. Kupayı masaya koyduğumda çevremdeki her şey erimeye başlamıştı bile. Margg'ın bedeni dalgalanarak üzerime geliyordu. İri başının üzerinde göz çukurlarından fırlayan çiçekler vardı. Hemen ardından suratı büzüştü ve bedeni tüm odayı kaplayacak kadar büyüdü.

Bir hareketlenme sezinledim. Gri duvarlardan kollar ve bacaklar çıktı; bana doğru uzanıp zeminle mücadelelerinde beni kullanmaya çalışıyorlardı. Ayaklarımın altından gri ruhlar yükseldi. Üzerime çullanıyor, beni dürtüyor, bana gülüyorlardı. Onlar özgürlüktü. Margg'a benzeyen şeyi itip uzaklaştırmaya çalışsam da bana yapışıp sarıldı ve kulaklarımın içinden girip başıma darbeler indirdi.

"Katil," diye fısıldadı. "Sinsi kaltak. Herhalde boğazını uykusunda kesmişsindir. Öldürmenin kolay yolu. Kanı yatak örtülerini ıslatırken onu izlemekten keyif aldın mı? Sıçanın tekisin sen."

Sesi elimle tutup susturmaya çalışsam da biri yeşil biri siyah iki kurşun askere dönüştü. Askerler beni sıkıca kavradı.

Margg'a benzeyen şey askerlere "Onu alıp götürmezseniz zehirlenip ölecek," dedi.

Beni karanlık bir çukura ittiler. Karanlığın içine daldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendime geldiğimde beni kusmuğun ve dışkının iğrenç kokusu karşıladı. Bunların zindana has kokular olduğu belliydi. Nasıl olup da kendimi eski hücremde bulduğuma şaşarak yattığım yerde doğruldum. Dikkatim içimi saran bulantıya odaklandı. El yordamıyla lapa kabını ararken bir yatağın metal ayağına dokundum. Öğürmelerimin verdiği acıyla ayağa yapıştım. Öğürmem kesildiğinde duvara yaslandım. Yeniden zindana dönmediğim, odamda olduğum için minnettardım. Yataklar yeraltındaki barınaklarda olmayan bir lükstü.

Doğrulacak gücü topladım ve fenerimi bulup yaktım. Yüzüm kurumuş kusmukla kaplanmıştı. Gömleğim ve pantolonum sırılsıklam olmuş, berbat kokuyordu. Mideмdeki sıvılar zeminde bir gölcük oluşturmuştu.

Margg da bana ne iyi bakmış. İçimden bu alaycı düşünce geçerken en azından Margg'ın pratik bir çözüm bulduğunu düşündüm. Beni yatağa bıraksa döşeği mahvederdim.

Zehir beni öldürmediği ve gecenin ortasında uyandığım için kadere şükrettim. Sırılsıklam üniformama daha fazla tahammül edemediğimden hamamın yolunu tuttum.

Döndüğümde tam odama giden koridora sapacakken bazı sesler duyup durdum. Hızla fenerimi söndürüp köşeden başımı uzatıp baktım. Kapımın önünde iki asker dikiliyordu. Fenerlerinin ışığı yeşil-siyah üniformalarını aydınlatıyordu. Bunlar Brazell'ın renkleriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Brazell'ın askerlerinden biri "Ölüp ölmediğine baksak mı?" diye sordu. Fenerini kapıma doğru tutarken fazlaca yüklenmiş silah kemeri şıngırdıyordu.

"Hayır. O hizmetçi her sabah gelip ona bir iksir veriyor. Yakında haberini alırız. Ayrıca burası berbat kokuyor." Diğer asker elini yüzünün önünde salladı.

"Evet. Koku havamızı bozmasa da kusmukla yıkanmış üniformasını çıkarırken midesi kalkmayacak bir erkek yoktur. Yine de..." Fenerli askerin eli kısa bir an kemerinden sarkan kelepçelere gitti. "Onu sürükleyerek hamama götürebilir, orada bir güzel yıkayıp ölümünden önce biraz eğlenebiliriz."

"Olmaz, biri bizi görür. Hayatta kalırsa üniformasını çıkaracak bir sürü vaktimiz olacak. Hediye paketi açmak gibi olacak bu, hem uyanıkken kesinlikle daha fazla eğleniriz." Asker pis pis sırıttı. Güldüler.

Koridorda ilerleyip kısa sürede gözden kayboldular. Duvara yapışıp az önce tanık olduğum olayın gerçek olup olmadığından şüphelendim. Yoksa hâlâ paranoyakça halüsinasyonlar mı görüyordum? Başım sanki uzunca bir süre suyun içinde kalmış

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gibiydi. Baş dönmesi ve bulantı tüm vücuduma dalga dalga yayılıyordu.

Odama geri dönecek cesareti topladığımda askerler çoktan gitmişti. Kapıyı ardına kadar açıp fenerimi ileri doğru uzatarak ışığı her köşeye ve yatağın altına tuttum. Bana tek saldıran keskin, ekşi bir koku oldu. Öğürerek kilitli panjurları ardına kadar açtım ve serin, rahatlatıcı havayı derin derin içime çektim.

Zemindeki zehirli birikintiye baktım. En son istediğim, o pisliği temizlemek olsa da berbat kokuyu soluyarak uyuyamayacağımı biliyordum. Oda hizmetçilerinin malzemelerini aşırdım. Sık sık gelen bulantı krizleri yüzünden zaman zaman ara vererek, bayılmadan zemini temizlemeyi başardım.

Bitkin halde yatağın üzerinde gerindim. Yamru yumru yatak sırtımı rahatsız etti. Örtülerimin içinde dönüp rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Brazell'ın askerleri geri gelirse ne olacaktı? Yatakta uyurken kolay hedef olurdum. Temizlendiğim için de beni hamama sürüklemelerine gerek kalmazdı. Oda dezenfektan gibi kokuyordu ve kapı tokmağının altına sandalye sokmayı unutmuştum.

Hayal gücüm harekete geçti; gözümün önüne yatağa kelepçelendiğim, askerlerin heyecanlarını artırmak ve korkumun tadını iyice çıkarmak için beni yavaşça soydukları canlı bir sahne geldi.

Sanki odamın duvarları kalınlaşıyor ve nabız atışını andıran bir ritimle titriyordu. İçimde kapımın arkasında pusu kurmuş bekleyen Brazell'ın askerlerini görme endişesiyle koridora fırladım. Koridor karanlık ve ıssızdı.

Odama tekrar girecekken bana birisi yüzüme yastık yaslamış gibi geldi. Bir türlü kapı eşiğinden içeri adımımı atamadım. Odam bir tuzaktı. Bu Aşkım'ın paranoya etkisi mi, yoksa sağduyu muydu? Midemden gurultular gelene dek koridorda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kararsızca dikildim. Açlığım beni yiyecek arayışına itti.

Mutfağın boş olacağını umduğumdan ocakların başında iki yana sallanarak kendi kendine mırıldanan, gömleğinin önünde iki siyah elmas şekli işlenmiş olan beyaz üniformalı, uzun boylu adamı görünce canım sıkıldı. Sol bacağını bükemiyordu. Ona fark ettirmeden geri kaçmaya çalışsam da beni gördü.

Adam "Beni mi arıyordun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben... yiyecek bir şeyler arıyordum." Yüzünü görmek için boynumu yana eğdim.

Adam kaşlarını çattı ve üniformamı süzerken ağırlığını sağlam bacağına verdi. Adamın aşçı olmak için fazla sıska olduğunu düşünsem de üzerinde uygun kıyafetler olmasının yanı sıra o kadar erken bir saatte ancak bir aşçı ayakta olurdu. Kahverengi gözleri ve kısa, kahverengi saçları olan adam yakışıklı sayılırdı. Acaba Margg'ın bahsettiği, Dilana'ya tutkun Rand mıydı bu?

"Buyur." Dumanı tüten iki ekmek somununa işaret etti. "Az önce bana bir haftalık maaşımı kazandırdın."

Büyükçe bir ekmek dilimini keserek "Kusura bakma ama..." dedim. "Sana nasıl para kazandırmış olabilirim ki?"

"Sen yeni çeşnicisin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Herkes Valek'in sana 'Aşkım,' verdiğini biliyor. Ben de risk alıp hayatta kalacağına dair bir haftalık maaşım kadar paraya bahse girdim." Durup fırından üç somun daha çıkardı. "Bugüne kadar gördüğümüz en ufak tefek, en sıska çeşnici olduğundan büyük bir risk aldım. Margg dâhil pek çok kişi senin canlı çıkamayacağına dair bahse girdi."

Aşçı dolaplardan birini karıştırdı. "Al," diyerek bana biraz tereyağı uzattı. "Sana krep yapacağım." Rafların birinden çeşitli malzemeler alıp hamur yoğurmaya koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arada tereyağlı ekmekten ısırıklar alıp ona "Benden önce kaç çeşnici oldu?" diye sordum. Yalnız çalışmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Kendisine eşlik edilmesinden mutlu olduğu anlaşılıyordu.

Adam elleri sürekli çalışırken "Komutan Ambrose iktidara geçtikten beri beş tane," dedi. "Valek zehirlere bayılıyor. Komutanın birçok düşmanını zehirledi. Çeşnicileri hiç boş bırakmaz. Anlarsın ya, hımbıllaşmadıklarından emin olmak için ara sıra çeşnicileri sınar."

Aşçının sözleriyle omurgamdan bir ürperti geçti. Sanki bedenim sıvıya dönüp devasa bir çırpma kabına dolmuştu. Kendimi çırpılmayı, karıştırılmayı ve dökülmeyi bekleyen bir karışım gibi hissettim. Aşçı sulu hamuru demir tavaya boca edince kanım kreple birlikte cızırdadı.

"Zavallı Oscove, Valek ondan hiç hazzetmezdi. Baskıyı kaldıramayacak hale gelene dek onu sınamaya devam etti. 'Resmi' ölüm sebebi intihar olarak açıklansa da bence onu Valek öldürdü."

Hop. Gözlerimi ustaca bilek hareketleriyle krepleri havada döndüren aşçıya diktım. Kızaran kreplerin çıkardığı ses kaslarımı titretti.

Tutup Brazell'ı dert ederken Valek'e karşı tek hatamda... Hop. Ölüp gidecektim. Muhtemelen çeşniciyi değiştirmeye karar verdiğinde kullanmak üzere kenarda tuttuğu bir iki zehri vardı. Omzumun üzerinden geriye bakıp Valek'in mutfağa gelerek kahvaltıma zehir kattığını hayal ettim. Konuşkan bir aşçıyla sohbet etmenin keyfini çıkaracağım derken ondan yeni işimin tek tehlikesinin zehirli yemekler olmadığını öğreniyordum.

Aşçı bana içi krep dolu bir tabak uzattıktan sonra fırından üç yeni ekmek somunu çıkardı ve ekmek tavasına yeniden ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mur doldurdu. Nadiren ulaşabileceğim bir lüks olan krepleri yatışmamış mideme rağmen yalayıp yuttum.

"Oscove dostumdu. Komutanın en iyi çeşnicisiydi. Her sabah kahvaltıdan sonra mutfağıma gelir, yeni tarifler icat etmeme yardımcı olurdu. Komutana sürekli olarak yenilikler sunmazsam yeni bir aşçı aramaya başlar. Anlıyorsun ya?"

Çenemdeki yağı silip başımı salladım.

Elini uzattı. "Adım Rand."

Elini sıktım. "Ben de Yelena."

Valek'in bürosuna giderken açık bir pencerenin önünde durdum. Doğan güneş şatonun doğusunda kalan Ruh Dağlarının tepesinde yeni yeni yükseliyordu. Gökteki renkler berbat olmuş bir tabloyu andırıyordu; sanki bir çocuk tuvalin üzerine su dökmüştü. Taze havayı içime çekerken yaşamın bu canlı teşhiriyle gözlerime bir ziyafet çektim. Her yer çiçek açıyordu ve kısa süre sonra serin sabah rüzgârı hızla insanı üşütmeyecek bir sıcaklığa ulaşacaktı. Sıcak mevsimin başlarıydı. Bunaltıcı sıcak ve nemli gecelere hâlâ birkaç hafta vardı. İki haftadır Valek'ten eğitim alıyordum ve Aşkım yüzünden ne kadar zaman bilinçsiz halde yattığımı bilmiyordum.

Pencereden uzaklaşıp Valek'in bürosuna yürüdüm. Kapıya vardığımda çıkmak üzereydi.

"Yelena! Başardın." Valek gülümsedi. "Üç gün oldu. Endişelenmeye başlamıştım."

Yüzünü süzdüm. Beni gördüğü için gerçekten memnun olmuş gibiydi.

"Margg nerede?" diye sordu.

"Görmedim." İçimden kadere şükrettim.

Valek dolabına doğru gidip "Sana panzehir lazım," dedi. Ben onu takip etmeyince eliyle bana işaret etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adımlarını hızlandırıp "Komutanın kahvaltısını tatmam gerekiyor," dedi.

Peşinden giderken soluk soluğa kaldım.

"Komutanla tanışıp çeşniciliğin nasıl yapılacağını öğrenme vaktin geldi."

Şatonun ana koridoruna girdik. Valek bir an olsun yavaşlamazken ben tökezliyor, oflamamak için kendimi tutuyordum. Kralın döneminden kalma duvar halıları yırtılmış ve siyah boyaya bulanmıştı. Brazell'in yetimhanesinde her bir duvar halısının eski krallığın bir bölgesini temsil ettiğini öğrenmiştik. Altın ipliklerle, elde hazırlanan, dokunması yıllar alan halıların renkli, ipek resimleri her bir bölgeye dair bir öykü anlatıyordu. Şimdi yırtık pırtık olsalar da, bu kez komutanın yönetimine dair etkileyici bir öykü anlatıyorlardı hâlâ.

Komutanın bir önceki hükümdarın ve ailesinin varlıklarından, müsrifliklerinden ve adaletsizliklerinden tiksindiği tüm Ixia'da gayet iyi biliniyordu. Ixia'da monarşiden askeri yönetime geçişte yaşanan değişimler sarsıcı olmuştu. Bazı vatandaşlar Davranış Yönetmeliği ndeki basit ama katı kurallara uyum sağlarken diğerleri üniformalarını giymeyi reddederek, seyahat etmek için izin almayarak ve güneye kaçarak isyan etmişlerdi.

Asilere yönetmelikte belirtilen cezalar verilıyordu. Üniforma giymemenin cezası kasaba meydanında iki gün çıplak halde zincirlenmekti. Kabahatlinin meşru bir bahanesi olması da önemli değildi; ceza değişmiyordu. Ixia'nın insanları alacakları cezalar üzerine tahmin bile yürütmemeyi öğrenmişlerdi. Rüşvet vermek veya araya tanıdıkları sokmaya çalışmanın hiçbir faydası olmazdı; komutanın şakası yoktu. Ya yönetmeliğe uyulacak ya da sonuçlarına katlanılacaktı.

Gözlerimi duvar halılarından çekince, Valek'in özenli bir işçilikle yontulmuş kemerli bir kapı aralığından geçtiğini gor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dum. Parçalanmış ahşap kapılar menteşelerinden sarkıp sallansa da üzerlerindeki ayrıntılı ağaç ve egzotik kuş oymaları hâlâ seçilebiliyordu. Halılar ve duvarlar iktidar değişiminin diğer kurbanları, komutanın tavrının diğer sembolleriydi.

Kırık kapıların yanına geldiğimde şaşırıp donakaldım. Burası şatonun taht odasıydı. İçeride Ixia'nın her askeri bölgesinden çok sayıda danışman ve subayın oturduğu masalar denizi vardı. Odada hummalı bir çalışma hüküm sürüyordu.

Kargaşada kimin kim olduğunu anlamak zor olsa da odanın gerisindeki açık bir kapıdan geçen Valek'in düzgün yürüyüşünü nihayet seçebildim. Masalar labirentinin arasından kendime bir yol bulmak biraz vakit aldı. Kapıya varınca bir adamın soğuk kreplerden şikâyet ettiğini işittim.

Komutan Ambrose sade bir ahşap masada oturuyordu. Valek'inkiyle taban tabana zıt bürosunda kişisel süs eşyaları yoktu. Odada işlevsellik amacına hizmet etmeyen yegâne nesne el kadar küçük siyah bir kar leoparı heykeliydi. Gözlerinde gümüş parıldayan hayvanın güçlü sırtı parlak, metal beneklerle kaplıydı.

Komutanın üzerine mükemmelen oturan, tertemiz siyah üniforması yakasına dikilmiş elmasların gerçek olması dışında Valek'inkiyle birebir aynıydı. Elmaslar sabah ışığında pırıldıyordu. Komutanın siyah saçı kırçıllaşmıştı ve dik duracak kadar kısa kesilmişti.

Brazell'ın sınıfında komutanın halkın önüne çıkmaktan ve portresini çizdirmekten kaçındığını öğrenmiştik. Yüzünü tanıyan ne kadar az insan olursa suikasta uğrama olasılığı o kadar azalırdı. Bazıları onun paranoyak olduğunu düşünse de bence iktidara suikastçılarla ve ayak oyunlarıyla gelmiş biri olarak gerçekçi davranmaktan öte bir şey yapmıyordu.

Hayalimde canlandırdığım komutan bu değildi; ben irikıyım, sakallı ve baştan aşağı madalyalar ve silahlarla donanmış

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir adam bekliyordum. Oysa o zayıf, sinekkaydı tıraşlı, yumuşak yüz hatları olan biriydi.

Valek beni odaya çekerek "Komutan, bu yeni çeşniciniz Yelena," dedi.

Komutanın altın rengi badem gözleri benimkilerle buluştu. Bakışı bir kılıcın ucu gibi keskindi; sanki girtlağımı sıkıyor, beni yere çiviliyordu. İçim dışıma çıkarılıp inceleniyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Gözlerini Valek'e çevirmesiyle rahatlayıp gevşedim.

Komutan "Brazell'ın kopardığı yaygarayı duyan da kız ağzından ateş çıkarıyor sanır," dedi.

Brazell ismini duyunca kaskatı kesildim. Brazell komutana şikâyette bulunuyorsa bana yeniden darağacının yolu görünebilirdi.

Valek "Brazell aptalın teki," dedi. "Oğlunun katili için halkın önünde, teatral bir idam istedi. Ben olsam kızın hesabını hemen görürdüm. Bunu yapma hakkı vardı." Valek komutanın çayını höpürdeterek içti ve kreplerini kokladı.

Göğsüm kasıldı. Ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyordum.

"Ayrıca, Davranış Yönetmeliği nde açıkça yazıldığı üzere çeşnicilik görevi idam sırası gelmiş mahkûma teklif edilir. Brazell yönetmeliğin yazarlarından biriydi." Valek bir krepi ortasından diğerini de yanından kesip her iki parçayı ağzını atarak yavaşça çiğnedi. "Buyurun." Tabağı komutana uzattı.

Komutan "Brazell'ın söylediklerinde haklılık payı da var," dedi. Çayını alıp içine baktı. "Kız ne zaman çalışmaya başlayacak? Soğuk şeyler yemekten bıkmaya başladım."

"Birkaç günü var."

Komutan, Valek'e "Güzel," deyip bana doğru döndü. "Yemeğimi getirir, tadına hemen bakarsın. Etrafta seni aramak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Başım fırıl fırıl dönerken, "Emredersiniz," diye yanıt verdim.

"Valek, senin yüzünden kilo kaybediyorum. Öğle yemeği harekât odasında yenilecek. Gecikme."

Valek "Emredersiniz," deyip kapıya yöneldi. Peşinden gittim. Masaların arasından dolanarak ilerledik. Valek bir başka danışmanla sohbet etmeye başlayınca etrafıma bakındım. Komutanın danışmanlarının arasında bir avuç kadın da vardı. Gözüme iki kadın yüzbaşı ve bir kadın albay takıldı. Üstlendikleri bu yeni rol el değiştiren iktidarın sonucuydu. Komutan görevleri cinsiyete değil yeteneğe ve zekâya göre dağıtıyordu.

Monarşi kadınları hizmetçi, aşçı ve eş olarak görmeyi tercih ederken komutan onlara yapmak istedikleri işi seçme özgürlüğünü vermişti. Bazı kadınlar eski görevlerinde kalmayı tercih etseler de diğerleri farklı işler yapma fırsatını havada kapmış, özellikle genç nesil hiç vakit kaybetmeden yeni fırsatlardan yararlanmaya başlamıştı.

Valek'in bürosuna vardığımızda Margg onun masasının üzerindeki kâğıt yığınlarının tozunu alıyordu. Bana kâğıtları düzeltmekten çok üzerlerinde yazanları okuyormuş gibi geldi. Valek bu durumu fark etmemiş miydi? Margg'ın Valek için temizlik dışında neler yaptığını merak ettim.

Margg dönüp Valek'e sevimli bir yüz ifadesiyle baksa da o uzaklaşır uzaklaşmaz bana öfke dolu bir bakış attı. Öleceğime dair bahse girdiğinde epey para kaybetmiş olmalı diye geçirdim içimden. Ona gülümsedim. Valek masasından bize baktığında öfkeli yüz ifadesini silmeyi başarmıştı.

"Yelena, bitkin görünüyorsun. Sana bakmak bile beni yoruyor. Git de dinlen. Öğle yemeğinden sonra gelirsin, eğitimine devam ederiz."

Kendimi pek yorgun hissetmesem de bu bana mükemmel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir fikir gibi gelmişti. Koridorda ilerlerken Valek'in sözleri zihnimde dolaşıyordu. Adımlarım yavaşladı ve ayaklarımı odama doğru sürüdüm. Yürümek için verdiğim fiziksel çabaya fazlaca odaklanmışken Brazell'ın muhafızlarından birine çarptım.

Muhafızlardan biri "Şuna bak, Wren, sıçanımızı buldum!" diye bağırıp bileğimi kavradı.

Panikle muhafızın üniformasındaki yeşil elmaslara bakakaldım.

Wren "Aferin sana," dedi. "Gidelim de General Brazell'a ağına düşeni gösterelim."

"General canlı sıçanlardan hazzetmez. Özellikle de bundan."

Muhafız beni sertçe sarstı. Acı kolumdan omzuma, oradan da boynuma yürüdü. Telaşla koridorda yardım isteyecek birilerini aradım. Kimseler yoktu.

"Doğru, sıçanlarını canlı canlı derileri yüzülmüş sever."

Duyduklarım bana yetmişti. İyi bir sıçanın yapacağını yaptım. Ağzıma kan tadı gelene dek muhafızın elini ısırdım. Gafil avlanan muhafız acıyla ciyaklayıp küfrederken elleri gevşedi. Kolumu elinden kurtarıp kaçtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp peşime düştüklerinde Brazell'ın muhafızlarından sadece birkaç adım uzaklaşabilmiştim. Korkudan gelen atikliğim ve silahsız olmanın verdiği hafiflik bana az da olsa avantaj sağlasa da bu avantaj uzun ömürlü olmayacaktı. Kısa sürede nefes nefese kalmıştım.

Koşarak geçtiğim koridorlar esrarengiz bir şekilde boştu. Birileriyle karşılaşsam bile bana yardım edeceklerinden veya edebileceklerinden emin değildim. Bir sıçan gibi, tek kaçış ümidim gizlenecek bir delik bulmaktı.

Sadece muhafızlarla aramdaki mesafeyi kapatmamaya çalışarak, bilinçsizce koştum. Koridorla bulanıklaşarak kaynaşırken olduğum yerde koştuğumu, asıl hareket edenin duvarlar olduğunu hayal ettim. Kısa bir an durup yönümü tayin etmeye çalıştım. Neredeydim ben?

Koridordaki ışık cılızlaşıyordu. Adımlarım yerden toz kaldırıyordu. Şatonun ıssız bir köşesine, sessiz sedasız bir cinayet için ideal bir mekâna varmıştım. Katledilişim sessiz gerçekleşecekti çünkü ciğerlerimde çığlık atacak kadar bile hava kalmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hızla dönüp karanlığa giden bir koridora saptım. Bir anlığına muhafızların görüş alanından uzaklaşmamla karşıma çıkan ilk kapıya yüklendim. Gıcırdayan kapı ağırlığımla hafifçe açılsa da hemen sonra sıkıştı. Açıklık bedenimi geçirebileceğim kadar geniş, başımı sığdıramayacağım kadar dardı. Muhafızların koridorda yön değiştirdiklerini işitince bir kez daha kapıya yüklendim. Birazcık daha açıldı. Başım önde, karanlık odaya dalıp yere kapaklandım.

Muhafızlar kapıyı buldular. Dehşetle kapıya yüklenmelerini izledim. Aralık giderek genişliyordu. Odaya göz gezdirdim. Gözüm karanlığa alıştı. Yere boş fıçılar ve çürümüş tahıllarla dolu çuvallar saçılmıştı. Uzaktaki duvara, pencerenin altına üst üste dizilmiş halılar yaslanmıştı.

Muhafızların çabasıyla biraz açılan kapı tekrar sıkıştı. Ayağa kalkıp fıçıları halı yığınının üzerine istifledim. Fıçıların üstüne çıkarak ulaştığım pencere sığamayacağım kadar küçüktü.

Kapı uğursuz bir gacırtı çıkardı. Dirseğimle pencereyi kırdım. Kırık cam parçalarını çerçeveden koparıp yere attım. Kolumdan aşağı kan akıyordu. Acıya aldırmadan aşağı atlayıp kapı eşiğinin bitişindeki duvara yaslanıp derin soluklarımın sesini bastırmaya çalıştım.

Yüksek sesli bir gacırtıyla açılan kapı yüzüme bir iki santim kala durdu ve muhafızlar apar topar kilere girdiler.

Wren "Sen pencereye bak. Ben kapıyı tutarım," dedi. Kapının kenarından onları gözledim. Wren'in arkadaşı çizmelerinin tabanıyla cam parçalarını ezerek halılar ve fıçılardan oluşan yığına doğru yürüdü.

Planım amacına ulaşmayacaktı. Wren kaçış yolumu kapatıyordu. Kırık pencere sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti.

Muhafız yığının tepesinden "Pencere çok küçük, hâlâ burada olmalı," diye seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Derin nefeslerimin yerini hızlı ve kesik nefesler aldı. Başım dönüyordu. Fare kapanının yayı fırlamıştı. Kapanın metal çenesine sıkışıp hareketsiz kalmıştım.

Düşüncelerimin yerini bulanık görüntüler karmaşası aldı. Devrilmemek için kapıya yapıştım. Boğazımdan istemsiz bir vızıltı çıktı. Vızıltıyı bastıramıyordum. Daha fazla çaba göstermemin sesi daha da kuvvetlendirmek dışında hiçbir etkisi olmuyordu.

Sendeleyerek kapının arkasından çıktım. Çıkardığım onca sese rağmen muhafızlar benim tarafıma bakmıyorlardı bile. Oldukları yere mıhlanmış gibiydiler.

Ciğerlerim hava özlemi çekiyordu. Tam bayılacakken vızıltı beni terk etti. Ses hâlâ odada çınlasa da artık benden çıkmıyordu.

Muhafızlar hâlâ tepkisizdi. Çok sayıda derin nefes aldıktan sonra odadan dışarı fırladım. Durup olanları anlamaya çalışacak halim yoktu. Geldiğim yoldan geri dönerken vızıltı beni izledi.

Yüksek sesli uğultu koridorda koşuşturan diğer hizmetçileri görmemle kesiliverdi. İnsanlar bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Herhalde epey ilginç bir görüntü sergiliyordum. Güm güm atan kalbimi sakinleştirmek için panığıme rağmen durdum.

Hızlı hızlı solumaktan boğazım yanıyordu; ünıformam lekelenmişti; dirseğim acıyla zonkluyordu ve parmaklarımdan aşağı açık kırmızı boncuklar damlıyordu. Ellerime baktığımda camla uğraşırken oluşan derin kesikleri fark ettim.

Arkama döndüğümde kızıl damlaların koridor boyunca bir çizgi oluşturduğunu gördüm. Ellerimi göğsüme yapıştırsam da iş işten geçmişti. Gerimde, Brazell'ın muhafızlarının eğitimli köpekler gibi takip edecekleri kan izleri bırakmıştım.

Koridorun sonundaki köşeyi dönmek üzereydiler. O ana

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dek beni fark etmemiş olduklarından herhangi bir ani hareketimin dikkatlerini çekeceğini biliyordun· İçlerinde kaynarım ümidiyle bir grup hizmetçinin arasına karıştım. Acıyan yerlerim hızlı çalışan kalbimin her atışında zonkluyordu.

Bir dönemece varınca cesaretimi toplayıp omzumdan geriye baktım. Muhafızlar kan izlerimin kesildiği noktada dikiliyorlardı. Wren ortağıyla tartışırken kan izlerini gösteriyordu. Fark edilmeden köşeyi döndüğümde Valek'le çarpıştım.

"Yelena! Sana ne oldu böyle?" Valek kolumu kavradı.

İrkildim. Kolumu bıraktı.

"Ben... camın üzerine... düştüm." Saçma bir bahane olmuştu. Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Yıkanmaya gidiyordum." Valek'ın yanından geçip gidecekken beni omzumdan tutup arkama döndürdü."

"Bir doktora görünmelisin."

"Ha... peki." Bir kez daha yanından geçmeye çalıştım.

"Doktor bu tarafta." Valek beni omzumdan çekip muhafızların olduğu koridora doğru sürükledi. Akılsızca, beni görmeyeceklerini umsam da yanlarından geçmemizle peşimize takıldılar.

Valek'e baktım. Yüzü ifadesizdi. Omzumu daha sıkı kavradı. Valek beni muhafızların kolayca öldürebilecekleri önceden belirlenmiş, tenha bir yere mi götürüyordu? Fakat Valek ölmemi isteyecek olsa bunu yapmak için Kelebek Tozu panzehrini benden esirgemesi kâfi gelirdi.

Koridorda başka kimse kalmayınca Valek omzumu bırakıp muhafızlarla yüzleşmek için hızla döndü. Arkasına gizlendim.

Valek muhafızlara "Yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordu.

Wren "Hayır, efendim," dedi. Valek'ten neredeyse otuz santim daha uzun olan adamın bir elı kafam kadardı. "Sadece mahkûmumuzu geri almak istiyoruz." Wren beni yakalamak için Valek'in etrafından dolaşmaya kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Valek, Wren'in elini itti. "*Sizin* mahkûmunuz mu?" Valek'in sesi havayı kılıç gibi kesti.

Muhafızlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Valek'in elinde silah yoktu. Wren'in yanındaki muhafız ondan kısa olsa da hem ondan hem de Valek'ten iriydi. İki muhafızın yüzüne de aynı kibirli sırıtış yerleşti. Dudak bükmek ve düşmanca bakmak eğitimlerinin bir parçası mıydı acaba? Aşçı Rand bu çekişmeden Brazell'ın muhafızlarının galip çıkacağına bahse girerek bir aylık maaşı kadar para kazanabilirdi.

"Kendisi aslen General Brazell'ın mahkûmu, efendim. Şimdi, müsaadenizle..." Wren eliyle Valek'e yana çekilmesini işaret etti.

"Patronuna *Valek*'in çeşnicisinin şatoda kovalanmasından hiç de hazzetmediğini iletin. Onu rahat bırakmanızı istediğimi de."

Muhafızlar bir kez daha bakıştılar. İkisinin tek bir beyni paylaştığından şüphe etmeye başlamıştım. Bakışlarını Valek'e iyice odaklayarak dövüş pozisyonu aldılar.

Wren "Kızı generale götürme emri aldık, mesajlarınızı değil," deyip kemerinden kılıcını çekti.

Çınlayan metal sesiyle ikinci muhafız da silahını çekti. Wren, Valek'ten bir kez daha yana çekilmesini istedi. Valek iki kılıç karşısında ne yapabilirdi ki? Yapacağım şey canımı kurtarmak için kaçmak olacaktı. Böylece her an kaçmaya hazır bir şekilde, ağırlığımı ayakuçlarıma verdim.

Valek sağ elini hızla oynatarak muhafızları selamlar gibi iki bilek hareketi yaptı. Adamlar tepki veremeden ikisinin ortasına geçti; onlara kılıçların kendisine zarar veremeyeceği kadar yakındı. Eğilip ellerini yere koyup fırıldak gibi dönerek çelmesiyle iki adamın ayaklarını yerden kesti. Kulağıma bir tıngırtı, düşen Wren'in bedeninden çıkan ıslık sesi ve diğer muhafızın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettiği küfür geldi. Hemen sonra iki muhafız hareketsiz yerde yatıyorlardı.

Şaşkın şaşkın Valek'in yere yıktığı rakiplerinden zarif hareketlerle uzaklaşmasını izledim. İçinden sayıyordu. Ona kadar saydı ve eğilip iki adamın boyunlarından birer küçük ok çıkardı.

"Çirkin bir dövüş yöntemi ama öğle yemeğini kaçırmamam gerekiyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Valek yerde yüzükoyun yatan askerlerin üzerine basarak yaralı kolumu eline alıp inceledi. "Göründüğü kadar kötü değil. Yaşayacaksın. Önce komutanın yanına, sonra doktora gideceğiz."

Valek beni aceleyle peşinden sürükledi. Kolum zonklamaya başladı. Komutanın sert bakışlarıyla karşı karşıya geleceğimi düşündükçe adımlarım ağırlaşıyordu. Doktoru bulup sıcak bir banyo yapmak hiç şüphesiz daha caziptı.

Komutanın harekât odası olarak kullandığı geniş, yuvarlak bir odaya girdik. Odanın duvarlarının dörtte üçünü kaplayan uzun ince, vitraylı pencereler zeminden tavana uzanıyordu. Vitrayların renk cümbüşü bende bir fırıldağın içinde dönüyormuşum hissini uyandırmıştı. Başım dönerken, bana ayaklarımın hâlâ yere bastığını hatırlatan o şeye bakmasam yere kapaklanabilirdim.

Uzun, ahşap masa odanın ortasını kaplıyordu. Masada iki yanında iki muhafız dikilen komutan oturuyordu. İnce kaşları öfkeyle çatılmıştı. Yanı başında elini sürmediği bir yemek tepsisi duruyordu. Masada ayrıca komutanın üç generali oturuyordu. Generallerin ikisi öğle yemeklerini yemekle meşguldü;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üçüncünün çatalı tam ağzına gidecekken havada asılı kaldı. Adamın eline baktım; öfkeyle sıktığı parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. General Brazell'ın bakışlarına ürkekçe karşılık verdim.

Brazell çatalını indirdi. Yüzü gergindi. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Hedef bendim ve açıkta kıstırılmış bir tavşan gibi yerimden kıpırdamaya korkuyordum.

Komutan Ambrose "Valek, geç..." diye söze girdi.

Valek "Kaldım," diyerek komutanın cümlesini tamamladı. "Biliyorum, küçük bir anlaşmazlık oldu da." Beni yakınına çekti.

Meraklanan diğer iki general yemeklerini yarıda bıraktı. Kızardım ve odadan kaçmak için duyduğum güçlü arzuyu bastırdım. Daha önce yüksek rütbeli subaylarla yan yana gelmemiş olsam da adamların general olduklarını üniformalarındaki renklerden çıkarmıştım. Komutanın zindanına gittiğimde ilk kez AB-5'in sınırları dışına çıkmıştım. Brazell'ın yetimhanesinde geçirdiğim ilk on yılda bile onu ve ailesini ancak göz ucuyla görebilmiştim.

Ne yazık ki on altı yaşıma basmamla Brazell ve oğlu Reyad'ı görmek benim için gündelik bir kâbusa dönüşmüştü. Hamimin ilgisi beni gururlandırıyordu; kır saçları ve kare sakalı güven veren kare biçimli sevimli yüzünü çevreliyordu. Tıknaz ve güçlü görüntüsüyle benim için tam bir baba figürüydü. Brazell "evlatlık" çocuklarının en zekisi olduğumu ve bazı deneyleri için bana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hiç düşünmeden kabul etmiştim.

Ne denli minnettar ve saf olduğum aklıma gelince kendimi kötü hissettim. Üç yıl önceydi. Bir eniktim. Çuvalın ağzı kapanıp tuzağa düşürüldüğünde bile kuyruk sallamayı sürdüren bir enik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki yıl boyunca azap çekmiştim. Zihnim hatıraları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Harekât odasındaki Brazell'a baktım. Dudaklarını büzmüştü ve çenesi titriyordu. Nefretini dizginlemek için mücadele veriyordu. Yorgunluğun verdiği tükenmişlikle Reyad'ın hayaletinin babasının yanında belirdiğini gördüm. Reyad'ın kesik boğazından aşağı kan damlıyor, kan geceliğini boyuyordu. Aklıma çok uzun zaman önce duyduğum, cinayet kurbanlarının intikamlarını alana dek katillerini huzursuz ettiklerine dair bir öykü geldi.

Gözlerimi ovuşturdum. Odada benden başka biri hayaleti görmüş müydü? Görmüşlerse de bunu belli etmemeyi gayet iyi beceriyorlardı. Gözlerim Valek'e kaydı. Acaba onu da huzursuz eden hayaletler var mıydı? O eski öykü gerçek olsa herhalde hayaletler ona nefes aldırmazdı.

Reyad'ın hakkından tam anlamıyla gelememiş olma endişesi içimi sarsa da hiç vicdan azabı duymadım. Pişman olduğum tek şey elime fırsat geçtiğinde Brazell'ı öldürecek cesareti toplayamamış olmamdı. Brazell'ın yetimhanesindeki "kız ve erkek kardeşlerimin" on altı yaşına basmalarını engelleyemediğim için pişmandım. May ve Carra'yı uyaramadığım, kaçmalarına yardım edemediğim için pişmandım.

Komutanın sesi dikkatimi yeniden harekât odasına çevirdi.

"Anlaşmazlık mı, Valek?" Evladının kusuruna musamaha gösteren bir baba gibi iç geçirdi. "Kaç ölü var?"

"Hiç. Sırf General Brazell'ın yeni çeşnicimizi takip edip öldürmeleri emrine uydukları için iki muhafızı öldürmeyi doğru bulmadım. Ayrıca, pek de zeki değillerdi. Anlaşılan kız benimle karşılaştığında onları ekmek üzereymiş. Yine de başka türlü olaydan haberdar olamayacağımdan bana rastlaması hayırlı oldu."

Komutan beni şöyle bir süzüp Brazell'a döndü.

Brazell'a bu kadarı yetmiş de artmıştı. Koltuğundan fırlayıp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"O kız ölmeli! Onun ölmesini istiyorum! Oğlumu öldürdü o!" diye bağırdı.

Valek "Fakat Davranış Yönetmeliği'ne göre..."

"Yönetmeliğin canı cehenneme. Ben bir generalim. O bir *generalin* oğlunu öldürdü ve şimdi de burada..." Hisleri Brazell'in sesini boğuyordu. O an parmakları boğazına sarılma arzusuyla doluymuş gibi seğirdi. Reyad'ın hayaleti yüzünde bir sırıtışla babasının arkasında süzülüyordu.

Brazell "Hayatta olması bana bir hakaret," dedi. "Hakaret! Başka bir mahkûmu eğitin. Onu ölü görmek istiyorum."

İçgüdüsel bir hareketle Valek'in arkasına geçtim. Diğer generaller başlarını sallayarak hemfikir olduklarını belli ediyorlardı. Komutana bakamayacak kadar korkmuştum.

"Söylediklerinde gayet haklı." Komutanın sesinde tek bir duygu emaresi yoktu.

Valek "Bugüne dek hiç Davranış Yönetmeliği'ne aykırı hareket etmediniz," dedi. "Şimdi bunu yapacak olursanız bu yeni bir eğilim başlatacaktır. Ayrıca gelmiş geçmiş çeşnicilerimizin en zekisini öldürmüş olacaksınız. Eğitimi nerdeyse tamamlanmak üzere." Komutanın yanı başındaki soğuk tepsiye işaret etti.

Valek'in arkasından başımı uzatıp komutanın yüz ifadesine baktım. Düşünceli bir edayla dudaklarını büzmüş, Valek'in söylediklerini tartıyordu. Kollarımı kavuşturup tırnaklarımı derime gömdüm.

Brazell komutanın fikir değiştirdiğini sezerek ona doğru bir adım attı. "Zeki çünkü onu *ben* eğittim. Bu sonradan görme, dalavereci, sinsi hırsızın sözünü dinleyecek olmanıza inanamıyorum..." Brazell sustu. Çizmeyi aşmıştı. Valek'e hakaret etmişti ki ben bile komutanın kalbinde Valek'in ayrı bir yeri olduğunu biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Brazell, çeşnicimi rahat bırak."

Rahatlayıp iç çekmemle dudaklarımın arasından bir tıslama çıktı.

Brazell itiraz etmeye niyetlense de komutan onu susturdu "Bu bir emirdir. Sen yeni fabrikanı kurmaya bak. Bunun için gerekli ruhsatı da verilmiş say." Eline bir havuç alıp Brazell'a salladı. Brazell için yeni bir fabrika, öldüğümü görmekten kıymetli miydi?

Herkes Brazell'ın yorum yapmasını beklerken odaya sessizlik çöktü. Brazell bana kin dolu bir bakış attı. Reyad'ın hayaleti sırıtıyordu; Brazell'a bakıp yüzündeki fare tutmuş kedi ifadesini görünce fabrika ruhsatının onun için ne denli önemli olduğunu anladım. Komutana sezdirdiğinden daha da önemliydi. Darağacına gitmemem karşısında sergilediği öfke ve infial samimiydi. Yine de beni fabrikasını inşa ettirdikten sonra da öldürebilirdi. Beni nerede bulacağını biliyordu.

Brazell tek bir söz daha söylemeden odadan çıktı. Gördükleri karşısında hayli eğlenen hayalet fısıltıyla "Yine görüşeceğiz," dedi.

Diğer generaller ruhsat iznine itiraz etmeye koyulduklarında komutan onları sessizce dinledi. Bir an için unutulmamdan istifade ederek iki generali inceledim. Komutanınkiyle aynı görünen üniformalarının tek farkı ikisinin altın düğmeli siyah ceketler giymeleriydi. Yakalarında gerçek elmasların yerinde, sol göğüslerinin üzerinde beş elmas şekli işlenmişti. Üniformalarında hiçbir madalya veya rozet yoktu. Komutanın askerlerinin savaşta işlevsel olmaya yönelik üniformalarında sadece ayırt edebilmelerine yetecek kadar ayrıntı vardı.

Komutana yakın oturan generalin elmasları maviydi. Kendisi Brazell'ın AB-5'inin hemen batısında kalan 6. Askeri Bölge sorumlusu General Hazal'dı. Brazell'ın bölgesinin kuzey sını-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rında kalan AB-4'ten sorumlu General Tesso'nun elmasları gümüş rengiydi. Bir bölgede yeni bir fabrika veya tarım arazisi açmak gibi büyük bir proje planladığında komutanın onayladığı bir ruhsat alınması gerekiyordu. Bir ekmek fırını veya ev inşası gibi daha küçük çaplı projeler için binanın inşa edileceği bölgenin sorumlusu olan generalden onay alınması yeterliydi. Çoğu generalin ruhsat başvurularıyla ilgilenecek bir personeli vardı.

Generallerin şikâyetlerine bakılırsa Brazell'ın ruhsat işlemleri henüz ilk aşamalarındaydı. Komşu bölgelerle görüşmeler başlatılmış olsa da komutanın personeli henüz planı gözden geçirip tasdik etmemişti. Genellikle komutan personelden onay çıktıktan sonra bir projeyi onaylardı. Davranış Yönetmeliği'nde iznin ancak inşa aşamasından hemen önce verilebileceği ve komutanın isterse kendi onay aşamasından feragat edebileceği belirtiliyordu.

Yetimhanedeyken Davranış Yönetmenliği bize öğretilmişti. Ayak işlerine bakma onuruna ulaşmayı isteyen herkes bu imtiyazı elde etmeden önce yönetmeliği ezberlemekle yükümlüydü. Okuma ve yazma derslerinin yanı sıra, Brazell'dan aldığım eğitim, matematiği ve Ixia yönetiminin komutan tarafından devralınışının tarihini kapsıyordu. Komutanın yönetime geçişinden beri eğitim hakkı sadece zengin sınıflara değil, herkese tanınır olmuştu.

Ancak Brazell'a "yardım etmeye" başlamamla eğitimim kötüye gitmeye başlamıştı. Hatıralar beni boğacak gibi oldular. Sıcak derimin gerginleştiğini hissettim. Zihnimi şimdiki zamana dönmeye zorlayarak titredim. Generaller komutanın kararına itiraz etmeyi bırakmışlardı. Valek komutanın soğuk yemeğini tadıp ona doğru itti.

Komutan "Kaygılarınız dikkate alınacaktır. Yine de emrim sabittir," dedi. Valek'e döndü. "Çeşnicin övgülerini hak etse iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olur. Tek bir hatasını görürsem onun yerine getireceğimiz çeşniciyi eğitir, sonra da yeni görev yerine gidersin. Çıkabilirsin."

Valek beni kolumdan tutup odadan çıkardı. Harekât odasının kapısı çatırdayarak kapanırken koridorda ilerledik. Sonra Valek durdu. Yüzü sertleşip porselen bir maskeye döndü.

"Yelena..."

"Hiçbir şey söyleme. Beni tehdit etme, bana kabadayılık taslamaya veya beni sindirmeye kalkma. Brazell'ın yanındayken bunlardan nasibimi fazlasıyla aldım. Gelmiş geçmiş en iyi çeşnici olmak için çaba sarf edeceğim çünkü yaşama fikrine alışmaya başlıyorum. Ayrıca Brazell'a beni ölü görmek zevkini tattırmak istemiyorum." Valek'in her yüz ifadesini incelemekten ve ruh halini anlamak için sesindeki her nüansı sezmeye çalışmaktan yorulduğum için ondan uzaklaştım. Beni izledi. Bir yol ayrımına vardığımızda Valek'in eli dirseğime yapıştı. Beni sola doğru çekerken ağzından *doktor* sözcüğünün çıktığını işittim. Yüzüne bir kez olsun bakmadan beni revire doğru çekiştirmesine izin verdim.

Boş bir muayene yatağına doğru götürülürken gözlerimi kısıp doktorun bembeyaz üniformasına baktım. Üniformasındaki tek renk yakasına dikilmiş olan iki kırmızı elmastı. Yorgunluk zihnimi çokça bulandırdığından kısa saçlı doktorun bir kadın olduğunu fark etmem vakit aldı. Homurdanarak yatağa serildim.

Kadın malzeme almaya gidince Valek "Brazell fikrini değiştirebilir diye kapının önüne birkaç muhafız yerleştireceğim," dedi. Revirden çıkmadan önce doktorla konuştuğunu gördüm. Başını sallayıp bana doğru baktı.

Doktor parlak tıbbi gereçlerle dolu bir tepsiyle döndü. Tepside içinde jölemsi bir madde olan bir kavanoz da vardı. Kollarımı alkolle ovunca yaralarım kanayıp acıdı. Bağırmamak için dudağımı ısırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doktor "Şu hariç hepsi yüzeysel yaralar," diyerek canı kırmakta kullandığım dirseğime işaret etti. "Bu yarayı mühürlemek gerek."

"Mühürlemek mi?" Bu, kulağa acılı bir işlem gibi geliyordu.

Doktor jöle kavanozunu eline aldı. "Rahatla. Bu, derin kesiklerin tedavisinde yeni bir yöntem. Bu yapışkanı deriyi mühürlemede kullanıyoruz. Yara iyileşince yapışkan vücut tarafından emiliyor." Parmaklarına bol miktarda jöle alıp kesiğe sürdü.

Acı irkilmeme neden oldu. Yaranın iki ucunu birleştirip sımsıkı tuttu. Gözlerimden aşağı yaşlar süzüldü.

"Bunun mucidi komutanın aşçısı. Hiçbir yan etkisi yok ve çayla birlikte harika gidiyor."

Hayretle "Rand mi?" diye sordum.

Başını salladı. Hâlâ yarayı parmakları arasında tutarken "Birkaç gün bandajlı gezip yarayı kuru tutman gerekiyor," dedi. Elını derimden çekmeden önce yaraya birkaç kez üfledi. Kolumu sardı. "Valek bu gece burada kalmanı ıstiyor. Sana akşam yemeği getireceğim. Bu arada biraz dinlenebilirsin."

Yemek yemek beni çok yoracakmış gibi gelse de önüme sıcak yiyecekler getirdiğinde açlıktan öldüğümü fark ettim. Çayımdaki tuhaf tat yüzünden iştahım kaçıverdi.

Biri çayıma zehir katmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Doktora el salladım.

"Çayımda bir şey var," diye bağırdım. Sersemlemeye başladığımı hissediyordum. "Valek'i çağır." Belki Valek'te zehrin panzehri olabilirdi.

İri, kahverengi gözlerini bana dikti. Yüzü uzun ve inceydi. Saçı uzun olsa yüz çizgilerini yumuşak gösterirdi. Oysa kısa saçıyla bir dağ gelinciğine benziyordu.

Doktor "Uyku hapı. Valek'ın emri," dedi.

Rahatlayıp derin bir nefes verdim. Doktor bana neşeli bir bakış atıp yanımdan ayrıldı. Iştahım kaçtığından yemeği kenara ittim. Kalan gücümü yalayıp yutan bitkinliğe teslim olmak için uyku haplarına ihtiyacım yoktu.

Ertesi sabah uyandığımda yatağımın ayakucunda dikilen puslu bir kütle vardı. Hareket ediyordu. Şekil kısa saçlı doktora dönüşene dek gözlerimi kırpıştırıp kıstım.

"İyi bir gece geçirdin mi?"

"Evet," dedim. Bana kafamın içine yün tıkılmış gibi gelmesine ve ağzımdaki kötü tadın aydınlık güzel bir güne uyandığım hissini baltalamasına rağmen uzun zamandır ilk kez kâbussuz bir gece geçirmiştim.

Doktor bandajlarımı gözden geçirirken olumlu olup olmadığını anlamadığım bir ses çıkardı ve kahvaltıya az bir zaman kaldığını söyledi.

Beklerken revire göz gezdirdim. Dikdörtgen odada on iki yatak vardı. Odanın iki yanında, karşı karşıya dizilmiş altışar yatak sanki birbirlerinin yansımasıymış gibi duruyordu. Boş yatakların üzerindeki örtüler yay gibi gergindi. Odanın düzeni ve mükemmelliği sinirime dokundu. Kendimi buruşuk bir yatak örtüsü gibi hissediyordum; artık ne hayatımın ne bedenimin ne de dünyamın kontrolü bendeydi. Tertipli̇likle çevrili olmak ağrıma gidiyordu. Aniden içimde boş yatakların uzerinde tepinip düzenlerini bozma arzusu uyandı.

Kapıya en uzak yatakta yatıyordum. Odanın benim kaldığım tarafında yatan diğer üç hastayla aramda iki boş yatak vardı. Uyuyorlardı. Konuşacak kimsem yoktu. Taş duvarlar çıplaktı. Hücremin duvarlarında bile daha fazla süsleme olması canımı sıkıyordu. En azından revir daha iyi kokuyordu. Derin bir nefes aldım. Dezenfektanla karışmış temiz ve keskin alkol kokusu burnuma doldu. Hava zindanın pis havasından çok farklıydı. Çok daha iyi. Emin de olamıyordum. Hastane kokusu bir başka kokuyla karışmıştı. Bir kez daha havayı içime çekince benden yayılanın eski korkularımın ekşi kokusu olduğunu fark ettim.

Önceki gece paçamı kurtaramayabilirdim. Brazell'ın muhafızları beni köşeye kıstırmışlardı. Kaçacak yerim yoktu. Fakat boğazımdan başına buyruk, laf dinlemez bir evlat gibi çıkıveren tuhaf bir vızıltı beni kurtarmıştı. Kâbuslarımda yankılanan ilkel bir hayatta kalma içgüdüsü.

Aşına olduğum o vızıltıya dair düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da hatıralar kafamı işgal etmeyi sürdürüyordu.

Geçen üç yılı gözümün önüne getirmeye çalışarak vızıltının ilk nerede ve ne zaman ortaya çıktığını anımsamaya, bunu yaparken de hislerimi önemsememeye gayret ettim.

Brazell'ın deneyleri ilk birkaç haftada sadece reflekslerimi sınamıştı. Bir toptan ne kadar hızlı kaçabildiğim veya üzerime savrulan bir sopayı eğilip nasıl savuşturabildiğim gibi şeyler. Bunlar oldukça zararsız deneylerdi. Ta ki topun yerini bıçak, sopanın yerini kılıç alana dek.

Kalbim hızla atmaya başladı. Terli avuçlarımla boynumdaki yara izini yokladım. Kendimi sertçe, hissiz kalmam gerektiğine dair telkin ettim ve sanki korkuyu kovacakmışım gibi ellerimi salladım. Hastası hakkında bilgi edinmek için soru soran bir doktormuş gibi davranmam gerektiğini düşündüm. Kendimi sayıklayan, hummalı bir hastanın yanında beyazlar içinde, sakince otururken hayal ettim.

Hastaya neler olduğunu sordum. Bana sonrasında güç ve dayanıklılık testlerinin geldiğini söyledi. Başta hafif ağırlıklar kaldırmaktan ibaret olan basit egzersizler zamanla başının üzerinde onceleri dakikalarca, ardından saatlerce ağır taşlar tutmaya dönüşmüş. Zaman dolmadan taşı düşürecek olursa kırbaçlanıyormuş. Ona tavandan sarkan zincirlere tutunup ağırlığını zeminden santimlerce yüksekte tutması emrediliyor, Brazell veya Reyad ona izin verene dek zincirleri bırakamıyormuş.

Hastaya vızıltıyı ilk ne zaman işittiğini sordum. Defalarca zincirleri belirlenen süreden önce bırakmış, bu da Reyad'ı öfkelendirmiş. Bunun üzerine Reyad ona zeminden altı kat yüksekte bir pencerenin pervazına tutunarak aşağı sarkmasını emretmiş.

Reyad "Bir kez daha deneyelim," demiş. "Artık riski artırdığımıza göre belki bir saat boyunca dayanabilirsin."

Hasta konuşmayı kesti. Devam etmesi, bana olanları anlatması için ısrar ettim.

Günün büyük bir bölümünü zincirlerden aşağı sarkarak geçirdiğinden kolları zayıf düşmüş. Parmakları terden kayganlaşmış ve kasları yorgunluktan titriyormuş. Panige kapılmış. Elleri pervazdan kayınca yeni doğmuş bir bebek gibi haykırmış. Haykırışı dönüşüp cisimleşmiş. Büyüyüp tenini dört yanından sarıp okşamış. Ona sanki ılık bir su birikintisine girmiş gibi gelmiş.

Kendine geldiğinde yerde oturuyormuş. Pencereye bakmış. Reyad onu yüzü kızarmış halde izliyormuş. Hep mükemmel olan sarı saçları garip bir şekilde dağınıkmış. Memnun bir edayla kıza bir öpücük göndermiş.

Düşüşten kurtulabilmiş olmasının tek yolu büyuydü. Fakat o ısrarla öyle olmadığını söylüyordu. Sebep büyü değil, tuhaf rüzgârlar veya zarar görmeyeceği bir noktaya düşmesi olmalıydı.

Komutan Ambrose iktidara geldiğinden beri "büyü" Ixia'da yasaklı bir sözcük olmuştu. Büyücüler hastalık yayan sivristinek muamelesi görüyorlardı. Avlanıyor, tuzağa düşürülüyor, kökleri kurutuluyordu. Birinin büyü gücü olduğuna dair tek bir belirti veya ima ölüm cezası getiriyordu. Bu durumda hayatta kalmanın tek yolu Sitia'ya kaçmaktı.

Hasta giderek huzursuzlaşıyor, odadaki diğer kişiler ona bakıyordu... Bana. Kendi kendime "küçük dozlar" dedim. Hatıralarımı azar azar aklıma getirmeye tahammül edebilirdim. Ne de olsa düşüş bana zarar vermemişti ve sonrasında Reyad bana bir süre iyi davranmıştı. Fakat şefkati sadece testlerinde yeniden başarısız olana kadar sürmüştü.

Hatıraları aklımdan uzaklaştırmak için tavandaki çatlakları saydım. Valek geldiğinde elli altıncı çatlaktaydım.

Valek'in bir elinde yemek tepsisi, diğerinde de dosya vardı. Dumanı tüten omlete şüpheyle baktım. "İçinde ne var?" diye sordum. "Yine uyku hapı mı? Yoksa yeni bir zehir mi?" Bedenimdeki tüm kaslar kaskatı kesildi. Yattığım yerde doğrulmaya çalışsam da yapamadım. "Bir kere de bana kendimi iyi hissettirecek bir şey versen ne olur?"

Valek "Seni hayatta tutacak bir şeye ne dersin?" diye sordu. Beni yatağımda doğrultup içinde panzehirim olan bir damlalık uzattı. Ardından yemek tepsisini kucağıma bıraktı.

"Uyku hapına gerek yok. Doktor bana dün hapların tadını seçtiğini söyledi." Valek'in sesinde takdir seziliyordu. "Kahvaltının tadına bakıp bana bunu komutanın yiyip yiyemeyeceğini söyle."

Valek bir günümün boş geçmeyeceğini söylerken mübalağa etmiyordu. İç çekerek omleti kokladım. Olağandışı bir koku yoktu. Omleti dörde bölüp yabancı madde var mı diye her bir parçayı inceledim. Sırayla her parçadan küçük birer lokma alıp yavaşça çiğnedim. Yutkunarak ağzımda herhangi bir tat kalıp kalmadığına baktım. Çayı koklayıp bir yudum almadan önce kaşıkla karıştırdım. Sıvıyı dilimin üzerinde gezdirdim. Yutkunmadan önce ağzıma şekerli bir tat geldi.

"Çayında bal sevmiyorsa komutan bu kahvaltıdan uzak durmalı."

"O zaman ye bakalım."

Duraksadım. Valek beni oyuna getirmeye mi çalışıyordu? İçinde bana öğretmediği bir zehir yoksa kahvaltı temizdi. Valek'in bakışları altında kahvaltıyı son lokmasına kadar bitirip üstüne çayı içtim.

"Fena değil," dedi. "Zehir yok... Bugünlük."

Doktorlardan biri Valek'e bir başka tepsi getirdi. Bu tepside içlerinde kokusu naneye benzeyen zeytin rengi bir sıvı olan

dört beyaz fincan vardı. Kahvaltı tepsimi yenisiyle değiştiren Valek "Bazı tat alma tekniklerine değinmek istiyorum. Bu fincanların hepsinde nane çayı var. Birinin tadına bak," dedi.

Bana en yakın fincanı elime alıp sıvıyı yudumladım. Ağzımın içine ağır bir nane tadı yayıldı. Öksürdüm.

Valek sırıttı. "Ağzına başka bir tat geldi mi?"

Sıvıdan bir ağız dolusu daha aldım. Nane kokusu hâkimdi. "Hayır."

"Peki. Şimdi burnunu sıkıca kapatıp tekrar dene."

Bandajlı kolumla biraz zorlansam da burnumu kapalı tutarak çayı yudumlamayı başardım. Kulaklarım basınçla zonkladı. Tada hayran kaldım. "Tatlı. Nane yok." Sesim komik çıktığından burnumu bıraktım. Nane hızla şekerli tadı bastırdı.

"Doğru. Şimdi diğerlerini dene."

Sonraki nane çayında ekşi bir tat gizliyken, üçüncü acı, dördüncü tuzluydu.

"Bu teknik tüm yiyecekler ve içeceklerde işe yarar. Koku duyusunu engellemek tatlı ekşi, acı ve tuzlu çeşnileri elemeni sağlar. Bazı zehirler ancak bu dört çeşniyle ayırt edilebilir." Valek dosyasının sayfalarını çevirdi. "Burada ezberlemen gereken, insan eliyle hazırlanmış zehirlerin ve bu zehirlerin kendine has tatlarının tam listesi var. Bilinen toplam elli iki zehir mevcut."

Zehir envanterine göz gezdirdim. Bazılarının kokusuna bakmıştım. "Aşkım" en üstteydi. Liste daha önce elime geçse zehrin yol açtığı sersemlikten, bulantıdan, baş ağrılarından ve ara sıra gelip giden sanrılardan mustarip olmama gerek kalmayacaktı. Kâğıdı havada salladım. "Bana Aşkım'ı vereceğine neden bu listeyi vermedin?"

Valek dosyasını karıştırmayı bıraktı. "Bir listeden ne öğrenecektin ki? Kattsgut tatlıdır. Peki nasıl tatlı? Bal gibi mi tatlı? Yoksa elma gibi mi? Tatlılığın farklı dereceleri vardır. Bunları

öğrenmenin tek yolu da o tatları bizzat almaktır. Sana bu listeyi vermemin *tek* nedeni komutanın senin bir an önce işe koyulmanı istemesi." Valek dosyasını kapattı. "O zehirleri şimdi tatmıyor olman gelecekte tatmayacağın anlamına gelmiyor. Bu listeyi ezberle. Doktor seni revirden taburcu eder etmez bilgini sınayacağım. Sınavı geçersen işe başlayabilirsin?"

"Ya geçemezsem?"

"O zaman kendime eğitecek başka bir çeşnici bulurum."

Sesi hissiz ve yeknesak çıksa da gerisindeki kuvvet yüreğimi titretti.

Valek konuşmasını sürdürdü. "Brazell ıkı hafta daha şatoda olacak. Buradaki işleri bitmedi. Bütün gün seni koruyamayacağımdan Margg sana benim süitimde bir oda ayarlayacak. Yine gelip ne zaman taburcu olacağına bakacağım."

Valek'in kapıdan çıkışını izledim. Dengeli yürüyüşü ve atletik bedeniyle odada süzülüyormuş gibi ilerliyordu. Başımı iki yana salladım. O an yapabileceğim en kötü iş Valek'i düşünmekti. Bunun yerine elimdeki zehir listesine odaklandım. Kâğıdı düzleştirip terimin mürekkebi dağıtmamış olmasını ümit ettim. Yazıların okunaklı olduğunu görünce rahatlayıp listeye çalışmaya başladım.

Doktorun koluma bakmaya geldiğini son anda fark ettim. Çay fincanlarının olduğu tepsi kucağımda olmadığına göre bir ara almış olmalıydılar. Algılarımı revirdeki gürültülere kapattığımdan; biri içinde yuvarlak, hamur işi tatlı olan bir tabağı burnumun dibine soktuğunda irkildim.

Tabağı tutan kolu takip edince Rand'in yüzüyle karşılaştım. Neşeyle gülümsüyordu.

"Bak, Doktor Ana ya çaktırmadan ne getirdim! Haydi, o gelmeden ye şunları."

Sıcak tatlı, tarçın gibi kokuyordu. Kenarlarından erimiş be-

yaz krema damlıyor, damlalar tatlının elime yapışmasına neden oluyordu. Tanımadığım bir koku alacak mıyım diye tatlıyı yakınıma getirip kokusunu içine çektim. Küçük bir ısırık alınca ağzıma kat kat hamur ve tarçın tadı geldi.

"Tanrım, Yelena, içine zehir katacağımı sanmıyorsun, değil mi?" Rand'in yüzü sanki acı çekiyormuş gibi buruştu.

Tam da öyle sanmama rağmen bunu itiraf etmem onu gücendirdi. Yanıma neden geldiği belirsizdi. Hoş ve dostane görünse de dostu olan, benden önceki çeşnici Oscove yüzünden bana kin güdüyor olabilirdi. Öte yandan pekâlâ bir müttefik de olabilirdi. Kimin benim tarafımda olmasını yeğlerdim? Her gün hazırladığı yemekleri yiyeceğim aşçı Rand'in mi, yoksa yemeklerime zehir katmak gibi sevimsiz bir eğilimi olan suikastçı Valek'in mi?

Şansımı deneyip "Bilirsin işte, mesleki riskler," dedim.

Hâlâ küskün olan Rand homurdandı. Tatlıdan büyük bir ısırık aldım.

Egosuna hitap edersem bana bir şans daha tanır ümidiyle "Muhteşem," dedim.

Rand'in yüzü yumuşadı. "Güzel olmuş, değil mi? Son tarifim. Hamuru uzun bir şerit halinde koparıp üstüne tarçın ektikten sonra top şeklinde yoğurup pişiriyorum. Son olarak henüz sıcakken üzerine krema döküyorum. Fakat buna ne isim vereceğimi bilemedim. Tarçın keki mi? Top mu? Yoksa makara mı?" Rand konuşmasına kendisine bir sandalye çekmek için ara verdi. Bükemediği sol bacağı yüzünden epeyce sağa sola döndükten sonra rahat bir pozisyon bulup oturdu.

Ben tatlıyı bitirirken Rand konuşmasını sürdürdü. "Doktor Ana'ya sana bunu verdiğimi söyleme. Hastaları sulu yulaf lapası dışında bir şey yesin istemiyor. Lapanın iyileşmeyi hızlandırdığını söylüyor. Bence lapa kesinlikle etkili!" Kollarını havaya

kaldırmasıyla bileklerini çevreleyen çok sayıdaki yanık izi göründü. "Tadı öyle berbat ki kim olsa doğru düzgün bir yemek yemek için hemen iyileşir!"

Abartılı kol hareketi diğer hastaların bakışlarını üzerimize çekti. Rand eğilip başını bana yaklaştırarak sessizce "E, nasılsın Yelena?" diye sordu. Bana sanki bir grup etin arasından hangisinin daha iyi pişeceğini kestirmeye çalışıyormuş gibi baktı.

Şüpheye düştüm. Bunu neden umursuyordu? "Yine mi bahse tutuştun?" diye sordum.

Arkasına yaslandı. "Biz hep bahse tutuşuruz. Bahis ve dedikodu biz hizmetkârların olmazsa olmazı. Burada başka ne yapacaksın ki? Seni Brazell'ın adamlarından kaçarken gördüklerinde ne yaygara koptuğunu ne bahisler açıldığını görmeliydin."

Şaşkınlıkla "Kimse yardımıma koşmadı. Koridorlar bomboştu," dedim.

"Müdahale etmek bizi doğrudan etkilemeyen bir olaya karışmak olurdu. Hizmetkârlar bunu asla yapmaz. Biz karanlıkta koşuşan hamamböcekleri gibiyizdir." Rand ince parmaklarını salladı. "Bir ışık yakalarsın .. Pof!" Vurgulamak için parmaklarıyla çift tırnak işareti yaparak "Ortadan kayboluruz," dedi.

Kendimi üzerine ışık tutulmuş, talihsiz bir hamamböceği gibi hissediyordum. Bir adım ileri kaçmaya çalıştıkça peşindeki çizmenin gölgesi giderek kendisine doğru yaklaşan bir hamamböceği gibi.

"Neyse, genellikle aleyhine tahminler yapıldı. Birçok kişi epey para kaybederken sadece birkaç kişi..." Rand teatral bir duraksamanın ardından "... iyi para kazandı," diye ekledi.

"Şu an burada olduğuna göre sanırım sen de iyi para kazanmışsın."

Gülümsedi. "Yelena, bahislerde hep senin tarafını tutacağım. Sen komutanın terrier'lerinden biri gibisin. Ufak tefek, durmadan havlayan, dönüp bir daha bakmayacağın fakat adamın paçasına yapıştı mı bırakmayan bir köpek gibi."

"Köpeğin etine zehir katarsan bir daha başına bela olmaz."

Sesimdeki hırçın ton Rand'in yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Bir derdin mi var?"

Valek'in yapacağı sınavın henüz şatonun dedikoducularının bahislerine konu olmadığına şaşırıp duraksadım. Rand'in çenesi düşüktü ve bu özelliği başımı derde sokabilirdi. "Hayır. Anlarsın işte, çeşnici olmanın güçlükleri..." Bu yanıtımın ona yeteceğini umdum.

Rand başını salladı. O öğleden sonra kalan vaktini Oscove'la ilgili anılarını yâd ederek ve araya olası yeni tariflerini sıkıştırarak geçirdi. Valek'in gelmesiyle Rand sustu, yüzünün rengi soldu ve gidip akşam yemeğine bakması gerektiğine dair bir şeyler geveledi. Sandalyesinden hızla kalktı ve odadan kaçmak için acele ederken az kalsın yere kapaklanacaktı. Valek aksayarak revirden çıkan Rand'i izledi.

"Onun burada ne işi vardı?"

Valek'in ifadesi renk vermese de bedeninin hareketsizliği bana onun sinirlenmiş olabileceğini düşündürdü. Sözcükleri özenle seçerek Rand'in ziyaretime geldiğini söyledim.

"Onunla ne zaman tanıştın?"

Bu sorunun sıradan olsa da altında farklı imalar içerdiğini seziyordum. "Aşkım'ın etkilerini üzerimden attıktan sonra yiyecek bir şeyler ararken mutfakta Rand'le karşılaştım."

"Onun yanındayken ne dediğine dikkat et. Güvenilecek biri değildir. Görev yerini değiştirecektim ama komutan kalması için ısrar etti. Mutfakta bir dahı. Kayırıyorlar onu. Çok genç yaşta kral için yemek pişirmeye başlamış."

Valek soğuk, mavi gözleriyle bana bakarak Rand'den uzak durmam konusunda uyardı. Belki de Valek'in Oscove'dan hoşlanmamasının nedeni buydu. Zamanında krala sadık olan biriyle ittifak kurmam üzerimdeki şüpheleri arttırabilirdi. Yine de Valek'in beni korkutmasına göz yummak ağrıma gidiyordu. Umursamaz bir ifade takınabilmeyi ümit ederek gözlerimi onunkilere diktim.

Valek bakışlarını kaçırdı. Zafer sarhoşluğu içindeydim. Nihayet ona karşı bir raunt kazandığımı düşündüm.

"Yarın sabah revirden ayrılacaksın." Valek'in sesi aksi çıkıyordu. "Temizlenip büroma sınava hazır olduğunu bildir. Sınavı geçsen de bence hazır değilsin. Fakat komutan seni öğle yemeğine hazır etmemi emretti." Öfkeyle başını ikı yana salladı. "Bu, işi aceleye getirmek olacak kı bundan nefret ederim."

"Neden? Artık kendi hayatını tehlikeye atman gerekmeyecek." Daha ağzımdan çıkar çıkmaz sözlerimden pişman olmuştum.

Valek'in bakışı ölümcüldü. "Tecrübelerim bana bu işte acelenin genellikle ölüm getirdiğini gösterdi."

Merakımı bastıramayıp "Selefimin başına gelen de bu muydu?" diye sordum. Valek, Rand'in teorilerini doğrulayacak mı, yalanlayacak mıydı?

"Oscove mu?" Valek duraksadı. "Onda o yürek yoktu."

8

Ertesi sabah uyandığımda Valek'in zehir listesini hâlâ avucumda tutuyordum. Doktor beni taburcu edene kadar envanteri gözden geçirdim.

Kapıya yönelirken ezikler içindeki kaslarım her hareketime itiraz ediyordu. Revirden ayrıldığım için mutlu olmam gerekirken sinirlerimin hali beni tasalandırıyordu. Midemde sanki dişlerini kullanarak dışarı çıkmaya çalışan canlı bir fare vardı.

Revir kapısının önündeki muhafızları görünce irkilsem de üzerlerinde Brazell'ın renkleri yoktu. Valek'in bürosuna gidip, sınava hazır olduğumu bildirene kadar beni korumaları için onları görevlendirdiği sonradan aklıma geldi.

Yönümü tayin etmek için etrafıma bakınsam da odamın hangi tarafta kaldığını bir türlü çıkaramadım. On sekiz gündür şatoda yaşasam da hâlâ kafamda şatonun krokisini oluşturamamıştım. Hiç dışarıdan görmediğim şatonun kabaca şeklini bile zihnimde canlandıramıyordum.

Beni şatoya getiren, hapishaneye ait atlı araba üzerine hava delikleri açılmış olan kare bir kutudan ibaretti. Kafesteki bir hayvan gibi deliklerden dışarıyı gözetlemeye yanaşmamıştım. Şatoya vardığımda zincirlenmenin, yabancı ellerin üzerimi

yoklamasının ve çekiştirilerek zindana götürülmenin ıstırabını yadsımaya çalışarak gözlerimi kapamıştım. Kaçmanın yollarını aramaya odaklanabilirdim ama Reyad'ı öldürdüğümde cezama razı olmuştum zaten.

Muhafızlardan bana odamın yolunu göstermelerini istemek ağrıma gitse de başka bir seçeneğim yoktu. Tek kelime etmeden şatoda kılavuzluk ettiler. Biri önden yürürken diğeri onu izliyordu. Ancak başı çeken muhafız odama göz attıktan sonra içeri girmeme izin verdiler.

Üniformalarım hiç dokunulmamış halde dolapta asılıydı. Fakat günlüğüm bıraktığım gibi çekmecede değil, açık halde masanın üzerinde duruyordu. Biri zehirlerle ve başka konularla ilgili izlenimlerimi okumuştu. Midemdeki bulantı hissinin yerini şiddetli bir ürperti aldı. İçimdeki fare ölmüştü, ki bu da moral bozukluğumu iyi yansıtan bir metafordu.

Valek'ten şüpheleniyordum. Bana özel bir defteri karıştıracak kadar cüretkârdı. Bir entrika planlamadığımdan emin olmanın vazifesi olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı. Ne de olsa ben sadece çeşniciydim ve mahremiyetim olamazdı.

Günlüğü ve üniformaları alıp hamama gitmek üzere odamdan çıktım. Ben yıkanırken muhafızlar dışarıda beni beklediler. Su keyfimi aceleye getirmedim. Valek ve sınavı bekleyebilirdi; aptal bir kukla gibi emirlerim harfiyen yerine getirmeyecektim.

Brazell'ın muhafızlarının peşime takılması, her yemeğimden zehir çıkması ve lanet olası bir yarış atı gibi üzerime bahse girilmesi beni günlüğümün okunması kadar kızdırmamıştı.

Valek'in bürosuna varınca erken davranıp "Sınavın nerede?" diye sorarak ondan gelecek sivri bir lafı engelledim.

Valek'in yüzünde neşeli bir ifade belirdi. Masasından kalktı. Kolunu gösterişli bir hareketle sallayarak toplantı masasının

üzerindeki dizi dizi yiyeceklere ve içeceklere işaret etti. "Sadece biri zehirli değil. Onu bul, sonra seçtiğini ye veya iç."

Masadakileri tek tek tattım, kokladım, gargara yaptım. Burnumu tuttum. Küçük ısırıklar aldım. Tükürdüm. Bazı yiyecekler soğumuştu. Yemeklerin çoğunun tadı yavan olduğundan zehri bulmak kolay olsa da meyveli içecekler zehri gizliyordu.

Son parçayı da tattıktan sonra Valek'e döndüm. "Seni pislik, bunların hepsi zehirli." Ne iğrenç bir numaraydı bu; böyle bir oyun oynayacağından şüphelenmeliydim zaten.

"Emin misin?"

"Tabii ki. O masadakilerin hiçbirine el sürmemeli."

Bana doğru yürüyen Valek'in bakışı sertti. "Üzgünüm, Yelena. Sınavı geçemedin."

Kalbim sanki mideme gömülmüştü. Ölü fare canlanıp midemde delikler açmaya koyulmuştu. Masaya bakındım. Neyi es geçmiş olabilirdim?

Hiçbir şeyi. Yanılmamıştım. Valek'e yanıldığını ispat etmesi için meydan okudum.

Hiç tereddüt etmeden kupalardan birini kaldırdı. "Bu temizdi."

"İç o zaman." O kupayı anımsıyordum. İçinde acı bir zehir vardı.

Valek'in eli hafifçe titredi. Bir yudum aldı. Dudağını ısırdım. Belki de yanılmıştım. Belki de anımsadığım o kupanın yanındaki kupaydı. Valek sıvıyı dilinin üzerinden gezdirirken gözlerini gözlerime dikti.

İçimden hoplayıp zıplamak, bağırıp çağırmak, çevresinde küçük daireler çizerek dans etmek geldi. Bunun yerine "Böğürtlen zehri," dedim.

Valek "Evet," dedi. Bir elindeki kupayı inceliyor bir masadaki soğuk yiyeceklere boş gözlerle bakıyordu.

"Sınavı geçtim mi?"

Hâlâ aklı başka yerde olan Valek başını salladı. Ardından masaya gelip kupayı nazikçe bıraktı. Başını sallayarak eline bazı kâğıtlar alsa da bunları okumadan geri bıraktı.

"Bana oyun oynayacağını bilmeliydim."

Kızgın ses tonum karşısında gözlerini kaçırdı. O an ona bunu söylediğim için pişmanlık duydum.

"Sinirin tepende. Sebep sınav da değil. Neden sinirli olduğunu bana açıkla."

"Açıklamak mı? Neden *ben* açıklama yapacakmışım? Belki de *sen* günlüğümü neden okuduğunu açıklamalısın." Baklayı ağzımdan çıkarmıştım işte.

"Günlük mü?" Valek şaşkın şaşkın bana baktı. "Sana ait hiçbir şeyi okumadım. Buna yetkim olsa da."

"Nedenmiş?" diye sordum.

Valek'in yüz ifadesinden kulaklarına inanamadığı belliydi. Düşüncelerini dillendirebilene dek ağzı defalarca kez açılıp kapandı. "Yelena, cinayet işlediğini itiraf ettin. Reyad'ın cesedinin tepesinde, elinde kanlı bir bıçak tutarken yakalandın. Dosyanı inceleyip bunu yapman için bir neden aradım. Bulamadım. Yaptığın tek açıklama hiçbir soruya yanıt vermeyeceğin olmuş"

Valek yaklaşıp sesini alçalttı. "Sendeki öldürme güdüsünü neyin harekete geçirdiğini bilmediğimden bunu bir daha yapıp yapmayacağını veya seni neyin kışkırtacağını öngöremiyorum. Davranış Yönetmeliği'nin gereğini yerine getirmekle yükümlü olduğumdan sana yeni çeşnici olma seçeneğini sunmam gerekiyordu." Bir nefes alıp sözlerini sürdürdü. "Her gün komutanla görüşecek, ona çok yakın olacaksın. Sana güvenene dek gözüm üzerinde olacak."

Öfkem azalarak yok oldu. Ben Valek'e güvenmezken onun bana güvenmesini nasıl bekleyebilirdim?

Soğukkanlılığım geri döndü. "Güvenini nasıl kazanacağım?"

"Bana Reyad'ı neden öldürdüğünü anlat."

"Henüz bana inanmaya hazır değilsin."

Valek bakışlarını toplantı masasına çevirdi. Elimle ağzımı kapattım. Neden "hazır" sözcüğünü kullanmıştım şimdi? Hazır olması demek günün birinde bana inanacağını ima ediyordu ki benim açımdan bakıldığında bu hüsnükuruntudan ibaretti.

"Haklısın," dedi.

Bir açmazda gibiydik.

"Sınavını geçtim. Panzehrimi istiyorum."

Hareketlenen Valek panzehrin bir dozunu çıkarıp bana uzattı.

"Sırada ne var?" diye sordum.

"Öğle yemeği! Geciktik." Beni alelacele kapıdan geçirdi. Bir yandan yürürken diğer yandan beyaz sıvıyı diktim.

Biz taht odasına yaklaşırken hep bir ağızdan konuşan bir sürü insanın sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Komutanın danışmanlarından ikisi tartışıyordu. Subaylar ve askerler iki danışmanın arkasında saf tutmuşlardı. Komutan yakınındaki bir masaya yaslanmış dikkatle onları dinliyordu.

Grup bir kaçağın yerini tespit edip yeniden ele geçirmenin en iyi yolunun ne olacağını tartışıyordu. Sağ taraftakiler çok sayıda asker ve köpek kullanmayı önerirken soldakiler birkaç zeki askerin yeterli geleceğini savunuyordu. Kaba kuvvete karşı zekâ.

Gürültülü de olsa öfkesiz bir tartışmaydı bu. Muhafızlar sakin bir şekilde odanın etrafında dikiliyorlardı. Bu tür tartışmaların şatoda olağan olduğu anlaşılıyordu. Ama gerçekten bir kaçak mı vardı, yoksa kuramsal bir tatbikat mı söz konusuydu anlayamadım.

Valek komutana yaklaştı. Arkalarına geçtim. Zavallı kaçağın yerine kendimi koymadan edemediğimden tartışma beni huzursuz etmişti.

Kendimi peşimdekilerin seslerine kulak kabartarak nefes nefese ormanda kaçarken hayal ettim. Bir kasabaya girip halkın arasına karışmaya çekinen bir kaçak. Çünkü yabancı bir yüz kasaba halkını iyi tanıyan, tek işleri etrafı izlemek olan sıkıcı devriyelerin dikkatini hemen çekebilirdi.

Ixia Bölgesi vatandaşlarının her birinin belirli bir görevi vardı. İktidar el değiştirdikten sonra herkes için bir meslek belirlenmişti. Vatandaşların başka bir kasabaya veya askeri bölgeye gitmelerine izin verilse de bunun için belli belgeler gerekiyordu. Bir nakil talep formunun doldurulması, formun ilgili denetmen tarafından onaylanması ve nakledilen kişinin gideceği adreste bir görev üstleneceğini ispatlayan delillerin sunulması şarttı. Gerekli belgeler olmadan kendi bölgesinden başka bir bölgede yakalanan biri tutuklanıyordu. Diğer bölgeleri ziyaret etmekte bir sakınca görülmese de bu da ancak uygun belgelerin çıkarılıp varır varmaz askerlere gösterilmesiyle mümkün oluyordu.

Dünyadan kopuk halde, Brazell ve Reyad'la çalışırken kaçma düşüncesi saplantıya dönüşmüştü. Sürdüğüm laboratuvar faresi hayatı yerine özgürlüğü düşünmek daha hoştu. Ancak malikâneden kaçınca dışarıda beni saklayacak ne bir ailem ne de arkadaşlarım olduğundan iyi korunan sınırı bir şekilde aşıp güney diyarlarına kaçmak en iyi seçeneğimdi.

Sitia'ya kaçıp orada beni evlat edinecek bir aile bulmak ve âşık olmak üzerine ayrıntılı fanteziler kuruyordum. Klişe ve duygusal saçmalık da olsa bu hayaller beni rahatlatan tek iksirdi. Her gün deneyler başlayınca aklım Sitia'ya gider orada parlak renkler, sevgi dolu jestler ve sıcaklık bulurdum. Reyad'ın deneylerine o görüntüleri zihnimde tutarak dayanabiliyordum

Fakat kaçma fırsatını bulsam da değerlendirebileceğimden emin değildim. Öz ailemle ilgili hiçbir şeyi anımsamasam da benimle malikânede yaşayan bir ailem vardı: Benim gibi kandırılan diğer kayıp çocuklar. Kız kardeşlerim. Erkek kardeşlerim. Evlatlarım. Onlarla eğitim alıp; onlarla oynadım ve onlara baktım. Nasıl terk ederdim onları? Kaçtığımda benim yerime May'in veya Carra'nın geçmesi tahammül edemediğim bir düşünceydi.

Ağzıma kan tadı gelene kadar parmağımı ısırdım ve düşüncelerimi yeniden şimdiki zamana odakladım. Brazell'dan kaçmıştım. İki hafta içinde şatodan ayrılıp evine, muhtemelen başka bir laboratuvar faresiyle yapacağı yeni deneylere dönecekti. Yeni kobayını tanımasam da acısını içimde hissediyordum. Brazell zalim biriydi. O kızı zor günler bekliyordu.

Elimi ağzımdan çekip geride kalan ısırık izine baktım. Çok derin olmadığından yara izi kalmayacaktı. Parmak boğumlarımı çevreleyen yarım dairelere sırayla baktım. Başımı kaldırdığımda Valek'in gözlerini ellerime diktiğini fark ettim. Ellerimi arkama sakladım.

Komutan elini havaya kaldırdı. Aniden odaya sessizlik çöktü. "İki taraf da çok yerinde fikirler öne sürdü. Teorilerinizi test edeceğiz. İki takım kurulacak." Tartışmanın başını çeken iki adama işaret edip "Siz ikiniz takım kaptanı olacaksınız. Takımlarınızı kurun ve bir saldırı planı hazırlayın. Gerekli sayıda adam toplayın. Valek adamlarından birine kaçak rolünü verecek. Hazırlanmak için iki haftanız var."

Valek'le hemen arkasından yürüdüğümüz komutan bürosuna doğru giderken konuşmaların uğultusu iyice yükseldi.

Büro kapısının kapanmasıyla adamların sesi boğuldu. Valek komutana "Marrok'un Sitia'ya firar etmesi hâlâ canınızı sıkıyor mu?" diye sordu.

Komutan kaşlarını çattı. "Evet. Takip işi hiç de başarılı olmadı. Marrok senin AB-8'de olduğunu anlamış olmalı. Bir iki çırak yetiştirsen gerçekten iyi olacak."

Valek yapmacık bir dehşet ifadesiyle ona baktı. "Fakat o zaman vazgeçilmez olmazdım."

Komutanın yüzünde kısa bir an için gülümseme belirdi; hemen sonra köşede dolandığımı fark etti. "Valek, bunun hakkında yanılmamışsın. Sınavından canlı çıktı.' Sonra bana "Buraya gel," dedi.

Deli gibi atan kalbime rağmen ayaklarım emre itaat etti.

"Resmi çeşnicim olarak kahvaltımda hazır bulunman gerek. Her öğünde yanımda olabilmen için sana gün içinde gideceğim yerlerin bir listesini vereceğim. Gecikme için mazeret kabul etmem. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

Valek'e baktı. "Narin bir görünüşü var. Yeterince güçlü olduğuna emin misin?"

"Evet, efendim."

Komutan ikna olmamış gibiydi. Altın rengi gözlerini düşünceli düşünceli benden Valek'e çevirdi. Çaresizce, beni kovmak için bir bahane aramıyor olmasını umit ettim.

"Peki. Valek, öğle yemeğini kaçırdığıma göre bana erkene alacağım akşam yemeğimde katılırsın. Yelena, sen çeşniciliğimi yapmaya yarın sabah başlayacaksın."

Valek'le aynı anda "Evet, efendim," dedik. Komutan bizi serbest bıraktı.

Yedek üniformalarımı ve günlüğümü almak için Valek'in bürosuna döndük. Valek beni şatonun orta kısmındaki odasına götürdü. İkimiz ana koridorlardan geçerken duvardaki açık renkli alanların sayısının koyu renkli olanlardan fazla olduğunu fark ettim. Bundan çok sayıda tablonun duvarlardan alındı-

ğı sonucunu çıkardım. Ayrıca büroya veya barakaya dönüştürülmüş olan birçok geniş ve renksiz odadan geçtik.

Belli ki komutanın işlevsellik ve sadeliği esas alan tarzı şatoyu ruhundan etmişti. Geriye sadece faydacı amaçlara hizmet etmek üzere dönüştürülen ölü bir taş bina kalmıştı.

Genç yaşımdan ötürü hükümetin el değiştirmesinden öncesini anımsayamıyordum. Yine de Brazell'ın yetimhanesinde bana monarşinin vatandaşları yozlaştırdığı ve mutsuz ettiği öğretilmişti. Tüm olan biten yönetimin el değiştirmesinden ibaretti; onu bir savaş olarak addetmek yersizdi. Kralın askerlerinin çoğu taraf değiştirip komutana bağlılıklarını ilan etmişlerdi. Çok çalışma ve yeteneğe değil, rüşvete ve kan bağına dayalı terfiler midelerini bulandırır olmuştu. Sırf seçkinler sınıfından biri öfkelendi diye basit suç ihlalleri yüzünden insanları öldürmek askerlerin canını sıkıyordu.

Komutanın davasına hizmet etmek için kadınlar görevlendirilmiş, bu kadınlardan mükemmel casuslar çıkmıştı. Valek kralın önde gelen destekçilerine suikastlar düzenlemişti. Kral komutanın ordusuna karşı savaşacak bir ordu oluşturmaya çalıştığında saflarında kimseyi bulamamıştı. Komutan şatoyu hiç mücadele etmeden ele geçirmiş, çok az kan dökülmüştü. Asilzadelerin birçoğu öldürülürken çok azı Sitia'ya firar edebilmişti.

Valek ve ben iki askerin muhafızlık ettiği masif, ahşap bir kapıya vardık. Valek muhafızlarla konuşup onlara gerektiğinde kapıdan geçme iznim olduğunu belirtti. İki yanında iki kapı olan kısa bir koridora girdik. Valek sağdaki kapının kilidini açıp bana diğer kapının komutanın dairesine açıldığını söyledi.

Valek'in odası birkaç odadan oluşan geniş bir süitti. Karanlık koridordan çıkıp süite girdiğimde L şeklindeki ana yaşam alanının parlaklığı karşısında gözlerim kamaştı. İçerisi bir kap-

lanın çizgileri kadar ince pencerelerden gelen ışıkla doluyordu. Her köşede, her masada kitap yığınları; dört bir yanda üzerlerinde beyaz çizgiler olan gri taşlar ve çok renkli kristaller vardı.

Odaya serpiştirilmiş küçük, siyah hayvan ve çiçek heykellerinin gümüş kaplamaları ışıldıyordu. Odada kırılgan ve karmaşık ayrıntılarla bezeli olan, Valek'in büro masasındakilere benzeyen bu heykeller dışında hiçbir süs eşyası yoktu.

Duvarlarda çok sayıda silah vardı. Bazı silahlar eski, yıllardır kullanılmamaktan üzeri toz bağlamış antikalarken diğerleri pırıldıyordu. Uzun, ince bir bıçağın üzerindeki kan hâlâ tazeydi. Kızıl sıvı gün ışığında parlıyor, vücudumda gezinen bir ürpertiye neden oluyordu. Bıçağın ucunda yanlışlıkla kimin bulunduğunu merak ettim.

Girişin sol tarafında bir merdiven vardı ve yaşam alanının sağ duvarında üç kapı diziliydi.

Valek eliyle sağdaki ilk kapıya işaret etti. "Brazell şatodan ayrılana dek o oda sana ait. Biraz dinlen bence." Bir sehpanın üzerinden üç kitap aldı. "Geri geleceğim. Dışarı çıkma. Akşam yemeğini ben getiririm." Valek tam odadan çıkacakken aniden dönüp "Ben gidince kapıyı kilitle. Burada güvende olursun," dedi.

Güvende, ha? Emniyet duygusu o yerde hissedeceğim son şeydi. Kilit açmayı bilen herhangi biri içeri girebilir, silahlardan birini kapıp hakkımdan gelebilirdi. Duvardaki kılıçları inceleyince rahat bir nefes aldım. Silahlar duvara sağlam bir şekilde tutturulmuştu. Emin olmak için bir gürzü bütün gücümle çektim.

Kapımın çevresindeki toz tabakası diğer iki kapıdakinden daha kalındı. İçeri girince bunun nedenini anladım. Zemin, yatak, dolap ve sehpa kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Sadece kaldırılmış kutuların yerleri temizdi. Burası depo olarak

kullanılan bir oda olmalıydı. Margg odayı temizlemek yerine kutuları çıkarmış ve işini yapılmış saymıştı.

Margg'ın en aza indirgediği işi benden hazzetmediğinin açık göstergesiydi. Belki de bir süre ondan sakınmak en doğrusu olacaktı.

Yatak pislik içindeydi. Ağır bir küf kokusu odanın içine işlemişti. Hapşırdım. Küçük bir pencere vardı, panjurla biraz mücadele ettikten sonra pencereyi açmayı başardım.

Mobilyalar pahalı fildişindendi. Sandalyelerin ayaklarında ve çekmecelerin üzerinde karmaşık yaprak ve sarmaşık oymaları vardı. Yatağın baş tarafındaki tozu sildiğimde kelebekler ve çiçeklerle dolu hoş bir bahçe tasvirıyle karşılaştım.

Kirli örtüleri çıkarıp yatağın şiltesine uzandığımda Margg'ın sadece kıskanç, zararsız bir cadaloz olduğuna dair düşüncem buhar olup uçtu. Masanın üzerindeki toza bir mesaj yazmıştı.

"Katil. Darağacı seni bekliyor."

9

Yataktan aşağı atladım. Bulunduğum noktadan mesajı görmesem de bu bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettirmedi. Zihnim bir korkulu senaryodan diğerine geçerken, kalbim her çarpışında küçük korku okları atar gibiydi.

Margg beni uyarıyor muydu yoksa tehdit mi ediyordu? Hayatta kalamayacağıma bahse girdiğinde kaybettiği parayı telafi etmek için beni Brazell'ın adamlarına para karşılığı teslim mi etmeyi planlıyordu?

Peki niye beni uyarsındı ki? Gergınlığımı üzerimden attım. Yine aşırı tepki veriyordum. Gördüklerim ve duyduklarımdan tanıdığım kadarıyla Margg mesajı beni huzursuz görmenin hazzını yaşamak için bırakmış olmalıydı. Benim gelmemle iş yükü arttı diye huysuzluk ediyordu. Ona çocukça notunu gördüğümü veya nottan etkilendiğimi hiçbir şekilde belli etmememin en-iyisi olacağına karar verdim. Hem büyük bir ihtimalle günlüğümü de o okumuş, sırf beni kızdırmak için açık halde masada bırakmıştı.

Valek dinlenmemi tavsiye etmiş olsa da çok gergindim. Valek'in oturma odasına gittim. Margg'ın notu bana içgüdüle-

rime güvenmem ve kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlatmıştı. Bunlara dikkat edersem endişelerim yine zehir tatmak ve Brazell'dan kaçmaktan ibaret olacaktı.

Keşke bunu yapmak o kadar kolay olsaydı, ben de bunu yapabilecek kadar güçlü durabilseydim. Brazell ve Reyad içimdeki toyluğu ve insanlara körü körüne güvenme eğilimini söküp almış olsalar da kalbimin derinlerinde hâlâ gerçek bir dost bulabileceğim umidini barındırıyordum.

Bir sıçan bile başka sıçanlara ihtiyaç duyardı. Sıçanları anlayabiliyordum. Ben de onlar gibi ortalıkta koşuşturup hep arkamı kolluyor, zehirli tuzakların kokusunu almaya çalışıyordum.

O sıralar tek amacım sonraki günü görmek olsa da günün birinde bir çıkış yolu arayacaktım. Bilgi güç olduğundan niyetim sabırlı olmak, dinlemek ve öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmekti. İşe Valek'in yaşam alanından başladım. Masalardan birinin üzerindeki bir taşı kaldırıp Valek'in süitinin karmaşası arasında kendime yol açmaya çalıştım. Valek'in çekmecelerine bubi tuzakları yerleştirmiş olabileceğinden şüphelendiğim için sadece yüzeysel bir araştırma yaptım.

İlgimi çeken zehirler üzerine birkaç metin bulsam da bunlar daha çok suikast ve entrika üzerineydi. Yıpranmış deri ciltleri olan çözemediğim, arkaik bir dilde yazılmış kitaplar vardı. Valek ya koleksiyoncuydu ya da ölü kralın kütüphanesinden kitaplar aşırmıştı.

Merdivenin en alt basamağına vardığımda şatonun bir planı gözüme çarptı. Merdivenin sağında kalan duvarda asılı duran bir resim çerçevesinin köşesine sıkıştırılmıştı. Nihayet elime işe yarar bir şey geçmişti. Haritayı incelerken gözümün önünden bir perde kalmış da şatoyu net bir şekilde görmeye başlamışım gibi geldi.

Yukarıdaki odaları incelemeyi başka bir zamana bırakıp

günlüğümü geri aldım. Harita açıkta bir yere konmuştu. Haritayı görmüş olmam Valek'i kızdıramazdı. Hatta şatonun daha önce uğramadığım kısımlarına gitmem gerektiğinde adres sormak zorunda kalmayacak olmama memnun olabilirdi. Kanepenin üzerindeki ıvır zıvırı indirip iyice yerleştim ve haritanın kopyasını çıkarmaya başladım.

Sarsılarak uyandım. Günlüğüm yere düştü. Mum ışığı karşısında gözlerimi kırpıştırarak odaya bakındım. Rüyamda sıçanlar görmüştüm. Duvarlardan aşağı dökülmüşler, yerden fışkırmışlar, peşime düşmüşlerdi. Giysileri, deriyi ve saçları küçük, keskin dişleriyle kavrayan kemirgenlerden oluşan bir denizin içindeydim.

Vücudum bir ürpertiyle titredi. Odaya bakınmadan önce ayaklarımı zeminden çektim. Valek'i saymazsam odada sıçan falan yoktu. Fenerleri yaka yaka odanın ortasına kadar gelmıştı.

İşini bitirdiğinde Valek'in benim gibi bir sıçan olduğunu hayal ettim. Fakat, hayır. Kesinlikle sıçan değildi o. Bir kediydi. Hem de öyle sıradan bir ev kedisi de değil, bir kar panteriydi. Ixia Bölgesi'nin en yırtıcı avcısı. Bembeyaz kar panteri iki kocaman köpeğin toplamı kadar iriydi. Hızlı çevik ve ölümcül kar panteri avının canını daha tehlikeyi sezemeden alırdı. Bu panterler çoğunlukla karların hiç erimediği kuzeyde bulunsa da kıtlık olduğunda risk alıp güneye inerlerdi.

Ixia'nın tarihinde birinin kar panteri öldürdüğü duyulmuş şey değildi. Elinde silahla yaklaşan avcı darbesini indirebilecek kadar yakınına gelmeden; yırtıcı onu işitir, görür ya da kokusunu alırdı. Kar panterleri bir yayın gerilme sesini duyar duymaz şimşek gibi atılırdı. Kuzey insanlarının elinden gelen panterleri yaşadıkları karlık alanlarda besleyerek yerleşim bölgelerinden uzak tutmaktı.

Valek son feneri de yaktıktan sonra bana döndü. "Odanda

bir sorun mu vardı?" Bir tepsi alıp bana uzattı.

"Hayır. Uyuyamadım da."

Valek söylediğimi gülünç bulmuş olacak ki sırıttı. "Anlıyorum." Eliyle tepsiye işaret etti. "Kusura bakma, yemeğin soğudu. Beni biraz oyaladılar."

İstemsizce zehir aramaya koyulduğumdan yiyecekleri kaşığın ucuyla alıp tattım. Bu hareketimden gücenip gücenmediğini görmek için Valek'e baktım. Gücenmemişti. Yüzünde hâlâ o güleç ifade vardı. Arada yemeğimden lokmalar alarak Valek'e sütün anahtarının başka kimsede olup olmadığını sordum.

"Sadece komutanda ve Margg'da var. Bunu duymak daha rahat uyumanı sağlayacak mı?"

Sorusunu duymazdan gelip "Margg senin kişisel hizmetçin mi?" diye sordum.

"Benim ve komutanın. Güvenebileceğimiz birini istedik. Kolayca ayırt edilebilecek birini. İktidar değişiminden önce bizimleydi; bu yüzden sadakati şüphe götürmez." Valek yazı masasına oturdu ve sandalyesini bana doğru çevirdi. "Harekât odasını anımsıyor musun?"

Konunun aniden değişmesi karşısında afallayıp başımı salladım.

"Odada üç general vardı. Brazell'ı zaten tanıyordun. Diğer ikisinin kim olduklarını söyleyebilir misin?"

Generallerin isimlerini anımsadığım için gurur duyarak "Tesso ve Hazal," dedim.

"Onları tarif edebilir misin? Saçları ne renkti? Ya gözleri?"

Onları düşünüp duraksadım. Üzerlerinde general üniformasıyla öğle yemeği yiyorlardı. Başımı iki yana salladım. "Sanırım General Tesso sakallıydı."

"Kim olduklarını üniformalarından çıkardın. Fakat yüzlerine bakmadın. Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üniforma şartının sorunu da bu. İnsanları tembelleştiriyor. Bir muhafız hizmetkâr üniformalı birini görünce hemen onun şatodan biri olduğu fikrine kapılıyor. Birinin gizlice şatodakilerin arasına karışması işten bile olmadığı için komutanın yanında sürekli olarak sadık insanların olmasını sağlıyorum. İşte bu yüzden Margg komutanın ve benim süitlerimizi ve bürolarımızı temizleme izni olan tek hizmetçi."

Valek'ın ses tonu bende biri beni alıp bir sınıfa götürmüş hissi uyandırdı. "Neden şatodaki tüm hizmetkârlara yol verip yerlerine kendi adamlarınızı yerleştirmiyorsunuz?"

"Askerler ordumuzun büyük bir bölümünü oluşturuyor. İktidar değişiminden önce bize katılan siviller ise ya danışman yapıldılar ya da diğer önemli konumlara getirildiler. Kralın hizmetkârlarının bir kısmı zaten maaşını bizden alıyordu; diğerlerine ise kral için çalıştıkları dönemde aldıkları paranın iki mislini verdik."

"Şatoda çalışan herkes maaş alıyor mu?"

"Evet."

"Çeşnici de mi?"

"Hayır."

"Neden?" Valek bahsini açana dek maaş konusu aklıma bile gelmemişti.

"Çeşniciye parası peşin ödenir. Yaşamından daha değerli bir şey var mı?"

10

Yanıt beklemeyen Valek masasına döndü.

Haklıydı da hani. Soğuk yemeğimi bitirdim. Odama dönmek üzere tepsiyi bir kenara koyduğumda Valek tekrar bana döndü.

"Parayla ne alabilirsin ki?"

Aklıma gelen listenin uzunluğu beni bile şaşırtmıştı. "Saç fırçası, gecelik, paranın bir kısmını da festivalde harcardım."

Geceliği üniformamla uyumaktan bıktığım için istiyordum. Gecenin bir yarısı canımdan olmamak için kaçmam gerekir diye iç çamaşırlarımla uyumaktan çekiniyordum. Yılda bir düzenlenen festival de yaklaşıyordu. Festival benim için de bir yıldönümü olacaktı. Reyad'ı bir önceki ateş festivalinde öldürmüştüm.

Komutan her tür halka açık dini toreni yasaklamış olsa da insanların moralini yükseltmek için festivalleri teşvik ediyordu. Yılda sadece iki festival düzenlenmesine izin veriliyordu.

Geçen buz festivalinde zındanda olduğumdan sanatçıların ve zanaatkârların kapalı mekânda eserlerini sergiledikleri etkinliği kaçırmıştım. Buz festivali ateşin etrafında toplanıp el

emeği ürünler çıkarmaktan başka hiçbir şeyin yapılamadığı soğuk mevsimde gerçekleştirilirdi. Her kasabanın kendi festivalini düzenlediği yerel bir etkinlikti bu.

Ateş festivali ise sıcak mevsimde kasabadan kasabaya gezen büyük çaplı bir karnavaldı. Festival sıcak havanın ancak birkaç hafta sürdüğü uzak kuzeyde başlar sonra güneye doğru inerdi.

Şatoda sıcak mevsimin ortasında düzenlenen ve bir hafta süren kutlamaya başka yerlerde sergilenmeyen performanslar ve yarışmaların dâhil edilmesi bir gelenekti. Kutlamaya katılmama izin verileceğini düşünüyordum. Valek bana öğleden sonraları yeni tat alma teknikleri öğreteceğini, öğünler arasında kalan zamanın ise bana ait olacağını söylemişti.

Ateş festivaline gitmeyi hep çok sevmiştim. Brazell yetimhanesindeki çocuklara her yıl festivale gitmeleri için biraz harçlık verirdi. Brazell'in malikânesinde iple çekilen etkinliklerin arasında ateş festivali başı çekiyordu. Yıl boyunca türlü yarışmalara katılabilmek için egzersiz yapar, giriş ücretlerini ödeyebilmek için her kuruşu kenara koyardık.

Her zamanki, lafı dolandırmayan üslubuyla konuşan Valek'in sesi düşüncelerimi yarıda kesti. "Terzi Dilana'dan gecelik alabilirsin. Üniformalarının yanında onu da vermesi gerekirdi. Diğer ihtiyaçlarına gelince, elindekiyle idare etmen gerekecek."

Valek'in sözleri hayatıma dair gerçekleri, hayatımda ateş festivallerine yer olmadığını yüzüme vurmuştu. Belki festivali görme şansım olacaktı ama baharatlı tavuk pirzolasını veya şarapları tadamayacaktım.

İç çekerek dergimi elime aldım ve odama gittim. Kuru, ılık bir esinti yüzümü okşadı. Kalan tozu temizlesem de Margg'in mesajının sadece yarısını sildim. Bir açıdan haklıydı. Darağacı gerçekten beni bekliyordu. Geleceğimde normal bir hayat sür-

mek yoktu. Mesajı bana rahata fazla alışmamam gerektiğini hatırlatıyordu.

Ya başarısız olacak ve yerime başka bir çeşnici getirilecekti ya da ölümümle bir suikast girişimini başarısızlığa uğratacaktım. Boynum kırılarak ölmesem de sallanan boş bir ilmiğin ürkütücü görüntüsü hep zihnime musallat olacaktı.

Ertesi sabah Dilana'nın çalışma odasının civarında dolandım. Odaya sızan zayıf güneş ışıklarının altında oturmuş, mırıldanarak dikiş dikiyordu. Altın rengi bukleleri ışıl ışıldı. Onu rahatsız etmeye gönlüm razı gelmeyince dönüp gidecek oldum.

"Yelena?" diye seslendi.

Geri döndüm.

"Tanrım, kızım içeri girsene. Kapım sana hep açık." Dilana dikişi bırakıp eliyle yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. Güneş ışığının altında ona katılmamla "En kaliteli ipliklerim kadar incesin. Otur. Otur hadi. Bekle de sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi.

İtirazlarım bana kocaman bir yağlı ekmek getirmesini engellemedi.

"Rand'cığım bana her sabah dumanı tüten bir ballı ekmek somunu gönderir." Açık kahverengi gözleri şefkatle parıldıyordu.

Ben ekmekten bir ısırık alana dek gözünü benden ayırmayacağından emindim. Duygularını incitmek istemediğimden ekmekte zehir olup olmadığına bakma arzumu bastırdım. Ağzım dolana dek rahat etmedi.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Ekmekten ısırıklar almaya devam ederek ona gecelik meselesini açtım.

"Tanrım! Nasıl unutmuşum bunu? Vah canım." Odada koşuşturup bir sürü kıyafet toplamaya başladı.

Onu durdurmak için "Dilana," diye seslendim. "Bir iki şey yetecek bana."

"Neden daha önce gelmedin? Margg'ın bana bu konudan bahsetmesi gerekirdi." Dilana'nın kızgınlığı samimiydi.

"Margg..." diye başlasam da lafımı yuttum. Dilana'nın Margg hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum.

Dilana "Margg aksi, huysuz, kindar, zorba azman bir cadalozdur," dedi.

Hayretle gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Yeni gelen herkese hemen gıcık olmasının yanında eskilerin de başına beladır."

"Fakat sana karşı tavırları iyiydi."

"İlk geldiğim zaman haftalarca bana kafayı takmıştı. Sonra bir gün gizlice dolabını açıp ne kadar eteği varsa hepsini daralttım. İki hafta rahatsız olmuştu da başına geleni ancak anlamıştı." Dilana yüzünde gülümsemeyle yanıma yerleşti. "Margg dikişten anlamadığından gururunu bir kenara bırakıp benden yardım istemek zorunda kaldı. O zamandan beri bana karşı saygılı davranır."

Dilana elimi avucunun içine aldı. "Ne yazık ki yeni hedefi sensin. Fakat seni sindirmesine izin verme. Sana kötü davranırsa ona aynı şekilde karşılık ver. Kolay lokma olmadığını görünce sana olan ilgisi sönecektir."

Bu sevimli kadının elinden böyle oyunların gelmesine inanmakta zorlansam da gülümsemesinin haylazca bir yanı vardı.

Kollarıma bir tomar gecelik bırakıp üstlerine bir de parlak renkli kurdeleler koydu.

Şaşkın bakışıma karşılık olarak "Festival için canım," dedi. "Güzel siyah saçlarını daha da güzel göstermek için."

Valek öğle yemeği için komutanın bürosuna ayak basar basmaz komutan ona "Tatbikat için bir kaçak buldun mu?" diye sordu.

Valek pamuk ipliğine bağlı keyfimi bir kez daha kaçırdığında komutanın yemeğinin tadına bakmakla meşguldüm. Son on gündür komutanın resmi çeşnicisi olarak görev yapıyordum ve komutanın yanına her vardığımda midemde ortaya çıkan ağrılı kasılmalar ancak kesilmişti.

Valek komutana dönük koltuğa kurulup "Bu göreve en uygun kişiyi biliyorum," dedi.

"Kim?"

"Yelena."

"Ne!" Göze batmamaya çalışmamı bir kenara bırakıp komutanla aynı anda aynı tepkiyi vermiştim.

Komutan "Açıkla," emrini verdi.

Valek komutanın ne diyeceğini başından beri bilmesine rağmen onun tepkisine gülümsedi. "Adamlarım ele geçmeyecek şekilde eğitildi. Görevi onlardan birine vermek arama takımına haksızlık olurdu. Dolayısıyla kaçış sanatında iyi olmayan ama tatbikatı az çok zorlu kılacak kadar zeki birine ihtiyacımız var."

Valek konuşmasını sürdürdü. "Sıkı bir kovalamaca olmasını sağlamamız için kaçağın kaçmaya güdülenmesi fakat sonunda şatoya geri dönmesi gerek. Gerçek bir mahkûm kullanamam. Hizmetkârlarda zerre kadar hayal gücü yok. Bir ara doktoru düşündüm ama herhangi bir acil durumda ona ihtiyacımız olabilir. Görevi askerlerden birine verecekken aklıma Yelena geldi."

Valek beni gösterdi. "Zeki." Sözlerini vurgulamak için parmaklarıyla sayıyordu. "Ayrıca hem görevini iyi bir şekilde yerine getirmesi hem de geri dönmesi için sağlam güdüleri var."

"Güdü mü?" Komutan yüzünü buruşturdu

"Çeşnici maaş almıyor. Fakat bu ekstra görev ve gelecekte yerine getireceği benzeri görevler için kendisine para ödenebilir. Ne kadar uzun süre yakalanmazsa alacağı para o kadar faz-

la olur. Geri dönmeye güdülenmesi için de iyi bir nedeni var."

Ne kastettiğini anlamıştım. Kelebek Tozu'nun panzehrini her gün almam sayesinde hayatta kalıyordum. Ertesi sabah şatoya dönmezsem bir cesedi ararlardı.

Valek'e "Ya reddedersem?" diye sordum.

"Askerlerden birini görevlendiririm. Fakat bu beni hayal kırıklığına uğratır. Senin bu meydan okumaya sıcak bakacağını düşünmüştüm."

"Belki de ben..."

"Yeter." Komutanın sesi serttı. "Valek, bu mantıksız."

"Zaten fikir de bu. Bir asker mantıklı, kestirilebilir hamleler yapacaktır. O ise bir bilinmez."

"Seçeceğimiz kaçağın hamlelerini *sen* kestirebilirsin ama tatbikata dâhil ettiğim kişilerin zekâsı o kadar da kıvrak değil. Asıstanın olarak eğitebileceğin birini bulmanı umuyorum. Beklediğinin ne olduğunu biliyorum ama yakınlarda gerçekleşeceğini sanmam. Bize şimdi biri lazım." Komutan iç geçirdi. Kendisinden gördüğüm en belirgin duygu emaresi bu olmuştu. "Valek, neden asıstan bulman yönündeki emrimi hep geçiştiriyorsun?"

"Çünkü şu ana kadarki seçimlerinizi onaylamadım. Uygun aday ortaya çıktığında kendisini eğitmek için vereceğim emeğe değecek."

Komutan elimdeki tepsiye baktı. Yiyecekleri alıp benden sıcak çay getirmemi emrettı. İkisi tartışırken beni uzaklaştırmayı amaçlayan, niyetini pek de gizlemeyen bir bahaneydi bu. Memnuniyetle emri yerine getirdim.

Mutfaga giderken Valek için kaçak rolü üstlenme olasılığım üzerine uzun uzadıya düşündüm. İlk tepkim olumsuz olmuştu; sorunlarıma yenilerini eklemeye gerek yoktu. Fakat peşimdekileri ekmenin heyecanını ve kaçarken para kazanabi-

leceğimi düşününce tatbikat bana mükemmel bir fırsatmış gibi görünmeye başladı. Mutfağa vardığımda tartışmadan Valek'in galip çıkacağını ümit ediyordum. Tatbikat bana bir günlüğüne şatodan çıkma şansı verecekti; ayrıca kaçak olarak öğreneceklerim gelecekte işime yarayabilirdi.

Rand ağzının kenarları endişeyle gerilmiş halde aceleyle yanıma gelip "Öğle yemeğiyle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece sıcak çay alacaktım."

Rahatlayınca yüzü yumuşadı. Öğle yemeğinin beğenilmemesinin onu neden o kadar endişelendirdiğini merak etmiştim. Zihnimde komutana yemeklerini sabote ederek isyan eden Rand'in görüntüsü belirdi. Fakat bu fikri hemen kafamdan attım. Rand kimsenin önüne kötü yemek koymazdı; egosunun merkezinde lezzetli tarifler vardı. Komutanla arasında başka bir ilişki olmalıydı. Kişisel ve muhtemelen hassas sorular sorarak onu tedirgin edersem yeni filizlenen arkadaşlığımızın uzun ömürlü olmayabileceğini düşünerek dilimi tuttum.

Rand'i neredeyse iki haftadır tanımama rağmen hâlâ çözememiştim. Her türlü ruh halini sergiliyor, göz açıp kapayıncaya kadar bunların birinden diğerine geçiveriyordu. Rand konuşmayı seviyordu. Çoğu zaman sohbetlere egemen oluyor, sorularında özel konulara pek girmiyordu. Tekrar abuk subuk konuşmalarına dönmeden önce yanıtlarımı dinlediğinden bile şüpheliydim.

Rand "Hazır gelmişken..." diye söze girdi ve duvara asılı soğutma raflarından beyaz bir kek çıkardı. "Şunu dener misin? Fikrini söyle."

Kekten bir dilim kesti. Üzerinde krema olan vanilyalı kekin katları arasına frambuazlı krema sürülmüştü.

Aldığım ilk ısırıkta zehir tadı aradığımı gizlemeye çalıştım. "Tatların bileşimi başarılı," dedim.

"Mükemmel değil, sorun nerede anlayamadım."

Kekten bir ısırık daha alıp "Kreması biraz fazla tatlı," dedim. "Kek de hafif kuru."

"Bir deneme daha yapacağım. Bu gece buraya uğrayacak mısın?"

"Neden?"

"Uzman görüşü lazım bana. Ateş festivalinin fırıncılık yarışmasına katılacağım da. Sen festivale gidecek misin?"

"Emin değilim." Önceki gece festival konusunu açtığımda Valek gidebileceğimi söylememişti.

"Mutfaktan bir grup gidecek. İstersen bizimle gelebilirsin."

"Sağ ol. Gelecek olursam sana haber veririm."

Komutanın bürosuna dönerken zihnimde nahoş bir düşünce belirdi. Brazell hâlâ şatoda olduğundan ve festival bitene kadar da gitmeyeceğinden Valek'e yakın duruyordum. Kaçak rolünü üstlendiğim Brazell'ın kulağına giderse ne olacaktı? Ya festivalde kazara ona rastlarsam ne yapacaktım?

Brazell gidene dek şatonun duvarları arasında daha emniyette olacağım sonucuna vararak hem Valek'in hem de Rand'in tekliflerini reddetmeye karar verdim. Fakat komutana çayını getirdiğimde Valek onu ikna etmişti bile. Ben tek kelime edemeden kaçışım için bana ödenecek teşvikleri sıralamaya koyuldu.

Bütün gün yakalanmamayı başarabilirsem yüklü bir meblağ alacaktım.

Valek komutana "Tatbikat ateş festivalinde yapılacak. Askerler o ara çok meşgul olacak. Festivalden sonraya mı ertelesek?" dedi

"Hayır. Koşuşturmanın artması takipçilerin işini daha da zorlaştıracaktır."

Valek söze girdi. "Eh, Yelena, bu durumda hazırlanman için birkaç günün var. Bence yeterince adil. Çünkü bazı mahkûmlar kaçış planı hazırlamakla uğraşırken bazıları ilk fırsatı değer-

lendirip kaçar. Bu mücadeleye hazır mısın?"

"Evet." Mantıklı "hayır" yanıtı zihnimde belirene kadar olumlu yanıt ağzımdan çıkıvermişti. "Brazell'ın tatbikata katıldığımı duymaması şartıyla."

"Sana kendi süitimde oda açmam güvenliğinle yeterince ilgilendiğimin göstergesi değil mi?" Valek'in sesi kızgın çıkmıştı. Onu gücendirdiğimi fark ettim.

Rand'i gücendirdiğimde hep hatamı telafi etmeye çalışırdım. Söz konusu Valek olunca onu daha da kızdıracak bir laf aradım fakat hemen bulamadım.

Komutan araya girip "Brazell demişken..." dedi. "Bana bir hediye verdi. Tarifi şefine ait bir tatlı. Hoşuma gidebileceğini söyledi."

Komutan Ambrose tuğlalar gibi üst üste dizilmiş kalın, kahverengi küplerle dolu ahşap görünümlü bir kutuyu işaret etti. Küpler pürüzsüz ve parlakken kenarları kör bir bıçakla kesilmiş gibi tırtıklıydı ve üzerlerine kahverengi kırıntılar serpilmişti.

Valek tatlıdan bir parça alıp kokladı. "Umarım hiç yememişsinizdir bundan."

"İçine zehir koymak Brazell için bile fazla aleni olur. Ama hayır, yemedim."

Valek kutuyu elime tutuşturdu. "Yelena, rastgele parçalar alıp tatlarına bak."

Küplere göz gezdirip içlerinden dördünü seçtim. Her biri hemen hemen başparmağımın tırnağı büyüklüğündeki küplerin dördü yan yana geldiklerinde avucumun içini ancak dolduruyordu. Bana tatlı oldukları söylenmese bunları kahverengi mum parçaları zannederdim. Küplerin üzerinde tırnağımın izi kalmıştı ve onları elime aldıktan sonra parmak uçlarımın hafifçe yağlandığını hissetmiştim.

Duraksadım. Tatlılar Brazell'dan gelmişti ve aşçısının öyle

yaratıcı yönleri olduğunu hiç hatırlamıyordum. Endişemi uzaklaştırdım. Seçme şansım da yoktu.

Aklıma mumu getirdiğimden tatlının tadının muma benzeyeceğini düşünmüştüm. Dişlerimin arasında ufalanmasını umduğum sert küpü ısırdım. Tek kelime etmediğimden sanırım komutanın ayaklanmasına neden olan yüzümdeki ifadeydi. Ağzımın içindeki hisler beni mest etmişti.

Tatlı ufalanmayıp eridi ve dilimin üzerinde peşi sıra farklı tatlar bıraktı. Tatlı, ekşi, fındıklı ve meyveli tatlar birbiri ardına geldi. Tam bir tadın adını koyacakken diğer tatlar hücum ediyordu. Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeydi. Daha farkına varamadan dört küpü yiyivermiştim. Daha da istiyordum.

"İnanılmaz! Nedir bu?"

Valek ve komutan şaşkın şaşkın bakıştılar.

Komutan "Brazell bunun Criollo olduğunu söyledi. Neden sordun? İçinde zehir mi var?"

"Hayır. Hiç zehir yok. Sadece bu..." Tatlıyı tanımlayacak uygun sözcükleri bulamadım. Ağzımdan ancak "Bir deneyin," sözleri çıkabildi.

Küplerden birini ısıran komutanın yüzünü dikkatle inceledim. Gözleri büyürken kaşları hayretle kalktı. Sanki dudakları ve dişleri arasında kalan tadı da içeri çekmek istermiş gibi dilini çıkardı. Bir parça daha aldı.

Valek ellerine dökülen kahverengi kırıntıları temizleyerek "Tatlı. Farklı. Fakat inanılmaz bir tat da almadım," dedi.

Bu kez komutanla bakışma sırası bendeydi. Valek'in aksine, komutan güzel yemeklere meraklıydı. Mükemmel bir tadın hakkını teslim ederdi.

"Bahse varım ki şu sıçan bir saat dayanamaz." Margg'ın boğuk sesi mutfak kapısından geçip kulağıma ulaştı. Sesini işittiğim-

de mutfağa girmek üzereydim.

"Sıçanın bir gün dayanabileceğini düşünecek kadar aptal olan kim varsa, ona bire elli vereceğim. Hiç yakalanmayacağını zanneden bir gerzek varsa ona da bire yüz." Margg'm bahisleri açmasıyla odanın içi para yatıranların sesleriyle doldu.

Artan bir dehşetle onları dinledim. Margg benden bahsediyor olamazdı. Valek, Margg'a tatbikattan neden bahsetsindi ki? Artık yarına bunu duymayan kalmazdı. Tatbikata katılacağım Brazell'ın kulağına gidecekti.

Bir aylık maaşıma bahse girerim ki Yelena bütün gün yakalanmayacak." Rand'in sesi odada patladı. Mutfağın geri kalanı sustu.

İhanete uğramışlık ve gurur duyguları arasında gidip geliyordum. Benim üzerime bahse giriyorlardı ve Rand'in bir aylık maaşını yatırdığına inanamıyordum. Bana benim kendime güvendiğimden daha fazla güveniyordu. Bu kez Margg'ın haklı olduğunu kabul etmeliydim.

Margg'ın kahkahası fayans kaplı duvarlarda yankılandı. "Mutfakta çok vakit geçirmişsin, Rand. Sıcaktan beynin erimiş. Sanırım o küçük sıçandan hoşlanmaya başladın. İyisi mi bıçaklarını güvenli bir yere kilitle yoksa o sıçan onlarla..."

Rand "Tamam, bu kadarı yeterli," dedi. "Akşam yemeği bitmiştir. Herkes mutfağımdan çıksın."

Koridorda gerileyip onların görüş alanından çıktım. Rand'e kekinin tadına bakacağıma dair söz verdiğimden herkes gittikten sonra mutfağa dondum. Rand masalardan birine oturmuş fındık kırıyordu. Masada frambuazlı ve kremalı kekinden bir dilim vardı.

Tabağı bana doğru itti. Dilimin tadına bakıp "Çok daha iyi. Kek gayet ıslak. Farklı olan nedir?" dedim.

"Hamura puding ekledim."

Rand sessizdi. Bahisten söz açmadı. Ben de ona sormadım.

Fındık kırma işini bitirdi. Temizlendikten sonra bana "Gidip uyusam iyi olacak," dedi. "Yarın gece festivale gideceğiz. Gelecek misin?"

"Kimler gidiyor?" Duraksadım. Festivalin ilk gecesini kaçırmak canımı sıkıyordu. Brazell'ın beni orada görüp görebileceğim tek eğlenceden mahrum etmesme göz yummak canımı sıkıyordu. Yine de Margg da festivale gidiyorsa ilk kararıma bağlı kalacaktım.

"Porter, Sammy, Liza ve belki de Dilana." Dilana'nın ismini söylerken Rand'in yorgun gözleri pırıldadı. "Neden sordun?"

"Ne zaman gideceksiniz?" Gönlüm bir kez daha mantıklı ve emniyetli seçeneği reddetmeye hazırdı.

"Akşam yemeğinden sonra. Ancak o saatten sonra günlük işler bitiyor. Her zamanki gibi, komutan mutfak çalışanları festivalin ilk gecesi işten erken çıkabilsin diye akşam yemeği için basit yiyecekler hazırlanmasını istiyor. Gelmek istersen yarın bizimle buluş."

Rand mutfağın yanındaki odasının yolunu tutarken, ben de Valek'in süitine döndüm.

Karanlık dairede kimse yoktu. Kapıyı kilitleyip el yordamıyla çakmaktaşını buldum. Fenerleri yaktım. Valek'in masasının yanından geçerken üzerindeki kâğıdı fark ettim. Valek'in gölgelerin arasında gizlenmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Kâğıda baktım. Üzerine isimler yazılmış, sonra üzerleri karalanmıştı. İsmim daire içine alınmıştı. Altına tatbikat için ideal bir kaçak olacağım notu düşülmüştü.

Margg tatbikatta yer alacağını bu notu görüp çıkarmış olmalıydı. Daha önce de Valek'in bürosunda kâğıtları okuduğunu gördüğüm aklıma geldi. Kâğıtların ne zamandır öyle açıkta beklediğine bağlı olarak, epey bir zamandır tatbikattan haber-

dar olabilirdi. O kadın beni öldürtecekti. Yeterince uzun süre hayatta kalırsam onunla yüzleşmem gerekecekti. Ne yazık ki bu yüzleşmenin Valek'in tatbikatını beklemesi gerekiyordu.

Kaçış planım için Valek'in kitaplarını karıştırdım. Aklıma bu iş için uygun bazı kitapların adlarını gördüğüm geldi. Ödülüm takip teknikleri üzerine iki, en iyi kaçış yolları üzerine de bir kitap bulmak oldu. Kimse bana küçük çaplı bir araştırma yapamayacağımı söylememişti. Valek'in kitaplarını ve bir feneri yanıma alıp odama çekildim.

Yorgunluktan bulanık görmeye başlayana kadar kitapları inceledim. Yeni geceliklerimi üzerime geçirip feneri yaktım ve kendimi yatağa attım.

İrkilerek uyandığımda ürkerek odamda birinin olduğunu fark ettim. İçime anı, bedenimden terler boşanmasına neden olan bir korku oturdu. Siyah bir figür tepemde dikiliyordu. Yataktan hızla çıkmamla duvara çarptım. Çekine çekine bir, iki, üç soluk aldım. Başka hiçbir şey olmadı. Saldırı durmuş olsa da nedense yerimden kıpırdayamıyordum.

Gözlerim karanlığa alıştı. Saldırganın yüzünü tanıdım. "Valek?"

11

Valek'in heykel gibi, sessiz, soğuk ve hissiz yüzü yüzümün dibindeydi. Odamın kapısı aralık kalmıştı ve boşluktan içeri giren cılız fener ışığı bile mavi gözlerine biraz olsun sıcaklık veremiyordu.

"Valek, ne oldu?"

Aniden beni bıraktı. Beni havada tuttuğunu çok geç fark etmiştim. Külçe gibi ayaklarına yığıldım. Valek tek söz etmeden odamdan çıktı. Sanki bir çiftten daha fazla kolum ve bacağım varmış gibi bir hisle sendeleyerek doğruldum ve onu oturma odasında yakalamayı başardım Masasının önünde dikiliyordu.

Kitaplarını izinsiz ödünç aldığıma kızdığını düşünerek sırtı bana dönük Valek'e "Mesele kitaplarsa..." dedim.

Döndü. "Kitaplar mı? Mesele kitaplar mı sanıyorsun?" Sesi anlık bir şaşkınlığın ardından sert ve kırıcı bir tona büründü. "Aptallık etmişim. Ne zamandır hayatta kalma içgüdülerine ve zekâna hayranlık besliyordum. Fakat şimdi..." Duraksadı ve sanki doğru sözcükleri ararmış gibi odaya bakındı.

"Senden nasıl bir kaçak olacağını tartışan hizmetkârlara kulak misafiri oldum. Birbirleriyle bahse giriyorlardı. Nasıl bu

kadar aptal, bu kadar boşboğaz olabildin? Aklıma sonradan ölü bedeninin peşinde koşmakla uğraşmaktansa seni hemen burada öldürmek geldi."

"Kimseye söylemedim." Öfkenin sesime yansımasına engel olmadım. "Kendi hayatımı tehlikeye atacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Sana neden inanayım? Bunu bizden başka sadece komutan biliyordu."

"Eh, Valek, casusluk uzmanı olan sensin. Birisi konuşmaya kulak misafiri olmuş olamaz mı? Bu odaya girme izni olan başka kim var? Notlarını açıkça görülebilecek şekilde masanın üzerine bırakmışsın." Başka bir yanlış anlamaya neden olmadan atıldım: "Göz önünde duruyorlardı. Ben onları şöyle bir bakmakla fark ettiysem bilgi peşinde koşan biri rahatça görebilir."

"Ne diyorsun sen? Kimi suçluyorsun?"

Kaşları çatılan Valek'in yüzünde anlık bir telaş belirse de yerini hemen o her zamanki taş gibi sert ifadesi aldı. O kısacık panik anı bana çok şey anlatmıştı. Valek ya benim hizmetkârlarla dedikodu ettiğimden emin olduğundan başka olasılıkları aklına getirmiyordu ya da güvenlik önlemlerinde bir açık olma olasılığını kabullenemiyordu. Bir saniyeliğine de olsa kafasını karıştırmıştım. Bir gün onun benim ayaklarıma yığıldığını görmek hoş olurdu.

"Şüphelerim var," dedim. "Fakat kanıtım olmadıkça kimseyi suçlamam. Bu adil olmaz. Hem bana kim inanır ki?"

"Hiç kimse." Valek masasından gri bir taş alıp bana doğru fırlattı.

Şaşkınlıktan donakaldım. Taş yanımdan hızla geçip arkamdaki duvarda patladı. Gri parçalar omzuma ve zemine yağdı.

"Ben hariç." Bir koltuğa gömüldü. "Ya risk müptelası oldum ya da söylediklerin mantıklı ve bir sızıntı var. Bir muhbir, bir

dedikoducu, bir köstebek söz konusu. O adamın kim olduğunu bulmamız gerek."

"Ya da kadının."

Valek kaşlarını çattı. "İşi emniyete alıp başka bir kaçak mı bulsak? Ya da plana göre hareket edip seni hem kaçak hem de yem mi yapsak? Böylece o adam kendini açık edebilir." Yüzünü ekşitti. "Ya da kadın."

"Brazell'ın peşimden geleceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bunun için henüz erken. Fabrikasını kurup işletmeye başlamadan seni öldürmeye çalışacağını sanmam. İstediğini alınca burada işler epey ilginç bir hal alacak."

"Ya, iyi olur. Sıkıntıdan uyumamak için kendimi zorluyorum burada." Sesimden alaycılık akıyordu. Hayatıma kastedilmesini ilginç bir değişiklik gibi görebilecek tek kişi Valek'ti.

Şakamı duymazlıktan geldi. "Seçim senin, Yelena."

Asıl seçimim Valek'in senaryolarında yoktu. Seçimim hayatımın tehlike altında olmadığı bir yerde yaşamaktı. Seçimim patronumun suikastçı olmadığı, tanımadığım birinin zaten yeterince sorunlu hayatını daha da karmaşık hale getirmeye çalışmadığı bir yerde olmaktı. Seçimim özgürlüktü.

İç geçirdim. Emniyetli yolu seçmek daha cazip görünse de hiçbir şeyi çözmeyecekti. Sorunlardan kaçınmanın bir işe yaramadığını zor yoldan da olsa öğrenmiştim. Kaçıp saklanma dürtüm alametifarikama dönüşmüştü ki bu eğilimim bana bir köşeye sıkışıp peşimdekilere körlemesine hücum etmekten başka şans bırakmıyordu.

Sonuçlar her zaman iyi olmuyordu. Olaylar üzerinde kontrolüm olmaması sinir bozucuydu. Hayatta kalma içgüdüm benden ayrı bir bilinç gibiydi. Büyü gibi. Sözcük zihnimde gezindi. Hayır. İşin içinde büyü olsa şimdiye dek birileri bunu fark ederdi. Biri bana bu özelliğimden bahsederdi. Peki büyü

yapma özelliğim olduğunu bilen kişi Brazell olsa bana bundan bahseder miydi? Ya Reyad?

Başımı iki yana sallayıp düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Bunlar geçmişte kalmıştı. Şimdi daha acil sorunlarım vardı. "Peki. Balığın sudan fırlayıp fırlamayacağını görmek için kancanın ucuna takılacağım. Oltayı kım tutacak?"

"Ben."

Hafifçe nefes verdim. Midemdeki gerginlik yatıştı.

"Planlarında herhangi bir değişiklik yapma. Ben her şeyin icabına bakarım." Valek üzerinde adım yazan kâğıdı eline aldı. Kâğıdın köşesini fenerlerden birine yaklaştırıp ateşe verdi. "Belki de yarın gece ateş festivalinde seni izlemem iyi olacak. Tabii mantığını dinleyerek Rand'in teklifini reddedip şatoda kalmayı düşünmüyorsan." Elinden bıraktığı yanan kâğıt yere doğru süzüldü.

"Bunu nereden..." Sustum. Ona bu soruyu sormayacaktım. Rand'e güvenmediği herkesçe bilindiğinden Valek'in mutfakta bir muhbiri olmamasına şaşmamam gerekirdi.

Valek festivale gidemeyeceğimi söylememişti. Ani bir karar aldım. "Gidiyorum. Bu bir risk. Ne olmuş? Komutanın çayını her yudumlayışımda risk alıyorum zaten. En azından bu sefer iyi vakit geçirme şansım olabilir."

"Paran yokken festivalde eğlenmek zor olur." Valek yanmış kâğıttan geri kalanları çizmesinin altında ezdi.

"İdare ederim."

"Kaçağı oynamakla alacağın paradan bir avans ister miydin?"

"Hayır, paramı hak etmek istiyorum." Valek'ten iyilik istemiyordum. Ondan düşünceli tavırlar görmeye hazır değildim. Valek'in biraz olsun yumuşaması tuhaf, çekişmeli ilişkimizi bozabilirdi ve bu ilişkinin değişmesini pek de istemiyordum. Ayrı-

ca Valek için iyi hisler beslemem son derece tehlikeli olabilirdi. Becerilerine hayranlık duyabilir, bir mücadelede de benim safımda yer alması yüreğime su serpebilirdi. Fakat sıçanın kediden hoşlanması? Bu senaryonun tek sonu olabilirdi: sıçanın ölümü.

Valek "Sen bilirsin," dedi, "yine de fikrini değiştirirsen bana haber ver. Kitapları da dert etme. İstediğini okuyabilirsin."

Odama dönmek üzere hareketlendim. Elim kapı kolunda bir süre durakladım. İçimden Valek'e bakmak gelmediğinden kapıya doğru konuşarak "Teşekkürler," dedim.

"Kitaplar için mi?"

"Hayır. Teklifin için." Gözlerim ahşapta gezindi.

"Bir şey değil."

Şatoda hummalı bir çalışmanın uğultusu vardı. Koridorlarda koşuşan hizmetkârların kahkahaları taş duvarlarda yankılanıyordu. Ateş festivalinin ilk günüydü ve şato çalışanları açılış kutlamasına yetişmek için işlerini hemen bitirmeye çalışıyorlardı. Heyecanları bulaşıcıydı ve doğru düzgün uyumadığım bir gecenin ardından bile kendimi yine çocuk gibi hissetmeye başlamıştım. Festivalde birinin peşime takılacağı düşüncesini zihnimin uzak bir köşesine hapsedip akşamki gösterileri beklemenin verdiği heyecanın tadını çıkarmaya koyuldum.

Valek'le öğlen yaptığımız ders boyunca yerimde duramadım. Bana takip edildiğimi nasıl anlayabileceğimi öğretmeye çalışıyordu. Öğrettiklerinin çoğu sağduyulu tavsiyelerden, geri kalanı da kitaplarından birinde okuduğum tekniklerden oluştuğundan aklımı anlattıklarına veremedim. Bütün gece omzumdan geriye bakmaya niyetim yoktu. Ruh halimin farkına varan Valek dersi erken bitirdi.

Hemen sonra temiz bir üniforma ve Dilana'nın bana verdiği kurdeleleri alıp hamamın yolunu tuttum. Günün o zamanında

buharlı havuzlar boş olurdu. Hızla yıkanıp boş bulduğum bir çeşmenin başına gittim. Sıcak suyun altına ağır ağır girip her bir kasımı gevşettim ve su boynuma ulaşana dek zevk mırıltıları çıkardım.

Parmaklarımdaki deri kırışana dek sudan çıkmadım. Bir aydır aynaya bakmaktan kaçınıyordum. Bu kez meraklanıp yansımama baktım. Sandığım kadar sıska olmasam da biraz kilo almam gerekiyordu. Yanaklarım çökmüş, kaburgalarım ve leğen kemiğim etimden fırlamıştı. Eskiden cansız duran, tarak geçmeyen siyah saçlarım şimdi parıldıyordu. Sağ dirseğimdeki yara izi açık kırmızıdan koyu mora dönmüştü.

Yutkunup aynanın içine doğru baktım. Ruhum geri mi dönmüştü? Hayır. Aynada gördüğüm, yüzünde bir sırıtışla arkamda süzülen Reyad'ın hayaleti oldu. Döndüğümde kaybolmuştu bile. Reyad'ın ne istediğini merak ediyordum. Büyük olasılıkla intikam peşindeydi. Fakat bir hayaletle nasıl yüzleşebilirdiniz ki? O gece bunu dert etmemeye karar verdim.

Üzerime temiz bir üniforma geçirip açık renkli kurdeleleri saçıma bağladım ve uçlarını omzumdan aşağı, sırtıma doğru saldım.

Akşam yemeğini tatmak için komutanın huzuruna çıktığımda askeri olmayan giyim tarzımı eleştireceğini düşünsem de tek yaptığı kaşlarından birini kaldırmak oldu.

Akşam yemeğinden sonra, alelacele mutfağa koştum. Rand beni yavan bir gülümsemeyle karşıladı. Personel hâlâ temizlik yaptığından boş boş ayakaltında durup rahatsız etmemek için tezgâhların üzerini ve yerleri silmelerine yardımcı oldum. Rand tertemiz bir mutfakta hüküm sürüyor, ancak mutfak pırıl pırıl olduğunda personelin ayrılmasına izin veriyordu.

Rand lekeli üniformasını değiştirirken onu bekleyen küçük bir grubun aralarındaki konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hepsini daha önce görmüş, haklarında bir şeyler duymuş ol-

mama karşın hiçbiriyle konuşmamıştım. Arada sırada içlerinden bir ikisi bana doğru ihtiyatlı bakışlar atıyordu. Tavırlarının beni rahatsız ettiğini belli etmek istemediğimden iç geçirecekken kendimi tuttum. Onları suçlayamazdım. Reyad'ı öldürdüğüm bir sır değildi.

Gruptakilerin en yaşlısı Porter'dı. Komutanın köpeklerine bakıyordu. Porter da kralın saltanatından kalan bir hizmetkârdı; yerine biri konamayacak kadar değerli addedilmişti. Nadiren gülümser, sıkça somurturdu. Tek arkadaşı Rand'di. Rand sesinde sanki "milletin böyle saçmalıklara inandığına inanamıyorum" diyen bir tonla bana Porter'ın dışlanmasına neden olan, köpeklerle arasında zihinsel bir bağ olduğuna dair çılgınca dedikodulardan bahsetti.

Köpekler Porter'a o denli olağanüstü tepkiler veriyorlar, onu o kadar iyi anlıyorlardı ki bu ilişki dışarıdan bakan birine anormal görünüyordu. Neredeyse büyülü bir bağdı bu. Büyünün şüphesi bile herkesin Porter'a bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi davranmasına yetiyordu. Yine de kimsenin elinde bir kanıt olmadığı gibi hayvanlarla arasındaki bağın faydaları oluyordu. Komutan bunu takdir ediyordu.

Sammy, Rand'in ayak işlerine bakan oğlandı. On iki yaşındaki bu sıska çocuğun tek amacı Rand'in ihtiyacı olan her şeyi temin etmekti. Rand'ın Sammy'ye bağırıp hemen sonra ona sarıldığına şahit olmuştum.

Liza benden bir kaç yaş büyük, sessiz bir kızdı. Şatonun kilerindeki mallardan sorumluydu. Çok sinirliymiş gibi sürekli üniformasının kollarını çekiştiriyordu. Yine de görünüşe göre, benim yanımda olmaktansa Potter'la konuşmak onu daha çok memnun etmişti.

Rand'in odasından çıkınca hep birlikte şatodan ayrıldık. Sammy grubun başını çekiyor, yanımızda epey zaman geçire-

cek olmasının heyecanını duyuyordu. Porter ve Liza tartışmayı sürdürürken Rand'le ben onları geriden takip ediyorduk.

Gece havası tazeydi. Islak toprağın temiz kokusunun yanan ağaçlardan çıkan dumanın kokusuyla karıştığını sezebiliyordum. Neredeyse bir yıldır ilk kez dışarıda gezecektim. Grup şato kompleksini çevreleyen geniş, taş desteği ikiye bölen kapıdan geçmeden önce geriye baktım. Ay ışığı olmadığından etraf karanlıktı ve ışığı yanan birkaç odanın penceresi ve yüksek duvarlar dışında hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum. Sanki şato terk edilmiş gibiydi. Valek peşimden gelse onu göremezdim bile.

Gündüzki sıcak hava serinlerken, kapıdan geçmemizle bizi bir esinti karşıladı. Hava içimden geçsin diye kollarımı açarak yürüyordum. Rüzgârda üniformam dalgalanıyor, saçlarım uçuşuyordu Taze akşam havasını keyifle içime çektim. Surları çevreleyen çimenlikte yürüdük. Kural gereği, şatoyla en yakın bina arasında en az dört yüz metre olması gerekiyordu. Bir zamanlar adı Queen Jewel olan kasabanın ismi iktidar değişiminden sonra Castletown'a çevrilmişti. Jewelstown kralın kraliçeye hediyesi olarak şato kompleksinin güneyindeki vadiye kurulmuştu.

Ateş festivalinin çadırları Castletown'ın hemen batısındaki tarlalara yayılmıştı.

Rand'e "Dilana gelmiyor mu?" diye sordum.

"O zaten burada. Öğleden sonra acil bir durum çıktı. Dansçılar kostümlerinin olduğu kutuları açınca bir tür hayvanın kıyafetlerinde delikler açtığını fark etmişler. Dilana'dan açılış seremonisinden önce giysileri onarmalarına yardım etmesini istemişler." Rand güldü. "Kutuları açtıklarında yüzlerindeki paniği görmek epey eğlenceli olabilirdi."

"Senin için evet, kostümlerden sorumlu kadıncağız için hiç de eğlenceli olmamıştır."

"Doğru." Susup, aksak adımlarla yanımda yürüdü. Yavaş ilerlediğimizden diğerlerinin epey gerisinde kalmıştık.

Moralini bozmamış olduğumu ümit ederek "Kekin nerede?" diye sordum.

"Sammy keki sabah götürdü. Yarışmacıların hazırladıkları tazeyken satılabilsin diye fırıncılık yarışması ilk gün düzenlenmiyor. Sonuçlara bakmak istiyorum. Nasıl oluyor da sen hiçbir yarışmaya katılmıyorsun?"

Basit bir soruydu. Rand'le arkadaş olduğumuzdan beri başarıyla sakındığım çok sayıda sorudan biri. Başlangıçta ilgisinin gerisinde bahislerin bir sonraki aşaması için bilgi toplamak olduğundan şüphe etmiş olsam da artık bahisler kapandığından gösterdiği ilginin samimi olduğunun farkına varmıştım.

"Yarışmaların giriş ücretini ödeyecek param yok," dedim. Gerçeği yansıtan fakat eksik bir yanıttı bu. Ateş festivaliyle ilgili gelişmeleri Rand'e anlatmam için ona iyice güvenmeliydim.

Rand tıksintiyle dilinden bir cık sesi çıkarttı. "Çeşniciye para ödememek ne saçma. Komutan hakkında bilgi toplamak için çeşniciye rüşvet vereceklerin elini güçlendirmez mi bu?" Duraksayıp ciddi bir yüz ifadesiyle bana döndü. "Para karşılığı bilgi satar mıydın?"

12

Rand'in sorusu karşısında ürperdim. Bunu öylesine mi soruyordu yoksa benden para karşılığı bilgi almayı mı teklif ediyordu? Rüşvet aldığımı anlasa Valek'in ne tepki vereceğini hayal ettim. Onun gazabına uğramaktansa parasız kalmayı yeğlerdim.

Rand'e "Hayır, bunu yapmazdım," diye yanıt verdim.

Rand homurdandı. Bir süre doğal olmayan bir sessizliğe büründük. Acaba benden önceki çeşnici Oscove bilgi karşılığında para almış mıydı? Bu, Valek'in ondan neden hazzetmediğini ve neden Rand'in Oscove'u Valek'in öldürdüğünden şüphelendiğini açıklardı.

Rand "İstersen giriş ücretini senin için öderim. Bana ettiğin yardımlara paha biçilemez. Becerin sayesinde epey para kazandığım da bir gerçek," dedi.

"Sağ ol ama hazır değilim. Parayı sokağa atmak olur bu." Ayrıca sırf Valek'i haksız duruma düşürmek için festivalin keyfini parasız çıkarmaya kararlıydım.

Kendi kendime arkama bakmayacağıma dair söz versem de bunu yaptım. Hiçbir şey göremedim. Kendimi Valek'i göremiyor olmamın iyi bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ben

onu fark edebiliyorsam herkes edebilirdi. Yine de beni kendi başımın çaresine bakmaya terk etmiş olabileceği fikri içimi kemiriyordu. Kendi kendime bunu düşünmekten vazgeçmem gerektiğini söyledim. Endişelenmemeliydim. Yine de gözlerim tehlikelere kapalı halde festivalde gezinirsem aptallık etmiş olurdum.

Kendimi yükseğe gerilmiş bir ipte düşmemek için dengede durmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Çevremdeki tehlikelere karşı gözlerimi dört açarken eğlenebilir miydim? Yanıtı bilmesem de bunu deneyecektim.

Rand "Hangi yarışmaya girerdin?" diye sordu.

Daha ben bir yanıt veremeden ellerini bana doğru salladı "Hayır! Söyleme! Ben tahmin edeceğim."

Gülümsedim. "Buyur."

"Bir bakalım. Ufak tefek, zayıf ve zarif. Dansçılık?"

"Bir daha dene."

"Tamam. Sana bakınca yanına kimse yaklaşmadıkça pencere pervazına tüneyen ama biri yanına gelirse diye de her an uçmaya hazır bekleyen güzel bir kuş görüyorum. Bir ötücü kuş. Belki de şarkıcısındır sen?"

"Şarkı söylediğimi hiç duydun mu ki? Tahminlerine hep kişiliğime dair ayrıntılı tahliller mi eşlik edecek böyle?"

"Hayır. Şimdi sessiz ol. Düşünmeye çalışıyorum."

Festivalin ışığı giderek parlaklaşıyordu. Uzaktan gelen; birbirlerine karışan müzik, hayvan ve insan seslerini duyuyordum.

"Uzun, ince parmaklar. Yoksa bir eğirme takımının üyesi miydin?"

"Eğirme takımı da nedir?"

"Genellikle takımda bir kırpıcı, bir tarakçı, bir eğirici ve bir dokumacı olur. Anlarsın işte, koyundan giysi çıkarmak. Takımlar diğerlerinden önce koyunların yününü kırpıp giysiye

çevirmek için yarışır. İzlemesi şaşırtıcıdır." Rand bir süre beni süzdü. Başka tahmin yürütemeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

"Jokey misin yoksa?"

Hayretle "Gerçekten yarış atı satın alacak param olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum. Sadece en zengin vatandaşların yarıştıracak atları olurdu. Ordu atları yüksek rütbeli subayların ve danışmanların nakli için kullanırdı. Geri kalan herkes yürürdü.

"Yarış atlarına sahipleri binmez. Bu iş için jokeyler tutarlar. Sen de jokeylik için ideal cüssedesin. Bu yüzden bana salakmışım gibi bakmayı kes."

Devasa, çok renkli çadırların ilkine vardığımızda etrafımızdaki hummalı koşuşturma ve üzerimize gelen panoramik görüntüler karşısında sohbetimizi yarıda kestik. Daha gençken kargaşanın ortasında dikilir, ateş festivalinin enerjisinin tadını çıkarırdım. Hep festivalin isminin çok yerinde olduğunu düşünürdüm. Bunun nedeni sadece sıcak mevsimde gerçekleşmesi değil seslerin ve kokuların ısı dalgaları gibi yayılıp kanımı kaynatmasıydı. Bir zindanda neredeyse bir yıl geçirmemin ardından festivalin kuvvetinin sanki tuğladan bir duvarmışım gibi bana çarptığını hissediyordum. Heyecan uyandıran algıların yükünü kaldıramayıp harcı ufalanacak bir duvarmışım gibi.

Meşaleler parlıyor, şenlik ateşleri yanıyordu. Dört bir yana yayılan gösteri ve yarışma çadırlarının içlerinde ve çevrelerinde annelerinin eteklerine yapışan çocuklara benzeyen stantlar vardı. Bu stantlarda tacirler egzotik mücevherlerden sineklikere kadar türlü mallar satıyorlardı. Mangalların yanından geçerken pişen yiyeceklerin kokusunu duyduğumda karnım guruldayınca festivale gideceğim derken akşam yemeğini kaçırdığım için kendime kızdım.

Etrafımızı göstericiler, yarışmacılar, izleyiciler ve gülen çuklardan oluşan bir insan denizi çevirmişti. Bazen insan dal gaları bizi ileri itiyor, bazen ise ilerleyebilmek için çaba sarf edi yorduk. Diğerlerinin izini kaybettik. Kolunu koluma dolamasa Rand'i de çoktan kaybederdim. Dikkat çekici gösteriler festivali renklendiriyordu. Ben kulağıma gelen neşeli bir müziğin kayna ğını arıyor veya bir parodiyi izlemek için durakl yorken Rand'in aklı fikri fırıncılık yarışmasının sonuçlarını öğrenmekti.

Valek, Brazell'ın tehdit oluşturmayacağını söylese de Rand'le ilerlerken yeşil-siyah üniformaları seçmek için kalabalığın arasındaki yüzleri inceliyordum. Tedbiri elden bırakmayıp Brazell'dan ve muhafızlarından sakınmam gerektiğini düşünüyordum. Kimi aradığımı bilmeden sıra dışı yüzler aradım. Bu, takipçileri saptamak için yanlış bir yöntemdi. Valek bana iyi ajanların göze batmayacak şekilde giyindiklerini ve dikkatleri üzerlerine çekmediklerini öğretmişti. Yetenekli bir ajan beni takip etse onu fark etme olasılığımın çok düşük olduğunu biliyordum.

Burnuma geldiğinde midemin kıyılmasına yol açan nefis kokulu bir çadırda Porter ve Liza'yla buluştuk. Aşçı üniformalı, toplu bir adamla konuşuyorlardı. Biz içeri girince sustular. Rand'in etrafını çevirip onu birinciliği için kutladılar. İri yarı adam Rand'in beş yıl üst üste galip gelerek bir festival rekoru kırdığını söyledi.

Rand raflarda dizili, fırında pişmiş yiyecekleri inceledi. Adama Askeri Bölge 5'te kimin kazandığını sordum. Brazell'ın aşçısının Criollo tarifiyle yarışmayı kazanıp kazanmadığını merak ediyordum. Derin derin düşünen adam kahverengi alnını kırıştırınca kıvırcık, kısa, siyah saçı kalın kaşlarına değdi.

"Bronda şahane bir limonlu pastayla birinci geldi. Neden sordun?"

"General Brazell'ın şefi Ving'in kazanmış olabileceğini düşünmüştüm de. Zamanında malikânede çalışıyordum."

"Eh, Ving iki yıl önce bir kremalı pastayla birinci geldiğinden beri yine kazanacağı ümidiyle hep aynı tarifle katılıyor."

Criollo 'suyla katılmaması bana tuhaf gelmiş olsa da ben bu duruma bir açıklama getiremeden Rand coşkuyla bizi çadırdan çıkardı. Zaferini kutlamak için bize bir şişe şarap ısmarlamak istiyordu.

Bir yandan şarabımızı yudumluyor, bir yandan da festivali dolaşıyorduk. Sammy harika şeyler gördüğünü söylemek için büyük bir sevinçle kalabalığın arasından çıkıp yanımıza geliyor, sonra hemen yeniden kayboluveriyordu.

Iki kez gözüme ciddi ifadeli bir kadın takıldı. Siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Üzerinde şahin terbiyecisi üniforması olan kadının zarif hareketlerinden sportmen biri olduğu belli oluyordu. Onu ikinci görüşümde iyice yakınıma geldi ve göz göze geldik. Ben gözlerimi kaçırana dek zümrüt yeşili, bademgözlerini arsızca gözlerimin içine dikti. Bana tanıdık gelen bir yanı vardı ve bunun ne olduğunu anlamam biraz vakit aldı.

Bana Brazell'ın himayesindeki çocukları anımsatmasının yanı sıra ten rengi de Ixia halkının soluk, fildişi ten renginden çok benimkine yakındı. Teni bronzdu. Güneşin etkisiyle oluşmamış, doğal bir renkti.

Amaçsızca dolaşan grubumuz beyaz ve kırmızı çizgili bir çadıra doğru ilerleyen izleyici kalabalığının arasında kaldı. Çadır; trambolinlerin, iplerin ve minderlerin üzerlerinde parlak kostümlü erkek ve kadınların gezindiği akrobatlar çadırıydı. Hepsinin amacı ön elemeleri geçmekti. Bir ip cambazının ip üzerinde bir dizi mükemmel dönüş sergiledikten sonra takla atarken düşüp elenişini izledim.

Göz ucuyla baktığımda Rand'ın beni izlediğini fark ettim. Yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

"Ne var?" diye sordum.

"Sen bir akrobatsın!"

"Akrobat-*tım*."

Rand ellerini salladı. "Fark etmez. Bildim işte!"

Benim için fark ediyordu. Reyad akrobasiyi lekelemişti. Akrobatlıktan bir zamanlar aldığım doyum ve keyif uçup gitmişti, o an akrobatları izleyip mutlu olabileceğimi hiç sanmıyordum.

Küçük mutfak tayfamız çadırdaki banklardan yarışmacıları izliyordu. Oflayıp puflamalar, terle yıkanmış kostümler ve yere vurulan ayaklardan çıkan sesler içimi tek derdimin egzersiz yapmak için zaman bulmak olduğu günlerin özlemiyle doldurdu.

Brazell'in yetimhanesinde, üç çocukla birlikte akrobasiye başlamıştık. Ahırların arkasında bir antrenman alanı oluşturmak için işimize yarayacak malzemeleri oradan buradan topluyor ve yalvar yakar istiyorduk. Seyis yara bere içinde kaldığımızı görüp bize acıyana kadar her hata yaptığımızda çimlerin üzerine kapaklanmıştık. Bir gün antrenman alanımıza geldiğimizde zeminde tezek kokan kalın bir hasır halı bulmuştuk.

Brazell'in öğretmenleri bizi mükemmelleşebileceğimiz alanlar keşfetmeye teşvik ediyorlardı. Bazıları şarkı söylemeye veya dans etmeye heves ederken ben gittiğim ilk ateş festivalinden beri akrobası gösterilerinin büyüsüne kapılmıştım.

Saatlerce antrenman yapmama karşın katıldığım ilk yarışmada ön elemeleri bile geçememiştim. Hayal kırıklığı kalbimi yaralamış olsa da yaramı azmimle tedavi etmiştim. Ertesi yıl her yerimde morluklar ve çürüklerle dolaşmış, defalarca bileklerimi burkmuştum. Festivalde ön elemeleri ve ilk raundu geçsem de ikinci raundta ipten düşmüştüm. Her yıl daha da sıkı çalışarak yavaş yavaş kendimi geliştirmiştim. Brazell ve Reyad

beni laboratuvar fareleri yapmalarından önceki sene finale kadar gelmiştim.

Brazell ve Reyad akrobasi antrenmanları yapmama izin vermeseler de bu benim, Reyad babasının kendisine yüklediği bir göreve çıktığında sıvışmama engel olmuyordu. Antrenmanlarıma son noktayı koyan, festivale bir hafta kala çıktığı geziden erken dönen Reyad'ın beni yakalaması olmuştu. Antrenmana öyle odaklanmıştım ki taklalarım bitene dek atının tepesindeki Reyad'ı fark etmemiştim.

Emirlerine itaat etmediğinden o yılki festivale gitmem yasaklanmıştı. Bir daha emire itaatsizlik etmeyeyim diye de festivalin düzenlendiği süre boyunca cezalandırılmıştım. Beş gün boyunca her gece Reyad beni zorla çırılçıplak soymuştu. Ben geceleri havanın sıcak olmasına rağmen ayakta titrerken o, yüzünde zalim bir sırıtışla beni izliyordu. Boynumdaki metal tasmadan sarkan ağır zincirleri el ve ayak bileklerimdeki metal kelepçelere bağlamıştı. Çığlık atmak ve onu yumruklamak istesem de onu daha da kızdırmaya korkuyordum.

Kırbaç zoruyla beni kendi tasarladığı akrobasi hareketlerini sergilemeye zorlarken korkumdan ve aşağılanmamdan aldığı haz yüzümün kızarmasına neden oluyordu. Küçük kırbacın derimi ısırması yavaş hareketlerimin cezası oluyordu. Her hareketimde zincirler sallanıp bedenimi dövüyordu. Ağırlıkları kollarımın ve bacaklarımın çökmesine neden oluyor her taklayı çileye çeviriyordu. Kelepçeler bileklerimin derisini soyuyor, kan kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı çizgi çizgi süzülüyordu.

Brazell deneylere katıldığında, Reyad babasının talimatlarını özenle yerine getiriyor, benimle yalnız kaldığında ise acılarıma kimsenin kulak asmadığı egzersizler büsbütün korkunç bir hal alıyordu. Bazen arkadaşı Mogkan'ı kendisine yardım etmesi için çağırır, ikisi çektiğim azabı dayanıklılığımı daha iyi sına-

yacak en iyi yöntemi hangisinin akıl edeceği üzerine kurulu bir yarışmaya çevirirlerdi.

Reyad'ı kızdırıp kendisine çektiği yegâne sınırı geçmesine neden olmaktan korkuyordum. Ettiği onca işkenceye, verdiği onca acıya rağmen henüz bana tecavüz etmemişti. Ben de sırf o sınırı geçmesin diye zincirlenmiş halde taklalar, perendeler atıyordum.

Birden Rand'in ağır kolu omuzlarıma düştü. İrkilerek şimdiki zamana döndüm.

"Yelena! Neyin var?" Rand'in endişeli gözleri gözlerime dikildi. "Sanki gözün açık kâbus görüyor gibiydin."

"Üzgünüm."

"Benden özür dileme. Al..." Elime dumanı tüten, etli bir börek tutuşturdu. "Sammy bize bunları getirmiş."

Sammy'ye teşekkür ettim. Dikkatim ona odaklandığında gözleri açıldı ve genç yüzü sarardı. Gözlerini kaçırdı. Hiç düşünmeden, zehir var mı diye emin olmak için börekten küçük bir ısırık aldım. Bir şey bulamayınca böreği yiyip benden o kadar ürktüğüne göre kim bilir Sammy'nin hakkımda ne abartılı öyküler duyduğunu düşündüm.

Yetimhanede fenerler sönüp uyumak için yataklarımıza girdiğimizde birbirimizi korkuturduk. Dehşet saçan canavarlar ve büyücülerin lanetlerine dair hikâyeler anlatıp kâh korkar, kâh kıkırdardık. Ortadan kayboluveren, yetimhanenin eski "mezunları" hakkında korkunç hikâyeler anlatırdık. Bize onların nerede işe girdiklerine dair hiçbir bilgi verilmediği gibi ne kasabada, ne de malikânede onlara rastlardık. Biz de mezunların başlarına gelenlere dair korkunç senaryolar türetirdik.

Reyad'la bir gün geçirdikten sonra nihayet diğer çocukların yanına gidip dinlendiğim o geceleri nasıl da özlüyordum. Sonradan beni onlardan ayırmıştı. Kızlar yatakhanesinden

alınıp Reyad'ın süitinin yanındaki küçük bir odaya yerleştirilmiştim. Geceleyin ağrıyan bedenim ve mutsuzluğum beni bir süre uyutmaz, uykuya dalana dek içimden kendime o öyküleri anlatırdım.

"Yelena, gidebiliriz."

"Ne?" Rand'e baktım.

"Bu senin canını sıkıyorsa gidebiliriz. Yeni ve harika bir ateş dansı varmış."

"Kalabiliriz. Sadece... eski günleri yâd ediyordum. Fakat sen ateş dansını görmek istiyorsan, sana eşlik ederim."

"Yâd mı ediyordun? Herhalde akrobatlıktan hiç hoşlanmıyordun."

"Yo, akrobasiyle ilgili her şeye bayılırdım. Havada uçmak, dönerken bedenimin üzerinde sağladığım kontrol. Daha yere değmeden iniş için en uygun pozisyonu aldığımı bilmenin heyecanı." Sustum. Rand'in yüzündeki şaşkınlık karşısında içimden hem ağlamak hem de gülmek geliyordu. Ona canımı sıkanın akrobasi değil, onun anımsattıkları olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Reyad'ın antrenman yaptığımı öğrendiğinde verdiği acımasız cezaları, ertesi sene festivale katılmak için kaçmamın nasıl Reyad'ın ölümüyle sonuçlandığını ona anlatmam mümkün müydü?

Ürperdim. Reyad'a dair anılar zihnimin köşesinde bekleyen bir tuzak gibiydi ve ben bu tuzağı harekete geçirmeye hazır değildim. "Bir gün açıklarım, Rand. Şu an tek istediğim gidip ateş dansını görmek."

Mutfak tayfamız çadırdan çıkıp insan seline karışacakken Rand koluma girdi. Önden, hızlı adımlarla ilerleyen Sammy arkasına bakıp bağırarak bize iyi yerler ayarlayacağını söyledi. Sarhoş bir adamın bana çarpmasıyla tökezledim. Mırıldanarak özür dileyen adam elindeki bira kupasıyla beni selamladı.

Reverans yapayım derken ayaklarımın dibine yığılıverdi. Ona yardım etmek için durduğumda pırıl pırıl yanan odunlar dikkatimi dağıttı. Dansçılar yanan çubukları başlarının etrafında döndürüp çadıra girerlerken ayak tabanlarımda kalp atışını andıran bir ritmin titreştiğini hissettim. Sarhoş adamın üzerine bastım.

Heyecanım ve girişten geçen insanların itiş kakışları yüzünden Rand'i kaybettim. Etrafımın dört iri yarı adamla çevrildiğini fark edene dek kaygılanmadım. Adamlardan ikisinin üzerinde demirci üniforması, diğer ikisinin üzerinde ise çiftçi üniforması vardı. Özür dileyip aralarından geçmeye çalışsam da saflarını sıklaştırıp beni hapsettiler.

13

Korkudan boğazım kurudu; başım dertteydi. Bağırıp yardım istedim. Eldivenli bir el ağzımı kapadı. Deriyi ısırdım. Ağzıma kül tadı geldi ama dişlerimi adamın derisine geçiremedim. Demirciler kollarımdan tutup beni ileri doğru sürüklerken çiftçiler kimse durumu anlamasın diye önümde bir duvar oluşturdular. Dans çadırındaki hengâmede kimse kaçırıldığımı fark etmiyordu.

Mücadele ettim, ayaklarımı yerde sürüdüm, tekmeler savurdum. Hızlarını hiç kesmediler. Işıklardan ve festivalin emniyetinden giderek daha uzağa sürükleniyordum. Boynumu eğip bir kaçış yolu bulmak için bakındım. Yan tarafımdaki demirci zaten kısıtlı olan görüşümü tamamen kapatmak için bana doğru geldi. Gür sakalı kurumla dolmuş, sakalının yarısı yanmıştı.

Koyu renkli bir çadırın arkasına gelince durduk. Çiftçiler yana çekilirken bir gölgenin çadırın kumaşı arasından çıktığını gördüm.

Gölge, bir kadının sesiyle "Sizi fark eden oldu mu? İzlendiniz mi?" diye sordu.

Deri eldivenli demirci "Her şey mükemmel gitti. Herkesin gözü dansçılardaydı," diye yanıt verdi.

Kadın "Güzel Şimdi öldürün onu", dedi.

Deri Eldivenli'nin elinde bir bıçak parladı. Bir kez daha mücadele edip ellerinden kurtulmaya çalışsam da çiftçiler kollarımı sımsıkı tuttu ve Yanık Sakal bacaklarımı kavradı Beni havaya kaldırdılar. Deri Eldivenli silahını yukarı kaldırdı

"Bıçak olmaz, aptal! Etrafın nasıl kana bulanacağını düşün." Deri Eldivenli'nin eline uzun, ince bir tel verdi. Göz açıp kapayana dek bıçak kayboldu. Adam boğma telini boynuma sardı.

"Haaayıır..." Çığlık atsam da telin gerilmesiyle ciğerlerime giden hava kesildi ve haykırışım yarıda kaldı. Boynum müthiş bir baskıyla sıkılıyordu. Ümitsizce kollarımı sağa sola savurdum. Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşuyordu Dudaklarımdan cılız bir vızıltı çıkmaya başladı Son derece cılızdı; beni Brazell'ın muhafızlarından ve Reyad'ın işkencesinden kurtaran hayatta kalma içgüdüsü bu kez çok zayıf kalmıştı.

Kadının sesi kulaklarımda gürleyen kanın sesini bastırdı. "Acele edin! Tepki vermeye başlıyor."

Bilincimi kaybetmeme ramak kalmışken sarhoş bir ses "Afedersiniz beyler, içkimi nerede tazeleyebilirim acaba?" dedi.

Deri Eldivenli bıçağını çekince boynumdaki baskı azaldı. Vücudumu hareketsiz bırakmam yere atılmamla ödüllendirildi. Diğer üç adam beklenmedik misafirle yüzleşmek için üzerime basarken nefessiz kaldığımdan derin derin soluk alma isteğimi baskılayıp ümitsizce nefesimi tuttum. Hâlâ nefes alabildiğimi kimseye belli etmemek için ses çıkarmamaya çalıştım.

Bulunduğum yeni noktadan Deri Eldivenli'nin sarhoşun üzerine atıldığını gördüm. Bıçak adamın göğsüne değil de kalaylı kupasına çarpınca metalik bir tıngırtı çıktı. Sarhoşun bileğinin aniden kıvrılmasıyla hızla hareket eden kupayı hayal meyal seçtim. Bıçak havada uçup çadırın kumaşına saplandı.

Ardından sarhoş kupayı Deri Eldivenli'nin kafasına indirdi. Deri Eldivenli yere yığıldı.

Arkadaşları yıkıldığında sadece birkaç adım ötede olan diğer adamlar beklenmedik misafirin üzerine atıldılar. Yanık Sakal çiftçilerin kollarını tuttuğu sarhoşun yüzüne iki yumruk indirdi. Sarhoş ağırlığını çiftçilere taşıtıp bacaklarını havaya kaldırdı ve Yanık Sakal'ın boynuna doladı. Yanık Sakal bir çatırtıyla yere yıkıldı.

Sarhoş hâlâ sımsıkı yapıştığı kupasıyla çiftçilerden birinin kasığına vurdu. Çiftçi iki büklüm olurken sarhoş, havaya kaldırdığı kupayı çiftçinin yüzüne indirdi.

Davetsiz misafir bira kupasını sola doğru savurup çiftçinin burnuna geçirdi. Burnundan kanlar boşanan çiftçi acıyla haykırdı ve sarhoşu bıraktı. Sarhoşun ikinci darbesi şakağına inen çiftçi hiç ses çıkarmadan yere yığıldı.

Kavga sadece sanıyeler sürmüştü. Bu arada kadın yerinden bile kıpırdamadan gözlerini mücadeleye dikmişti. Kadının festivalde iki kez gözüme çarpan koyu tenli kadın olduğunu fark ettim. Fedaileri dayağı yiyen kadının ne yapacağını merak ediyordum.

Gücümü biraz toplamamla çadıra saplanmış bıçaga ondan önce uzanma olasılığımın ne kadar olduğunu hesapladım. Sarhoş yüzündeki kanı sildi Vücutlar ayaklarının dibine yığılmıştı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım. Kadın sanki orada olduğumu bir an unutmuş gibi başını hızla yana çevirdi. Sonra şarkı söylemeye başladı. Hoş melodi zihnimin içinde gezindi. Ses gevşememi, yerde hareketsiz halde yatmamı söylüyordu. Sesi dinleyip kendimi yeniden yere bıraktım. Bedenim gevşedi. İçimde sanki biri beni yatağıma yatırıp battaniyemi çeneme kadar çekmiş gibi bir his uyandı. Ancak

hemen sonra aynı battaniye başımı örtüp ağzımı ve burnumu kapatarak beni boğmaya başladı.

Debelendim ve elimi yüzüme götürüp hayali battaniyeyi uzaklaştırmaya çalıştım. Valek bir anda önümde bitti ve kulağıma bağırıp omuzlarımı sarstı. Aptallaşmış halde, geç de olsa sarhoşun o olduğunun farkına vardım. Dört çam yarmasıyla bira kupasının dışında bir silahı olmadan başka kim başa çıkabilirdi ki?

Valek "İçinden zehirleri say!" diye bağırdı.

Onu duymazdan geldim. Halsizlik üzerime çökmüştü. Mücadele etmeyi bıraktım. Tek yapmak istediğim karanlığa dalıp giderek derinlere inen müziğin peşine düşmekti.

"Zehirleri say! Şimdi! Bu bir emirdir!"

Alışkanlığım beni kurtardı. Hiç düşünmeden Valek'in emrine itaat ettim. Aklımdan art arda zehir isimleri geçiyordu. Müzik kesildi. Yüzümün üzerindeki baskı azaldı ve yeniden nefes almaya başladım. Ciğerlerime, derin ve gürültülü nefesler çektim.

"Saymaya devam et," dedi.

Kadın ve bıçak yok oldu. Valek beni ayağa kaldırdı. Sendeledim; Valek bir kolunu omzuma koyup beni dengede tuttu. Bir an eline uzanıp hıçkırarak kollarına atılmamak için kendimi engelledim. Dengemi yeniden kazanmamla Valek adamların başına döndü. Yanık Sakal'ın öldüğünü bilsem de diğerlerinden emin değildim.

Valek yüzüstü yatan bir bedeni ters çevirip küfretti. Tiksintiyle "Güneyliler," dedi. Diğerlerinin de yanına gidip nabızlarına baktı. "İkisi hayatta. Onları sorgulama için şatoya götüreceğim."

Boğuk bir sesle "Kadın ne olacak?" diye sordum. Konuşmakta zorlanıyordum.

"Kaçtı."

"Peşine düşecek misin?"

Valek bana tuhaf bir bakış attı. "Yelena, o güneyli bir büyücü. Gözümü bir an üzerinden ayırmam yetti; artık onu bulmam imkânsız.

Kolumu tutup beni festivale doğru götürdü.

Kaslarım saldırının şokundan titriyordu. Sözlerini anlamam zaman aldı.

"Büyücü mü?" diye sordum. "Onların Ixia'dan sürüldüklerini sanıyordum." Aslında sürülmekten ziyade görüldükleri yerde öldürülüyorlardı. Ancak bu ikinci ifadeyi yüksek sesle dillendirmeye çekinmiştim.

"Hiç hoş karşılanmasalar da bazıları Ixia'ya geliyor."

"Fakat sanmıştım ki..."

"Şimdi olmaz. Sonra açıklarım. Şimdi senden Rand ve arkadaşlarına katılıp hiçbir şey olmamış gibi davranmanı istiyorum."

Parlak ateşin ışığı gözlerime batıyordu. Valek'le akrobasi çadırının yakınlarında Rand'i görene dek gölgelerin arasında bekledik. Beni arıyor, bana sesleniyordu. Valek arkadaşımın yanına gitmemi işaret etti.

Tam iki adım gitmişken Valek "Yelena, bekle," dedi.

Arkama döndüm, elini "yaklaş" anlamında sallıyordu. Yanına gittiğimde eli boynuma gitti. Başta geriye kaçsam da kendimi toplayıp hareketsizce bekledim. Valek teli boğazımdan çekip alırken cildime dokundu. Teli sanki elinde zehirli bir yılan varmış gibi bana verdi. Tiksintiyle titreyerek teli yere fırlattım

Beni kalabalığın arasından çıkarken gördüğünde hissettiği ferahlama yüzünden okunuyordu. Duraksadım. Neden benim için o kadar endişelenmişti ki? Onun tek bildiği bir süreliğine kaybolduğumdu. Rand bana yaklaştığında hafif, hoş bir şarap kokusu aldım.

"Yelena, nerelerdeydin?" Tutuk ve titrek konuşuyordu

Onun o kadar çok şarap içtiğini fark etmemiştim. Bu durum beni ararken kapıldığı ümitsizliği açıklayabilirdi. Ne de olsa alkol zihni zehirler, duyguları büyütürdü.

"Çadır çok kalabalıktı. Biraz hava almak istedim." Aklıma boğulacak olmanın verdiği korkunun gelmesiyle "hava" sözcüğü ağzımdan çıktığında sesim titremişti. Valek hâlâ beni mi izliyordu yoksa o adamları tutuklamaya mı gitmişti? Daha önceleri şatodan çıkmak düşüncesi beni mutlu etse de artık en çok istediğim şey sağ salim Valek'in süitine dönmek ve o sağlam taş duvarların etrafımı yeniden çevrelemesiydi. "Valek" ve "sağ salim" sözcüklerinin aynı düşünce içinde yer alması bende tuhaf bir his uyandırmıştı.

Gözlerim festival kalabalığında, Rand'e yalan söyledim: "Sana sonra yetişirim diye düşündüm." Onu kandırmak hoşuma gitmiyordu. Ne de olsa arkadaşımdı. Belki de ondan ayrı düştüğümde beni aramaya çıkacak kadar düşünceli bir arkadaş ve cinayete kurban gitsem üzülecek tek kişiydi. Benim için dövüşse de Valek'in tek derdinin sil baştan yeni bir çeşnici eğitmek zorunda kalmak olduğundan emindim.

Ateş dansı az önce bitmiş, insanlar çadırdan dışarı akın ediyordu. Mutfak tayfasının geri kalanı dışarıda bekliyordu. Dilana onlara katılmıştı. Rand kolumu bir hamur parçası gibi atıp onun yanına gitti. Dilana gülümseyerek kendisiyle buluşacağına söz verip de çeşnicinin peşine düştüğü için ona takıldı.

Rand sarhoş kafayla özür diledi ve fırıncılık yarışmasını kazanmasında kendisine yardımcı olduğum için beni kaybetmeyi göze alamayacağını söyledi. Dilana güldü. İnsanın içini ısıtan gülümsemelerinden biriyle bana bakıp Rand'e sarıldı ve ikisi kol kola şatonun yoluna tuttu.

Grubumuzun geri kalanı onları izlerken kendimi yine en

arkada buldum. Fakat bu kez yanımda Liza vardı.

Liza bana sert bir bakış atıp "Rand'in sende ne bulduğunu anlamıyorum," dedi.

Bir sohbet açmak için pek de dostane bir yol değildi bu Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışarak "Pardon?" dedim.

"Seni ararken ateş dansını kaçırdı. Sen geldiğinden beri mutfağın işleyişi de bozuldu. Personelin kafası allak bullak oldu."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen gelmeden önce Rand'in ruh halindeki ani değişiklikleri önceden tahmin edebiliyorduk. Dilana mutlu olduğunda, bahislerden iyi para kazandığında neşeli ve memnun olur, bu ikisinin yokluğundaysa huysuzlaşır, yüzünü asardı. Sonra..." Liza bu son sözcüğü vurgulamıştı. Hiçbir çekiciliği olmayan sıradan yüzü asılıp çirkin bir ifade aldı. "Ona yaklaşıyorsun. Durduk yere mutfaktakilere söyleniyor. Hatta bahislerden bir sürü para kazandıktan sonra bile. Rand hâlâ bunalımda. Asap bozucu bir durum bu. Senin onu Dilana'nın elinden almaya çalıştığını düşünüyoruz. Bunu bir an önce son vermeni, Rand'in peşini bırakmanı ve mutfaktan uzak durmanı istiyoruz."

Liza bana satışmak için yanlış bir zaman seçmişti. Ölüme o kadar yaklaşmak sıradan sorunlarımı önemsiz kılmıştı. İdeal bir ruh halinde olduğum pek söylenemezdi. İçim saf öfkeyle doldu; onu kolundan tutup kendime doğru çevirdim. Burun buruna geldik.

"*Lafın* bitti mi? Mutfaktakilerin hepsinin beyin gücünü toplasan bir mum yakamazsın. *Arkadaşlığımız* seni ilgilendirmez. Bu yüzden şu tezini bir gözden geçir derim. Mutfakta bir sorun varsa çaresine bakarsınız. Benim hakkımda mızıldanıp durmayın." Liza'yı ittim. Yüzündeki ifadeden o kadar sert bir tepki beklemediğini çıkardım.

Liza'yı geride bırakıp diğerlerine yetişmek için adımlarımı hızlandırırken içimden "Şansına küssün," diye geçirdim. Ne yapmamı bekliyordu? Mutfaktaki hava yumuşasın diye Rand'le bir daha konuşmamaya uysalca razı geleceğimi mi sanıyordu? Sorunlarını sırtıma yüklemesine izin vermeyecektim; kendi sorunlarım bana yetiyordu zaten: mesela Sitia'lı bir büyücünün nedenini anlayamadığım cinayet girişimi.

Şatoya varınca, Rand ve Dilana'ya iyi geceler deyip aceleyle Valek'in süitine gittim. Hemen süite dalmak istesem de içeride davetsiz bir misafirin olmadığından emin olmak için, tatlı sözlerle kapının önünde bekleyen muhafızları odalara göz atmaya ikna ettim. Cinayet girişimlerinin fazla mesai yapan hayal gücümle bileşimi beni ürkekleştirmiş, içimi bana pusu kurulacağı endişesiyle doldurmuştu. Valek şafağa karşı süite dönene dek, oturma odasının ortasındaki kanepede dört bir yanımda fenerlerle oturmama rağmen kendimi emniyette hissedememiştim.

Valek "Uyumadın mı?" diye sordu. Yumruk büyüklüğünde koyu mor bir çürük soluk renkli derisinin üzerinde sırıtıyordu.

Hırçın bir tavırla "Hayır. Ama baksana sen de uyumamışsın," dedim.

"Ben bütün gün uyuyabilirim. Senin bir saat sonra komutanın kahvaltısının tadına bakman gerekiyor."

"*Bana* gereken yanıtlar."

"Hangi soruların yanıtları?" Valek fenerleri söndürmeye başladı.

"Güneyli bir büyücü beni neden öldürmek istesin?"

"Güzel bir soru. Ben de sana bunu soracaktım."

"Ben nereden bileyim?" Hayal kırıklığıyla omuz silktim "Brazell'ın muhafızlarını anlıyorum. Fakat büyücüler!... Güneyli büyücüleri kızdırmak gibi bir huyum yoktur."

"Aaaah... Ne yazık. Oysa insanları kızdırmakta gerçekten çok iyisin." Valek masasına oturup başını ellerinin arasına aldı. "Güneyli bir büyücü, Yelena, ustalık seviyesinde bir güneyli büyücü. Sitia'da sadece dört usta büyücü olduğunu biliyor muydun? Dört tane. İktidar değişiminden beri Sitia'da kalıyorlar. Arada sırada yaptıklarımızdan haberdar olmak için kısıtlı büyü becerisi olan hizmetkârlarından bir veya ikisini Ixia Bölgesi'ne gönderirler. Bugüne dek casuslarının hepsi yakalandı ve icaplarına bakıldı. Komutan Ambrose Ixia'da büyüye göz yummaz."

Kralın saltanatında büyücüler seçkinler olarak görülürlerdi. Kraliyet ailesi mensuplarıymış gibi davranılmasının yanı sıra kral üzerinde oldukça nüfuz sahibiydiler. İktidar değişimi tarihinde yazanlara göre Valek hepsine suikast düzenlemişti. O gece o kadını ele geçiremediği düşünüldüğünde bunu nasıl becerdiğini merak ediyordum.

Valek ayağa kalktı. Masasından gri bir taş aldı. Taşı bir elinden diğerine geçirerek oturma odasında volta atmaya başladı.

Valek'ın yanımda eline aldığı son taşı üzerime fırlattığı, taşın beni az farkla ıskaladığını anımsadım. Hedef küçültmek için ayaklarımı zeminden kaldırıp dizlerimi göğsüme çektim.

"Güneyliler usta büyücülerinden birinin hayatını tehlikeye atıyorlarsa ortada çok..." Valek doğru sözcüğü bulmaya çalışarak taşı elinde salladı. "Önemli bir neden olmalı. Neden senin peşindeler?" İç çekip kanepeye, yanıma oturdu. "Eh, bunu bir düşünelim bakalım. Soyunda güneyli kanı olduğu açık."

"Ne?" Daha önce hiç soyum üzerine kafa yormamıştım. Sokakta bulunmuş, Brazell'ın sahiplendiği bir evsizdim. Ebeveynimle ilgili sorularım daha çok öldüklerine mi yoksa beni öylece terk mi ettiklerine yönelikti. Yetimhaneye gelmeden önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Aklımda ka-

lan en somut anı bana barınacak bir yer verdiği için Brazell'a minnet duymuş olduğumdu. Valek'in bu çıkışı beni hayrete düşürmüştü.

"Ten rengin tipik kuzeylilerden biraz daha koyu. Ayrıca, güneylilere has yüz hatların var. Yeşil gözlere Ixia Bölgesi nde pek rastlanmaz. Sitia'da ise yeşil gözlü çoktur." Valek donuk ifademi yanlış yorumlayarak "Bunda utanılacak bir şey yok," dedi. "Kral iktidardayken Sitia sınırı ticarete açıktı. Insanlar bölgeler arasında özgürce gidip geldiklerinden evlilikler kaçınılmaz oluyordu. Tahminimce, iktidar değişiminin gerçekleştiği, insanların paniğe kapılıp biz sınırı kapatmadan önce güneye kaçtıkları sırada ailen seni arkalarında bıraktı. O ara tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. Komutan iktidara geldiğinde ne olacak sanıyorlarsa... Kitlesel cinayetler falan mı? Tek yaptığımız herkese üniforma ve iş vermek oldu."

Kafam allak bullak olmuştu. Neden o güne dek ailemi hiç mi hiç merak etmemiştim? Hangi kasabada bulunduğumu bile bilmiyordum. Bize her gün ne kadar şanslı olduğumuz söylenir; yiyeceğimiz, giyeceğimiz, barınağımız, öğretmenlerimiz olduğu ve az da olsa harçlık aldığımız hatırlatılırdı. Anne babası olan pek çok çocuğun durumlarının bizim kadar iyi olmadığı tekrar tekrar vurgulanırdı. Bu bir tür beyin yıkama ayiniydi.

"Neyse, konuyu dağıtmaya başladım." Valek sustu. Ayağa kalkıp gezinmeye devam etti. "Peşindekilerin senin ailenden kaçaklar olduklarını sanmam. Seni niye öldürmek istesinler ki? Geçmişte Reyad'ı öldürmenin dışında önemli bir olay yaşadın mı? Mesela bir suça şahit olmak veya bir isyanın planlarını işitmek gibi; o tür herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır. Öyle bir şey hiç olmadı."

Valek taşı alnına dokundurdu. "Olayın Reyad'la ilişkili olduğunu varsayalım. Belki bazı güneylilerle işbirliği yapmıştır

ve öldürülmesi onların planlarını suya düşürmüştür. Belki Ixia'yı geri almak için planlar kuruyorlardır ve senin amaçlarından haberdar olduğunu sanıyorlardır. Yine de Sitia'nın bize karşı bir saldırı planladığına dair hiçbir haber almadım. Hem bunu neden yapsınlar ki? Sitia komutanın kuzeyde kalmaktan memnun olduğunu ve onların güneyde yaşamalarından rahatsızlık duymadığını bilir." Valek sözlerini sürdürmeden önce elini yüzüne sürttü.

"Belki de Brazell yaşı ilerledikçe daha yaratıcılaşmış ve seni öldürmek için güneylileri kiralamıştır; bu sayede üzerine hiç şüphe çekmeden seni öldürtme hayalini gerçekleştirebilir. Hayır. Bu olasılık mantıklı gelmiyor. Brazell bu iş için bir büyücüye gerek duymaz, katiller tutardı. Tabii gözümden kaçan bazı bağlantıları yoksa. Fakat bu da hayli uzak bir ihtimal." Valek odaya bakındı. Henüz odadaki fenerlerin sadece yarısı sönmüştü. Taşı bırakıp kalanları da söndürdüğünde şafak öncesi beliren ürkek ışıklar odayı aydınlatmaya başladı.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve bana kaşlarını çattı.

"Ne var?"

Valek "Büyücülerin kuzeye geçip kendi türlerinden olanları kaçırdıkları görülmüştür," dedi. Beni süzdü.

Ben itiraz edemeden "O zaman neden seni öldürsünler ki?" diye sordu. "Bir Ruh-bulan olmadıkça seni öldürmek istemezlerdi." Valek esneyip yüzündeki çürüğe nazikçe dokundu. "Şu an doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum. Yatmaya gidiyorum." Merdivene doğru yürüdü.

Ruh-bulan mı? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da o an bundan daha acil bir sorunum vardı.

"Valek."

Valek ayağı merdivenin ilk basamağında, durdu.

"Panzehrim."

"Tabii." Basamaklardan çıkmaya devam etti.

O yukarıdayken kım bilir ondan daha kaç kez panzehir isteyeceğimi düşündüm. Beni panzehrin hayatta tuttuğunu bilmek zihnımı en az Kelebek Tozu'nun ruhumu zehirlediği kadar zehirliyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla yatağımın özleminı duydum. Valek uyuyabilirdi. Oysa ben birazdan komutanın kahvaltısını tatmak zorundaydım.

Geri döndüğünde bana panzehri verip "Bugün saçlarını salsan iyi olur," dedi.

"Neden?" Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Çıma taktığım kurdeleler yırtılmış ve kördüğüm olmuştu.

"Boynundakı izleri örtmek için."

Komutanın bürosuna gitmeden önce alelacele hamamın yolunu tuttum. Kahvaltıya katılmadan önce yıkanıp giyinecek kadar vaktim vardı. Tel boynumun çevresinde, saçıma ne şekil verirsem vereyim örtemediğim açık kırmızı bir iz bırakmıştı.

Büroya giderken yolda Liza'yla karşılaştım. Ağzı, asık yüzü üzerinde bir çizgiye dönüştü. Yanımdan geçerken başını çevirdi. Bir kişiyi daha kendime düşman etmiştim işte. Öfkemi ondan çıkardığım için pişmanlık duysam da özür dilemeye de niyetim yoktu. Ne de olsa tartışmayı o başlatmıştı.

Çoğu sabah, komutan bürosuna girdiğimde beni görmezden gelirdi. Kahvaltısını tattıktan sonra Criollo kutusundan rastgele bir parça seçip gece kimsenin içine zehir katmadığından emin olacaktım. Her sabah hem acı hem tatlı Criollo'nun tadına bakacağımı düşündüğümde ağzım sulanıyordu. Dilimi kaplayan fındıklı tadı gün içinde iple çektiğim yegâne hazdı. Valek'le komutanın ne zaman canı çekerse Criollo'sunu tatma-

ma karar vermiş olsak da komutan elindekileri düzenli olarak tüketiyor, her öğünde bir-iki tane yiyordu. Ayrıca, Rand'den öğrendiğime göre Brazell'dan daha fazla Criollo ve aşçısı Ving'in tarifini istemişti bile.

Her sabah, komutanın kahvaltı tepsisini masasına bıraktıktan sonra o günkü programını alıp tek kelime etmeden bürosundan ayrılırdım. Fakat o sabah tepsiyi bıraktığımda bana oturmamı söyledi.

Masasına dönük, sert, ahşap sandalyeye tünediğimde bana sanki korku bir tüy olup midemi gıdıklıyormuş gibi geldi. Parmaklarımı sıkıca kenetleyip kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştım.

"Valek bana dün gece başından bir olay geçtiğini söyledi. Hayatına kastedenlerin tekrar saldırmasının tatbikatımızı tehlikeye sokacağından endişe ediyorum." Komutan çayından bir yudum alırken altın rengi gözlerini bana dikti. "Valek'i bir bilmeceyle karşı karşıya bırakmışsın; kendisi seni hayatta tutarsak bu bilmecenin ivedilikle çözüleceğine dair bana *söz verdi*. Kaçak rolünü üstlendiğinde kendini öldürtmeyeceğine beni ikna et. Valek çarpıştığınızda onu tanıyamadığını söyledi."

Ağzım açıldı fakat sözlerimi gözden geçirmeye karar verip daha konuşmadan sustum. Aceleye getireceğim veya mantıksız duran bir savunma komutanı tatmin etmeyecekti. Ayrıca bana kolay bir çıkar yol da sunulmuştu. Tatbikatı için ne diye canımı tehlikeye atacaktım ki? Usta bir casus değildim; peşimde olduğunu bilmeme rağmen Valek'i teşhis edememiştim. Öte yandan, bir takım caniler peşimdeydi. Fırsat elime geçmişken onları saklandıkları yerden çıkarmazsam bir sonraki karşılaşmamızın yerini ve zamanını onlar belirleyecekti. Kafamda ne karar alacağımı ölçüp biçerken kendimi sonu olmayan bir ipte yürüyen, sağa mı sola mı atlasa yere güvenli bir şekilde düşeceğini bilemeyen bir cambaz gibi hissettim. Bir dış kuvvet

gelip beni iki yandan birine itene dek bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum.

Komutana "Kovalamaca oyununda yeniyim," dedim. "Eğitimsiz biri için kalabalık bir festivalde takip edilip edilmediğini anlamaya çalışmak güç bir iş. Daha yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuktan koşmasını istemek gibi bir şey bu. Ormanda yalnızken ve herkesten sakınmaya çalışırken takip edildiğimi fark etmek daha kolay, becerilerimi aşmayacak bir vazife olacaktır." Durdum. Komutandan herhangi bir yanıt gelmeyince sözlerimi sürdürdüm. "O büyücünün ortaya çıkmasını sağlarsak belki neden beni öldürmek istediğini anlayabiliriz."

Komutan gözünü bir sineğe dikip harekete geçmek için uygun anı kollayan bir kurbağa gibi hiç kımıldamadan oturuyordu.

Son kartımı oynadım. "Valek bana peşimden ayrılmayacağına *dair söz verdi*."

Kendisiyle aynı sözcüğü kullanmam komutanın gözünden kaçmamıştı.

"Plana uygun hareket edeceğiz. Uzun süre kaçabileceğinden emin olmadığımdan, şu büyücüyle karşılaşacağımızı hiç sanmıyorum." "Büyücü" sözünü sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi telaffuz etmişti. "Bu konuda ağzını kesinlikle açmayacağını ümit ediyorum. Bunu emir kabul et. Çekilebilirsin."

"Emredersiniz, efendim." Komutanın bürosundan çıktım.

Günün geri kalanını ertesi gün şafakta başlayacak olan tatbikat için gerekenleri toplamakla ve ödünç almakla geçirdim. Dilana'nın çalışma odasına ve demirciye uğradım. Valek'in adını vermem demirciler üzerinde etkili olmuştu. Valek'in gerekli gördüğü malzemeleri hazırlamak için ellerini çabuk tuttular.

Dilana kendisinden ne istesem seve seve bana verirdi. Sadece deri bir sırt çantası ödünç almak istememe onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sende kalsın," demişti. "Alıcısı çıkmadı. Burada çalışmaya başladığımdan beri ayakaltındaydı zaten."

Üniforma dikmekle meşgul olan Dilana'ya eşlik ettim. Bana son dedikoduları anlattı ve daha fazla yemek yemem gerektiğinden dem vurdu.

Son durağım mutfaktı. Rand'i yalnız yakalamak ümidiyle mutfak personeli akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkayana dek bekledim. Rand bir tezgâhın başında dikiliyor, menüler üzerinde çalışıyordu. Rand'in, gerekli malzemelerin şatoda olup olmadığını kontrol eden Liza'ya vermeden önce, haftalık menü listesini komutana onaylatması gerekiyordu. Rand yumuşak bir sesle "Benden iyi gördüm seni," dedi. Başının üzerinde su dolu bir kupa varmış da suyu dökmemek istermişçesine yavaş hareket ediyordu. "Bugün sana tattıracak bir şeyim yok. Bayağı halsizim."

"Sorun değil." Yüzünün solgunluğu ve gözlerinin altındaki halkalar dikkatimi çekmişti. "Seni fazla tutmayacağım. Sadece birkaç şey ödünç alacaktım."

Meraklanan Rand her zamanki neşeli haline döndü. "Ne gibi?"

"Ekmek. Bir de icadın olan şu yapıştırıcıdan biraz. Doktor Ana o yapıştırıcıyla kolumdaki yarayı kapattı. Çok faydalı."

"Yapıştırıcı! Gelmiş geçmiş en iyi tariflerimden biri! Sana yapıştırıcıyı nasıl keşfettiğimi anlattı mı? Devasa, on katlı bir düğün pastası için yenilebilir ve yapışkan bir madde keşfetmeye çalışıyordum ve..."

Sözünü kesip "Rand..." dedim. "Hikâyeni duymayı gerçekten isterdim; bana başka bir zaman anlatacağına söz ver. Fakat şu an ikimiz de biraz uykusuzuz."

"Ya, evet. Haklısın." Bir ekmek yığınına işaret edip "Neye ihtiyacın varsa al," dedi.

Ben ekmek alırken o bir çekmeceyı karıştırıp bana bir kavanoz beyaz yapıştırıcı verdi.

"Etkisi kalıcı değildir. Yapıştırıcı etkisini bir hafta kadar sürdürdükten sonra çözülür Başka bir şey var mıydı?"

"Hım Evet." Rand'le baş başa kalmak istememin nedeni olan son isteğimi dile getirmeye çekinip duraksadım.

"Ne oldu?"

"Bana bir bıçak lazım."

Rand titredi. Reyad'ı nasıl öldürdüğümü anımsamış olmalıydı ki gözlerinde bir pırıltı fark ettim. Yeni yeni palazlanan arkadaşlığımızı bir kefeye, olağandışı isteğimi diğer kefeye koyup terazide tarttığını hissettim.

Neden bir bıçak istediğimi uzun uzadıya sorgulamasını umuyordum. Fakat o sadece "Hangisi olsun?" diye sordu

"Elindekilerin en ürkütücüsü."

14

Ertesi sabah güneş Ruh Dağları üzerinde yükselirken güney kapısının yolunu tuttum. Çok geçmeden, karanlığı hızla önüne katan parlak güneş ışığı vadiyi kaplayarak komutanın tatbikatının başlangıcını işaretledi. Kalbim heyecan ve korkuyla çarpıyordu. Yan yana tuhaf bir bileşim oluştursalar da bu iki duygu bana adımlarım için gereken enerjiyi sağlıyordu.

Sırt çantamdaki malzemelerin hile olarak görülmesinden endişe ediyordum. Epey düşündükten sonra zindandan kaçmayı kafasına koymuş olan bir mahkûmun kendisine verilen ekmeğin bir kısmını saklayacağına, muhafız odasından bir silah aşıracağına ve diğer gerekli malzemeleri demirciden çalacağına hükmetmiştim. Listeyi biraz uzatmışsam ne olmuştu ki? Kimse bana kaçarken elimde hiçbir şey olmaması gerektiğini söylememişti.

Teklif bana ilk getirildiğinden beri "kaçma" azmim artmıştı. Para bu mücadelenin getireceği bir ikramiyeydi sadece. Niyetim uzun süre kaçabileceğimden şüphe eden, ölümümün *tatbikatını* tehlikeye sokacağından endişe eden komutana, yanıldığını ispatlamaktı.

Şato kompleksinden ayrılmadan önce kısa bir an ana binanın gün ışığı altındaki haline baktım. İlk izlenimim şatoyu bir çocuğun oyuncak bloklarla inşa ettiği oldu. Şatonun tabanı dikdörtgen şeklindeydi. Taban gelişigüzel bir şekilde üst üste dizilmiş, kat kat kareleri, üçgenleri ve silindirleri destekliyordu. Simetriye yönelik çabalar şatonun her köşesinde dikilen görkemli kulelerdi. Üzerlerinde parlak renkli pencereler olan kuleler göğe doğru uzanıyordu.

Şatonun sıradışı geometrisi beni meraklandırdığından yapıya başka açılardan da bakmak istiyordum. Fakat Valek bana kompleksi şafakta terk etme emri vermişti ki bu da bana sadece bir saatlik avans sağlıyordu. Ardından, askerler ve köpekler hangi kapıdan çıktığımı keşfetmeye çalışacak, oradan peşime takılacaklardı. Valek gömleklerimden birini köpeklere kokumu tanıtmak için almıştı. Ona yokluğumda komutanın yemeklerini kimin tadacağını sorduğumda bana zehir sanatı alanında eğitimli fakat benim aksime, düzenli bir şekilde görevlendirilemeyecek kadar kıymetli olan başkalarının da olduğuna dair muğlak bir yanıt verdi.

Güney yönünü seçmem gayet kestirilebilir bir karar olsa da o yöne doğru fazla ilerlemeyecektim. Askerlerin benim dosdoğru sınıra gideceğimi düşüneceklerini umuyordum. Şato kompleksi Askeri Bölge 6'da; güney diyarlarına yakın, batıdaki AB-7 ve doğudaki AB-5'in arasında bir yerdeydi. Kompleksi inşa ettiren merhum kral yumuşak iklimi tercih ediyordu.

Kah koşup kah yürüyerek ve Castletown'dan uzak durarak Yılan Ormanı'na ulaşmam pek vakit almadı. Önceki gece Valek'in haritalarını incelerken ormanın Castletown'ı üç yandan sardığına dikkat etmiştim. Yılan Ormanı ayrıca ince, yeşil bir kuşak gibi doğuya ve batıya uzanıyordu.

Komutan Ambrose'un askerleri doğudaki Ruh Dağları'ndan

batıdaki Günbatımı Okyanusu'na kadar uzanan otuz metre genişliğinde bir emniyet kuşağı oluşturmuşlardı. Komutan yönetimi devraldığından beri herkesin, gerek Ixia'lıların gerek Sitia'lıların bu hattı geçmesi suç olarak görülüyordu.

Ormanda koşup arkamda belirgin bir iz bıraktım. Dalları kırarak ve toprakta ayak izleri bırakarak küçük bir ırmağa varana dek güneye ilerlemeyi sürdürdüm. Bir saatlik avansım neredeyse bitmek üzereydi. Irmağın kıyısında diz çöküp suya uzandım. Bir avuç dolusu çamur alıp suyunu parmaklarımın arasından süzdüm. Irmağa doğru eğilip ıslak çamuru yüzüme ve boynuma sürdüm. Saçımı topuz yaptığımdan çamuru kolaylıkla kulaklarımın üzerine ve boynumun gerisine sürebildim. Adamların ırmağın kenarında su içmek için durduğumu düşünmelerini ümit ediyordum. Peşimdekilere suyun içinden ilerlediğimi düşündürmek için ırmağın kenarında ayak izleri bıraktıktan sonra uygun bir ağaç bulana dek adımlarımı geri geri takip ederek geldiğim yoldan geri döndüm.

Bulunduğum noktadan iki metre kadar ötede bir Velvatt ağacının düz gövdesi göğe doğru yükseliyordu. Ağacın en altta kalan, sağlam dalı başımın dört buçuk metre kadar tepesindeydi. Zeminde herhangi bir iz bırakmamaya dikkat ederek sırt çantamdan demircilerden ödünç aldığım malzemelerden birini çıkardım. Bu küçük, metal bir kancaydı. Çantamın içinde, sarılı halde duran uzun, ince ipi kancanın ucuna bağladım.

Bana tanınan avans bittiğinde gözümün önüne şatodan hızla fırlayan muhafızların ve köpeklerin görüntüsü geldi. Aceleyle kancayı dala fırlattım. Iskaladım. Kancayı havada yakaladım. Panikle kancayı yeniden fırlattım. Tekrar ıskaladım. Giderek hızlanan kalbimi sakinleştirip yaptığım işe odaklandım. Tekrar, bu kez dala geçirebildiğim kancanın emniyetli bir şekilde yerine oturduğundan emin olunca arta kalan ipi sırt çantama

takılmasın diye bileğime doladım. İpi iki elimle kavrayıp ayaklarımı etrafına dolayarak kendimi yukarı çektim.

Bu şekilde iple yukarı tırmanmayalı uzun zaman olmuştu. Tırmanırken bir yıl boyunca doğru düzgün hareket etmemiş olan kol, omuz ve sırt kaslarım sızlıyordu. Tepeye varınca dalın üzerine ata biner gibi tünedim ve iple kancayı çantama geri koydum.

Batıdan güçlü bir rüzgâr esti. Rüzgâr kokumu köpeklere götürmesin diye sonraki yarım saat boyunca ağaçlar arasında daldan dala geçerek doğuya ilerledim. İlk kez ufak tefek oluşumun ve akrobasi becerilerimin faydasını görüyordum.

Bir Cheketo ağacına rastlayınca gövdesinin yakınında kuytu bir köşe bulup sırt çantamı aşağı sarkıttım. Cheketo, Yılan Ormanı'nın en iri yapraklı ağacıydı. Dairesel, yeşil, kahverengi benekli yaprağı tam ihtiyacım olan şeydi. Bir dakika hareketsiz kalıp peşimde kimse var mı diye kulak kesildim. Kuşlar ötüyor, böcekler vızıldıyordu; bir geyiğin hareket etmesiyle yapraklar hışırdadı. Bana köpeklerin cılız havlamalarını duymuşum gibi gelse de bu, hayal gücümün bir oyunu da olabilirdi. Ortada Valek'e dair hiçbir işaret yoktu. Fakat onu tanıyorsam yakınlarımda olmalıydı.

Rand'in yapıştırıcısını sırt çantamdan çıkarıp ağacın yapraklarını yolmaya başladım. Yeterince yaprak toplayınca gömleğimi çıkarıp yaprakları üzerine yapıştırdım. Üzerimde sadece kolsuz fanilamın kalmasından rahatsızlık duyarak çalışmamı hızlandırdım.

Gömleğimi, pantolonumu, çizmelerimi ve sırt çantamı yapraklarla kapladım. Son olarak büyükçe bir yaprağı saçıma ve iki küçük yaprağı parmaklarım hareket edebilecek şekilde ellerimin üzerine yapıştırdım. Rand'in yapışkanın sadece bir hafta dayandığı uyarısını anımsadım ve beni başıma ve ellerime

yapraklar yapışmış halde şatoda gezerken gördüğünde vereceği tepkiyi hayal edip gülümsedim.

Aynam olmasa da tüm vücudumu yeşille ve kahverengiyle kaplayabildiğimi ümit ediyordum. Aradan görünebilecek küçük siyah bölgeleri dert etmesem de üniformamın açık kırmızısı beni hemen ele verebilirdi.

Aynı yerde uzun süre kalmamın verdiği huzursuzlukla elimden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde doğu olduğunu düşündüğüm yöne doğru tırmanmayı sürdürdüm. Doğu yönünü az çok şaşmıştım. Aşağıya inip kokumu yerde bırakmak istemediğimden sık sık kuzeye ve güneye dönmem gerekmişti. Dalları kendime çekmek veya ağaçtan ağaca atlamak için kancam ve ipimi defalarca kullanmıştım. Kaslarım aşırı çalışmaya isyan etse de onlara kulak asmıyordum. Ne zaman güç bir engeli aşsam kendi kendime gülüyor, yerden yüksekte yol almanın verdiği katıksız özgürlük hissinin keyfini çıkarıyordum. Sabahı atlattığımı düşünüp sırıttım. Nihayetinde yeniden güneye dönmem gerekeceğini biliyordum. Zira bir kaçak ancak güneyde sığınacak emniyetli bir yer bulabilirdi.

Sitia, Ixia'dan gelen mültecilere kucak açıyordu. Hükümetleri zamanında kralla samimi bir ilişki içinde olmuş; metaller, değerli taşlar ve kömür karşılığında egzotik baharatlar, kumaşlar ve yiyecek maddeleri takas etmişti. Ixia'nın kaybı sadece lüks mallar olurken Sitia kaynaklarını epey tüketmişti. Sitia'lı jeologların kuzey Ruh Dağları'nın uzantısı olan Zümrüt Dağları'nın madenler ve mineraller açısından zengin olduğunu keşfetmeleriyle Sitia'nın ihtiyaç duyduğu doğal kaynaklar için kuzeyi istila etmeye kalkacağı endişesi hâsıl olmuştu. Anlaşılan şimdilik Sitia kuzeyi ihtiyatla uzaktan izlemeyi yeterli buluyordu.

Kısa süre sonra ormanın ortasında sık kullanıldığı belli olan bir yol ağaçlar arasındaki ilerleyişimi böldü. Yolun sıkı toprağı

üzerinde at arabalarının tekerlek izlerini gördüm. Muhtemelen Keyra Gölü'nün etrafından dolaşmak için kuzeye saptıktan sonra yeniden doğuya doğru uzanan ana doğu-batı ticaret yolunun bir parçasıydı. Göl AB-5'in sınırının hemen üzerinde kalıyordu.

Yolu gören sağlam bir dala yerleşip sırtımı ağacın gövdesine yasladım. Dinlenip öğle yemeğimi yerken az sonra nereye gideceğimi hesapladım. Bir süre sonra ormanın huzur veren sesleri uyumama neden oldu.

"Bir şey görüyor musun?" Aşağıdan gelen bir erkek sesi sessizliği böldü.

Afallayıp düşmemek için, üzerinde oturduğum dala yapıştım. Yakalanmama ramak kalmıştı ve şaşkınlıktan donakalmıştım.

"Hayır. Etraf temiz." Bir başka adamın sesi uzaktan yanıt vermişti. Sesi öfkeden hırıltılı çıkıyordu.

Havlamaları işitsem vakitlice uyanabilirdim; adamlar diğer takımdan olmalıydı. Köpekleri kafama çok taktığımdan küçük takımı hepten unutmuştum. Kibirli davrandığımı düşündüm. Erken yakalanmayı hak etmiştim.

Ağaçtan inmemi emretmelerini beklesem de ses çıkarmadılar. Aşağı bakıp ormanı tarasam da adamları göremedim. Belki de beni görmemişlerdi bile. Hışırtı sesleri eşliğinde, sık çalılığın arasından iki adam çıktı. Onların üzerinde de yeşil ve kahverengi kamuflaj olsa da dar tulumları ve yüz boyaları benim gelişigüzel yapıştırdığım yapraklardan daha profesyonel görünüyordu.

Hırıltılı Ses ortağına "Doğuya gelmek aptalca bir fikirdi. Şimdiye güney sınırını geçmiş olabilir," diye homurdandı.

Diğer adam "Tazıların kızım kokusunu kaybetmelerine rağmen köpekçi çocuklar böyle mantık yürüttüler," dedi.

Gülümsedim. Köpekleri alt etmiştim. En azından o kadarını başarmıştım.

Hırıltılı Ses "Doğuya gitmenin mantığını anlayabildiğimden emin değilim," dedi.

Diğer adam iç çekti. "Senden beklenen verilen emrin mantığını sorgulaman değil. Komutan bize doğuya gitmemizi emretti; biz de doğuya gidiyoruz. Kızın AB-5'in içlerine ilerleyeceğini düşünüyor. Tanıdığı bölgelere doğru."

Hırıltılı Ses "Eh, peki ya geri dönmezse? Bu iş için çeşniciyi kullanmak da aptalca bir fikir," diye yakındı. "O bir suçlu."

"O tarafı bizi ilgilendirmez. Bu Valek'in sorunu. Kız kaçacak olsa eminim Valek bir şekilde onun icabına bakar."

Valek'in konuşulanları dinleyip dinlemediğini merak ediyordum. İkimiz de peşime takılmasına gerek olmadığını biliyorduk; tek yapması gereken zehrin etkisini göstermesini beklemekti. Adamların sohbeti benim açımdan faydalı olmuştu; özellikle de bana düzenli olarak panzehir verildiğinin herkesçe bilinmediğini öğrenmem açısından.

Daha zeki olan adam diğerine "Gidelim. Daha gölde kaptanla buluşmamız gerek. Ha, bu arada çok ses çıkarma. Sesin ormanda telaşla kaçan bir geyik gibi çıkıyor," diye söylendi.

Hırıltılı Ses ona "Yapma ya. Sanki eğitimli orman hayvanı yürüyüşünden sesimi duyabiliyorsun da," diye karşılık verdi. "Adımların düzüşen iki geyik kadar gürültü çıkartıyor."

Kahkaha atan, yolun iki yanında ilerleyen adamlar göz açıp kapayana dek çalıların arasında kayboldular. Yürürken çıkardıkları sesleri işitmek için kendimi zorlasam da uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını kestiremedim. Boş boş oturmaya tahammülüm kalmayana dek bekledim. Bir sonraki hamlemi o iki adam belirlemişti. Göl doğuda kalıyordu. Ağaçların tepesinde güneye yöneldim.

İlerlerken tuhaf, ürpertici bir his zihnime yerleşti. Bir şekilde, yolda gördüğüm adamların peşimde olduklarına ikna olmuştum. Dizginleyemediğim bir kaçma dürtüsü ensemi kavramış kuvvetli bir el gibi beni ileriye itiyordu. Gerginliğin baskısına daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde gizlenmeyi ve sessiz hareket etmeyi bir yana bırakıp ihtiyatsızca davranmaya başladım. Yere atlayıp hızla koşmaya başladım.

Ağaçların arasındaki küçük bir açıklığa gelince durdum. Bunaltıcı panik hissi kayboluvermişti. Böğrüme bir acı saplandı. Sırt çantamı atıp soluk soluğa yere kapaklandım. O kadar telaşa kapıldığım için kendime küfrettim.

Tanıdık bir ses "Hoş kıyafet," dedi. Korku ve endişe bana ayağa kalkacak gücü verdi.

Görünürde kimse yoktu. Henüz. Sırt çantamı açıp bıçağımı çıkardım. Kalbim göğsümün içinde parendeler atar gibiydi. Yavaşça daireler çizerek ormana bakınıp ölümün sesini aradım.

15

Kahkahalar etrafımı sardı. "Silahının sana faydası olmaz. Seni kolayca o bıçağı benim kalbime değil kendi kalbine saplamaya ikna edebilirim."

Kadın açıklığın öte yanındaydı. Bol, yeşil, beli sıkıca saran, kamuflaj desenli bir gömlek ve aynı renklerde bir pantolon giyen güneyli büyücü kollarını önünde kavuşturmuş, rahat bir tavırla bir ağaca yaslanıyordu.

Güneyli büyücünün fedailerinin bana saldıracağını beklediğimden bıçağı ileri doğru uzatıp daireler çizerek döndüm.

Büyücü "Rahat ol," dedi. "Yalnızız."

Dönmeyi kessem de silahıma sıkıca yapışmaya devam ettim. "Ne diye güveneyim sana? Son karşılaşmamızda öldürülmemi emretmiştin. Hatta beni boğacak o küçük, kullanışlı teli onların eline sen vermiştin." Aniden beni öldürmek için yanında mutlaka adamlarının olmasının gerekmediğini fark ettim. İçimden zehir isimlerini saymaya başladım.

Büyücü küçük bir çocuğun naifliğini gülünç bulan biri gibi güldü. "Bunun sana faydası olmaz. Festivalde isimleri sıralaman fayda ettiyse bunun nedeni Valek'in orada olmasıydı."

Bana doğru birkaç adım attı. Tehditkâr bir tavırla bıçağı salladım.

"Yelena, sakin ol. Seni buraya çekmek için zihnine girdim. Ölmeni isteseydim seni ağaçların tepesinden aşağı iterdim. Ixia'da kazaların üzerinde cinayetler kadar durulmaz. Bunu sen de gayet iyi bilirsin."

Şakasını umursamazlıktan geldim. "Neden festivalde bir 'kaza' geçirmedim? Ya da başka bir zaman?"

"Bunun için sana yakın olmam gerekir. Birini uzaktan öldürmek çok fazla enerji gerektirir; mümkünse bunu sıradan yöntemlerle yapmayı tercih ederim. Sana yakınında Valek yokken ilk kez festivalde yaklaşabildim; ya da yaklaşabileceğimi sandım." Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı.

"Neden festivalde Valek'i büyünle öldürmedin?" diye sordum. "O zaman kolay bir av olurdum."

"Valek'e büyü işlemez. Büyünün etkilerine dirençlidir."

Daha fazla bilgi almak için sorular sormama fırsat vermeden sözlerini sürdürdü. "Sana her şeyi açıklayacak vaktim yok. Valek birazdan burada olacağından lafı uzatmayacağım. Yelena, sana bir teklifim var."

Aklıma bana sunulan son teklif geldi: Çeşnici olmayı kabul etmek ya da idam edilmek. "Bana ne teklif edebilirsin ki? İşim, renkli üniformalarım ve uğruna öleceğim bir patronum var. Daha ne isterim ki?"

Ciddi bir sesle "Sitia da sığınacak bir yer," dedi. "Böylece gücünü yönetmeyi ve kullanmayı öğrenebilirsin."

"Güç mü?" Daha ben ne olduğunu anlamadan sorum ağzımdan çıkıvermişti. "Ne gücü?"

"Of, hadi ama! Nasıl bilmezsin? Şatoda iki kez kullandığın güç."

Kafam karışmıştı. Hayatta kalma içgüdümü kastediyordu.

Ne zaman ciddi, hayati bir tehlikeyle karşı karşıya gelsem o tuhaf vızıltı bana hükmediyordu. Vücudum korkudan uyuştu. Kendimi az önce çaresiz bir hastalığa tutulduğumu öğrenmiş gibi hissediyordum.

"Açıkça sezilen, işlenmemiş gücünü hissettiğimde kılık değiştirdiğim bir görevdeydim. Gücün kaynağının Komutan Ambrose'un çeşnicisi olduğunu tespit ettiğimde seni güneye kaçırmaya yönelik herhangi bir girişimin boşa çıkacağını düşündüm. Valek ya yanında ya da bir adım gerinde oluyordu. Şu anda bile müthiş bir risk alıyorum. Fakat kontrolsüz bir büyücüyü kuzeyde bırakmak çok tehlikeliydi. Fark edilmeden o kadar zaman dayanman bile inanılmaz. Geriye kalan tek seçenek canını almaktı. Fakat bunun sandığımdan güç bir iş olduğu ortaya çıktı. Her ne kadar imkânsız olmasa da."

"Ve şimdi sana güvenmemi mi bekliyorsun? Kesimhaneye götürülen bir koyun gibi usul usul peşine takılacağımı mı zannediyorsun?"

"Yelena, kaçak rolünü oynayıp şatodan ve Valek'ten uzaklaşmış olmasan şimdiye ölecektin."

Ona inanmakta güçlük çekiyordum. Bana yardım edip eline ne geçecekti? Beni öldürecek gücü varsa bu kadar çaba sarf etmesine ne gerek vardı? Başka bir şeyin peşinde olmalıydı.

Hayal kırıklığıyla "Bana inanmıyorsun," diye homurdandı. "Peki, bir gösteriye ne dersin?" Başını yana yatırıp dudaklarını büzdü.

Yakıcı bir acı kafamda bir şimşek gibi çaktı. Kollarımı ve ellerimi başıma dolayarak hücumu savuşturmaya çalıştım. Ardından, görünmez bir yumruk alnıma indi. Geriye doğru sendeleyip yere yığıldım. Sırt üstü yatarken acının geldiği gibi hızla kaybolduğunu hissettim. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken gözlerimi kısıp büyücüye baktım. Hâlâ

açıklığın kenarında bir yerde dikiliyordu. Bana dokunmamıştı. En azından fiziksel olarak. Kurduğu zihinsel bağın ağırlığının yol açtığı his kafatasımı saran yün bir başlık takmak gibiydi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. "Şarkına ne oldu?" Saldırısı beni gafil avlamıştı. Bedenimi saran hava sanki sıvıya dönmüş gibiydi. Yattığım yerde doğrulduğumda yoğunlaşmış hava bedenimle birlikte hareket ederek cildimi yaladı.

"Festivalde şarkı söylememin nedeni merhamet göstermekti. Az önce yaptığım şey ise niyetim seni öldürmek olsa seninle konuşarak vaktimi boşa harcamayacağıma ikna olman içindi. Seni öldürecek olsam, hiç şüphesiz bunu yapmak için seni Sitia'ya götürmeyi de beklemezdim." Sanki görünmez biri kulağına fısıldıyormuş gibi başını dikti.

"Valek gizlice hareket etmeyi bıraktı. Hızla ilerliyor. Peşinde seni takip ettiklerini sanan iki adam var." Sustu, düşüncelere dalarken ağzı düz bir çizgi şeklini aldı. "Adamları yavaşlatabilirim ama Valek'i yavaşlatamam." Dalgın gözlerini bana dikti. "Benimle geliyor musun?"

Konuşamadım. Merhametten anladığının birini şarkı söyleyerek öldürmek olduğu düşüncesi dikkatimi epey dağıtmıştı. Yüzümde katıksız bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktım.

"Hayır." Sözcüğü çıkarmakta zorlanmıştım.

"Ne?" beklediği yanıt bu değildi. "Çeşnici olmak hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır, fakat seninle gelirsem ölürüm."

"Asıl kalırsan ölürsün."

"Şansımı deneyeceğim." Ayağa kalkıp bacaklarımdaki toprağı sildim ve bıçağımı yeniden elime aldım. Büyücüye kanımda dolaşan zehirden bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Neden ona bana karşı kullanacağı bir başka silah verecektim ki? Fakat be-

nimle kurduğu zihinsel bağ yüzünden Kelebek Tozu'nu aklımdan geçirmemle zehirlendiğimi öğrenmesi bir oldu.

"Panzehir hazırlanabilir," dedi.

"Sabah olmadan bir panzehir bulabilir misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Daha fazla vakit gerekir. Şifacılarımızın zehrin nerede gizlendiğini anlamaları gerek. Kanında, kaslarında veya başka bir yerde olabilir. Ayrıca, zehri etkisiz kılmak için öldürme mekanizmasını keşfetmeliler."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı görünce konuşmasına devam etti. "Gücümüzün kaynağı, yani sizin büyü dediğiniz şey dünyayı kaplayan bir battaniye gibidir. Zihinlerimiz bu battaniyeye uzanarak büyü yeteneklerimizi artıracak, bu yetenekleri harekete geçirecek bir iplik koparırlar. Her insanda zihin okuma ve dokunmadan fiziksel dünyaya etki etme potansiyeli olsa da bahsettiğim güç kaynağıyla bağ kurma yeteneği herkeste yoktur."

Mutsuz bir ifadeyle iç geçirdi. "Yelena, gücünün kontrolsüzce açığa çıkmasına izin veremeyiz. Farkında olmadan güç çekiyorsun. Fakat bir iplik yerine bütün bütün parçalar kopanyor, etrafındaki güç battaniyesini sömürüyorsun. Zaman içinde öyle çok güç biriktireceksin ki o güç alevlenecek. Bu alevlenme sadece seni öldürmekle kalmayıp güç kaynağının da çarpılmasına ve hasar görmesine neden olacak. İşte bu yüzden, seni o noktaya varmadan ortadan kaldırmaktan başka şansımız yoktu."

"Ne kadar zamanım var?" diye sordum.

"Bir yıl. Kendini kontrol edebilirsen belki biraz daha fazla. Sonrasında gücümüz sana yardım etmeye yetmeyecek. Sana ihtiyacımız da var, Yelena. Sitia'da güçlü büyücülerin sayısı az."

Zihnimde seçeneklerimi gözden geçirdim. Yaptığı güç gösterisi beni onun tahmin ettiğimden öte bir tehdit olduğuna ve ona güvenmekle aptallık edeceğime ikna etmişti. Fakat onunla

gitmezsem olduğum yerde işimi bitiriverirdi.

Dolayısıyla, kaçınılmaz olanı geciktirme yolunu seçtim. "Bana bir yıl ver. Kalıcı bir panzehir ve Sitia'ya kaçmanın yolunu bulmam için bir yıl. Senin her an beni öldürebileceğin endişesini duymadan geçireceğim bir yıl."

Gözlerini gözlerimin içine dikti. Büyücü kendisini kandırmaya çalıştığıma dair bir işaret ararken zihinsel dokunuşu zihnime daha da sert bir baskı yaptı.

"Peki. Bir yıl. Sana söz veriyorum." Duraksadı.

"Devam et," dedim. "Bu buluşmayı bir tür tehditle noktalamak istediğini biliyorum. Belki de korkunç bir uyarıda bulunmak istersin? Çekinme. Alışığım buna. İçinde tehdit olmayan bir sohbette elim ayağıma dolaşıyor."

"Mangalda kül bırakmıyorsun. Yine de sana doğru bir adım atsam pantolonunu ıslatacağına eminim."

"Kanımla." Bıçağımı salladım. Fakat kararlı bir yüz ifadesi takınamamıştım; iddialı yanıtım kendime bile gülünç gelmişti. Gülmemi tutamadım. O da güldü. Havadaki gerginliğin dağılması beni sersemletmişti. Çok geçmeden hem gülmeye hem ağlamaya başladım.

Büyücü ciddileşti. Başını tekrar dikip görünmez arkadaşını dinledi. "Valek yakınlarda. Gitmem gerek."

"Bana bir şey daha söyle."

"Nedir?"

"Kaçağın ben olacağımı nereden biliyordun? Büyü sayesinde mi öğrendin?"

"Hayır. Açıklayamayacağım istihbarat kaynaklarım var."

Başımı sallayıp onu anladığımı belli ettim. En azından soruyu sorduğuma değmişti.

Ormanda gözden kaybolurken "Dikkatli ol, Yelena," dedi.

Daha ismini bile bilmediğimi fark ettim.

Zihnimdeki sesi "Irys" diye fısıldadı. Ardından, zihinsel temasını çekti

Bana söylediklerini düşünürken ona sormadığım, her biri bilgi sızdıran kişinin kim olduğundan daha önemli birçok sorum olduğunu fark ettim. Fakat artık gittiğini bildiğimden ona seslenme arzumu bastırdım. Ona seslenmek yerine kendimi yere bıraktım.

Bıçağımı sırt çantama geri koyarken bedenim titriyordu. Su şişemi çıkarıp içindeki suyu uzun uzun içtim. O an şişede daha sert bir şey olmasını diledim. Mideme inerken boğazımı yakacak bir şey. Dikkatimi dağıtan, içimi kemiren o tutarsız kaybolmuşluk hissinden zihnimi bir an olsun uzaklaştıracak bir şey.

Valek ve iki adam bana yetişene kadar düşünmek istiyordum. İpi ve kancayı çıkarıp uygun bir ağaç aradım ve tekrar ormanın içine doğru ilerledim. Güneye doğru ilerlerken vücudumu tırmanma eylemine, zihnimi ise büyücüden öğrendiklerimi yinelemeye odakladım.

Ormanda bir başka yola rast gelince yolu görebilecek şekilde, bir ağaç dalının üzerinde rahat bir pozisyon aldım. Düşme tehlikesine karşı ipimle kendimi ağacın gövdesine bağladım. Büyücü bana bir yıl bekleme sözü vermiş olsa da kolayca aşağı düşürebileceği bir hedef olmak istemiyordum. Fikrinden cayabilirdi; hem ben büyücüler ve sözlerine olan sadakatlerine dair ne bilirdim ki?

Benim bir gücüm olduğunu iddia etmişti. O güne dek hep hayatta kalma içgüdüm olarak gördüğüm sihirli bir güç. Zor duruma düştüğümde bir güç beni ele geçirmiş gibi hissediyordum. Sanki gücü, karşı karşıya kaldığım krizle daha iyi başa çıkmaya yetecek biri bir süre bedenimi kontrolü altına alıyor, beni ölümden kurtardıktan sonra gidiyordu.

Boğazımdan çıkıp hayatımı kurtaran o tuhaf vızıltı gerçek-

ten Irys'in bahsettiği güç olabilir miydi? Öyleyse büyü gücümden kimseye bahsetmemeliydim. Bir de birikip patlamaması için güç üzerinde belli bir kontrolüm olması gerekiyordu. Fakat bunu nasıl sağlayacaktım? Hayatımı tehlikeye atacak durumlardan uzak durmam gerekiyordu. Başımı belaya sokmama düşüncesi bana gülünç gelmişti. Ben ne kadar çaba sarf etsem de bela gelip beni buluyordu. Yetim kalmıştım. İşkence görmüştüm. Zehirlenmiştim Büyü gücü taşımakla lanetlenmiştim. Her geçen gün de listeye yeni belalar ekleniyordu.

Zihnimde dönüp duran bu karmaşık soruları çözecek vaktim yoktu. Düşüncelerimi şimdiki zamana odaklayıp aşağıdaki yolu inceledim. Küçük fidanlar yolu yutup yeniden ormanın bir parçasına çevirmişlerdi; bu, geçmişte Sitia'yla ticaret yapmak için kullanılan, terk edilmiş yollardan biri olmalıydı.

Valek'i bekledim. Büyücüyle karşılaşmam hakkında bir açıklama isteyecekti ve ben uygun bir açıklama hazırlamıştım bile.

Valek'in gelişini bana haber veren tek şey üzerine tünediğim dalın üzerindeki bir dalın hafifçe hışırdaması oldu. Başımı kaldırıp üstteki daldan yılan gibi inişini izledim. Ses çıkarmadan yanıma atladı.

Anlaşılan yeşil kamuflaj günün kıyafetiydi. Valek'inki dardı ve başıyla boynunu kapatacak bir kapüşonu vardı. Yüzüne boyanmış kahverengi ve yeşil çizgiler, açık mavi gözleriyle kontrast oluşturuyordu.

Pespaye giysime baktım. Bazı yaprakların kenarları aşınmış, ağaçlara tırmandığım için üniformam birçok yerinden yırtılmıştı. Bir dahaki sefere ormandan kaçmayı planlıyordum; Dilana'yı bana Valek'inki gibi bir giysi dikmeye ikna edecektim.

Valek "İnanılmazsın," dedi.

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

"İyi. Askerlere esaslı bir kovalamaca yaşatacağını düşünüyordum ve bunu başardın. Fakat bu kadarını beklemiyordum." Valek parmağıyla yapraklarla kaplı gömleğime işaret ettikten sonra kollarını açıp ağaçları gösterdi. "Dahası, büyücüyle karşılaşıp hayatta kalmayı başardın." Valek'in son sözünde alaycı bir ton vardı.

Sanırım onun açıklama isteme şekli buydu.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bir açıklığa ulaşana kadar ormanda ilerledim; orada bekliyordu. Bana söylediği tek şey Reyad'ı öldürmemin planlarını altüst ettiği oldu. Hemen sonra kafamın içi acıyla doldu." Saldırısının anısı hâlâ canlı olduğundan bana verdiği dehşeti olduğu gibi yüzüme yansıttım. Valek şüpheye kapılıp gerçekte ne olduğunu merak ederse büyücünün bana bahşettiği bir yılın sonunu bile göremezdim. Reyad'ın ismini vermekle Valek'in büyücünün neden peşime düşmüş olabileceğine dair kuramlarından birini de desteklemiş olmuştum.

Derin bir nefes aldım. "İçimden zehir isimlerini tekrarladım. Acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Sonra saldırı durdu ve senin çok yaklaştığını söyledi. Gözlerimi açtığımda ortadan kaybolmuştu."

"Beni neden açıklıkta beklemedin?"

"Büyücünün nereye gittiğini bilmiyordum. Senin beni bir şekilde bulacağını bildiğimden ağaçların arasında daha güvende olacağımı düşündüm."

Valek açıklamamı zihninde tarttı. Gerginliğimi sırt çantamı karıştırarak örtmeye çalıştım.

Uzun bir aranın ardından sırıttı. "Komutana yanıldığını ispatladığımız kesin. Senin daha sabahın ortasında yakalanacağını düşünüyordu."

Rahat bir nefes alıp gülümsedim. Keyifli olmasından isti-

fade ederek "Komutan neden büyücülerden o kadar çok nefret ediyor?" diye sordum.

Valek'in yüzündeki memnuniyet ifadesi kayboldu. "Nefret etmesi için birçok nedeni var. Kralın dostlarıydılar. Güçlerini sadece bencilce ve hırs dolu amaçlar için kullanan doğaya aykırı ucubelerdi. Servet ve mücevherler toplar, ölüm döşeğindeki hastaları ancak aileleri kendilerine büyük paralar öderse tedavi ederlerdi. Kralın büyücüleri herkese oyun oynuyor, kargaşa yaratmaktan zevk alıyorlardı. Komutanın onlarla işi olmaz."

Meraklanıp sorularımı sürdürdüm. "Peki ya kendi amaçları için onları kullanamaz mı?"

Valek "Büyücülerin güvenilmez olduğunu düşünüyor fakat ben bundan şüpheliyim," dedi. Toprağa bakarak konuşuyordu. "Komutanın endişesini anlıyorum. Kralın tüm büyücülerini öldürmesi iyi bir strateji olsa da büyü gücüyle doğan yeni neslin pekâlâ istihbarat ağımızda kullanılabileceğini düşünüyorum. Bu konuda anlaşamıyoruz ve benim öne sürdüğüm fikirlere rağmen komutan..." Valek durdu. Sözlerini sürdürmeye çekinir gibiydi.

"Komutan ne yaptı?"

"Doğduğunda biraz olsun büyü gücü olanların derhal öldürülmesini emretti."

Güneyli casusların ve kralın saltanatından kalma büyücülerin idam edildiklerini bilsem de annelerinin kucaklarından alınıp katledilen bebekleri düşünmek kanımı dondurdu. "Zavallı çocuklar."

Valek "Gaddarca ama o kadar da değil," dedi. Hüzün bakışlarını yumuşatmıştı. "Güç kaynağıyla temas kurabilme yetisi ergenlik sonrasına dek ortaya çıkmaz ki bu da yaklaşık on altı yaşa karşılık gelir. Aileleri dışında birinin çocuklardaki gücün farkına varıp ihbarda bulunmaları da genellikle bir yıl daha

alır. Sonra ya Sitia'ya kaçarlar ya da onları bulurum."

Sözleri bir kütük gibi omuzlarıma bindi. Soluk almakta zorlanıyordum. Brazell beni deneylerinde on altı yaşına geldiğimde kullanmaya başlamıştı. Hayatta kalma içgüdümün alevlenip Brazell'ın ve Reyad'ın işkencesine karşı beni savunmaya başladığı dönemde. İşkencelerinin amacı büyü gücüm olup olmadığını sınamak mıydı? Peki neden beni ihbar etmemişlerdi? Valek neden beni almaya gelmemişti?

Brazell'ın ne istediğine dair tek bir fikrim yoktu. Artık gücümden haberdar olduğuma göre ölümüme neden olabilecekler listesine bir madde daha eklenmişti. Valek büyü gücümü keşfederse ölecektim. Sitia'ya kaçmanın bir yolunu bulmazsam ölecektim. Biri komutanın yemeğine zehir karıştırırsa ölecektim. Brazell fabrikasını kurup yeniden oğlunun intikamını almak isterse ölecektim. Ölecektim, ölecektim, ölecektim. Kelebek Tozu yüzünden ölmek bana cazip gelmeye başlamıştı. Ne zaman, nerede ve nasıl öleceğime karar verebileceğim tek senaryoydu bu.

Kara kara halimin ne olacağını düşünürken Valek kolumu tutup işaret parmağını yeşile boyanmış dudaklarına götürdü.

Kulağıma toynakların ve konuşan adamların sesleri geldi. Başta bunun büyücünün zihnime gönderdiği bir illüzyon olduğunu düşündüm. Fakat hemen ardından katırların çektiği yük arabalarını gördüm. Arabalar yolu tamamen kaplayacak kadar genişti. Fidanlar ve çalılar tekerleklerine çarpıyordu. Her arabayı iki katır çekiyordu ve ekibin başında kahverengi tacir üniforması giyen bir adam vardı. Altı yük arabası ve ilerlerken aralarında konuşan altı adam vardı.

Ağaçtan ilk beş arabanın muhtemelen tahılla veya unla dolu çuvallar olduğunu görebiliyordum. En arkadaki arabada tuhaf, oval, sarı kozalar vardı.

Hayretle o gün Yılan Ormanı'nın ne kadar hareketli olduğunu düşündüm. Tek eksiğimiz ağaçlardan aşağı atlayıp bizi eğlendirecek olan ateş dansçılarıydı

Adamlar altımızdan geçerken Valek'le ağaçta hiç kıpırdamadan oturduk. Üniformaları terden ıslanmıştı. Birkaçının ayakları takılmasın diye uzun gelen pantolonlarının paçalarını sıvadıklarını fark ettim. Kemerini iyice sıkmış olan adamlardan birinin üzerine bol gelen giysisi yanlardan sarkıyor, bir başkasının karnı düğmelerini kopartacak gibi duruyordu. Anlaşılan bu gariban tacirlerin sürekli ikamet ettikleri bir yer yoktu. Öyle olsa yaşadıkları yerdeki terzi kadın onların o perişan halde etrafta gezinmelerine asla izin vermezdi.

Gözden kaybolup ikimizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında Valek "Bir yere ayrılma, geri geleceğim," dedi. Yere atlayıp kervanın peşine düştü.

Dalımın üzerinde huzursuzca kıpırdanıyor, Irys'in Valek'i izlediklerini söylediği o iki adamın Valek dönmeden beni bulacaklarından endise ediyordum. Güneş batıda kayboluyor, serin hava gündüz sıcağının yerini alıyordu. Geriye kalan son enerjimi de tüketmemle hareketsizlikten kaskatı kesilen kaslarım zonkladı. Tırmanmakla geçen yorucu günün acısı çıkıyordu. Ormanda yalnız bir gece geçirme olasılığı ilk kez beni kaygılandırdı; bu kadar uzun süre yakalanmayacağımı hayal etmemiştim.

Nihayet Valek geri dönüp eliyle ağaçtan inmemi işaret etti Suistimal ettiğim kaslarım yorgunluktan titrerken bileğimdeki iple dalları yoklayarak, dikkatle aşağı indim.

Valek elinde tuttuğu küçük bohçayı bana uzattı. İçinde son yük arabasındaki sarı kozalardan beşi vardı. İçlerinden birini aldım. Yakından bakınca uzun, oval kozanın yirmi santim uzunluğunda olduğunu ve üzerinde bir uçtan diğerine uzanan yak-

laşık on oluğun olduğunu gördüm. Orta kısmı dolgundu. Ortasından iki elimle kavradığımda parmaklarım üst üste biniyordu.

Valek'in gündüz gözüyle hareketli bir yük arabasından kozaları aşırabildiğine şaşmıştım. "Bunları nasıl aldın?"

Valek yüzünde bir sırıtışla "Meslek sırrı" dedi. "Kozaları almak kolay oldu; fakat çuvalların içine bakabilmek için adamların katırlarına su vermelerini beklemek zorunda kaldım."

Kozayı diğerlerinin yanına bıraktığımda bohçanın dibinde koyu kahverengi çakıllar olduğunu fark ettim. Gün ışığı giderek cılızlaşırken elimi daha derine sokup çakıllardan bir avuç aldım. Fasulyeye benziyorlardı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Çuvallardan," dedi. "Bunları Komutan Ambrose'a götürmeni istiyorum. Ona bunların ne olduğunu veya nereden geldiğini bilmediğimi, tacirlerin nereye gittiklerini anlamak için kervanın peşine takılacağımı söyle."

"Yasadışı bir şey mi yapıyorlar?"

"Emin değilim. Bu kozalar ve tohumlar Sitia'dansa evet. Güneyle ticaret yasadışıdır. Bildiğim bir şey varsa, o da bu adamaların tacir olmadıkları."

Bunu nereden anladığını soracakken yanıt kafamda belirdi. "Üniformaları üzerlerine olmuyor. Ödünç almışlardır belki? Yoksa çalmışlar mıdır?"

"Büyük ihtimalle üniformalar çalıntı. Bir üniforma ödünç alacak olsan üzerine olan bir tane bulursun." Valek bir süre susup ormanın seslerini dinledi. Güneş batarken böceklerin seslerinin giderek arttığını işittim.

"Yelena, bu öğleden sonra gördüğün adamları bulup sana şatoya kadar eşlik etmelerini söylemeni istiyorum. Yalnız kalmanı istemiyorum. Büyücü sana tekrar saldıracak olursa baş etmesi gereken iki kişi daha olacak. O kadar enerjisinin kaldı-

ğından şüpheliyim. Kimseye ağaçlara tırmandığından, büyücüden veya kervandan bahsetme. Fakat komutana olup biten her şeyi aktar."

"Ya panzehrim?"

"Komutan elinin altında biraz bulunduruyor. Sana verir. Bu arada teşvik paranı unutma. Her kuruşunu hak ettin. Döndüğümde paranın eline geçmesini sağlayacağım. Şimdi yola çıkmam gerek, yoksa bütün gece kervana yetişemem."

"Valek, bekle." O gün ikinci kez biri beni tatmin edecek açıklamalar yapmadan bana yolu gösterdiğinden bu durumdan sıkılmaya başlamıştım.

Durdu.

"Diğerlerini nasıl bulacağım?" Güneş olmadığında yönümü tahmin edemiyordum. Kendi başıma şatoya dönmek bir yana, açıklığa dönebileceğimden bile emin değildim.

"Şu yolu takip etsen yeter." Yük arabalarının geldikleri yöne işaret etti. "Sana yetişmeden önce onları ekmeyi başardım. Askerler güneybatıya doğru ilerliyordu; muhtemelen bu yolu izliyorlardır. Teknik açıdan, bu en iyi strateji."

Valek patika boyunca koşmaya başladı. Bir geyik zarafeti ve hızıyla koşarken kasları bedenini sıkıca saran kamuflajının altında dalgalanıyordu.

Gözden kaybolduğunda ayaklarımı yolun gevşek taşlarına vurarak gürültü çıkardım. Karanlık çökerken alacakaranlık ağaçların rengini alıp götürüyordu. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Her hışırtı beni irkiltirken kendimi omzumdan geriye bakar ve içimden keşke Valek yanımda olsa diye geçirir halde buldum.

Bir haykırış havayı böldü. Daha ben tepki veremeden iri bir figür üzerime çullanıp beni yere yıktı.

16

Tepemde oturan adam "Yakaladım seni!" dedi.

Yüzümün taşlara bastırılmasına, ağzıma toprak doldurulmasına rağmen gündüz duyduğum hırıltılı sesi tanımıştım. Kollarımı arkadan kavuşturdu. Soğuk metalin bileklerimi ısırdığını hissettim ve kelepçelerin çıtırtısını duydum.

Hırıltılı sesin arkadaşı "Bu biraz aşırı olmadı mı, Janco?" diye sordu.

Janco üzerimden kalktı ve beni yerden kaldırdılar. Yarı karanlıkta beni tutan adamın zayıf, keçisakallı biri olduğunu fark ettim. Koyu renkli saçı asker traşıydı. Kalın bir yara izi sağ şakağından kulağına uzanıyordu. Sağ kulağının alt yarısı yoktu.

Janco "Onu bulmak tam bir dert oldu. Kaçmasını istemiyorum," diye yanıt verdi.

Ortağı kendi boyunda olsa da iki katı genişlikteydi. Kalın, biçimli kasları kamuflaj desenli üniformasının altından fırlıyordu. Küçük, nemli bukleleri vardı ve o mesafeden baktığımda gözbebeklerinin siyahı dışında gözleri renksizdi.

Kaçmak istiyordum. Karanlık çökmek üzereydi; kelepçelenmiştim ve tanımadığım iki adamla yalnızdım. Mantığım onla-

rın komutanın askerleri ve birer profesyonel olduğunu söyle de bu düşünce kalbimin hızlanmasına engel olmuyordu

Janco "Rezil ettin bizi," dedi. "Buradaki askerlerin hepsini görev yeri değiştirilebilir. Senin yüzünden hepimiz tuvalet te mizleyeceğiz."

Renksiz Göz "Bu kadarı yeter, Janco," dedi. "Bız yer silme yeceğiz. Onu biz bulduk. Hem kızın kılığına bak. Kimse onun kamuflaja bürüneceğini beklemiyordu, o yüzden bulmak o kadar zor oldu Yine de yüzbaşı bunu gördüğünde çok şaşıracak!"

İkisini şatoya yöneltmeye çalışarak "Yüzbaşı şatoda mı?" diye sordum.

"Hayır. Güneybatı yönüne doğru giden bir timin başında. Ona durumu rapor etmemiz gerekiyor."

Gecikeceğimizi duyunca iç geçirdim. Hızla geri dönmeyi umuyordum. "Biz şatoya giderken Janco'yu yüzbaşıyı bulmaya göndersen nasıl olur?"

"Üzgünüm ama ayrılmamıza izin yok. Çiftler halinde gezmemiz gerekiyor; bu kesin bir emir."

Janco "Şey..." dedi.

İsmimi öğrenmek istediğini düşünerek "Yelena" dedim.

"Neden geri dönmeyi bu kadar istiyorsun?" diye sordu.

"Karanlıktan korkuyorum"

Renksiz Göz güldü. "Nedense bundan şüpheliyim. Janco, kelepçeleri çıkar. Kaçmayacaktır. Tatbikatın amacı bu değil."

Janco duraksadı.

Ona "Söz veriyorum, Janco. Kelepçeleri çıkarırsan kaçmayacağım," dedim.

Biraz daha homurdansa da kelepçeleri çıkardı. Yüzümdeki kumları sildim. "Teşekkür ederim."

Başını sallayıp ortağına işaret etti. "Bu Ardenus."

"Kısaca Ari." Ari elini uzatıp beni onurlandırdı. Bir askerin

elini uzatması karşısındakini dengi olarak gördüğü anlamına gelirdi.

Ciddi bir edayla uzattığı eli sıktım ve üçümüz yüzbaşılarını bulmak için güneybatıya yöneldik.

Şatoya yolculuğumuz neredeyse gülünçtü. Neredeyse. Kaskatı kesilmiş, acıyan kaslarım her adımıma itiraz etmese ve katıksız bitkinliğin kemiklerime kadar işleyen ağrısı bedenimi taştan bir pelerin gibi geriye çekmese eğlenebilirdim bile.

Janco ve Ari'nin yüzbaşısı kendisine yetiştiğimizde esip gürledi. "Vay, vay, vay. Bakın iki sevgilimiz ne bulmuşlar" Yüzbaşı Parffet'in kel başındaki boncuk boncuk ter damlaları yüzünün iki yanından aşağı akıp yakasını ıslatıyordu. Bir yüzbaşı için yaşı epey ileriydi. Terfisinin önüne geçenin aksi mizacı olabileceğini düşündüm.

Parffet, Ari ve Janco'ya "Güya Komutan Ambrose'un muhafızları arasında en iyi izciler bende," diye bağırdı. "Belki bizi aydınlatmak istersiniz; hangi prosedürü izlediniz de şu kaltağı bulmanız on yedi saatinizi aldı?" Parffet askerlerini sözleriyle hırpalamayı sürdürdü. Suratının morardığını görebiliyordum.

Onu duymazdan gelip birliğine göz gezdirdim. Birkaçı zoraki gülümsüyor, bazıları onun öfke nöbetlerine alışkınmışlar gibi kaderlerine boyun eğmiş görünüyor, kalanların yüzlerinden ise bıkkınlık ve yorgunluk okunuyordu. Perçemi dışında başının tamamı tıraşlı olanı bana rahatsız edici, sert bir bakış attı.

Parffet'in "Nix, şu kaltağı kelepçele," emrini vermesiyle perçemli adam kemerinden metal kelepçeler çıkardı. "Anlaşılan iki primadonnamızın bu birliğin prosedürlerini uygulamak gibi bir dertleri yok."

Nix bana doğru gelirken etrafıma bakınıp sıvışmanın bir

yolunu aradım. Janco'ya verdiğim sözü ancak ellerim serbest olursa tutmakla yükümlüydüm. Ari aklımdakileri sezmiş olacaktı ki kocaman elini omzuma atıp beni yanına çekti. Beni "Söz verdi, efendim, kaçmayacak," diyerek savundu.

Parffet yere tükürüp "Sanki buna güvenebilirmişiz gibi."

Ari "Söz verdi," diye yineledi. Sesindeki pes hırıltı aklıma karşısındakini hırlayarak uyaran bir köpeği getirdi.

Parffet gönülsüzce prosedürde bir istisna yapılmasına razı gelse de öfkesini kalan askerlere sıraya girmeleri için bağırıp çağırarak çıkardı. Onun emriyle birlik hızlı adımlarla şatonun yolunu tuttu.

Ari ve Janco beni üzerine titrenen bir ganimetmişim gibi ortalarına almışlardı. Ari yüzbaşının sürprizlere açık bir insan olmadığını ve onları bütün gün ormanda peşimden koşturduğu için hayal kırıklığı duyduğunu söyledi.

Janco "Seni bulmuş olmamız da durumu hafifletmiyor. Kalan askerlerin aksine, bizi birliğine o seçmedi. Bizi bu birliğe Valek atadı," dedi.

Köpek timinin gelip yürüyüşümüze eşlik etmesiyle Paffet'in keyfi iyice kaçtı. Yürüyüşümüz muhafızlar ve havlayan köpeklerin eklenmesiyle tam bir keşmekeş oldu. Köpekler üzerime atılınca kısa süreli bir panik yaşadım. Fakat beni kuyruk sallayarak ve yalanarak karşıladılar. Katıksız neşeleri bulaşıcıydı. Gülümseyip kulaklarını kaşıdım. Parffet kaşlarını çatıp askerlere kendilerine çekidüzen vermeleri için bağırana dek köpeklerle ilgilenmeye devam ettim.

Köpeklerin tasması yoktu. Köpek eğiticisi Porter da iz sürme ekibine katılmıştı. Komutuyla bir yerde toplanan köpekler emirlerini harfiyen yerine getirdiler. Köpek timinin başındaki kadın komutan beni önce Porter'ın köpeklerinin bulmamış olmasına bozulsa da durumu Ari'nin yüzbaşısından daha olgun

karşıladı. Kendisini Yüzbaşı Etta olarak tanıtan kadın yanıma gelip bana "kaçışımla" ilgili sorular sordu. Rahat ve saygılı tavrı hoşuma gitmişti. Dağınık, koyu sarı saçları askeri tüzüğün sınırlarını zorluyordu.

Sohbetimiz esnasında elimden geldiğince doğruları aktarmaya çalıştım. Konu kokumun hangi noktada kaybolduğuna gelince yalan söyledim. Doğuya sapmadan önce bir süre suyun içinde kuzeybatı yönüne yürüdüğüm açıklamasını yaptım.

Etta başını iki yana salladı. "Güneye yöneleceğine kesin gözüyle bakmıştık. Parffet seni doğuda arayarak doğru olanı yapmış."

"Sonunda güneye sapsam da bunu yapmadan önce köpeklerin aklını karıştırmak istedim."

"Bunu başardın da. Komutan sonuçtan hoşnut kalmayacak. Neyse ki Ari ve Janco seni bulmuşlar. Sabaha kadar yakalanmasaydın iki takımdakilerin de rütbeleri düşürülürdü."

Şatoya yaptığımız yolculuğun son üç kilometresi benim için tam bir muammaydı. Giderek tükenen enerjimin son dirhemini bacaklarımı hareket ettirmeye verip tüm gücümü askerlere yetişmeye odakladım. Durduğumuzda, şato kompleksine varmış olduğumuzu anlamam vakit aldı.

Gece yarısı geçeli epey olmuştu. Şatoya girerken çıkardığımız seslerin şiddeti sessiz taş duvarlara çarparak artıyordu. Köpekler Porter'ın peşinden yuvalarına dönerken yorgun askerler komutanın bürosuna giden basamakları tırmandılar. Yürüyüşümüz taht odasının boş masaları arasında son buldu.

Komutanın odasının açık kapısından fener ışığı sızıyordu. Her ne kadar yüzlerindeki ifadeden bir şeye neşelendikleri belli olsa da kendisine muhafızlık eden iki asker sessiz ve hareketsiz dikiliyordu. Parffet ve Etta komutana rapor vermek için içeri girmeden önce birbirlerine karamsar bir bakış attılar. Bense bir

daha ayağa kalkamamak riskini göze alıp bulduğum bir sandalyeye yığıldım.

Kısa süre sonra iki yüzbaşı geri geldi. Parffet'in yüzü kötümser bir ifadeyle kırışmışken Etta hiçbir duygu emaresi göstermiyordu. Birliklerine dağılma izni vermişlerdi. Etta ayağa kalkmak için güç toplamaya çalıştığımı görünce gelip bana yardım etti.

"Teşekkürler," dedim.

"Komutan raporunu bekliyor."

Başımı salladım. Etta birliğine katılmak için ayrılırken ben de büroya yöneldim. Kapı aralığında duraksadım; taht odasının loşluğuna alışan gözlerim fener ışığıyla kamaştı.

Komutan Ambrose "İçeri gir," diye emretti.

Masasının başında dikildim. Her zamanki gibi hareketsizce ve kayıtsızca oturuyordu, pürüzsüz, meleklerin yüzlerini anımsatan yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Başıboş bir düşüncenin zihnime yerleşmesiyle yaşını merak ettim. Sadece rütbesi bile daha yaşlı olmasını gerektirse de ince bedeni ve gençten yüzüne bakarak yaşının kırka yakın olduğunu tahmin ettim. Valek'in yaşına dair tahminim doğruysa ondan yedi yaş kadar büyük olmalıydı.

"Rapor ver."

O gün boyunca olup bitenleri, ağaçtan ağaca sallanmam ve büyücüyü de dâhil ederek ona aktardım. Güneyliyle karşılaşmamı komutana Valek'e anlattığım şekliyle anlatıp raporumu kervanla ve Valek'in geri dönmem için verdiği emirle noktaladım.

"Öyleyse Ari ve Janco seni yakalamadılar mı?" diye sordu.

"Hayır. Fakat beni yakalamaya en çok yaklaşanlar onlar oldu. Gizlendiğim bir ağacın hemen altından geçtiler, ayrıca Valek'in izini bir süre sürebilecek kadar beceri sergilediler."

Komutan bir süre yerinden kıpırdamadı. Verdiğim bilgile-

rı zihninde tartarken altın rengi gözleri arkamda bir noktaya odaklandı. "Valek'ın ele geçirdikleri nerede?"

Sırt çantamı açıp kozaları ve fasulyeleri masasına bıraktım.

Sarı kozalardan bir tane alıp elinde çevirdikten sonra bana geri uzattı. Bir avuç fasulyeyi eline alıp tartı, ağırlıklarını ve dokularını hissetti. Birini kokladıktan sonra ikiye ayırdı. Fasulyenin içi de dışı gibi bir muammaydı.

"Ixia'ya özgü bir bitki değil bu, Sitia'dan olabilir. Yelena, bunları yanına al ve biraz araştırma yap. Ne olduklarını, nerede yetiştirildiklerini öğren."

"Ben mi?" Fasulyeleri komutana bırakıp bir daha aklıma getirmemeyi umarken verdiği emir beni afallatmıştı.

"Evet. Valek sürekli olarak bana seni hafife almamamı söylüyor ki sen de bir kez daha kendini ispatladın. General Brazell sana iyi bir eğitim vermiş. Bu eğitiminin boşa gittiğini görmek beni üzer."

Durup komutanla tartışmak istesem de komutan bana huzurundan çekilme emrini vermişti bir kere. Iç geçirip hareket etmeye üşenen bedenimi hamama götürdüm. Acıyla yaprak kaplı giysilerimi çıkarıp yüzümdeki ve boynumdaki çamurları yıkadıktan sonra dumanı tüten bir havuza daldım.

Hamamın sıcaklığında keyif çattım ve ağrılı kaslarımı gevşesinler diye sıcak suyun altında gerdim. Saçımdaki yapıştırıcının bir kısmını çıkartmak ümidiyle başımı geriye attım, topuzumu çözdüm ve uzun, siyah tutamlar suyun yüzeyinde dalgalandı. Suyun nazik sesleri beni uyuttu.

Kuvvetli eller omuzlarımı tuttu. Suyun altında, sarsılarak kendime geldim. Sıvı ağzıma ve burnuma doldu. Panikle elleri ittim. Eller bir saniye için beni bıraktığında suya batmaya başladım. İçgüdüsel bir hareketle kim olduğunu bilmediğim saldırganın kollarına yapıştım. Aptallığım için kendime küfre-

demeden beni havuzdan çekip soğuk zemine attı.

Bir sonraki saldırıyı karşılamak için ayaklandım. Fakat kar şımda dikilen, yayvan yüzü tiksintiyle gerilmiş olan Margg'u Ellerinden damlayan su giysisinin yenlerini ıslatıyordu. Ürperip yüzüme düşen ıslak saç tutamlarını yana çektim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım.

Margg "Beş kuruş etmez hayatını kurtarıyorum," deyip sırıttı "Ne?"

"Meraklanma. Bundan keyif aldığım söylenemez. Açıkçası boğulduğunu görmek beni mutlu ederdi. Nihayet adalet yerini bulurdu! Fakat komutan seni bulup bir ihtiyacın var mı diye bakmamı istedi." Margg masadan bir havlu alıp bana fırlattı. "Komutanı ve Valek'i kandırıp zeki biri olduğuna inandırabilirsin. Fakat su dolu, derin bir havuzda uyuyakalan biri ne kadar zeki olabilir ki?"

Dilana'nın Margg bana kötü davranırsa ona aynı şekilde karşılık vermemi tavsiye ettiğini anımsayıp sert bir cevap aradım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Sanki yorgunluktan beynim sulanmıştı. Margg'ın az önce hayatımı kurtarmış olduğu düşüncesi kafamda dönüp duruyordu. Bu öyle yabancı bir kavramdı ki beynimde onu koyacak uygun bir yer bulamıyordum.

Margg burnundan soludu; yüzünden nefret akıyordu. "Bana verilen emirleri yerine getirdim. Bazıları hayatını kurtarmamın görev sınırlarımın dışında olduğunu düşünebilir pekâlâ. Bu yüzden bu yaptığımı sakın unutma, sıçan."

Dönüp uzaklaştı. Etekleri bacaklarına dolanınca kapıda tökezledi. Kurulanırken içimden Margg'ın odadan dramatik çıkışının rezil olduğunu geçirdim.

Yaptıkları düşünüldüğünde hayatımı kurtardığı için Margg'a hiç minnet duymuyordum. Pekâlâ önce beni suyun dibine itip sonra "kurtarmış" da olabilirdi. Ona minnet bor-

cum yoktu. Aşkımı içtikten sonra beni kusmuğumda bırakmış, Valek'in süitindeki odamı temizlemeyi reddetmiş, toza iğrenç bir mesaj yazmıştı ve en beteri muhtemelen Brazell'ın casusluğunu yapıyordu. Beni boğulmaktan kurtarmış olsa bile muhtemelen bu düşüncesizliklerinin hepsini değil, ancak bir kısmını karşılardı. Benim bakış açımla, bana hâlâ borçluydu.

Sıcak su kaslarımın esnekliğini kısmen geri getirmişti. Ellerimdeki yaprakları çıkardım. Saçlarımın bazı kısımlarında hâlâ yeşillik olsa da saçımı ustalıkla örersem bunları kapatabileceğimi düşündüm.

Bana Valek'in süitine yaptığım yürüyüş hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Bir zombi gibi sayısız koridordan, yol ayrımından ve kapıdan geçtim. Adımlarıma güç veren zihnimde sabit bir fikre dönüşen yatağa ulaşma arzusuydu.

Sonraki birkaç gün hayatım rutin bir hal aldı. Komutanın yemeklerini tadıyor, araştırma yapmak için kütüphaneye gidiyor ve her gün şato kompleksinde yürüyüş yapıyordum. Kaçak olarak geçirdiğim bir gün içimi dışarıya çıkma özlemiyle doldurmuştu. Ağaçtan ağaca sallanamayacaksam hiç olmazsa şato arazisini keşfe çıkabilirdim.

Şatonun günlüğüme kopyaladığım haritasını kullanarak kütüphanenin yerini tespit ettim. Çok katlı bir süit olan kütüphane kitaplarla dolup taşıyordu. Çürüme ve toz kokusu terk edilmişlik hissiyle beraber havayı kaplıyordu. Komutan insanların meslekleri için gereken bilgiden fazlasına ulaşmasını istemediği için bu muazzam bilgi kaynağının boşa gidecek olması beni üzüyordu.

Komutanın askeri yapılanması içinde bir kişi ancak konumunun gerektirdiği eğitimi alıyordu. Öğrenmek için öğrenmek hor görülüyor ve şüpheyle karşılanıyordu.

Kütüphanenin tamamen unutulmuş bir yer olduğundan emin olunca ağır kitapları odama taşımak yerine kozaları ve fasulyeleri oraya götürdüm. Kendime kuytu bir köşe buldum. Orada kütüphanenin arka duvarına rastgele açılmış, geniş, yumurta biçimli pencerelere bakan ahşap bir masa vardı. Tozla kaplı masayı silmemin ardından gözlerden uzak, güneş alan köşe çalışma alanım oldu.

Sarı kozalardan birini kesip ikiye böldüm. İçi beyaz, yapışkan özle doluydu. Özün tadına baktığımda tatlı ve limoni bir tada sanki bitki bozuluyormuş gibi hafif ekşi bir tadın eşlik ettiğini fark ettim. Beyaz özün içinde tohumlar vardı. Ozden otuz altı tohum çıkardım. Kervandaki fasulyelere benziyorlardı. Tohumu ve fasulyeyi güneş ışığına tutup karşılaştırdığımda heyecanım söndü. Koza tohumu kahverengi değil, mordu ve dişimi tohuma geçirdiğimde ağzımın içini sert ve acı bir tat kapladı. Bu tat kahverengi fasulyelerin mayhoş ve topraksı tadının yanından bile geçmiyordu.

Kozaların meyve olduklarını, fasulyelerin de yenebilir olduklarını varsayarak kütüphanede bulabildiğim tüm botanik kitaplarını çıkarıp masama yığdım. Ardından tekrar raflara bakındım. Bu kez zehirlerle ilgili tüm kitapları topladım. Bu kitaplar diğerlerine göre daha alçak bir yığın oluşturmuştu. Muhtemelen bunun nedeni Valek'in ilginç bulduklarını bürosuna götürmüş olmasıydı. Raflara üçüncu kez göz attığımda amacım büyüyle ilgili kitaplar bulmaktı. Hiçbir şey bulamadım.

Boş bir rafın başında durdum. Tıka basa bir kütüphanede boş bir raf görmek bana tuhaf geldiğinden bir zamanlar içinde büyüyle ilgili kitaplar olabileceğini düşündüm. Komutanın büyüye bakış açısı düşünüldüğünde konuyla ilgili her türlü bilgiyi ortadan kaldırması mantıklı geliyordu. Aniden içimde kitaplığın boş rafının altındaki rafları araştırma isteği uyandı.

Boş raftaki bir kitabın diğer kitapların arkasına kaymış olabileceğini düşünerek alt raflardaki tüm ciltleri topladım. Çabamın meyvesi *Büyülü Güç Kaynakları* adlı ince bir kitap bulmak oldu. İçimin paranoyayla dolmasıyla kitabı göğsüme bastırdım. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için kütüphaneye bakındım. Terli ellerle kitabı sırt çantama sakladım. Kitabı sonra tercihen kapıyı kilitleyip odamda okumayı planlıyordum.

Yasadışı ganimetimin yol açtığı sersemlikle rahat bir sandalye bulana dek kütüphanenin odalarını araştırdım. Çalışma alanıma götürdüğüm sandalyenin kadife minderlerinin tozunu aldım. Şatoda gördüğüm en şık oturak olan bu sandalyede benden önce kimin oturduğunu merak ettim. Yoksa merhum kral bir kitap kurdu muydu? Kitapların bolluğu bu teoriyi doğrular gibiydi. Kral ya kitap kurduydu ya da kütüphanecisini ihya etmişti.

O sandalyede saatlerce oturup botanik kitaplarını okusam da hiçbir şey bulamadım. Kozaların ve fasulyelerin bilmecesini bir yandan kendi işime yarayacak bilgiler toplarken çözmeye karar verdim. En azından komutanın yemeklerini tattığım ve öğleden sonra şatoda yaptığım kısa yürüyüşlerde yorucu çalışmama ara verebiliyordum.

Tatbikatın üzerinden dört gün geçmişti ve o öğleden sonraki yürüyüşümün belli bir amacı vardı. Doğu kapısını görebilen ancak kapıdan geçenlerin beni fark edemeyecekleri bir nokta arıyordum.

Valek hâlâ çıktığı görevden dönmemişti ve önceki gece ateş festivalinin kapanış seremonileri gerçekleştirilmiş, bir hafta süren kutlama sona ermişti. Akşamdan kalma görünen Rand bana Brazell ve maiyetinin nihayet doğu kapısından geçip şatodan ayrılacakları haberini vermişti. Brazell'ın geri çekildiğini kendi gözlerimle görme arzum beni doğu kapısını görecek mükemmel bir konum aramaya yöneltmişti.

Komutanın askerlerinin kışlaları şato kompleksinin kuzeybatı ve güneybatı köşelerini kaplıyordu. Kuzeybatı kışlalarında, L şeklindeki bina kuzey kapısından doğu kapısına uzanıyordu ve geniş, dikdörtgen eğitim alanı binanın doğu ayağının bitişiğine kurulmuştu. Avlunun etrafında tahta bir çit vardı ve eğitim esnasında şatonun türlü sakinleri çitin başında durup askerlerin çalışmalarını izliyordu. O öğleden sonra bulundukları yerden sadece savaş tatbikatlarını değil, doğu kapısını da iyi gören bir grup izleyicinin arasına karıştım.

Rand'ın verdiği bilgi doğru çıkmıştı. Kısa süre sonra yeşil ve siyah üniformalı askerlerin ilerleyişini görüp sevindim. Brazell'ın en güvendiği danışmanlarının arasında, kafilenin en gerisinde benekli kısrağını sürdüğünü görebiliyordum. Brazell'ın maiyeti etraflarındaki insanları önemsemiyordu.

Gözlerim Brazell'ın sırtındayken Reyad'ın hayaleti yanımda bitti. Babasına el sallarken gülümsüyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Etrafıma bakındım. Onu başka gören olmuş muydu? Yanımda dikilen diğer insanlar dağıldı. Reyad'dan mı korkmuşlardı? Fakat tekrar baktığımda hayalet kaybolmuştu.

Bir elin koluma dokunmasıyla irkildim.

Ari başını doğu kapısına doğru yatırıp "Gittiler de kurtulduk," dedi. Gündüz gözüyle ilk kez gördüğüm Ari'nın soluk mavi gözlerinin neredeyse renksiz göründüğünü fark ettim.

Ari yanında Janco'yla çitin öte yanında dikiliyordu. İkisi de kolsuz gömlekler ve askerlerin eğitimlerde tercih ettiği kısa pantolonlar giyiyordu. Yüzleri ter ve kir içindeydi. Bedenlerinde yeni kesikler açılmış, taze morluklar oluşmuştu.

Janco "Eminim gittiklerine sen de en az bizim kadar sevinmişsindir," dedi. Eğitim kılıcını çite dayayıp gömleğinin eteğiyle yüzündeki teri sildi.

Ona "Sevindim," diye yanıt verdim.

Üçümüz dostça bir sessizlikle doğu kapısına bakıp Brazell'ın maiyetinin kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledik.

Ari "Sana teşekkür etmek istiyoruz, Yelena," dedi.

"Neden?"

Janco "Komutan bizi yüzbaşılığa terfi ettirdi. Hakkımızda olumlu bir rapor vermişsin," dedi.

Komutanın sözüme güvenmemesinden dolayı şaşkınlık ve memnuniyetle onlara gülümsedim. Ari ve Janco'nun birbirlerine ne kadar bağlı olduğunu görebiliyordum; aralarında apaçık bir dostluk ve güven bağı vardı. Üç yıl önce böyle bir yakınlığı yetimhanede May ve Carra'ya karşı hissetmiştim ama Reyad beni onlardan ayırmıştı. İçimdeki boşluk bana hâlâ acı veriyordu. Rand bana arkadaşlığını sunmuş olsa da aramızda hâlâ mesafe vardı. Birine bağlanmanın özlemini çekiyordum. Ne yazık ki çeşnici olmam bunu imkânsız kılıyordu. Bir yılı çıkaracağımın garantisi yokken kim bana bağlanma riskini göze alırdı ki?

Janco gururla "Artık komutanın elit muhafızları için iz sürüyoruz," dedi.

Ari "Sana borçluyuz. Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver yeter," dedi.

Sözleri aklıma cüretkâr bir fikir getirdi. Brazell şatodan ayrılmış olsa da hâlâ bir tehditti. Hızlı düşünerek planımın aksayan noktalarını gözden geçirdim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Yüzlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Kendini ilk toplayan Ari oldu. Temkinli bir tavırla "Ne konuda?" diye sordu.

"Kendimi savunmayı öğrenmem gerekiyor. Bana savunma tekniklerini ve nasıl silah kullanacağımı öğretir misiniz?" Nefesimi tuttum. Çok şey mi istiyordum? Olumsuz yanıt verseler de bir şey kaybetmezdim. Bu soruyu sormak, şansımı hiç denememiş olmaktan iyiydi.

Ari ve Janco birbirlerine baktılar. Kaşları seğirdi; başları yana yattı; dudakları büzüldü ve elleri küçük hareketler yaptı Teklifimi sessizce tartışırlarken ikisini şaşkınlıkla izledim.

Ari "Ne tür bir silah?" diye sordu. Sesinde yine o aynı tereddüt vardı.

Zihnimi yokladım. Bana üniformamda gizleyebileceğim kadar küçük bir şey gerekiyordu. Rand'in bıçağını iade etmem gerektiğinin bilincinde, "Bıçak" dedim. Tekrar karşılıklı mimikler yaptılar. Ari kabul edecek gibi dursa da Janco fikri pek benimseyememiş gibi rahatsız görünüyordu.

Nihayet, dayanamayıp "Bakın" dedim. "Kabul etmezseniz bunu anlayışla karşılarım. Başınızın derde girmesini istemiyorum ve Janco'nun benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Sanırım tam olarak 'O bir suçlu,' demişti. Dolayısıyla, yanıtınız olumsuz da olsa benim için sorun olmaz."

Şaşkınlıkla bana baktılar.

Janco "Öyle dediğimi nasıl..." diye söze girse de Ari onun koluna bir yumruk indirdi.

"Ormandaki konuşmamızı duymuş, seni ahmak. Bize ne kadar yakındın?"

Ari'ye "Dört buçuk metre kadar," yanıtını verdim.

"Kahretsin." Ari'nin başını iki yana sallamasıyla sıkı, sarı bukleleri oynadı. "Bizim endişemiz Valek. O reddetmezse seni eğitiriz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ari'yle el sıkıştık. Janco'ya döndüğümde onun derin derin düşündüğünü gördüm.

Elimi tutup "Sustalı!" diye bağırdı.

"Ne?" dedim.

Janco "Sustalı işini bıçaktan daha iyi görür," dedi.

"Peki bu... sustalıyı neremde taşıyacağım?"

"Uyluğuna bağlarsın. Pantolon cebine bir delik açar, saldırıya uğradığında sustalıyı çekip düğmesine basarsın ve dört santimlik bir çakı emrine amade olur." Janco yapacağım hareketi bana eliyle gösterdikten sonra yalandan Ari'yi bıçakladı. Ari teatral bir hareketle karnını tutup yana yattı.

Bunun mükemmel bir teklif olduğunu düşündüm. Kendimi korumayı öğreneceğim fikrinin heyecanıyla "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordum.

Janco keçi sakalını kaşıdı. "Valek henüz dönmediğine göre bazı temel savunma hareketleriyle başlayabiliriz; buna kimsenin itirazı olacağını sanmam."

Ari ortağıyla hemfikir, "O tür hareketleri pekâlâ askerlerin eğitimlerini izlerken de öğrenebilir," dedi.

Kararlarını verip aynı anda "Hemen şimdi," diye yanıt verdiler.

17

Iki iriyarı askerin yanında dikilirken kendimi iki kavunun arasına sıkışmış bir erik gibi hissediyordum. İçime bir kurt düşmüştü. Ari'nin cüssesinde birine karşı kendimi savunabileceğim fikri bana gülünç geliyordu. Istese beni tuttuğu gibi fırlatabılır, ona hiçbir şekilde karşılık veremezdim.

Arı "Tamam. Önce biraz savunmayla başlayacağız," dedi. "Temel hareketler içgüdüsel tepkilere dönüşene dek silaha geçmek yok. Elinde nasıl kullanacağını bilmediğin bir silahla dövüşmektense yumruk yumruğa dövüşmen yeğdir. Becerikli bir rakip elindeki o silahı hemen elinden düşürebilir. O zaman başın iki kat derde girer. Saldırıya uğraman bir yana, bir de kendi silahınla başa çıkmak zorunda kalırsın."

Ari eğitim kılıcını Janco'nunkinin yanına dayayıp eğitim avlusuna bakındı. Askerlerin çoğu gitmiş olsa da birkaç küçük grup hâlâ çalışıyordu.

Ari "Güçlerin neler?" diye sordu.

"Güçlerim mi?"

"Yanı hangi alanlarda iyisindir?"

Janco kafamın karıştığını hissederek araya girdi "Mesela

hızlı koşar mısın? Bu işe yarar bir beceridir?"

"Haaa..." Sonunda anlamıştım. "Esneğimdir. Eskiden akrobattım."

"Mükemmel. Koordinasyon ve çeviklik mükemmel becerilerdir. Ayrıca..." Ari beni bileğimden kavrayıp havaya fırlattı.

İçgüdüm harekete geçene dek kollarım ve bacaklarım bir an havada sallandı. Yere düşmeden çenemi, kollarımı ve bacaklarımı bedenime yaklaştırıp kendimi düzleştirmek için bir perende attım ve ayaklarımın üzerine indim. Öne, arkaya hafifçe sallandıktan sonra dengemi topladım.

Öfkeyle Ari'ye döndüm. Ben daha bir açıklama isteyemeden "Akrobasi eğitimi almanın bir avantajı da ayaklarının üzerinde kalabilme becerisidir. Az önceki manevran yaşamla ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Değil mi, Janco?"

Janco parmaklarını bir zamanlar sağ kulağının alt yarısının olduğu boşluğa götürdü. "Faydası olur. Bir de kimlerden harika dövüşçüler çıkardı, biliyor musun?"

Ari'nin omuzları sarktı. Sanki Janco'nun az sonra ne diyeceğini biliyor da kendini buna hazırlar gibiydi.

Meraklanıp "Kimlerden?" diye sordum.

"Dansçılardan. Uygun eğitimle festivaldeki ateş dansçıları herkesle kapışabilir. Elinde yanan bir asa tutan bir dansçıyla *hiçbir* silahla kavgaya tutuşmazdım."

Ari ona "Bir kova su hariç," diye karşı çıktı.

Janco'yla hararetli bir tartışmaya girip, elinde yanan bir asa sallayan öfkeli bir dansçıyla mücadele etmenin teknik ayrıntılarını irdelemeye koyuldular. Tartışma merakımı cezbetse de araya girmek zorunda kaldım. Zamanım sınırlıydı. Komutanın akşam yemeğinin servis edilmesine az bir zaman kalmıştı.

Ari ve Janco ateş dansçılarıyla ilgili tek tük alaycı yorumlar yaparak ilk dersimin kalanında, kollarım uyuşana dek, bana

yumrukları ve tekmeleri bloke etmeyi öğrettiler.

Bir başka askerin yanımıza yaklaşmasıyla Ari antrenmanı bıraktı. Onun ve Janco'nun rahat duruşu gergin bir hal aldı. Yüzbaşı Parffet'in birliğinden muhafız Nix yaklaşırken savunma pozisyonu aldılar. Nix'in kel kafası güneşten yanmış, terden sırılsıklam olmuş siyah perçemi alnına yapışmıştı. Kendisinden birkaç adım önde giden ağır vücut kokusu midemi kaldırdı. Kat kat kasları bana gerildiğinde tehlikeli olacak bir yayı anımsatmıştı.

Nix "Sız ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu.

Janco "Doğrusu 'siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz, *efendim*?' olacaktı," diyerek onu düzeltti. "Rütbece senden üstünüz. Ayrıca, selam vermen hoş bir farklılık yaratabilir."

Nix dudak büktü. "Patronunuz bir suçluyla yakınlaştığınızı öğrenince rütbeleriniz düşürülecek. Onu daha da becerikli bir katile çevirmek hangi beyinsizin fikriydi? Bir başka ceset bulunduğunda sız de onun suç ortakları sayılacaksınız."

Janco, Nix'e gözdağı vermek için ileri doğru bir adım atsa da Ari ırı eliyle onu omzundan kavrayıp durdurdu ve tehditle bezeli bir ses tonuyla söze girdi: "Boş zamanlarımızda ne yaptığımız seni ilgilendirmez. Şimdi, neden Parffet'in yanına gitsen iyi olur biliyor musun? Çünkü tuvalete giderken gördüm onu. Birazdan kıçını sildirmek için seni arar. Ne de olsa tek becerdiğin iş bu."

Nix ikiye karşı bır olsa da giderayak iğnesini batırmadan edemedi. "Hamisini öldürmüş biri o. Yerinizde olsam boynumu kollardım."

Nix avludan çıkana dek Arı ve Janco gözlerini ondan ayırmadılar. Ardından bana doğru döndüler.

Ari dersi bitirip "İyi bir başlangıç oldu," dedi. "Yarın şafakta görüşürüz."

"Ya Nix ne olacak?" diye sordum.

"Sorun değil. Biz onun icabına bakarız." Ari, Nix'le başa çıkabileceğinden emin, omuz silkti. Ari'nin kendine olan güvenine ve fiziksel gücüne imrendim. *Ben olsam* Nix'le başa çıkamazdım. Benden nefret etmesinin Reyad'ı öldürmemden başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum.

"Şafakta komutanın kahvaltısını tadıyorum," dedim.

"O zaman onun hemen ardından."

"Ne için?" diye sordum.

Janco "Askerler formda kalmak için şatonun etrafında turluyorlar," diye yanıt verdi.

Ari "Sen de onlara katıl," diye ekledi. "En az beş tur at. Gücün yeterse daha da fazla. Bize yetişene dek sayıyı artıracağız."

"Siz kaç tur atıyorsunuz?"

"Elli."

Yutkundum. Şatoya dönerken antrenmanlara harcayacağım emeği ve zamanı düşündüm. Savunma teknikleri akrobasiye adadığım hırs ve kararlılığın aynısını gerektiriyordu. Yarı yolda cayabileceğim bir uğraş değildi bu. Başta, kendimi savunmayı öğrenmek iyi bir fikir gibi gelmişti. Brazell'ın muhafızlarını kolaylıkla savuşturduğum uçarı hayallere dalmıştım. Fakat düşündükçe bunun geçici bir hevesle ulaşılabilecek bir amaç olmadığını fark ettim.

Belki de vaktimi zehirler ve büyüyle ilgili bilgiler edinmeye harcasam daha iyi olurdu. Ne de olsa dünyadaki hiçbir fiziksel antrenman beni Irys'in büyü gücünden koruyamazdı.

Ayaklarımı zor sürüyordum ve bedenim sanki taşlarla dolu bir at arabasını çeker gibiydi. Neden hiçbir işe öylece girişemiyordum ki? Neden sürekli her seçeneği gözden geçiriyor, bir fikrin açığını bulmak için doğruları kadar eğrilerini de hesaplıyordum? Trambolinde perende atmak gibiydi bu; bir yukarı bir

aşağı gidip dursam da bir türlü ileri gitmiyordum. Yanlış karar vermemin canıma mal olmadığı günler burnumda tütüyordu.

Komutanın bürosuna vardığımda tek düşmanımın büyücü olmadığına ve kendimi savunma becerimin bir gün hayatımı kurtarabileceğine hükmetmiştim. Bilginin her türlüsü bir silah kadar etkili olabilirdi.

Hemen ardımdan eğitmenlerden biri genç bir kızı çekiştirerek büroya daldı. On iki yaşına geldiğinde her çocuğa yetenekleri doğrultusunda bir meslek tayin edilir, ardından çocuklar dört yıl boyunca uygun bir eğitmenden dersler alırlardı.

Eğitmenin kırmızı üniformasının yakasında siyah elmaslar vardı. Eğitmen üniformaları danışmanların siyah üniformasının tam zıddıydı. Kızın üzerinde öğrencilerin giydiği sade, kırmızı bir kazak vardı. Kahverengi gözlerinin içi henüz akmamış gözyaşlarıyla pırıldıyordu. Kendisini toplamak için mücadele ederken yüzündeki ifade dehşet ve cüretkârlık arasında gidip geliyordu. Kızın tahminen on beş yaşında olduğunu düşündüm.

Komutan sesinde hissedilir bir sıkıntıyla "Sorun nedir, Beevan?" diye sordu.

"Bu söz dinlemez çocuk sınıfımda sürekli sorun çıkarıyor."

"Ne tür sorunlar?"

"Mia çokbilmişin teki. Matematik sorularını geleneksel yöntemlerle çözmeyi reddettiği gibi küstahlık edip tüm sınıfın önünde beni düzeltmeye kalkıyor."

"Ne diye geldın buraya?"

"Yola girsin istiyorum. Tercihen kırbaçlanmasını ve bundan böyle öğrencilik değil, hizmetkârlık yapmasını."

Beevan'ın teklifinin ardından Mia'nın yanaklarından sessiz gözyaşlarının döküldüğünü gördüm. Yine de soğukkanlılığını kaybetmemişti. Onun kadar genç biri için etkileyici bir tavır sergiliyordu.

Komutan parmak uçlarını birleştirerek düşünmeye koyuldu. Kız için endişe ediyordum. Eğitmeninin aralarındaki mesele için komutanı rahatsız etmesinin kendisi için hiç de hoş sonuçları olmayacağı açıktı. Beevan komutanın huzuruna çıkmak için eğitim koordinatörünün de onayını almış olmalıydı

Nihayet komutan "Ben icabına bakarım," dedi. "Çekilebilirsin."

Beevan bir an için bocaladı ve bir iki kez ağzını açıp bir şey söylemeden kapadı. Hoşnutsuz yüz ifadesine bakılırsa beklediği yanıt bu değildi. Kaskatı kesilmiş halde başını salladı.

Komutan koltuğunu masadan uzaklaştırıp Mia'ya yanına gelmesini işaret etti. Kızla göz hizasında konuşarak "Hikâyeyi bir de senden dinleyeyim," dedi.

Mia cılız, titrek bir sesle "Sayılarla aram iyi, efendim," yanıtını verdi. Sanki cüretkâr bir söz ettiği için paylanacağını düşünerek duraksasa da beklediği karşılık gelmeyince "Matematik problemlerini Eğitmen Beevan'ın gösterdiği yöntemlerle çözmekten sıkılınca yeni ve daha pratik yöntemler uydurdum. Onun sayılarla arası iyi değil, efendim." Bir kez daha susup sanki komutanın kendisine vurmasını bekliyormuş gibi geriye kaçtı. "Hatalarını onun yüzüne vurma hatasını yaptım. Üzgünüm, efendim. Lütfen beni kırbaçlamayın, efendim. Bir daha yapmayacağım, efendim. Efendim, bundan böyle Eğitmen Beevan'ın her emrini yerine getireceğim." Kızın pembe yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü.

Komutan "Hayır, getirmeyeceksin," diye yanıt verdi.

Kızın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Rahatla, çocuk. Yelena!"

Afallamamla komutanın çayının bir kısmı döküldü. Bir süredir tepsisini elimde tutuyordum. "Evet, efendim?"

"Bana Danışman Watts'ı getir."

"Emredersiniz, efendim." Tepsiyi masaya koyup aceleyle kapıdan çıktım. Watts'la daha önce bir kez karşılaşmıştım. Komutanın muhasebecisiydi; kaçak rolünü üstlendiğimde kazandığım parayı ondan almıştım. Yanına gittiğimde çalışıyor olsa da hemen işi bırakıp benimle komutanın bürosuna geldi.

Komutan "Watts, sana hâlâ bir asistan gerekiyor mu?" diye sordu.

Watts "Evet, efendim," diye yanıt verdi.

"Mia, kendini ispatlaman için bir günün var. Matematik becerilerinle Danışman Watts'ı şaşırtmazsan Beevan'in sınıfına dönersin. Onu şaşırtırsan iş senindir. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Teşekkürler, efendim." Watts'ın peşinden giderken Mia'nın güzel yüzü aydınlandı.

Komutan beni hayrete düşürmüştü. Mia ile karşılaşması umduğumun tam aksine gelişmiş; komutan şefkatli davranmış, hikâyeyi bir de Mia'nın ağzından dinlemiş ve ona bir şans tanımıştı. Öyle güçlü bir adam neden en kestirme yolu seçmemişti ki? Beevan'i ve koordinatörü kızdırmayı göze almıştı. Bir öğrenciyi yüreklendirmek için neden rahatını bozuyordu?

Komutanın ilgisi yeniden önünde birikmiş olan raporlara odaklanınca kapıdan çıkıp, araştırmama devam etmek için kütüphanenin yolunu tuttum.

Bir süre sonra güneş batmaya başladı. Fener kullanıp ışığıyla kütüphanedeki varlığımı belli etmeye niyetim olmadığından ümit vaat eden bir botanik kitabını seçip yanıma aldım.

Mum ışığı koridorları kasvetli bir ışıkla aydınlatıyordu. Valek'in süitine doğru giderken gölgemin duvarlarda nasıl kayarak ilerlediğine baktım. Hizmetkârlar kanadındaki eski odama gitsem benim için daha mı iyi olurdu? Brazell gittiğine göre artık Valek ın yanında kalmam için mantıklı bir neden yoktu. Fakat içinde tartışacağım veya zehirleme yöntemleri üzerine

fikir alışverişinde bulunacağım birinin olmayacağı küçük bir odada yaşamak fikri içimde bir boşluk hissi doğurdu. Dört gündür içimde bir belirip bir kaybolan aynı eksiklik hissiydi bu.

Valek'in süitine girdiğimde beni tek karşılayan soğuk karanlık oldu. Hayal kırıklığım beni şaşırtırken onu özlediğimi fark ettim. Bu düşünceyi öyle garipsemiştim ki başımı iki yana salladım. Ben mi? Valek'i mi özleyecektim? Hayır. Aklımı bu tür düşüncelerle doldurmamam gerekiyordu.

Özleme dair düşünceleri bir yana bırakıp hayatta kalmak için neler yapabileceğime odaklandım. Kelebek Tozu'na bir panzehir bulmak istiyorsam Valek'in oturma odasında oturup zehirleri etkisiz kılmak üzerine kitaplar karıştırmak yapılacak en akıllıca iş değildi. Elbette bu karar bana ait değildi. Valek, Brazell'ın şatodan ayrıldığını öğrenince muhtemelen beni eski odama geri gönderecekti.

Valek'in süitindeki fenerleri yaktıktan sonra elime botanik kitabımı alıp sere serpe kanepeye uzandım. Biyoloji hiçbir zaman çok sevdiğim bir konu olmadığından kısa sürede aklımın başka şeylere kaydığını fark ettim. Yetersiz çabalarım gündüz düşleri arasında yitip gitti.

Boğuk bir çarpma sesiyle dikkatim yeniden şimdiki zamana odaklandı. Sanki ses zemine düşen bir kitaptan çıkmıştı. Yere baktığımda, açık sayfasında meyve ağaçlarıyla ilgili, adamakıllı sıkıcı bir pasaj olan kitabın hâlâ kucağımda durduğunu fark ettim. Valek'in düzgün dizilmemiş kitap yığınlarından birinin düşüp düşmediğinden emin olmak için odaya göz gezdirdim. Dağınıklığa bakıp iç çeksem de bir şeylerin düşüp düşmediğini anlayamadım.

Aklımda korkunç bir düşünce belirdi. Belki de gürültü üst kattan gelmişti. Belki kaynağı bir kitap değil, bir insandı. İçeri gizlice giren, beni öldürmek için uykuya dalmamı bekleyen

biri. Öylece oturduğum yerde bekleyemeyeceğimi fark ederek bir fener kapıp hızla odama gittim.

Sırt çantam çalışma masasının üzerinde duruyordu. Rand henüz istemediğinden bıçağını iade etmemiştim. Bıçağı çantamdan çıkardığımda aklıma Ari'nin bir silahı doğru düzgün kullanmayı bilmemekle ilgili söylediği sözleri geldi. Bıçağı almak muhtemelen aptalca bir fikir olsa da elimde olduğunda kendime güvenim artıyordu. Silahlı halde oturma odasına dönüp bir sonraki hamlem üzerine düşündüm. Yukarı kattaki odaları araştırmadan gözüme uyku girmesi imkânsızdı.

Merdivenden çıkarken, yukarı katın karanlığı cılız fener ışığımı boğuyordu. Sağa doğru dönen basamaklar bir oturma odasında son buldu. Odaya üstünkörü yayılan kutuların, kitap yığınlarının ve mobilyaların gölgeleri duvarlarda tuhaf şekiller oluşturuyordu. Yığınlar arasında dikkatle ilerledim. Fenerimi karanlık köşelere tutup bana kurulmuş bir pusuyu ararken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bir ışık parlaması fark edince ciyaklamamı tutamadım. Dönüp baktığımda ışığın fenerimin karşı duvarda dizili uzun ve ince pencerelerdeki yansıması olduğunu fark ettim.

Oturma odasının sağında üç oda vardı. Kutularla dolu odaların içine göz atarken kalbim hızlandı. İçeride pusu kuran kimsenin olmadığını ve yukarıdaki odaların aşağıdakilerden farksız olduğunu gördüm.

Üst kattaki oturma odasının solunda uzun bir koridor vardı. Koridorun sağ yanında, düz bir taş duvarın karşısında kapılar uzanıyordu. Koridorun en ucunda ise kilitli, çift kanatlı bir kapı vardı. Abanoz kapının üzerindeki oymada detaylı bir av sahnesi tasvir edilmişti. Altında beyaz bir toz tabakası görünce, kapının Valek'in yatak odasına açıldığını tahmin ettim. Toz ayak izlerini belli edecek ve Valek'in istenmeyen konukları

önceden fark etmesini sağlayacaktı. Toz tabakasının hiç bozulmadığını görüp rahat bir nefes aldım.

Sistematik bir şekilde koridor boyunca uzanan diğer odalara da göz gezdirdim ve Valek'in ne bulursa toplayan bir tıp olduğuna giderek daha fazla ikna oldum. Suikastçı denildiğinde aklıma hep az eşyayla oradan oraya seyahat eden, bir yerde asla uzun süre kalmayan gece yaratıkları gelirdi. Oysa Valek'in sütti odalarını yıllarca topladıkları ıvır zıvırla dolduran yaşlı bir çiftin evini andırıyordu.

Aklım bu tür düşüncelerde, son kapıyı açtım. Ne gördüğümü fark etmem biraz vakit aldı. Öteki odalara kıyasla, oda boştu. Arka taraftaki duvarda ortası geniş, gözyaşı biçiminde bir pencerenin altına hizalanan; uzun bir masa uzanıyordu. Üzerlerinde beyaz çizgiler olan gri taşlar (son bir buçuk aydır Valek'in oturma odasında ve bürosunda ayağımın takıldığı aynı taşlar) büyüklük sırasına göre zemine dizilmişti.

Çizmelerimin altında kalın bir toz tabakası çıtırdadı. Masanın tozsuz kalan noktalarında oymacı kalemleri, metal klasörler ve bir zımpara taşı vardı. Farklı yapım aşamalarındaki küçük heykeller araç gereçlerin arasına serpiştirilmişti. Gri taşların yontulup cilalanınca hoş, parlak siyah bir renk aldıklarını ve beyaz çizgilerin göz alıcı gümüş rengine büründüğünü görmek beni mutlu etmişti.

Feneri masanın üzerine bırakıp kanatlarında gümüş rengi beneklerin parıldadığı bitmiş bir kelebek heykelini elime aldım. Heykel avucuma tam oturuyordu ve öyle mükemmel ayrıntılarla bezeliydi ki her an kanatlarını çırpıp uçacakmış gibiydi. Diğer heykellere de hayran kaldım. Hepsi de aynı özen ve emekle yapılmıştı. Canlı gibi görünen böcekler ve çiçekler masaya dizilmişti; anlaşılan sanatçının en sevdiği özneler doğadandı.

Şaşkın halde söz konusu sanatçının Valek olabileceğini fark ettim. Bu, Valek'ın hiç aklıma gelmeyecek bir yönüydü. Kendimi onun en mahrem sırrını gizlice keşfetmiş gibi hissediyordum. Sanki orada karısı, çocukları ve hatta köpeğiyle mutlu bir hayat sürdüğünü açığa çıkarmıştım.

Valek'in masasının üzerindeki heykelcikleri daha önce de fark etmiştim. Ayrıca her gün en az bir kez komutanın bürosundaki kar panteri gözüme çarpıyor, onun neden özellikle o heykelciği seçtiğini merak ediyordum. Heykelin önemini artık biliyordum. Valek kar panterini komutan için yontmuştu.

Ayak sesleri duyup arkama döndüm. Bir karaltı üzerime hücum etti. Saldırgan bıçağımı elimden alıp boynuma dayadı. Korkudan boğazım düğümlendiğinden nefes alamadım. Bu tanıdık his aklıma geçmişte yaşadığım bir olayı; askerlerin silahımı elimden kaptıkları gibi beni Reyad'ın cesedinin üzerinden çekip aldıkları o anı getirdi. Ancak askerlerin aksine, Valek'in yüzünde öfke değil, neşe vardı.

Valek "Casusluk mu yapıyordun?" diye sorup geri adım attı.

Kendimi güçlükle toplayıp korkumu üzerimden attım ve aklıma yeniden nefes almak geldi. "Bir gürültü işittim... Buraya gelmemin nedeni..."

"Etrafa bakmaktı." Valek cümlemi benim için bitirdi. "Davetsiz bir misafiri aramak heykel incelemeye benzemez." Bıçağın ucuyla elimde sıktığım kelebeğe işaret etti. "Casusluk ediyordun."

"Evet."

"Güzel. Merak övgüye değen bir özelliktir. Burayı ne zaman gelip araştıracağını merak ediyordum. İlginç bir şey buldun mu?"

Kelebeği havaya kaldırdım. "Bu çok güzel."

Omuz silkti. "Heykel yontmak aklımı odaklamamı sağlıyor.

Heykeli masaya koyduğumda elim bir sure üzerinde gezindi. Gündüz gözüyle kelebeği incelemek hoşuma giderdi. Feneri alıp odadan çıkan Valek'i izledim.

"Gerçekten bir gürültü işittim."

"Biliyorum. Ne tepki vereceğini görmek için kitaplardan birini devirdim. Fakat bıçakla karşılanacağımı hiç ummazdım. Bu mutfakta kaybolan bıçak mı yoksa?"

"Rand bıçağın kaybolduğunu mu bildirdi?" Kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Rand bıçağı geri istese kâfi gelmez miydi?

"Hayır. Büyük mutfak bıçaklarının dökümünü tutmak akıllıca bir iştir; böylece içlerinden biri kaybolduğunda biri sana onunla saldırdığında şaşırmazsın." Valek bıçağı bana geri verdi. "Iade etmen gerek. Peşindeki insanların çapı düşünüldüğünde, bıçakların sana hiçbir faydası dokunmaz."

Valek'le merdivenden indik. Botanik kitabını kanepeden aldım.

Valek "Komutan kozalar hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Kozaların Sitia'dan olduğunu düşünüyor. Ne olduklarını araştırayım diye onları bana iade etti. Bir süredir kütüphanede araştırma yapıyorum." Valek'e kitabı gösterdim.

Kitabı elimden alıp sayfalarını karıştırdı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Henüz bulamadım."

"Kaçağımız olarak sergilediğin performans komutanı etkilemiş olmalı. Normalde bu tür bir görevi bilim danışmanlarından birine verirdi."

Valek'in sözleri beni huzursuz etmişti. Kozaların ve fasulyelerin kökenini keşfedebileceğimden emin değildim. Komutanı hayal kırıklığına uğratabileceğimi düşündükçe midem bulanıyordu. Konuyu değiştirdim. "Kervan nereye gidiyormuş?"

Valek yüzünde kararsız bir ifadeyle duraksadı. Nihayet "Brazell'ın yeni fabrikasına yanıtını verdi." Keşfi Valek'i şaşırtmış olsa bile bunu yüzünden okumak mümkün değildi.

Brazell'ın fabrika için aldığı onayın onca tartışılmış olmasına karşın orada ne üreteceğini bilmediğimi fark ettim. "Ne üretecek?"

"Ruhsat yem fabrikası için verildi." Valek kitabı bana geri uzattı. "O kozalara ve fasulyelere neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Belki bunlar gizli bir malzemeyi oluşturuyordur. İneklerin süt verimliliğini artırmak için yeme ekleniyor olabilirler. O zaman tüm çiftçiler kendi yemlerini üretmek yerine onunkini satın alırlar. Belki bu tür bir şeydir. Belki de değildir. Konunun uzmanı değilim." Valek saçıyla oynadı. "Kaçırdığım ayrıntının ne olduğunu görmek için ruhsatını incelemem gerekecek. Her halükarda, kıtamın bir kısmını fabrikaya giden yolda gözcülük etmeleri ve gizlice fabrikaya girmeleri için görevlendirdim. Bu noktada daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Brazell öğleden sonra şatodan ayrıldı."

"Dönüş yolunda maiyetiyle karşılaştım. İyi olmuş. Endişelerimizden biri eksildi."

Valek masasına geçip belgeleri karıştırmaya başladı. Bir süre sırtına bakıp bekledim. Süitinden taşınmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Nihayet cesaretimi toplayıp ona sordum. "Brazell artık gittiğine göre eski odama mı dönsem?" Sözcük seçimimden dolayı kendime kızdım. Çok daha kararlı bir şekilde konuşmam gerekirdi ama iş işten geçmişti.

Valek duraksadı. Nefesimi tuttum.

"Hayır," diye yanıt verdi. "Hâlâ tehlikedesin. Henüz büyücünün icabına bakmadık." Kalemi kâğıdın üzerinde gezmeyi sürdürdü.

Büyük bir rahatlama hissi sıcak bir dalga gibi vücuduma

yayılıp beni uyardı. Neden onun yanında kalmak istiyordum? Süitte kalmak tehlikeli, mantıksızdı ve nereden bakarsam bakayım benim için en kötü seçenekti. Büyüyle ilgili kitap hâlâ sırt çantamdaydı. Valek arkamdan bir iş çevirip beni gafil avlamasın diye de çantamı sürekli yanımda taşıyordum.

Kendime kızıp içimden "Kahretsin," dedim. Yeterince derdim yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı. Valek'i özleyeceğime kaçmak için daha fazla çaba sarf etmeliydim. Fasulye bilmecesini çözmemeli, sabote etmeliydim. Valek'e hayranlık ve saygı duymamalı, onu kötülemeliydim. Şöyle yap, böyle yapma; böyle yapma, şöyle yap. Söylemesi kolay, kendi söylediklerime kendimi inandırmak çok zordu.

"Bir büyücüyle tam olarak nasıl baş edilir?" diye sordum.

Koltugunda dönüp bana baktı. "Sana daha önce söylemiştim."

"Fakat büyücülerin güçleri..."

"Benim üzerimde tesirsizdirler. Yakınlarına geldiğimde güçlerinin tenimin üzerindeki baskısını ve titreşimi hissederim. Onlara doğru ilerlemek koyu bir şerbetin içinde yürümek gibidir. Çaba gerektirir ama sonunda kazanan hep ben olurum. Her zaman."

"Ne kadar yakınlarına?" İki kez farkında olmadan büyü kullandığımda Valek şatodaydı. Şüphelenmiş olabilir miydi?

Valek "Aynı odada olmam gerekir," diye yanıt verdi.

Rahatladım. Bilmiyordu. En azından, henüz. Ona "Güneyli büyücüyü festivalde niye öldürmedin?" diye sordum.

"Yelena, ben yenilmez değilim. Buyucu gucünün tamamını bana yöneltmişken dört adamla mücadele etmek beni bitkin düşürmüştü. Onun peşine takılmak boşuna bir girişim olurdu."

Söyledikleri üzerine düşünüp "Büyüye dirençli olmak bir tür büyü müdür?" diye sordum.

"Hayır." Valek'in yüzü sert bir ifade aldı.

"Şu bıçak da neyin nesi?" Duvarda asılı duran uzun bıçağa işaret ettim. Kızıl kan fener ışığının altında parlıyordu. Valek'in sütünde kaldığım üç hafta boyunca kan kurumamıştı.

Valek güldü. "Bu kralı öldürmekte kullandığım bıçak. O bir büyücüydü. Büyüsü o bıçağı kalbine saplamama engel olamayınca son nefesinde beni lanetledi. Epey dokunaklı bir andı. Onu öldürdüğüm için hep suçluluk duymamı ve kanının ellerimden hiç çıkmamasını diledi. Büyüye karşı bağışıklığım sayesinde, lanet bana değil bıçağa etki etti." Valek düşünceli bir edayla silahların asılı olduğu duvara baktı. "En sevdiğim bıçağıma yazık oldu ama en azından hoş bir ganimet oldu."

18

Ciğerlerim alev almıştı. Yüzüm kıpkırmızı, bedenim terden ıslanmış halde asker grubunun arkasından koşarken her soluk alışımda boğazım yanıyordu. Şato kompleksinin etrafında dördüncü dönüşümdü. Bir turum kalmıştı.

Komutanın kahvaltısını tattıktan sonra kuzeydoğudaki asker barakalarının yakınlarında dolaşmıştım. Büyük bir asker grubu yanımdan koşarak geçtiğinde içlerinde bana kendisine katılmam için el eden Ari'yi seçtim. Diğer muhafızların varlığımdan rahatsızlık duyacaklarından endişe etsem de hizmetçiler, seyis yamakları ve diğer şato işçileri askerlerin arasına karışmışlardı.

İlk iki turda nabzım hızlandı ve nefesim daraldı. Üçüncü turda ayaklarım ağrımaya başladı ve dördüncüde ağrı bacaklarıma yürüdü. Görüşüm bulandı ve etrafımda seçebildiğim tek şey önümde akan zemin oldu. Seke seke bitiş noktama varıp acıma son verirken gür bir çalı dizisi bulup kahvaltıda yediğim krepi çıkardım. Doğrulduğumda, Janco'nun yüzünde bir sırıtışla yanımdan koşarak geçerken beni başparmağını yukarı kaldırarak tebrik ettiğini gördüm. Gömleğinin kupkuru olma-

sı bir yana hiç olmazsa yorulmuş taklidi yapacak inceliği bile göstermiyordu.

Ben dudağımdaki kusmuğu silerken Ari yanımda durdu ve "Eğitim avlusunda, saat ikide. Görüşürüz," dedi.

Ari koşarak uzaklaşırken "Fakat..." diye söze girsem de etrafımda beni duyacak kimse yoktu. Ayağa kalkmakta zorlanıyordum. O an bu bana dünyanın en zor işi gibi geliyordu.

O öğleden sonra avluya vardığımda, Ari ve Janco sırtlarını çite dayayıp kılıç talimi yapan iki adamı izliyorlardı. Çarpışan metalin yüksek çınlamaları yankılanıyordu. Dövüşçüler bütün askerlerin ilgisini çekmişti. Adamlardan birinin Valek olduğunu görüp şaşırdım. Onu o sabahın erken saatlerinden beri görmemiş, önceki gece uyumadığından dinleniyor olduğunu düşünmüştüm.

Valek'in hareketleri akıcıydı. Onu izlerken aklımdan tek bir sözcük geçiyordu: Güzel. Hamlelerinde karmaşık bir dans performansının hızı ve ritmi vardı. Rakibi ise yeni doğmuş bir sıpa gibi görünüyor; sanki ilk kez ayaklarının üzerinde duruyormuş gibi kollarını ve bacaklarını sallıyordu. Valek şık hamlelerle ve zarif kaçışlarla göz açıp kapayıncaya dek rakibini silahsız bırakıyordu.

Kılıcının ucuyla işaret ederek hırpalanmış rakibini küçük bir grubun içine yollayıp gruptan yeni bir adama kendisine saldırması için el ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Janco "Valek'in meydan okuması," dedi.

"O da nesi?"

"Valek, Ixia'daki herkese meydan okudu. Onu kendi seçtiği silahla veya yumruk yumruğa yenecek kişi onun yardımcısı olacak." Ari üçüncü adamla çarpışmaya başlayan Valek'e işa

ret etti. "Valek'le en az bir kez dövüşmek bir tür temel eğitim mezuniyeti haline geldi. Öte yandan, askerlerin daha sonra da şanslarını istedikleri kadar denemeleri mumkün. Yüzbaşılar maçları izler ve daha fazla ümit vaat eden askerleri birliklerine katarlar. Yetenekleriyle kendisini etkileyen çıkarsa Valek o kişiye elit istihbarat kıtasında yer açabiliyor."

"Peki sizin Valek'le karşılaşmanız nasıl geçmişti?" diye sordum.

Ari duraksayıp "İdare ederdi," dedi.

Janco "İdare eder miydi?" diye homurdandı. "Ari onu yenmeye çok yaklaşmıştı. Valek çok etkilense de Ari izciliği casusluğa yeğledi."

Ari kısık ama ciddi bir sesle "Her zaman ya hep ya hiç derim" dedi.

İzlemeye devam ettik. Ari ve Janco farklı silahların kullanıldığı mücadelelere dair yorumlar yaparken ben gözümü Valek'ten alamıyordum. Kılıcı gün ışığında pırıldayan Valek iki adamı daha alt etmişti. Kılıcının geniş kenarını başlarına dokundurup adamalara kan dökmeden gardlarını düşürdüğü mesajını verdi. Bir sonraki rakibi elinde bir bıçakla ona yaklaştı.

Ari "Kötü seçim," dedi.

Valek kılıcını bırakıp bıçağını kınından çekti. İki hamle yapmasıyla maç bitti.

Janco "Valek bıçak dövüşünde uzmandır," dedi.

Meydan okuyan son kişi bir kadındı. Uzun boylu ve çevik kadın uzun, tahta bir asa tutuyordu. Ari asaya dövüş sopası dendiğini söyledi. Kadın kendi sopasını Valek'e doğrulttu ve bu kez mücadele önceki altı karşılaşmadan daha uzun sürdü. Bir çatırtıyla kadının dövüş sopası ikiye ayrıldı ve karşılaşma sona erdi. Kalabalık dağılırken Valek kadınla konuşmaya başladı.

Ari "Bu Maren," dedi. "Valek'in kıtasına karışmayacak olur-

sa ona sana dövüş sopasının inceliklerini öğretmesini rica et melisin. Ufak tefeksin. Dövüş sopası kullanırsan boyu senden uzun saldırganlara karşı etkili olabilirsin."

Ona "Fakat dövüş sopasını gizleyemezsin," dedim.

"Şatoda gezinirken gizleyemezsin. Fakat ormanda yürüyüş yaptığında elinde bir baston tutman kimsenin gözüne batmayacaktır."

Maren'a bakıp olasılıkları değerlendirdim. Bana yardımcı olmayı kabul eder miydi? Muhtemelen hayır. Eline ne geçecekti ki?

Ari sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi "Maren atılgan ve sabırlı biridir. Orduya katılan her yeni kadın acemiyle onlar isteseler de istemeseler de ilgilenir. Eğitimin güçlüklerinden dolayı birçok kadın başarısız olduğundan onlara kılavuzluk etmeye çalışır. Sayesinde bugün muhafızların arasında hiç olmadığı kadar çok kadın var. İzciler için dövüş sopasının ideal bir silah olacağını düşünerek bize eğitim versin diye dil döktük ama onun erkekleri eğitmekle işi yok.

"Fakat ben acemi asker değilim. Çeşniciyim. Neden vaktini benimle boşa harcasın? Yarına ölmüş olabilirim."

Janco neşeyle "Bugün biraz aksi miyiz?" dedi. "Yoksa sabahki egzersizler fazla mı geldi?"

"Kapa çeneni," dedim. Beni duymamış gibi, sırıtışı daha da yayvanlaştı.

Ari "Peki, bu kadarı yeter. İşe koyulalım," dedi.

İkindinin geri kalanı elimi kırmadan birini nasıl yumruklayacağımı ve düzgün tekme atma tekniklerini öğrenmekle geçti. Antrenman çuvalını yumruklamaktan iki elimin de baştan iki parmağı kıpkırmızı kesilmişti. Bacak kaslarım kaskatı kesildiğinden yukarı düz tekme tekniğini kavramak benim için tam bir eziyet oldu.

Ari nihayet dersi sona erdirdiğinde perişan haldeki bedenimi şatoya yönelttim.

Janco şen bir sesle "Sabah görüşürüz" dedi.

Onu azarlamak için arkama dönünce Valek'le yüz yüze geldim. Nefesimi tuttum. Bir süredir bizi izlediğini fark edip utandım.

"Yumrukların yavaş," dedi. Elimi eline alıp morlaşmaya başlayan çürükleri inceledi. "En azından tekniğin iyi. Antrenmanlarda elinde ağırlık tutarsan onlar olmadan yumruklarını daha hızlı savurursun."

Kulaklarıma inanamıyordum. "Eğitime devam edebilir miyim?" diye sordum.

Hâlâ elimi tutuyordu ve kendimde elimi çekecek iradeyi bulamıyordum. Dokunuşunun sıcaklığı bedenimin içinde dolaşıyor, bir anlığına da olsa ağrılarımı ve acılarımı dindiriyordu.

Çarpıcı güç gösterisi hâlâ zihnimde tazeyken sert yüzüne baktım. Işık saçan, tehlikeli mavi gözleri hep dikkatımı cezbetmişti. Yüz ifadelerini okumayı bir hayatta kalma taktiği olarak iş edinmiş, ona daha önce hiç o anki gibi bakmamıştım. Zıtlıkları bir araştırma konusu olabilirdi. Zarif heykeller yontan bu adam aynı zamanda hiç zorlanmadan yedi rakibi art arda silahsız bırakabiliyordu. Valek'le aramdaki ilişki bir ip cambazının performansı gibiydi. Bir an kendime güvenli ve dengeliyken, hemen sonrasında güvensiz ve dengesiz oluyordum.

"Bence bu mükemmel bir fikir," dedi. "Güç İkizlerini sana ders vermeye nasıl ikna ettin?"

"Güç İkizleri mi?"

"Ari'nin kuvvetini Janco'nun hızına eklersen yenilmez olurlar. Fakat benimle birlikte dövüşmeyi hiç denemediklerinden şu ana dek teorimi sınama şansım olmadı. Kimse bana birden çok yardımcım olamayacağını söylemedi. Beni ele vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Valek elimi hafifçe sıkıp bıraktı. "İyi. Onlar muhtemelen şatoda bulabileceğin en iyi öğretmenler. Nasıl tanıştın onlarla?"

"Beni ormanda bulan onlardı. Komutan onları terfi ettirdi ben de bana duydukları minnetten yararlandım." Az önce elimde dokunduğu yer karıncalanıyordu.

"Fırsatçı ve düzenbazsın, hoşuma gitti." Valek güldü. Benimle şatoya doğru yürürken keyfi yerindeydi. Muhtemelen onca rakibi yenmenin verdiği bir canlılıktı bu. Doğu girişine varmadan önce durdu. "Tek bir sorun var."

Kalbim iki kat hızlı çarpmaya başladı. "Nedir?"

"Bu kadar göz önünde talim yapmamalısın. Burada haberler hızlı yayılır. Brazell yaptığını öğrenip yaygara çıkarırsa komutan sana çalışmalarını bırakmanı emredecektir. Ayrıca bu yaptığın komutanı işkillendirecektir."

Soğuk ve karanlık şatoya adım attık. Yakıcı güneşten sonra şatoya girmek beni rahatlatmıştı.

Valek "Talimi şatonun alt katındaki boş depolarda yapsan? Egzersiz amaçlı koşularına dışarıda devam edebilirsin" dedi.

İçimden "Aman ne güzel," diye geçirdim. Oysa antrenmanlarımda bırakmaya can attığım bir egzersiz varsa o da koşuydu. Yine de Valek haklıydı. Ari ve Janco'yla avlunun ortasında talim yapmam şimdiden olumsuz tepkiler çekmişti. Özellikle de sert ve iğrenç bakışlarıyla Nix'in tepkisini.

İkimiz şatoda ilerlerken Valek sessizdi. Ben akşam yemeğini tatmak üzere komutanın bürosuna yöneldim. Valek bana eşlik etti.

"Söz Brazell'dan açılınca, aklımda sana komutanın bayıldığı şu Criollo meselesini sormak olduğu geldi. Tadı hoşuna gidiyor mu?

Sözcüklerimi dikkatle seçtim. "Evet, mükemmel bir tatlı."

"Artık yiyemeyecek olsan ne hissederdin?"

"Eh..." Duraksadım. Sohbetin nereye doğru gittiğinden emin değildim. "Aslen hayal kırıklığına uğrardım. Her sabah o tatlıdan bir parça yemeyi iple çekiyorum."

Valek "Durduk yere canının çok Criollo çektiği oldu mu?" diye sordu.

Nihayet maksatlı sorularının nereye gittiğini anlamıştım. "Bir bağımlılık gibi mi?"

Başını salladı.

"Sanmıyorum ama..."

"Ama ne?"

"Tatlıyı günde sadece bir kez yiyorum. Komutan her öğünden sonra ve akşam atıştırma yaparken bir parça yiyor. Bu ani ilgi neden?"

"Sadece bir his. Altından bir şey çıkmayabilir de." Valek yolun kalan kısmında sessizdi.

Bürosuna girdiğimizde, komutan bize "Valek, söyle bakalım, yeni terfiler var mı?" diye sordu

"Hayır. Fakat Maren ümit vaat ediyor. Ne yazık ki kıtama katılmak istemediği gibi, yardımcım olmayı da reddediyor. Tek istediği beni yenmek." Maren'in ona meydan okumasından keyiflenerek sırıttı.

Komutan kaşlarını kaldırarak "Peki bunu yapabilir mi?" diye sordu.

"Zamanla ve uygun eğitimle yapabilir. Dövüş sopasıyla ölümcül oluyor; üzerinde çalışılması gereken kullandığı taktikler."

"O zaman onunla ilgili ne yapalım?"

"Generalliğe terfi ettirelim ve yaşlı gevezelerin bir kısmını emekli edelim. Yüksek rütbelere taze kan gelmesi bizim için iyi olacaktır."

"Valek, askeri yapılanmayı hiçbir zaman iyi anlamadın zaten."

"O zaman onu bugün üsteğmen, yarın yüzbaşı, ertesi gün binbaşı, ondan sonraki gün albay ve ondan sonraki gün general yaparsınız."

"Önerini değerlendireceğim." Komutan bana öfkeli bir bakış attı. Işimi ağırdan aldığımın farkındaydı.

Valek "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Komutanın yemeğinin tadına baktıktan sonra tepsiyi masaya bırakıp kapıya yöneldim.

Valek kolumu tuttu. "Bir deney yapmak istiyorum. Yelena'nın bir hafta boyunca siz her yediğinizde Criollo'yu tatmasını istiyorum; sonraki hafta sizin için tatlıyı ben tadacağım. Tatlıyı yemeyi kestiğinde ona bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

"Olmaz." Valek itiraz etmek için ağzını açacak olduğunda komutan elini havaya kaldırıp onu susturdu. "Endişeni anlıyorum ama yersiz buluyorum."

"Bu beni hiç şaşırtmadı."

"Deneyini Rand tarifi General Brazell'dan aldıktan sonra gerçekleştirebiliriz. Olmaz mı?"

"Emredersiniz."

"Güzel. General Kitvivan'la yapacağım bir toplantıda bana eşlik etmeni istiyorum. Soğuma mevsimine giriyoruz ve general şimdiden kar panterlerini dert etmeye başladı." Komutanın gözleri bana çevrildi. "Yelena, çekilebilirsin."

"Emredersiniz."

Yıkanmak için hamama gittikten sonra genişçe bir kevgir ve käse ödünç almak için mutfağa uğradım. Eleği ve käseyi kütüphaneye götürdüm. Kalan kozalar kahverengiye dönmüştü ve çürümeye başlamıştı. İçlerini açıp esmerleşen özü ve tohumları kazıyarak çıkarıp kevgirin içine, kevgiri de käsenin içine

koydum. Kevgir iki yanındaki saplarla kâseye tutunduğundan havada kalan dibi ve yanları kâsenin iç yüzeyiyle temas etmiyordu. Tohumlardan gelen sert koku odaya yayıldı. Kâseyi pencere pervazına bırakıp koku dışarı çıksın diye pencereyi açtım. Deneyim herhangi bir bilimsel araştırmaya dayanmıyordu; sadece özün mayalanıp mayalanmayacağına bakmak istiyordum. Belki de Brazell özü bir tür alkolik içki yapmak için kullanıyordu.

Okuduğum çeşitli botanik kitaplarından henüz faydalı bir şey çıkaramamıştım. İlginç olsalar da zehirle ilgili kitaplarda Kelebek Tozu'nun bahsi geçmiyordu. Zehirlerle ilgili dört kitapta bazı sayfaların eksik olduğunu fark ettim. Koparılan sayfalar cildin üzerinde tırtıklı kâğıt parçaları bırakmıştı. Muhtemelen Valek çeşnicilerin Kelebek Tozu na meraklarının uyanacağını tahmin ederek ilgili bilgileri uzun zaman önce ortadan kaldırmıştı.

İç geçirip kitapları masanın ucuna yığdım. Valek komutanın toplantısında olduğundan büyü kitabını sırt çantamdan çıkardım. Gümüş rengi harflerle yazılı başlığı pırıldadı. Midem düğümlendi.

İnce kitabı açıp bir büyücünün gücünün kaynağına dair teknik bir tartışma yazısını okumaya başladım. Ayrıntılı tanımların hepsini anlayamasam da güç kaynağının tüm dünyayı orttüğünü ve bu nedenle her yerden erişilebilir olduğunu çıkardım.

Büyücüler yetenekleri doğrultusunda bu gücü farklı şekillerde kullanıyorlardı. Bazıları nesneleri zihin güçleriyle hareket ettirebilirken, bazıları insanların zihinlerini etkiliyordu. Tedavi etmek, ateşler yakmak ve zihin yoluyla iletişim de büyü yetenekleriydi Bazıları sadece bunlardan birini yapabiliyorken bir büyücü güçlendikçe daha fazlasını yapabiliyordu. Zayıf bir

büyücü sadece insanların zihinlerini okuyabiliyorken daha güçlü bir büyücü sadece zihin okumakla kalmayıp düşünce yoluyla iletişim kurabiliyor, hatta bir başkasının zihnini kontrol altına alabiliyordu. Irys'i zihnimi kontrol ederken hayal edip ürperdim.

Fakat büyücülerin güç çekerken dikkatli olmaları gerekiyordu. Büyücüler kaynaktan çok fazla güç çekerlerse veya gücü yanlış kullanırlarsa bir dalga etkisi başlatabilecek düzensizliklere neden olabilirlerdi. Bu etki veya kıvrılmanın sonucu gücün bellı bölgelerde yoğunlaşması ve diğer bölgelerden çekilmesi olurdu. Önceden kestirilemez dalgalanmalar gerçekleşirken yeni bir dalga mevcut gücün miktarını ters çevirebilirdi. Büyücüler güç çekmek için güç alanları aramak zorunda kalırlar fakat buldukları bu tür bir alanın ne kadar dayanacağını bilemezlerdi.

Kitapta bir zamanlar güçlü bir büyücünün bağ kurduğu kaynağı kendisine doğru çektiği anlatılıyordu. Çok güçlü olduğundan bir patlamaya neden olmadan örtüyü kontrol edebilmişti. Bu durum diğer büyücüleri çevreleyen örtüyü kaldırmıştı. Güçlerinden mahrum kalan büyücüler toplanıp onu aramaya çıkmışlar, geride çok sayıda ölü bırakan bir savaşın ardından çaldığı kaynakla bağ kurdukları büyücüyü öldürmüşlerdi. Nihayet örtü yeniden düzleşip normale dönse de bu ancak iki yüz yılda gerçekleşmişti.

Parmaklarımı kapaktaki kabartmalı harflerin üzerinde gezdirirken artık Irys'in neden ya eğitilmemi ya da öldürülmemi istediğini anlıyordum. Büyüm patlama noktasına varınca güç örtüsünde büyük dalgalanmalara yol açacaktı. Sandalyeme gömüldüm. Kitabın büyülü sözler veya büyü dersleri içermediğini görmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir süredir bazı yanıtlar bulmayı ümit ediyordum. "Güce sahip olmanın neden

bu," "gücü bu şekilde kullanacaksın ve hazır bunları öğrenmişken 'Kelebek Tozu'nu büyüyle şu şekilde etkisiz kılacaksın," gibi yanıtlar.

Bu basit, iyimser düşüncelere kendimi fazla kaptırmam tehlikeli olurdu. Geleceğimde umut, mutluluk ve özgürlük yoktu. Geçmişimde de var olmamışlardı hiç; hatta Brazell'ın yetimhanesinde cahil bir çocukken bile. Normal bir hayat ümit ederken onun deneylerinin kobay faresi yapılmıştım.

Güneş batana kadar sandalyemde oturup kendime acıdım. Bacak kaslarım hareketsizlikten zonklamaya başlayınca ayağa kalkıp karamsarlığımı silkelemek ister gibi başımı iki yana salladım. Kitaplarda panzehri bulamamış olsam da bunu bir şekilde başaracaktım. Birileri bir şeyler biliyor olmalıydı. On beş yıldır Komutan Ambrose'un çeşnicileri olmuştu. Bana kimse yardım edemeyecekse başka bir yol bulmaya çalışacak, belki de panzehri çalacak veya Valek'i panzehri aldığı yere giderken izleyecektim. Becerilerim henüz yeterli olmasa da öğrenmeye kararlıydım.

Ertesi sabah, bu kez işi şansa bırakmayıp boş mideyle koşan askerler seline karıştım. Ari ve Janco yanımdan rüzgâr gibi geçtiler. Janco bana neşeyle el sallayıp haylazca gülümsedi. Bir süre sonra gerimden gelen sert adımların gürültüsünü duyduğumda başta Janco'nun bana muzipçe bir şaka yaptığını sandım.

Yanımdan geçsin diye yol versem de koşucu beni çok yakından takıp etmeyi sürdürdü. Arkama bakmamla Nix'in bana doğru uzanan kolunu görmem bir oldu. Elleri sırtımla buluştu. Öne doğru devrilip yere kapaklandım. Nix beni ezip geçerken çizmesinin karın boşluğuma çarpmasıyla nefesim kesildi.

Göğsümün içi acıyla doldu. Yerde cenin pozisyonunda kıvrılıp nefes almaya çalıştım. Ciğerlerimi tekrar havayla doldurunca ellerimle kendimi iterek yattığım yerde doğruldum. Ko-

şan askerler hız kesmediklerinden birisinin o adi herifin yaptığı şeye şahit olduğundan şüpheliydim.

Amacı hevesimi kırmaksa yanlış yoldaydı. Nix'in hareketi kendimi savunmayı öğrenme kararlılığımı artırmaktan öteye geçmemişti. Onun gibi pisliklere boyun eğemezdim. Ayağa kalkıp bir sonraki turunda yeniden ortaya çıkmasını beklesem de Nix geri dönmedi.

Ari koşmayı bıraktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Nix de Margg gibi bana ait bir sorundu. İcabına bakmazsam beni asla rahat bırakmayacaktı. İçimde bir şüphe kıpırtısı hissettim. Zindana düşüp idamı beklememe neden olan bu tarz düşüncelerdi.

Ari "Yüzün kan içinde," dedi.

Giysimin yeniyle kanı sildim. "Düştüm."

Bana başka sorular soramadan Ari'ye düşünecek yeni bir şeyler vererek konuyu değiştirdim. Ona Valek'in antrenmanlarımızı gizli yapmamız tavsiyesinden bahsettim. Ari "yeraltına" çekilmenin daha ihtiyatlı olacağını kabul ederek uygun bir yer bulmayı önerdi.

Soluk soluğa "Sen Maren'sın, değil mi?" diye sordum. Bir haftadır şatonun etrafında tur atıyordum ve o sabah tempomu Maren'la aynı hızda koşacak şekilde ayarlamıştım.

Beni hızlı bir bakışla süzdü. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. İnce belinin üzerindeki geniş, kaslı omuzları vücudunu orantısız gösteriyordu. Maren bir atlet gibi rahatça koşarken onun hızına yetişmek için zorlanıyor, uzun adımlar atıyordum.

Maren "Sen şu kusmuklu değil misin?" dedi.

Maksatlı bir hakaretti bu; benden yanıt bekliyordu. Niyeti beni başından savmak olsa lafını edip hızla uzaklaşır, durup tepkimi gözlemezdi.

"Daha kötü isimler de taktılar bana."

Maren "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Hasta olana kadar koşuyorsun."

"Bu gün için beş tur belirlendi. Başarısızlıktan hazzetmiyorum." Beni bir kez daha süzdü. Sözcükler artık ağzımdan derin soluklar eşliğinde çıktığından sohbeti çok da uzun tutamayacağımın farkındaydım. "Valek'le dövüşünü izledim. Dövüş sopasında senden ustasının olmadığını duydum. Sopayla dövüş tekniğini öğrenmek istiyorum."

Temposunu yavaşlattı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Ari ve Janco."

Maren sanki birinin beni enayi yerine koyduğunu düşünüyormuş gibi alaycı bir kahkaha attı. "Arkadaş mısınız?"

"Evet."

Sanki biriyle zihinsel bir bağ kuruyormuş gibi ağzı küçük bir "o" şeklini aldı. "Seni ormanda bulmuşlar. Söylentilere göre sem dövuşmen için eğitecek olmuşlar ama sen pes etmişsin. Şimdi sorumluluğunu benim üzerime mi yıkıyorlar?"

"Dedikodularla ilgili sorun..." Derin derin nefes aldım. "... gerçekleri yalanlardan ayırmanın güçlüğü."

"Peki neden sana vakit ayırmak isteyeyim?"

Bu soruyu bekliyordum. "Bilgi için."

"Ne hakkında?"

"Valek'i yenmek istiyorsun, değil mi?"

Gri gözleri canıma kasteden iki kılıç ucu gibi bana odaklandı.

Ciğerlerimde kalan son nefesimi kullanarak hırıldadım: Öğleden sonra ikide şatonun doğu girişine gelirsen bildiklerimi sana anlatırım." Maren'in temposuna daha fazla ayak uyduramayarak yavaşladım. Mesafeyi iyice açtı ve araya diğer askerlerin girmesiyle onu gözden kaybettim.

O sabahın geri kalanında aramızda geçen konuşmayı gözümün önünde canlandırdım. Komutanın öğünlerini tadarken sohbetimizin gelişiminden Maren'in ne yanıt vereceğini kestirmeye çalıştım. Saat ikide dudağımı ısırarak şatonun doğu kapısında bekledim. Ari ve Janco kasten eğitimimi yarıda bıraktığıma dair bir dedikodu yaymışlardı. Maren'a bunun doğru olmayabileceğini ima ederek büyük bir risk almıştım. Uzun boylu, iki dövüş sopası taşıyan bir figürün bana doğru yaklaştığını görünce endişem bir nebze azaldı.

Maren koridora girdiğinde duraksadı. Duvara yaslanıp bana baktı.

Daha o tek kelime edemeden "Beni izle," dedim. Onu Janco ve Ari'nin beklediği kullanılmayan bir koridora götürdüm.

Maren, Ari'ye "Sanırım dedikodulara kulak asmamak gerekiyor," dedi.

"Hayır. Fakat biz bazı dedikodular oldukları gibi kalsın istiyoruz." Ari'nın sözlerinde hafif bir tehdit seziliyordu.

Maren onu umursamadı. "Peki Kusmuklu, vereceğin bilgi nedir? Umarım işe yarar bir şeydir. Yoksa hemen buradan giderim."

Ari'nin yüzü kızarsa da dilinin ucuna gelen bir lafı etmekten son anda döndüğünü fark ettim. Janco ise her zamanki gibi merakla sırıtıyordu.

"Eh, anladığım kadarıyla, dördümüz birbirimize yardımcı olabiliriz. Ari, Janco ve ben dövüş sopasının inceliklerini öğrenmek istiyoruz. Sen de Valek'i yenmek istiyorsun. Birlikte çalışarak amaçlarımıza ulaşabiliriz."

Maren "Benim size ders vermemin Valek'le yapacağım maça ne faydası olacak?" diye sordu.

"Dövüş sopasında iyisin ama dövüş taktiklerini iyileştirmen gerekiyor. Ari ve Janco sana bu konuda yardımcı olabilirler."

Maren duyduklarına inanamadığını belli eden bir ses to-

nuyla Ari'ye Bir haftalık eğitimle Kusmuklu kendisini uzman sanıyor," dedi.

"Ben uzman değilim, Valek uzman."

Bana soğuk bir bakış attı. "Bunu o mu söyledi? Benim için öyle mi dedi?"

Başımı salladım.

"Demek ben size dövüş sopasını kullanmayı, Ari ve Jan de taktik öğretecekler. Senin katkın ne olacak?"

Elimle dördümüzü gösterdim. "Bu. Bir de.." Birazdan söyleyeceklerimin Maren üzerinde bir etkisi olacağından şüpheye düşüp duraksadım. "Sana bazı akrobasi hareketleri öğretebilirim; esnekliğini ve dengeni arttırmanı sağlayabilirim ki bu dövüşte işine yarayabilir."

"Vay." Janco etkilenmişti. "Bak buna bir şey diyemezsin. Ayrıca, üç kişilik bir antrenman takımmdansa dört kişilik bir takım yeğdir."

Öfkelenen Maren gözlerini Janco'ya çevirdi. Janco ona sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Peki, bir süre denerim. İşe yaramazsa bırakırım." Kimse araya giremeden "Meraklanmayın. Dedikoduları dinlerim ama dedikodu etmem," diye ekledi.

Ii sıkışıp anlaşmamızın ardından endişelerim dağıldı. Ona son bir haftadır buluştuğumuz yeri gösterdik.

Maren antrenman odamıza girince "Hoş bir ortam," dedi.

Ari şatonun metruk güneybatı köşesinin alt katında, kullanılmayan bir depo bulmuştu. Tavana yakın iki pencere antrenmanlarımız için yeterli ışığı sağlıyordu.

O günkü antrenmanımız sopa dövüşünün temel kurallarını öğrenmekle geçti.

Ders bittiğinde, Maren "Fena değil Kusmuklu," dedi. "Sende ışık görüyorum."

Sopaları alıp gidecekken, Arı iri elini onun omzuna koydu. "Adı Yelena. Ona ismiyle seslenmeye niyetin yoksa yarın burada olma."

Maren'ın da en az benim kadar şaşırdığını fark etsem de o kendini benden çabuk topladı. Belli belirsiz başını sallayıp Arı'nin elini omzundan attı ve uzaklaştı. Aramıza dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum.

Ertesi gun antrenman odamıza geldi ve soğuma mevsiminin ıkı ayı boyunca yaptığımız antrenmanlara bir gün aksatmaksızın katıldı. Serin hava taptaze kokuyordu ve mevsimin adına yakışır bır şekilde her gün bir öncekinden daha soğuk oluyordu. Sıcak mevsimin parlak renkli çiçekleri solarken ağaçlar önce turuncuya, sonra kızıla ve nihayet kahverengiye çalmıştı. Dökülen yaprakları sık sık kopan fırtınalar uzaklara taşıyordu.

Kozalarla ilgili araştırmam bir adım öteye gitmese de bu durum Valek'i endişelendirmiyor gibıydı. Ara sıra antrenmanlarımızı gözlemliyor, yorumlar yapıp önerilerde bulunuyordu.

Nix sabah koşularımda beni taciz etmeyi sürdürüyordu. Taş atıyor, üzerime tükürüyor, çelme takıyordu. Onunla karşılaşmamak için rutinimi değiştırmek zorunda kaldım ve şato kompleksinin dış duvarının çevresinde tur atmaya başladım. Savunma becerilerim hâlâ başlangıç düzeyinde olduğundan Nix'le yüzleşmeye hazır değildim. En azından, henüz. Kompleksin dışında koşmanın bazı avantajları vardı. İçerideki toprak zemindense yumuşak, düzgün çimlerde koşmak ayaklarıma iyi gelmişti. Ayrıca şafaktan önce koştuğumdan kimseyle karşılaşmıyordum ki bu da talım yapmayı bıraktığım aldatmacasına katkı sağlıyordu.

Soğuma mevsiminin sonunda gün ışığıyla geçen saatler kısaldı ve talimlerimiz güneşin batışıyla biter oldu. Alacakaranlığın loş ışığında hamamın yolunu tutarken ezilen kaburgalarım

acımasın diye dikkatle ilerliyordum. Janco denen o asap bozucu kır tavşanı hızlı düz yumruklarla gardımı kırmıştı.

Hamamın girişine yaklaştığımda iri bir gölge taş duvardan ayrıldı. Panige kapılıp dövüş pozisyonu aldım. Bedenim korku, heyecan ve şüpheyle doldu. Kendimi korumam gerekecek miydi? Bunu yapabilir miydim? Yoksa kaçmalı mıydım?

Gölgelerin arasından çıkanın Margg'ın devasa bedeni olduğunu görünce bir nebze rahatladım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "İtaatkâr bir köpekçik gibi efendinin ayak işlerine bakıyorsun gene?"

"Kapana yakalanmış bir sıçan olmaktan iyidir."

Ona sürtünerek yanından geçip gittim. Karşılıklı hakaretlerde bulunmak eğlenceli olabilirdi ama vaktimi boşa harcamaktan başka bir fayda getirmezdi.

"Sıçan peynir ister mi acaba?" diye sordu.

Arkama döndüm. "Ne?"

"Peynir. Para. Altın. Bahse girerim, bir parça peynir için yapmayacağı şey olmayan sıçanlardansındır sen."

19

Margg'a "Bir parça peynir almak için yapmam gereken nedir?" diye sordum. Biliyordum! Benim hakkımda bilgi sızdıran Margg'tı ve şimdi de beni kullanmak istiyordu. Nihayet bazı kanıtlara ulaşıyordum.

Margg "Bilgi karşılığı iyi ödeme yapan bir kaynağım var. Tam da küçük bir sıçanın hoşlanacağı türden bir tezgâh," dedi.

"Ne tür bilgiler?"

"Komutanın bürosunun veya Valek'in dairesinin oralarda kulak misafiri olacağın her şey. Bağlantım duruma göre ödeme yapar; haberler ne kadar cazipse peynir de o kadar büyük olur."

"Sistem nasıl işliyor?" Zihnim hızlı çalışıyordu. Bana değil, ona inanacakları için Valek'e gösterecek kanıtlarım olmalıydı. Margg'ın ve bağlantısının yaptıklarını ortaya çıkarmak hoşuma gidecekti.

Margg "Sen bana bilgiyi verirsin, ben iletirim," dedi. "Parayı ben alır yüzde on beş kesinti yapıp sana ulaştırırım."

"Demek toplamını bilmediğim bir meblağ üzerinden yüzde on beşten fazla almayacağına inanacağım, öyle mi?"

Omuz silkti. "Ya bu ya da hiç. Senin gibi yarı aç bir sıçanın

küçüklüğüne bakmadan kendisine uzatılan peynirin üstüne atılacağını sanmıştım." Margg uzaklaşmaya başladı.

"Bağlantına birlikte gitsek nasıl olur?" diye sordum. "Payını sana ben veririm."

Durdu. Tombul yüzüne bir kararsızlık ifadesi oturdu. "Bir sormam gerek." Koridorda gözden kayboldu.

Bir süre hamamın dışında oyalanıp birkaç gün Margg'in izleyip izleyemeyeceğimi düşünsem de bu fikirden hemen vazgeçtim. Bağlantısı önerimden hoşlanmazsa kuyruğumu kıstırıp Margg'a ikinci bir şans için yalvaracaktım. Bu ne de hoşuna giderdi ama! Sonra onu izleyecektim. İhanetini Valek'e ispatlamak bir zevk olacaktı.

Margg'la konuşmak hamamda geçireceğim zamana mal olmuştu. Böylece, komutanın bürosunun yolunu tuttum. Büronun kapısına vardığımda, Rand'in mutfak yamağı Sammy elinde bir tepsi yemekle kapının önünde bekliyordu. İçeriden boğuk, öfkeli bir sesin geldiğini işitebiliyordum.

Sammy'ye "Neler oluyor?" diye sordum.

"Tartışıyorlar."

"Kim?"

Komutan ve Valek."

Sammy'den soğumaya yüz tutmuş yemeklerle dolu tepsiyi aldım. İkimizin de orada olması için bir neden yoktu. "Sen git. Rand'in sana ihtiyacı vardır."

Sammy rahat bir nefes alıp gülümsedi ve taht odasını hızla arşınladı. Yemek zamanı mutfağın halinin nasıl olduğunu biliyordum. Hizmetçiler ve aşçılar arı gibi çalışırken Rand karmaşayı komuta ediyordu. Bağıra çağıra emirler yağdırarak kovandaki kraliçe arı gibi personelini yönetiyordu.

Komutanın soğuk yemekten hazzetmediğini bildiğimden kapısına yakın durup konuşmaya ara verecekleri bir anı kolla-

dım. Durduğum yeni noktadan Valek'i gayet net duyuyordum.

Valek "Ne oldu da aniden halefinizi değiştirmeye karar verdiniz?" diye sordu.

Komutanın yumuşak başlı yanıtı ahşap kapıdan geçtiğinde anlaşılmaz bir fısıltıya dönüştü.

Valek, bu kez daha makul bir ses tonuyla, "Sizi on beş yıldır tanırım ve aldığınız karardan döndüğünüze *hiç* rastlamadım," dedi. "Bunu halefinizin kimliğini öğrenmek için bir girişim olarak görmeyin. Sadece neden fikrinizi değiştirdiğinizi bilmek istiyorum. Neden şimdi?"

Komutanın verdiği yanıt Valek'i memnun etmemiş olmalıydı. Sesinde alaycı bir tonla "Her zaman, efendim," dedi.

Valek'in kapıyı hızla açmasıyla az kalsın büronun zeminine kapaklanacaktım.

İfadesi buz gibiydi. Öfkesi sadece gözlerinden seçiliyordu. Gözleri bir buz kütlesinin üzerinde duran iki lav birikintisini andırıyordu. "Yelena, hangi cehennemdeydin? Komutan akşam yemeğini bekliyor." Valek yanıtımı beklemeden tahtı odasından hızlı adımlarla çıktı. Yolunun üzerindeki danışmanlar ve askerler kenara kaçtılar.

Valek'in öfkesi aşırıya kaçmıştı. Ixia'daki herkes komutanın halefinin sekiz generalden biri olacağını biliyordu. Komutanın saltanatının paranoyakça adetlerine uygun olarak seçilmiş olan generalin ismi gizleniyordu. Her generalde bir zarf bulunuyordu. Zarfın içinde bulmacanın bir parçası vardı. Komutan ölünce generallerin birleştireceği parçalardan şifreli bir mesaj çıkacaktı. Mesajı deşifre etmek için bir anahtar gerekiyordu. Bu anahtar da Valek'in elindeydi. Sonrasında, seçilmiş general, ordunun ve komutanın personelinin tam desteğini alacaktı.

Bulmacanın amacı vârisin kimliğini gizli tutmak, böylece birilerinin seçilmiş vâris lehine bir isyan başlatmasını önle-

mekti. Vârisin komutandan beter biri olma riski bir başka caydırıcı etkendi. Komutanın halefi olacak generalin değişmesinin Ixia'daki gündelik hayata herhangi bir fark yaratmayacağı açıktı. Vatandaşlar olarak kimin seçildiğini zaten bilmediğimizden vârisin değişmesinin komutan ölene dek hiçbir etkisi olmayacaktı.

Komutan Ambrose'un masasına yaklaştım. Valek'in öfkesini umursamadan raporları okuyordu. Hızla akşam yemeğini tattım; yemek için bana teşekkür ettikten sonra odada değilmişim gibi davrandı.

Tekrar hamama giderken Margg'ın bağlantısının az önce işittiklerime bol para verip vermeyeceğini merak ediyordum. Merakımı bastırdım; para için vatan hainliği yapmaya niyetim yoktu. Sadece içinde olduğum durumdan canlı halde kurtulmak istiyordum. Zaten Valek'i az çok tanıyorsam, Margg'la gizli gizli buluştuğumu keşfedeceğinden emindim. Sırf bu nedenden ötürü, Margg ne düşünürse düşünsün bir casus olmadığımı ispatlamalıydım. Valek'in alev saçan gözlerinin aklıma gelmesi bile içimi kavurucu bir korkuyla dolduruyordu.

Suda uzun süre kalmak ağrıyan kaburgalarıma iyi gelmişti. Hâlâ akşamın erken saatleri olduğundan bir süre Valek'ten uzak durmamın iyi olacağını düşündüm. Gecikmiş akşam yemeğimi yemek için mutfağa uğradım. Arta kalan rostonun yanına bir parça ekmek alıp tabağımı işinin başındaki Rand'in yanına götürdüm. Karman çorman masasının üzerinde kâseler, tencereler ve yemek malzemeleri vardı. Kanlanmış gözlerinin etrafında koyu lekeler oluşmuş, kahverengi saçının ıslak ellerini değirdiği yerleri dikilmişti.

Bir tabure bulup Rand'in masasının temiz ve boş köşesine yaklaştırdıktan sonra akşam yemeğimi yemeye başladım.

Rand "Seni komutan mı gönderdi?" diye sordu.

"Hayır. Neden sordun?"

"İki gün önce sonunda Ving bana Criollo tarifini gönderdi Komutan tarifi merak eder diye düşünmüştüm."

"Bana hiçbir şey söylemedi."

Brazell şatodan ayrıldığından beri komutana iki büyük Criollo sevkiyatı yapmış olsa da tarifi göndermemişti. Her ikisinde de komutan teşekkür etmiş ve formülü bir daha istemişti. Şatoya bol miktarda Criollo geldiğinden komutan Rand'e tatlıyı farklı alanlarda kullanma emri vermiş, Rand de onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Rand, Criollo'yu eritmiş, sıcak içeceklere karıştırmış, tariflerine karıştırıp yeni tatlılar uydurmuş ince ince dilimleyip pastalar ve keklerin üzerini dolduracak çiçekler ve başka yenebilir süslemeler yapmak için kullanmıştı.

Rand'in maun rengi hamuru hızlı ve gergin hareketlerle karıştırmasını izledim. "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Berbat. Tarifi tekrar tekrar denesem de elime ancak bu tadı iğrenç çamur geçti." Rand'in elindeki kaşığı kâsenın kenarına vurmasıyla macun kıvamındaki tortu döküldü. "Katılaşmıyor bile." Elime bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılan, kahverengi lekeler ve unla kaplı bir kâğıt tutuşturdu. "Belki sen nerede hata yaptığımı anlarsın."

Malzeme listesine göz gezdirdim. Alelade bir tarif gibi görünse de ben bir yemek uzmanı değildim. Öte yandan, tatmak her geçen gün en iyi yaptığım işe dönüşüyordu. Hamurundan bir parça alıp dilime götürdüm. Ağzımın içini tiksinti verici ölçüde şekerli bir tat doldurdu. Dokusu pürüzsüz hamur dilimi Criollo gibi kaplasa da şeker tadını dengeleyen o fındıklı, acımsı tattan yoksundu.

Kâğıdı Rand'e uzatıp "Belki de tarif hatalıdır," dedim. "Kendini Ving'in yerine koy. Komutan Ambrose Criollo'ya bayılıyor ve tarifi yalnız sende. Tarifi başkasına verir miydin? Yoksa

komutanın mutfağına transfer olmak için bir fırsat olarak mı görürdün?"

Rand bitkin halde bir tabureye yığıldı. "Ne yapsam? Criollo yapamazsam komutan muhtemelen beni başka bir yere tayin eder. Bu da egoma ağır bir darbe indirir." Yüzüne cılız bir gülümseme kondurmaya çalıştı.

"Komutana elindekinin gerçek tarif olmadığını söyle. Criollo'yu kopyalayamamanın sorumlusu olarak Ving'i göster."

Rand iç çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu tip politik baskılar söz konusu olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum." Uzun parmaklarının uçlarıyla gözkapaklarını ovdu. "Şu an bir fincan kahve için adam öldürürdüm ama sanırım şarap da idare eder." Dolabı karıştırıp bir şişe ve iki kadeh çıkardı.

"Kahve mi?"

"Sen hatırlamayacak kadar gençsin; iktidar değiştikten sonra Sitia'dan o muhteşem içeceği ithal ediyorduk. Komutan sınırı kapatınca bir sürü lüks tüketim maddesinden mahrum kaldık. Aralarında en çok özlediğim kahve."

"Kara Pazar ne güne duruyor?" diye sordum.

Rand güldü. "Muhtemelen orada kahve bulunuyordur. Fakat bu şatoda kahve yapıp da yakalanmayacağım tek bir köşe yok."

"Büyük olasılıkla bunu sana sorduğum için pişman olacağım ama nedenmiş?"

"Koku. Kahvenin sert, kendine özgü aroması beni ele verir. Demlenen kahvenin kokusu bütün şatoya yayılabilir. Iktıdar değişiminden önce her sabah kahve kokusuyla uyanırdım." Rand bir kez daha iç çekti. "Annemin işi kahve çekirdeklerini öğütüp demliklere su doldurmaktı. Çay demlemeye çok benzer ama kahvenin tadı çok daha güzeldir."

"Çekirdekler" sözünü duyunca kanepemde sırtımı dikleştirdim. "Kahve çekirdekleri ne renk oluyor?"

"Kahverengi. Neden sordun?"

Sakin bir ses tonuyla "Sadece meraktan," diye yanıt versem de içim heyecandan kıpır kıpırdı. Gizemli fasulyelerim de kahve rengiydi ve Brazell kahveyi iyi tanıyacak kadar yaşlıydı. Belki de içeceğin özlemini çekiyor, onu kendi eliyle üretmeyi planlıyordu.

Kozanın özünü mayalama çabam ortaya çürük tatlı, kestane renkli bir sıvı çıkarmıştı. Özün içindeki mor tohumlar sulanmış ve üzerlerini sinekler kaplamıştı. Pencereyi kapatıp tohumları pencere pervazında kurutmuştum. Tohumlar kurudukça kahverengi bir renk almış ve tatları Valek'in kervandan alıp getirdiği fasulyelere benzemişti. Kozalarla fasulyeler arasında bir bağlantı kurmuş olmamın coşkusu daha fazla bilgi edinemediğimden hemen sönmüştü.

"Kahve tatlı mı olur?" diye sordum.

"Hayır. Acıdır. Annem demlediği kahveye şeker ve süt eklerdi ama ben sade severdim."

Benim fasulyelerim de acıydı. Yerimde duramaz oldum; Valek'in kahve denen şeyi anımsayıp anımsamadığını öğrenmem gerekiyordu. Valek'in Rand'e güneyden gelen kozalardan bahsetmemi isteyip istemeyeceğinden emin olamadığımdan Rand'e konuyla ilgili sorular yöneltmeye çekiniyordum.

Şarabını içerken suratım asarak başarısız Criollo girişimine bakan Rand'e veda edip alelacele Valek'in süitinin yolunu tuttum. Süite girdiğimde beni devrilen kitapların çıkardığı gürültü karşıladı. Valek odada hızla volta atıyor, kitap yığınlarını tekmeliyordu. Gri taş parçaları zemine dağılmış, fırlatıldıkları duvarda küçük krateler oluşturmuştu. Valek iki elinde birer taş sıkıyordu.

Onunla kahveyle ilgili tezimi tartışmak istesem de beklemeye karar verdim. Ne yazık ki Valek beni kendisine bakarken yakaladı ve "Ne istiyorsun?" diye gurledi.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıp odama kaçtım.

Üç gün boyunca Valek'in asabi tavırlarını çektim. Her fırsatta öfkesini benden çıkarıyordu. Panzehri bana sertçe uzatıyor, ters cevaplar veriyor, hiçbir şey söylemediğinde bile ne zaman odaya girsem bana öfkeli bakışlar atıyordu. Ondan köşe bucak kaçıp odamda saklanmaktan bıkıp ona yaklaşma kararı aldım. Sırtını bana dönmüş, masasında oturuyordu.

"Sanırım bu fasulyelerin ne olduğunu keşfettim." Konuşmamın girişi zayıf kaçmıştı. Aslında söylemek istediğim "Senin neyin var böyle?" olsa da yumuşak bir yaklaşımın daha temkinli olacağını düşünmüştüm.

Hızla bana doğru döndü. Öfkesinin yaydığı enerji dağılmış, yerini içimi ürperten soğuk bir tavır almıştı. "Öyle mi?" Sesinden duyduklarına inanmadığı belli oluyordu. Gözlerindeki yangın sönmüştü.

Geriye doğru bir adım attım. Kayıtsızlığı öfkesinden daha korkutucuydu. "Ben..." Ağzım kurudu, yutkundum. "Rand'le konuştum da bana kahveyi özlediğinden bahsetti. Kahveyi anımsıyor musun? Bir güney içeceğiymiş."

"Hayır."

"Sanırım bizim şu fasulyeler kahve olabilir. Kahvenin ne olduğunu bilmiyorsan çekirdekleri Rand'e göstermem yerinde olur. Tabii senin için mahsuru yoksa." Duraksadım. Sesim sanki ebeveyni kendisine şeker alsın diye yalvaran bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Çekinme; fikirlerini Rand'e aç. Kankana, en iyi dostuna. Ondan hiçbir farkın yok." Valek'in sözlerinde soğuk bir alaycılık vardı.

Afalladım. "Ne?"

"İstediğini yap. Umurumda değil." Valek sırtını bana çevirdi.

Sendeleyerek odama gidip titreyen parmaklarımla kapıyı

kilitledim. Duvara yaslanıp Valek'in neden kendisini öyle çek tiğine dair bir ipucu bulmak umuduyla son bir haftayı gözü mün önüne getirdim. Elle tutulur bir sebep bulamadım. Birbirimizle pek konuşmadığımız gibi öfkesinin hedefinin komutan olduğunu düşünmüştüm. O ana dek.

Belki de büyü kitabımı bulmuştu. Büyü gücüm olduğundan şüpheleniyor da olabilirdi. Şaşkınlığımın yerini korku aldı. O gece yatağıma uzanıp kapıyı gözledim. Sinirlerim ayakta. Valek'in saldırısının gelmesini bekledim. Aşırı tepki verdiğimi bilsem de kendimi tutamıyordum. Sanki bana çoktan ölmüşüm gibi attığı bakışı kafamdan atamıyordum.

Şafak çöktü ve gün boyunca ortalıkta bir zombi gibi dolaştım. Valek beni görmezden geldi. Hatta Janco'nun neşesi bile korkumu azaltmamıştı.

Çekirdekleri Rand'e göstermek için birkaç gün bekledim. Morali düzelmişti. Yüzüne yayvan bir gülümseme oturmuştu ve beni gördüğünde tarçınlı kurabiye ikram etti.

"Aç değilim," dedim.

Rand "Günlerdir bir lokma yemek yemedin. Sorun nedir?" diye sordu. Criollo konusunu açıp sorusunu savuşturdum.

"Planın işe yaradı. Komutana Ving'in tarifinin hatalı olduğunu bildirdim. Konuya el atacağını söyledi. Sonra mutfak personeliyle ilgili sorular sordu: İyi çalışıyorlar mıymış? İşlere yetişmek için daha fazla yardımcıya ihtiyacım var mıymış? Kendimi sanki yanlış odaya girmişim gibi hissettiğimden ona öylece bakakaldım. Genellikle şüpheyle karşılanır, tehditler eşliğinde uğurlanırım da."

"Pek de iyi bir ilişki gibi görünmedi bana."

Rand birkaç kâseyi üst üste dizip bir dizi kaşığı düzleştirdi. Gülümsemesi silindi. "Komutanla ve Valek'le olan ilişkime en iyi tabirle inişli çıkışlı denebilir. İktidar değişimi gerçek-

leştiğinde epey toy ve asi olduğumdan rahatsızlık vermek için elimden geleni ardıma koymamıştım. Komutana ekşimiş süt, bayat ekmek, çürük sebze, hatta çiğ et servis ettim. O zamanlar bir baş belası olmaya kararlıydım." Bir kaşık alıp hafifçe dizine vurdu. "Mesele bir iradeler savaşına dönmüştü. Komutan bana yemek pişirtmeye kararlıyken ben de tutuklanmaya veya tayin edilmeye kararlıydım."

Tik, tık, tık. Rand kısık sesle öyküsünü sürdürürken kaşığı dizine vurmaya devam etti. "Sonra Valek annemi çeşnici yaptı. O zamanlar henüz o lanet Davranış Yönetmeliği'ni çıkarmamışlardı. Annemin komutana hazırladığım o berbat yemekleri yemesine dayanamıyordum." Eski acılar yüzünde çizgiler oluşturdu. Kaşığı parmaklarının arasında çevirdi.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Rand'in annesinin kaderini düşününce içim korkuyla doldu.

"Kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde kaçmaya çalıştım ama beni güney sınırının yakınlarında yakaladılar." Rand sol dizini ovdu. "Diz kapağımı kırıp lanet bir at gibi köstekleyiler beni Bir daha kaçarsam öteki bacağımı da kırmakla tehdit ettiler. Ve işte buradayım." Kaşıkları koluyla masadan aşağı süpürüp homurdandı. "Bak ne kadar değişmişim. Komutan bana iyi davranınca mutlu oluyorum O pisliği zehirlemenin, mücadelemizin o nihai adımını atmanın hayalini kurardım. Fakat çeşnicileri önemsemek gibi bir zaafım var. Oscove öldüğünce bir daha bunu asla yapmamaya söz vermiştim." Rand bir şişe şarap çıkardı "Fakat yapamadım. Yine." Odasına çekildi.

Yaptığım yorumla Rand'i üzdüğüm için pişmanlık duyarak masanın üzerine eğildim. Fasulyelerle dolu ceplerim bana rahatsızlık veriyordu. Oturduğum yerde pozisyon değiştirdim. Liza, Rand'ın aniden karamsar bir ruh haline bürünmesinin suçlusu olarak beni gösterdiğinde sağlam bir dayanağı olacaktı.

Rand açısından bakıldığında Valek'in Rand'in annesine yaptıkları zalimceydi ama Valek açısından bakıldığında bu mantıklı bir yaklaşımdı. Onun görevi komutanı korumaktı.

Sonraki iki gün aklım allak bullaktı. Gün boyu ne yaptığımı bilmez halde gündelik rutinimi sürdürüyordum. Yemek tadıyor, talim yapıyor; talim yapıyor, yemek tadıyordum. Ari ve Janco'nun küfürleri ve beni canlandırmak için gösterdikleri çabalar da faydasız kaldı. Bıçağa karşı savunma eğitimine başlayabileceğim haberi de bende heyecan uyandırmadı. Bedenim elimde tuttuğum dövüş sopası gibi tahtaya dönmüştü sanki.

Margg talimlerimden birinden sonra gelip bana ertesi akşam bağlantısıyla buluşacaklarını söylediğinde kafamı güçlükle toparladım.

Olası her senaryoyu gözden geçirdim ve olaylar farklı şekillerde gelişse de sonucun hep aynı olacağına hükmettim. Buluşmayı ihbar etsem bana kim inanırdı? Hiç kimse. Koruyuculuğuma soyunabilecek bir tanık bulmalıydım. Aklıma Ari geldi. Fakat bir şeyler ters giderse hiçbir şekilde töhmet altında kalmasın istiyordum. Margg'in bağlantısının bir patronu veya bir muhbirler ağı olması da mümkündü; o zaman boyumdan büyük bir işe karışıyor olabilirdim. Ne kadar kıvırsam da izlenecek bir tek yol vardı ki o da bir kişiye uzanıyordu. Valek'e.

Onunla görüşmek düşüncesi beni ürkütüyordu. Aramızdaki ilişki panzehrimi verdiği sessiz, huzursuz edici karşılaşmalara indirgenmişti. Yine de komutanın akşam yemeğini tattıktan sonra endişeyle Valek'i aramaya koyuldum. Bürosu kilitli olduğundan süitine gittim. Oturma odasında yoktu. Fakat yukarıdan gelen cılız bir ses duydum. Valek'in heykel atölyesinin kapısının altından ışık sızıyordu. Bir şeylerin metalik bir gıcırtısı tüylerimi ürpertti.

Girişte duraksadım. Muhtemelen bu onu rahatsız etmek

için en uygunsuz andı. Fakat ertesi gün Margg'ın bağlantısıyla görüşeceğimden kaybedecek vaktim yoktu. Cesaretimi toplayarak çaldığım kapıyı yanıt beklemeden açtım.

İçeride Valek'in fenerinin ışığı titriyordu. Elindeki taşı bilemeyi bıraktı. Zımpara taşı sessizce dönüyor, duvarlarda ve tavanda gezinen ışık huzmeleri yansıtıyordu.

"Ne var?" diye sordu.

"Bir teklif aldım. Biri bana komutan hakkında bilgi vermem karşılığında para ödemek istiyor."

Bana doğru döndü. Yüzü gölgelerin arasında gizlense de ifadesinin en az elindeki taş kadar katı olduğunu seçebiliyordum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Peşine düşebileceğini düşündüm. Benim hakkımda bilgi sızdıran kişi o olabilir."

Valek gözlerini bana dikti.

İçimden elinde ağır bir taş tutan keşke ben olsaydım diye geçirdim çünkü aniden içimde kafasına bir taş indirme arzusu uyanmıştı. "Casusluk yasadışı. Köstebeği tutuklayabilir veya ona bağlantısını yanlış yönlendirecek bilgiler verebilirsin. Anlarsın ya, casuslara has şeyler işte. Anımsıyor musun? Yoksa o tür işlerden de mi sıkıldın artık?" Sözlerimi söyleme gücünü öfkemden almıştım.

İkinci bir saldırıya geçmek için derin bir nefes alsam da sözlerim seslendirilmeden sıktığım dişlerimin gerisinde kaldı. Valek'in yüzünde hafif bir yumuşama oldu. Az önce tüm kaslarını geriyormuş da daha sonra gevşemiş gibi yüzü yeni bir ilgiyle aydınlandı.

Sonunda "Kim?" diye sordu. "Ve ne zaman?"

"Margg bana gelip bir bağlantısı olduğundan bahsetti." Yüzünü süzdüm. Margg'ın ihaneti onu şaşırtmış veya incitmiş miydi? Emin olamadım. Valek'in gerçekte neler hissettiğini

okumak yabancı bir dili deşifre etmek gibiydi.

"Peki, plana göre hareket et. Kiminle karşı karşıya oldu ğumuzu öğrenmek için randevu noktasına kadar seni izle yeceğim. Seni güvenilir bir kaynak olarak göstermek için şu bağlantıya önce doğru bazı bilgiler sızdıracağız. Belki de ko mutanın halefinin değişeceği haberi işimize yarayabilir. Zaten bir şekilde alenen duyulacak, zararsız bir bilgi. Sonra ne yapa cağımıza bakarız."

Ayrıntılar üzerine konuştuk. Hayatımı tehlikeye atacak ol sam da neşeliydim. Eski Valek'ime kavuşmuştum. Fakat bu ne kadar sürecekti? Temkini elden bırakmamam gerektiği düşün cesi zihnime dönerken aklımdan bu sorular geçiyordu.

İşimiz bittiğinde odadan ayrılmak için arkama döndüm.

"Yelena."

Kapı aralığında durup omzumun üzerinden geriye baktım.

"Bana bir keresinde Reyad'ı öldürme nedenine inanmaya hazır olmadığımı söylemiştin. Artık sana inanırım."

Ona "Fakat ben sana söylemeye hazır değilim," yanıtını ve rip odadan çıktım.

20

Kahrolası Valek! Kahrolası, kahrolası! Dört gündür bana soğuk davrandıktan sonra kendisine güvenmemi mi bekliyordu? Cinayet işlediğimi itiraf etmiştim. Doğru insanı tutuklamışlardı. Önemsemesi gereken tek ayrıntı buydu.

Karanlıkta merdivenlerden inip odama yöneldim. Aniden içimde uyanan bir panik hissiyle şatodan kaçmam gerektiğini düşündüm. Panzehre lanet okuyarak oradan kaçıp gitme arzum çok güçlüydü. İçimden bir ses "Kaç, kaç, kaç," diyordu. Tanıdık bir ses. Reyad'ın yanındayken de duyduğum bir ses. Zihnimin ücra köşelerine hapsettiğimi sandığım anılar kilitlerini zorluyor, çatlakların arasından sızmaya çalışıyordu. Kahrolası Valek! Artık hatıralarımı bastıramamamın nedeni oydu.

Odama girince kapıyı kilitledim. Arkama döndüğümde Reyad'ın yatağımda uzandığını fark ettim. Boynundaki açık yaradan akan kan geceliğini siyaha boyamıştı. Bu görüntüyle tezat içindeki sarı saçı son modaya göre kesilmiş, bıyıkları son derece düzgün taranmıştı ve açık mavi gözleri parıldıyordu.

'Çık dışarı," dedim. Kendime onun çevresiyle fiziksel etkileşimi olmayan bir hayalet olduğunu ve ondan kesinlikle kork-

mamam gerektiğini anımsattım.

Reyad "Eski bir dost böyle mi karşılanır?" diye sordu. Kı modinimin üzerinde duran, zehirlerle ilgili bir kitabı eline alıp sayfalarını çevirdi.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Zihnimin içinde konuşuyor eli ne kitap alıyordu. Tekrar tekrar kendime onun bir hayalet olduğunu söyledim. Kendimi telkine etmeye çalışsam da Reyad orada öylece duruyordu. Güldü.

"Sen ölüsün," dedim. "Sonsuz cehennemde yanıyor olman gerekmiyor muydu?"

Reyad'ı kovalamak öyle kolay olmayacaktı. Kitabı havada sallayarak "Öğretmeninin gözde öğrencisi," dedi. "Benim için de o kadar çalışsan şimdi her şey farklı olurdu."

"Ben durumumdan memnunum."

"Zehirleniyor, kovalanıyor ve bir psikopatla yan yana yaşıyorsun. Ben buna iyi bir hayat demezdim. Ölümünse bazı getirileri var." Reyad burnunu çekti. "Sefil hayatını izleyebiliyorum. İlmiği seçmeliydın, Yelena. Vaktini boşa harcamamış olurdun."

Sesimdeki isteriyi ve sırtımdan aşağı akan ter damlalarını umursamamaya çalışarak bir kez daha "Çık dışarı," dedim.

"Sitia'ya asla canlı varamayacağını biliyorsun, değil mi? Hiçbir işi beceremiyorsun. Hiç başaramadın ve asla da başaramayacaksın. Bu gerçekle yüzleş, kabul et." Reyad yataktan kalktı. "Seni yoğurmak için verilen tüm çabaları boşa çıkardın. Hatırlıyor musun? Babacığımın sonunda senden ümidi nasıl kestiğini anımsıyor musun? Seni bana verdiği zamanı?"

Hatırlıyordum. Ateş festivali haftasıydı ve Reyad sürekli babasını ziyarete gelen General Tesso'nun maiyetiyle, özellikle de Tesso'nun kızı Kanna'yla ilgilendiğinden gelip bana bakmıyordu. Güvenini kazanmak için her dediğine kuzu gibi itaat etti

ğımden beni yıldırdığına ikna olmuştu. Beni bir aydır süitinin yanındaki küçük bir odaya kilitliyordu.

Fakat festival bir kez daha beni Reyad'ın emirlerini çiğnemeye kışkırtıyordu. Beni önceki yılki kadar çok dövüp aşağılasa da o yılki festivale gitmekten caymayacaktım. Ondan korkmamaktan dik başlı bir gurur duyuyordum. Yakalanmaktan korkmama ve yakalanacağımı hissetmeme rağmen her şeyi kadere bırakmıştım. Ateş festivali benim bir parçamdı. Gerçek özgürlüğü sadece festival zamanları hissediyordum. Kısa bir an için de olsa kaçışımın sonuçlarına katlanmaya değerdi.

Cüretkârlığım akrobasi hareketlerime de etki etmiş, beni cesur ve umursamaz yapmıştı. İlk beş raundu rahatça geçmiştim; sınırsız bir enerjiyle düzgün inişler yapmış, dengeli taklalar atmış, yarışmanın festivalin son günü düzenlenecek olan final raunduna kalmıştım.

Ben yarışmada giyeceğim kostümün son rötuşlarıyla uğraşırken Reyad, Kanna'yı ve bir grup arkadaşını kırsalda bir av partisine götürmüştü.

Son iki haftamı malikânede kıyafetim için uygun aksesuarlar aramakla geçirmiştim. Siyah, dar bir dansçı giysisine kızıl, ipek tüyler diktikten sonra etraflarını gümüş rengi pullarla süsledim. Emniyet kemerime taktığım kanatlar kıyafeti tamamlasalar da hareketimi kısıtlamamaları için bunları katlayarak küçültmem ve düzleştirmem gerekmişti. Saçımı uzun bir halat şeklinde örüp sıkıca başımın çevresine sarıp, iki kıpkırmızı tüyü saçımın arkasına tutturmuştum. Çıkardığım işten memnun, antrenman yapmak için erkenden akrobasi çadırına gitmiştim.

Yarışma başladığında çadır tıka basa insanla doluydu. Hareketlerimi sergilemeye başladığımda kalabalığın tezahüratları giderek kısılıp anlamsız bir uğultuya dönüşmüştü. Bana ulaşan

sesler ellerimin ve ayaklarımın trambolinin üzerinde çıkardığı tıkırtılar ve ipin iki buçuk burgulu salto atmak için sıçradığımda gıcırdayıp üzerine hatasız bir şekilde indiğimde çıtırdamasıydı.

Son gösterim yer hareketleriydi. Minderin üzerinde parmak uçlarımda yükselip derin derin soluk almıştım. Ter ve kurumuş tebeşirin topraksı kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Orası benim mekânımdı. Ait olduğum yerdeydim. Hava bir fırtına kopacakmış gibi gergindi. Bir şimşek gibi enerjiyle dolu halde, ilk takla serimi sergilemeye başlamıştım.

O gece uçar gibiydim. Havada dönüyor, dalışa geçiyordum ve ayaklarım nadiren yere değiyordu. Moralim zirvedeydi. Kendimi sırf keyif için havada türlü hareketler yapan bir kuş gibi hissediyordum. Her iki elimle kanatlarımı kavramıştım. Onları başımın üzerinde iki yana açıp son bir perendeyle ayaklarımın üzerine inmiştim. Arkamda, kanatların açık kırmızı kumaşı şişmişti. Göğsümde kalabalığın gök gürültüsünü andıran tezahüratlarının titreşimini hissediyordum. Kızıl kanatlar takan ruhum izleyicilerin coşkun övgülerinin rüzgârını arkasına almış, süzülür gibiydi.

Yarışmayı ben kazanmıştım. Saf, katıksız bir neşeyle iki yıldır ilk kez gülümsemiştim. Gülümsemekten yüz kaslarım ağrır halde, takdimciden ödülümü almak için kürsüye çıkmıştım. Takdimcinin alev şeklinde, üzerine yarışmanın adı ve düzenlendiği yıl işlenmiş olan kan kırmızı bir muskayı boynuma taktığı an hayatımın en önemli anıydı ve hemen ardından en kötüsü gelecekti. Reyad ve Kanna'nın kalabalığın arasında beni izlediklerini fark etmiştim. Kanna'nın yüzü ışıl ışılken, sert ve acımasız bir ifadeyle bana bakan Reyad'ın öfkesi seğiren dudaklarından okunuyordu.

Herkes gidene dek soyunma odasında oyalanmıştım. Reyad çadırın iki çıkışına da muhafızlarını yerleştirmişti. Reyad'ın

alıp kıracağından emin olduğum muskamı odanın toprak zeminine, iyice derine gömmüştüm.

Beklediğim gibi, Reyad çadırdan içeri adımını atar atmaz beni yakalamıştı. Beni malikâneye sürükledikten sonra General Brazell'a danışmış, general benim asla "grubunun bir üyesi olmayacağım" kararını vermişti. Çok başına buyruk, inatçı ve söz dinlemez olduğumu söyleyip beni oğluna teslim etmişti. Artık deney yoktu. Başarısız olmuştum. O gece ikimiz odasında yalnız kalana kadar Reyad kendisini tutmuş fakat kapıyı kilitler kilitlemez yumrukları ve tekmeleriyle tüm öfkesini kusmuştu.

Reyad'ın hayaleti odanın diğer ucuna doğru süzülürken "Bana itaat etmediğin için seni öldürmek istemiştim," dedi. "Niyetim bunu uzun bir zamana yayıp tadını çıkara çıkara yapmaktı ama benden önce davrandın. Herhalde yatağımın altında uzun zamandır saklıyordun o bıçağı." Duraksadı, düşünceli bir edayla kaşlarını kaldırdı.

Reyad'ın beni akrobasi antrenmanları yapıyorum diye dövmesinin ardından bir bıçak çalıp bir yıl boyunca yatağının altında saklamıştım. Bıçağı neden onun yatağının altında saklamıştım? Doğru düzgün bir stratejim yoktu. Sadece içimde bıçağa ihtiyaç duyduğumda yandaki kendi küçük odamda değil, Reyad'ın odasında olacağıma dair bir his vardı.

Cinayetin hayalini kurmak kolayken birini öldürmek apayrıydı. O yıl büyük acılar çekmiş olsam da henüz aklımı yitirme sınırına dayanmamıştım. Ta ki o geceye kadar

Hayalet "Seni harekete geçiren bir şey mi olmuştu?" diye sordu. "Yoksa şimdiki gibi planlar mı kuruyordun? Kalkmış, dövüşmeyi öğreniyor!" Kıkırdadı. "Seni bir saldırganı savuşturmaya çalışırken düşünüyorum da... Saldırıları savuşturmada hiç de iyi değildin." Reyad önümde süzülürken anılarım depreşti.

Kaçtım; ondan ve o gecenin hatırasından. Hayalete "Git buradan," dedim. Onu umursamamaya kararlıydım; zehirlerle ilgili kitabı elime alıp yatağa uzandım. Kitabı okumaya başladığımda silikleşiyor, onun olduğu tarafa bakmamla yeniden parlaklaşıyordu.

Gözlerim uzun süre onun olduğu tarafa bakmca "Seni ateşleyen günlüğüm müydü?" diye sordu.

"Hayır." Ağzımdan çıkıveren bu yanıt beni şaşırtmıştı. Oysa iki yıllık işkencenin ardından bardağı taşıran son damlanın günlüğü olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Acı dolu anılar zihnime dolarken sarsıldım ve kendimi titrer halde buldum.

Dayaktan sonra bilincim açıldığında Reyad'ın yatağında çırılçıplak yatıyordum. Önüme günlüğünü koyup okumamı emretmişti. Yüzümde giderek artan dehşeti izlemekten zevk alıyordu.

Günlüğünde onunla geçirdiğim iki yıl boyunca bana ettiği her eziyeti listelemişti. Ne zaman ona itaat etmesem veya canını sıksam işlediğim kusuru bir kenara yazmış, altına da o kabahatime vereceği cezayı eklemişti. Brazell artık deneyleri için bana ihtiyaç duymadığından Reyad hiçbir sınır tanımıyordu. Günlüğüne sadistçe eğilimlerini ve derin hayal gücünü ayrıntılı olarak yansıtıyordu. Nefes almakta zorlanırken aklıma ilk gelen bıçağı alıp kendimi öldürmekti. Fakat bıçak yatağın diğer yanında, baş tarafındaydı.

Reyad heyecanla "oyuncak" sandığına gidip içinden zincirler ve başka işkence aletleri çıkartmıştı ve "Birinci sayfadaki cezayla başlayacağız," diye hırıldamıştı.

Uyuşmuş parmaklarımla ilk sayfayı açmıştım. Birinci sayfada Reyad'la ilk karşılaşmamızda ona "efendim" diye hitap etmediğim yazıyordu. Kendimi koruyamayacak şekilde, ellerim

ve ayaklarımın üzerinde teslimiyetçi bir pozisyon aldıktan sonra kırbaçlanacaktım. Benden kendisine "efendim" diye hitap etmemi isteyecek, her kırbaç darbesinde ona "Lütfen, daha fazla, *efendim*," yanıtını verecektim. Takip eden tecavüz sırasında ona "efendim" diye seslenmeyi sürdürecek ve cezamın devam etmesi için ona yalvaracaktım.

Günlüğü felce uğrayan ellerimden kayıp düştüğünde bıçağı bulmak için yatağın üzerine çıkmıştım. Ancak Reyad kaçacağımı düşünerek beni yakalamıştı. Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde direnmem fayda etmemişti. Reyad yüzümü sert, taş zemine bastırıp ellerimi boynumun arkasına çekip zincirlemişti.

Az sonra olacakları düşünmek o an içinde olduğum durumdan daha korku vericiydi. Hastalıklı bir düşünce de olsa bir yandan başıma ne geleceğini ve Reyad'ın ne zaman duracağını bilmek de bir teselliydi. Niyetlendiklerini yapmasına izin vermezsem bunun ancak Reyad'ı daha da öfkelendireceğinin bilinciyle, rolüme ayak uydurmuştum.

Nihayet yaşadığım dehşet sona erdiğinde sırtım ve bacaklarım kan içinde kalmıştı. Reyad'ın yatağının üzerine top gibi kıvrılmıştım. Zihnim bir ölününkinden farksızdı. Bedenim titriyordu. Parmakları içimdeydi. Yanıma uzanırken kulağıma hep içimde olmak istediğini fısıldamıştı.

Bu kez bıçak ulaşabileceğim yakınlıktaydı. Düşüncelerim intihara odaklanmıştı.

Sonra Reyad "Sanırım yeni bir günlüğe başlamam gerekecek" demişti.

Cevap vermemiştim.

Sen başarısız olduğundan artık yeni bir kızı eğiteceğiz." Yattığı yerde doğrulup parmaklarını daha da derine sokmuştu. Dizlerinin üzerine kalk. Sayfa ikiye geçme zamanı."

"Hayır," diye çığlık atmıştım. "Bunu yapamayacaksın!" Kısa bir an çıldırmış gibi yatağı yokladıktan sonra bıçağı çıkarıp boğazını kesmiştim. Göğsünün üzerine sıçrayıp daha da derinlere soktuğum bıçak kemiği sıyırmıştı. Oluk oluk kan akıyordu. Bacaklarımın arasındaki kanın onun mu benim mi olduğunu artık ayırt edemediğimi fark ettiğimde içim sıcak bir tatmin hissiyle dolmuştu.

Reyad'ın hayaleti "Seni harekete geçiren ne olmuştu? Sana bir kez daha tecavüz edecek olmam mı?" diye sordu.

"Hayır. Yetimhaneden bir başka kıza tecavüz edecek olman."

"Tabii ya," diye homurdandı. "Dostların."

Onu "Kız kardeşlerim," diyerek düzelttim. "Seni onlar için öldürdüm ama bunu kendim için yapmalıydım." İçim öfkeyle doldu. Onu köşeye sıkıştırdım. Zihnimin bir köşesinde ona zarar veremeyecek olduğumu bilmeme rağmen yumruklarımı savurdum. Yüzündeki kibir dolu ifade hiç değişmese de şafağın ilk ışıkları hayalete dokunana dek onu yumruklamaya devam ettim. Gözden kayboldu.

Hıçkırarak yere yığıldım. Bir süre sonra etrafımdakileri fark etmeye başladım. Yumruklarım sert taş duvara vurmaktan kanamıştı. Bitkin düşmüştüm ve sanki tüm hislerim bedenimden akıp gitmişti. Kahvaltıya da gecikmiştim. Kahrolası Valek!

Ari "Dikkatini ver," dedi. Tahta bir bıçakla karnımı dürttü. "Öldün. Bugün dördüncü oldu bu. Sorun nedir?"

"Uykusuzluk," diye yanıt verdim. "Üzgünüm."

Ari eliyle duvara yaslanmış banka işaret etti. Oturup deponun uzak köşesinde dostça bir dövüş sopası maçına girişmiş olan Maren ve Janco'yu izledik. Janco hızıyla üstün çıkıp geriye kaçırdığı Maren'i bir köşeye sıkıştırmıştı.

Janco şarkı söyler gibi "Uzun ve ince ama kazanamayacak,

dedi. Sözleri onu kızdırmaya yönelikti. Nitekim daha önce bu taktiği işe yaramıştı. Öfkesi Maren'ın sık sık hata yapmasına neden oluyordu. Fakat bu kez soğukkanlılığını koruyordu. Ucunu ayaklarının arasındaki zemine diktiği sopasını bedenine yaklaştırdı. Ardından sopasına tutunarak Janco'nun başının üzerinde bir takla atıp gerisine düştü ve pes edene dek boynunu sıktı.

Maren'ın ona öğrettiğim bir hareketi kullanmış olması karamsarlığımı bir nebze dağıttı. Janco'nun yüzündeki öfkeli ifadeyi görmek paha biçilmezdi. İkinci bir maç için ayak diretti. Yeni, bol yaygaralı bir düelloya başladılar. Ari ve ben bankta oturmaya devam ettik. Sanırım Ari derse devam edecek enerjim olmadığını hissetmişti.

Sessizce "Ters giden bir şeyler var," dedi. "Sorun nedir?"

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden "Ben..." deyip sustum. Valek'in soğukluğundan ve tavırlarındaki değişimden ona bahsetmeli miydim? Ya öldürdüğüm adamla gece boyunca uzun bir sohbet ettiğimden? Hayır. Bunları yapmak yerine ona "Bunun bir vakit kaybı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum. Reyad vaktimi boşa harcadığımı söylediğinde sözlerinde bir parça doğruluk da vardı. Belki de talimlerle geçirdiğim zaman bilinçaltımın gerçek sorunlarıma eğilmekten kaçınmak için geliştirdiği bir taktikten ibaretti.

"Yaptığımızın vakit kaybı olduğunu düşünsem burada olmazdım." Ari'nin sesinde kızgınlık sezmiştim. "Buna ihtiyacın var, Yelena?"

"Neden? Öğrendiklerimi uygulama fırsatını bulamadan ölebilirim pekâlâ."

"Gördüğüm kadarıyla kaçmakta ve saklanmakta gayet iyisin. Maren'la konuşacak cesareti toplaman bir haftanı aldı. Sana kalsa, Maren sana hâlâ Kusmuklu diyor olacaktı. İstedik-

lerini almak için mücadele etmeyi öğrenmelisin." Ari salladığı tahta bıçağı elinin etrafında çevirdi.

"Sınırlarda geziyor, bir şey ters gittiğinde tabanları yağlamak için tetikte bekliyorsun. Fakat Janco'nun ellerindeki dövüş sopasını düşürüp benim ayaklarımı yerden kestiğinde güvenin yerine gelecek." Bir süre susup, ardından konuşmaya devam etti. "Zamanını bir başka şeye harcaman gerektiğini düşünüyorsan, buyur, harca... fakat eğitiminin *yanında* yap bunu. O zaman bir daha karşına sana Kusmuklu diyen biri çıktığında ona defolup gitmesini söyleyecek güveni kendinde bulacaksın."

Ari'nin benim hakkımdaki düşünceleri karşısında hayrete düşmüştüm. Onunla aynı fikirde olup olmadığımı bile söyleyemesem de yapmam gereken bir başka iş olduğu konusunda haklı olduğunu biliyordum. O bunun ne olduğunu bilmese de ben biliyordum: Kelebek Tozu'nun panzehrini bulmak.

Titreyen bir sesle "Senin yüreklendirmeden anladığın bu mu?" diye sordum.

"Evet. Artık eğitimini yarıda bırakmak için mazeretler aramayı kes ve bana güven. Başka neye ihtiyacın var?"

Ari'nin kısık sesindeki gerilim sırtımdan yukarı bir ürpertinin yürümesine neden oldu. Ne planladığımı biliyor muydu? Yoksa sadece tahmin mi ediyordu? Niyetim hep panzehri alıp Sitia'ya kaçmak olmuştu. Kaçmak, kaçmak, kaçmak. Ari bu konuda haklıydı. Fakat güneye kaçmak için fiziksel gücümün zirvesinde olmam ve kendimi muhafızlardan koruyacak yeteneğe ulaşmam gerekiyordu. Ancak önemli bir ayrıntıyı akılma getirmekten hep sakınmıştım: Valek'i.

Peşimden Sitia'ya gelirdi ve sınırı geçsem bile emniyette olmazdım. Irys'in büyüsü bile beni koruyamazdı. Beni ele geçirmeyi veya öldürmeyi şahsi bir sorumluluk addederdi. Yüzleşmekten çok korktuğum şey de işte buydu. Görmezden gelmeye

çalıştığım şey. Çözecek kadar zekı olmadığımdan endişe ettiğim ikilemle yüzleşmemek için kendimi talimlere veriyordum. Stratejimi derinleştirmeli· sadece panzehri ele geçirmenin değil, Valek'in hakkından onu öldürmeden gelmenin yolunu bulmalıydım. Ari'nin bir çözüm sunabileceğinden şüpheliydim.

Janco, Maren'ın sopasını savuştururken oflayıp puflayarak "Bu darbelerle Valek'i yenebilirsin," dedi. "Darbelerinin acınası zayıflığına gülmesinden istifade edip onu gafil avlarsın."

Maren sessiz kalsa da darbelerini hızlandırdı Janco geri-

Janco'nun sözleri zihnimde dolaştı. Tuhaf, pek de ümit vaat etmeyen bir plan zihnimde şekillenmeye başladı. "Ari, bana kilit açmayı öğretebilir misin?"

Sessizce sözlerimi tarttı. Nihayet "Janco öğretebilir," dedi.

"Janco mu?"

Ari gülümsedi. "Zararsız ve gamsız görünebilir ama çocukluğunda köşeye sıkışana kadar türlü kabahatler işlemiş biridir. Kendisine iki seçenek tanınmış; orduya katılmak veya hapse atılmak. Bugün bir yüzbaşı. En büyük avantajı kimsenin onu ciddi biri olarak görmemesi ki bu da tam onun istediği şey."

"Bir daha espri yaptığında ve kaburgalarımı kırdığında bunu hatırlamaya çalışırım." Maren'ın Janco'yu ikinci kez dize getirişini izledim.

Sesinde yorgunluktan eser olmayan Janco "Beş maçtan üçünü alan kazansın, leydim bu teklifimi reddetmez."

Maren omuz silkti. "Egon bunu kaldırabilecekse..." diye yanıt verip sopasını Janco'nun ayaklarına doğru salladı. Janco atletik bir zarafetle sıçrayıp Maren'ın saldırısından kaçtıktan sonra hamlesini yaptı. Çarpışan tahtaların ritmik takırtıları antrenman odamızı doldurdu.

Ari ayağa kalkıp savunma pozisyonu alınca bir şekilde ken-

dimde onunla mücadele edecek gücü buldum.

Valek yanımıza geldiğinde dördümüz egzersizi bitirmiş dinlenmek için bankta oturuyorduk. Maren sanki boş otu rurken görülmek bir suçmuş gibi hızla ayaklansa da geri ka lanımız rahat rahat oturmayı sürdürdük. Valek yakınlarday. ken Maren'ın tavırlarında ortaya çıkan küçük değişiklikleri izlemekten keyif alıyordum. Sert yüzü yumuşuyor, daha çok gülümsüyor ve Valek'le sohbete girmeye veya onunla bir maç yapmaya çalışıyordu. Çoğu zaman Valek onunla dövüş taktikleri üzerine konuşur veya talim yapar, Maren de sokağın en iri erkek kedisini cezbetmiş dişi bir kedi gibi gururlanırdı. Fakat bu kez Valek benimle konuşmak istiyordu. Baş başa. Maren bana dövüş sopasıyla indirdiği darbeler kadar sert, öfkeli bir bakış attı. Ertesi gün bunun hesabını vereceğimi düşündüm.

Valek odada volta attı. Endişeyle, bana fırlatacak bir taş aramıyor olmasını diledim.

Ona "Bir sorun mu var?" diye sordum. "Bu geceyle mi ilgili?" Aldığım riskleri düşününce Margg'ın foyasını meydana çıkarmış olmamın heyecanının yerini endişe aldı. Yoksa bu da bir başka vakit kaybı mı olacaktı? Kahrolası Reyad'ın lanet hayaleti! Her şeyden şüpheye düşmeme yol açıyordu. Muhbirin hayatıma olumsuz etkileri oluyordu. Biri ateş festivalindeki o fedailere haber uçurmuştu ve Irys beni ormanda bulacağını biliyordu. Margg'ın durdurulması gerekiyordu.

Valek "Hayır. Hepimiz bu gece için hazırlık yapıyoruz," diye yanıt verdi. "Komutanla ilgili bir durum söz konusu." Sustu.

"Ne olmuş ona?"

"Bu hafta yabancı birileriyle görüştüğü oldu mu?"

"Yabancı mı?"

"Tanımadığın biri veya bir başka askeri bölgeden biriyle?"

"Öyle bir şeye şahit olmadım. Neden sordun?"

Valek bir kez daha duraksadı. Halinden zihninde bana güvenip güvenemeyeceğinin hesabını yaptığını görebiliyordum. "Komutan Ambrose Sitia'dan bir heyeti kabul etme kararı aldı."

Aklım karışmıştı. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Güneylilerden nefret eder o! İktidar değiştiğinden beri her yıl onunla toplantı yapma teklifinde bulundular. Son on beş yıl boyunca da komutan onlara tek bir sözcükle yanıt verdi: Hayır. Oysa şimdi bir hafta sonra burada olacaklar." Valek'in yürüyüşü hızlandı. "Sen çeşnici olduğundan ve şu Criollo geldiğinden beri komutanın tavırları değişti. Bundan emin olamıyordum, sadece içime bir kurt düşmüştü fakat şimdi iki tuhaf durumla karşı karşıyayım."

"Komutanın halefini değiştirmesi ve güneyden gelen heyet mi?"

Kesinlikle.

Verecek cevabım yoktu. Komutanla yaşadığım deneyim askeri bir diktatörden beklediğimin tam zıddıydı. Başkalarının görüşlerine kulak veriyordu; karmaşık durumlarda doğru ve adil kararlar alıyordu. Gücü tartışılmazdı; verdiği her emir hemen yerine getiriliyordu. Savunduğu sade ve gösterişsiz hayatı sürüyordu. Danışmanları ve yüksek rütbeli subayları ona korkuyla değil, sarsılmaz bir sadakat ve büyük bir saygıyla yaklaşıyordu. İktidar değişiminden beri yaşandığını bildiğim tek korkunç olay Rand'ın annesinin başına gelenlerdi. Tabii bir de o kötü şöhretli suikastlar vardı.

Valek durup derin bir nefes aldı. "Criollo'nun bir kısmının süitimize gönderilmesini sağladım. O ne zaman bir parça yerse senin de yemeni istiyorum. Fakat bundan kimseye bahsetmemen gerek, hatta komutana bile. Bu bir emirdir."

Kurulmuş gibi "Evet, efendim," yanıtını versem de aklım suit için "bizim" demesinde kalmıştı. Doğru işitip işitemediğimden emin olamıyordum.

"Bu gece Margg'la görüşmeye git. Orada olacağım."

"Margg'ın bağlantısına güneyden gelen heyetten bahsetsem mi?"

"Hayır. Komutanın halefinin değiştiği bilgisini kullan. Zaten şimdiden söylentiler alıp yürüdüğünden senin yapığın dedikoduları doğrulamak olacak." Valek odada dolandı.

Biri talim odamızı keşfeder diye antrenmanlarda kullandığımız silahları sakladım ve az önce odada olduğumuzu belli edecek tüm kanıtları ortadan kaldırıp kapıyı kilitledim. Hamama giderken aklım o geceki buluşmadaydı. Dalgınca ilerlerken açık bir kapının önünden geçtim. Bu epey tuhaf bir durumdu. Şatonun o kısmında, kapıların çoğu depolara açılır ve kilitli tutulurdu.

Sol yanımda bir şeyin hızla ilerlediğini fark ettim. Kolumu kavrayan eller beni içeri çekti. Kapı sertçe kapandı. Zifiri karanlık etrafımı kapladı. Hızla taş duvara doğru fırlatıldım. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Döndüm. Sırtım duvara yaslı, nefes almaya çalıştım.

Bir erkek sesi "Olduğun yerde kal," diye homurdandı.

Sese doğru bir tekme savursam da tekmem boşa gitti. Alaycı bir kahkaha işittim. Uzun, gümüş bir bıçaktan cılız, sarı bir ışık yansıdı. Dehşetle açılmış gözlerim bıçağı tutan ele ve yüze gitti. Karşımdaki Nix'ti.

21

"Neden?" Nix mumu masanın üzerini kaplayan örümcek ağlarının üzerine koydu. "Neden herkesten zekiyim?" Bana doğru yaklaştı.

Tekrar tekme atsam da hamlemi kolayca savuşturdu.

"Neden seni vazgeçirme çabalarım işe yaramadı?" Titrek mum ışığının altında hareket etti. Bıçağının kenarı boğazıma dayanmıştı. "Belki de kendimi daha açık bir şekilde ifade etmeliyim?"

Burnuma kaynamış lahana ve ter kokusu geldi. Bedenimi hiç kımıldatmadan elimden geldiğince doğal ve sakin bir sesle "Senin derdin ne?" diye sordum.

"Sorunum kimsenin seni bir tehdit olarak görmemesi. Fakat ben Ari, Janco ve Maren'dan daha zekiyim. Hatta Valek'ten de. Öyle değil miyim?" Benden yanıt alamayınca Nix bıçağını boğazıma biraz daha bastırdı. "Değil miyim?"

Boynumda ince bir çizgi boyunca bir yanma hissi duydum. "Evet" diye yanıt verdim. Nix'in gerisinde, Reyad'ın hayaleti yüzünde bir gülümsemeyle toz zerreleri arasında yükseldi.

"Patronum senin talimlerine son vermeni istiyor. Fakat seni

öldürmeme izin yok. Yazık." Nix boştaki eliyle yüzümü okşadı. "Buraya seni uyarmaya geldim."

"Parffet mı? Hayatımı neden önemsesin ki o?" Nix'in dikkatini dağıtmaya çalışırken zihnimde telaşla Ari'nin bıçağa karşı savunmaya dair verdiği kısa dersleri yokladım. Kendi kendime "Kahretsin" diye söylendim. Neden vaktinde onu daha dikkatli dinlememiştim ki?

"Önemsemiyor. Yarım akıllı Parffet'in tek derdi terfi. Fakat General Brazell yeni hobinle yakından ilgileniyor." Nix boştaki elini bacaklarımın arasına sokup bedenini bedenime iyice yasladı.

Kısa bir an için korkudan donup kaldım. Panik zihnimdeki tüm savunma teknıklerini silip süpürmüştü. Kafamda cılız bir vızıltı oluşmaya başlasa da bastırıp zihnimden uzaklaştırdığım ses basit bir nota dizinine dönüştü. Sakınleşmemle kullanmam gereken savunma hamleleri gözlerimin önünde canlandı.

İnleyip kalçalarımı iki yana oynatarak bacaklarımı ayırdım.

Nix keyifle gülümsedi. "Tam düşündüğüm gibi bir kaltaksın. Şimdi seni cezalandıracağımı biliyorsun." Elinin yerini dizini aldı. Kemerimi çekiştirmeye başladı.

Bir süre bacakları arasına sürttüğüm dizimle tam kasığına bir darbe indirdim. Homurtular çıkaran Nix iki büklüm oldu. Bıçağını, gırtlağıma daha fazla dayayamasın diye her iki elimle tuttum. Ari'nin pratik "Boynun kesileceğine ellerin kesilsin," tavsiyesi kafamda yankılanırken keskin acıyla irkildim. Bıçağa odaklanarak silahı itip uzaklaştırdım. Nix geriye doğru sendeledi.

"Kaltak!" diye homurdanıp bıçağı sallamak için kolunu geri çekti.

Bıçak üzerime doğru gelirken ona doğru birkaç adım attım ve sağ omzum göğsüne sürtünecek şekilde yana dondum. Dirseklerimi açarak kenarlarıyla Nix'ın kolunun üstüne ve altına

darbe indirdim. Darbemin ve sallanan kolunun gücüyle Nix'in kolu geriye doğru savruldu. Silahı yere düşüp takırdadı.

Kolunu kavrayıp el ayası tavana bakana dek büktüm. Sonra dönüp sağ omzumu dirseğinin altına yerleştirdim. Bütün gücümle elini aşağı çektım. Önce kırılan kolundan çıkan çatırtıyı hemen ardından da attığı çığlığı işittim. Yüzümü ona çevirmek için dönüp burnuna iki yumruk indirdim. Burnundan kan fışkırdı. Dengesini kaybetmesinden istifade ederek bir tekme indirdiğim diz kapağı kırıldı. Nix yere yığıldı.

Etrafında dönerek kaburgalarına art arda tekmeler indirdim. Kanım kaynıyordu. Hamlelerimi savuşturmak için yaptığı cılız girişimler öfkemi daha da alevlendirmekten öteye gitmiyordu. O ruh halinde onu öldürebilirdim.

Reyad'ın hayaleti bana tezahürat yapıyordu. "İşte bu, Yelena," dedi. "Birini daha öldür de bu kez darağacını garantiye al."

Bir şekilde sözleri zihnimin mantıklı düşünen kısmına ulaştı ve durdum. Soluk soluğa kalmıştım. Nix hareketsizdi. Yanına eğilip nabzını yokladım. Damarları parmak uçlarımda kuvvetle kımıldıyordu. Bir an için duyduğum rahatlama hissi Nix'in elinin dirseğime yapışmasıyla son buldu.

Ciyaklayıp yüzüne bir yumruk indirdim. Elinin gevşemesiyle kolumu çekip kurtardım. Yerden bıçağı alıp Janco'nun sıkça yinelediği savunma tavsiyesine uydum: "Vur ve kaç." Kaçtım. Fakat bu kez korku peşimden gelmiyordu. Arkamda çırpan, hayali kızıl kanatlarla koşuyordum.

Kendimden geçmeme neden olabilecek titremelerimi üzerimden atmak için hızla ilerleyerek hamama vardım. Günün o saatinde hamam kapalı olduğundan Nix'in bıçağını havluların konduğu masalardan birinin altına gizledim. Aynada yaralarımın durumunu inceledim. Boynumdaki yaradan akan kan durmuştu. Fakat avuçlarımdaki iki derin kesik doktora gitmemi gerektirecek

kadar ciddiydi. Bir de gözlerimde vahşi, yabancı bir pırıltı vardı sanki yabani bir hayvana dönüşmüşüm gibi. Dişlerimi sıkıp düşündüm: *Şimdi sıçan kimmiş bakalım?* Bir sonraki hamlemi düşünürken bocaladım. Komutan az sonra akşam yemeğini tatmamı beklerken kanımla yıkayamazdım. Nix'le kavgamda bedenime dolan enerji giderek azalıyordu. Başım dönüyordu. Bayılmadan ulaşmak umidiyle revirin yolunu tuttum.

Doktor Ana beni şöyle bir süzdü. Parmağıyla muayene masasını gösterdi. Masanın ucuna tüneyip incelemesi için ellerimi uzattım.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Cam kırığı," diye yanıt verdim.

Düşünceli bir edayla dudaklarını büzüp başını salladı. "Gidip ilkyardım çantamı alayım."

Yatağa uzandım. Doktor Ana içi araç gereçle dolu metal tepsisiyle döndü. Tıbbi malzemelerin arasında duran Rand'in bir kavanoz dolusu yapıştırıcısı bir annenin eşyaları arasına karışmış bir çocuk oyuncağı gibi sırıtıyordu. Doktorun yapacaklarının endişesiyle ellerim titremeye başladı. Valek'ın revirden içeri hızla girmesiyle başımı ona doğru çevirdim. İç geçirip "Bir bu eksikti" diye düşündüm. Ne berbat bir gün oluyordu bu böyle.

Valek "Ne oldu?" diye sordu.

Doktora baktım.

Sağ elimi eline alan Doktor Ana yaramı temizlemeye başladı. "Kırık cam geride tırtıklı kesikler bırakır. Bu temiz kesikler belli ki bir bıçağın ışı. Bunu rapor etmek zorundayım."

Doktorun durumumu açık ettiği Valek bir yanıt almadan revirden ayrılmayacaktı. Kaderime boyun eğip, dikkatimi ellerimin acısından uzaklaştıracağını umarak ona odaklandım. "Saldırıya uğradım."

"Kim tarafından?" Sesi sert çıkıyordu.

Gözlerimi doktora çevirmemle Valek ne kastettiğimi anladı.

Doktora "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordu.

Doktor, Valek'in isteğini zihninde tartıyormuş gibi dudaklarını büzdü. Konu tıbbi durumlar olunca Valek'ten daha yetkili konumdaydı.

Doktor Ana "Beş dakika," emrini verip revirin uzak ucundaki masasına yürüdü.

"Nix, Parlfet'in birliğinden bir muhafız. Brazell için çalıştığını söyleyip talimlerimi bırakmam uyarısında bulundu."

"Onu öldüreceğim."

Valek'ın sesindeki öfke beni şaşırtmış ve telaşlandırmıştı. Sesime kararlı bir ton vermeye çalışarak "Hayır, öldürmeyeceksin," dedim. "Onu kullanacaksın. Brazell'a ulaşmada faydalanabilecek bir bağlantı o."

Sert bakışlı, mavi gözleri benimkilerle buluşup bir süre gözlerimin derinlerini yokladı. "Sana nerede saldırdı?"

"Talim odamızın dört beş oda ilerisindeki bir depoda."

"Muhtemelen şimdiye oradan ayrılmıştır. Birini asker barakalarına göndereceğim."

"Orada olmayacaktır."

"Nedenmiş?" Valek bana komutanı anımsatan bir bakış attı. Duygularını bastırmak için yukarı kalkan kaşları bana konuşmayı sürdürmem gerektiği imasında bulunuyordu.

"Depoda değilse çok da uzaklaşmış olamaz. Bir iki adamını göndermen iyi olabilir."

"Anlıyorum." Valek duraksadı. "Eğitimin arzu ettiğin gibi devam ediyor mu?"

Beklenenden iyi gidiyor."

Valek revirden ayrıldı. Gammazcı Doktor Ana yanıma geldi. Sıkkın halde, bir dahaki sefere kendi tedavimi kendim yapaca-

ğımı ve böylelikle doktor tarafından ihanete uğramayacağımı düşündüm. Rand'in yapıştırıcısı hâlâ sırt çantamdaydı. Bir iki kesiği yapıştırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Doktor kesiklerimi temizleyip kapatma işini bitirirken alt dudağımı ısırdım. Ellerimin etrafına sıkıca bandajlar sarıp bana yaralarımın iyileşmesi için bazı talimatlar verdi: Bir gün boyunca sudan uzak duracak, ağırlık kaldırmayacak veya yazı yazmayacaktım. Bunun da eğitimlerime bir süre ara vermem anlamına geldiğini düşündüm.

Valek'in adamları içeri girdi. Nix'i bir başka muayene masasının üzerine attılar. Doktorun bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra Nix'in iniltiler çıkan bedeninin üzerine eğilmesi revirden ayrılmam için gereken mükemmel fırsatı verdi.

Alelacele komutanın bürosuna gitsem de Valek benden önce davranmıştı. Komutanın bürosunun kapısını arkasından kapatıp taht odasında bana katıldı.

Beni önüne katıp masalardan oluşan labirentten geri çıkarırken "Akşam yemeğinin icabına baktım," dedi. Akşamın erken saatleriydi ve sadece bir avuç danışman çalışıyordu.

Valek "Margg'ı bul ve bu gecekı buluşmayı iptal et. Sonra süitimize dönüp biraz dinlen," dedi.

"İptal etmek mi? Ne diye? Buluşmayı iptal etmem şüphe uyandırır. Bandajları eldivenlerle örterim. Geceleyin hava soğuk olduğundan kimse eldivenlerime dikkat etmez." Valek yanıt vermeyince "İyiyim ben," diye ekledim.

Gülümsedi. "Gidip kendine aynada bir baksan ıyı olur" dedi. Duraksadı; yüzü kararsızla buruştu. "Peki, plana göre hareket edeceğiz."

Valek ın bürosunun kapısında durduk. "Bitirmem gereken bazı işler var. Dinlen ve endişe etme. Bu gece senın yakınlarında olacağım." Kilide anahtarını soktu.

"Valek?"

"Evet?"

"Nix'e ne olacak?"

"Yaralarını sarıp işbirliği yapmazsa yıllarca zindana atılacağı tehdidinde bulunacağız. Bize yardımcı olduktan sonra da onu AB-1'e atayacağım. Sence bu yeterli mi? Yoksa onu öldürmeli miyim?"

Askeri Bölge 1 İxia'nın en soğuk, en ıssız bölgesiydi. Nix'in bir kar panterine yem olabileceği düşüncesiyle yüzüme haince bir gülümseme yerleşti. "Hayır. Atanması yeterli gelecektir. Ölmesini istesem bunu kendim de yapabilirdim."

Valek sırtını doğrultup bana bir bakış attı. Yüzünde şaşkınlık, keyif ve son sözümün etkisiyle gelen ihtiyatın iç içe geçtiği bir ifade belirdi. Kısa sürede hislerini dizginlemesinin ardından karşımda yine taş yüzlü Valek belirdi.

Janco'yu taklit eden bir gülümsemeyle koridora yöneldim. Akşamki buluşmadan önce halletmem gereken birkaç işten önce dinlenemezdim. Öncelikle, bana bir çift eldiven ve bir manto gerekliydi. Soğuma mevsimi yerini soğuk mevsime bıraktığından geceler giderek uzuyor, soğuyordu. Geceleri her şey buzla kaplanırken sabah güneşinin ulaştığı çimler elmaslar gibi parıldıyordu.

Dilana hâlâ dikiş odasında olduğu için kadere şükrettim ve ricamı dile getirmeden önce onunla son dedikodular hakkında lafladım.

Vesveseli bir ana gibi "Aman tanrım, bu soğukta giyecek doğru düzgün bir şeyin yok!" dedi. Telaşla üniformaları karıştırdı. Yumuşak, bal rengi lüleleri her hareketinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Beni "Neden daha öncel gelmedin?" diye payladı.

Güldüm. "Şu ana dek kalın giysilere ihtiyacım olmamıştı. Dilana, şatodaki herkese karşı böyle anaç mı davranıyorsun?"

Bana doğru bakmak için giysileri yığmayı bıraktı. "Hayır canım, sadece ihtiyacı olanlara."

Sevecen bir alaycılıkla "Teşekkürler," dedim.

Beni soğuk mevsime uygun kıyafetlerle donatmayı bıraktığında etrafım bir giysi yığınıyla çevrilmişti. Tüm o pazen iç çamaşırları, yün çoraplar ve ağır çizmelerin içinde muhtemelen buzun üzerinde haftalarca hayatta kalabilirdim. Giysi yığınını odanın bir köşesine bırakıp Dilana'dan giysileri Valek'in süitine bırakacak birini bulmasını rica ettim.

Yüzünde bir sırıtışla "Hâlâ orada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Şimdilik. Fakat sanırım ortalık durulunca eski odama döneceğim." Hüzünle "durulunca" değil, "*durulursa*" dememin daha doğru kaçacağını düşündüm.

Yığından siyah bir manto seçtim. Derin ceplerine siyah, yün eldivenler koyduğum mantoyu koluma serdim. Mantonun sol göğsüne el büyüklüğünde kırmızı elmaslar dikilmişti ve başımı sıcak tutmaktan ziyade yağmuru yüzümden uzak tutmaya yarayacak battal bir kapüşonu vardı.

Dilana "Sanırım orada uzun zaman kalacaksın," dedi.

"Neden?"

"Bence Valek sana tutuldu. Onun daha önce bir çeşniciyle böyle ilgilendiğini hiç görmemiştim. Genellikle çeşnicileri eğitip kendi hallerine bırakır. Başlarının derde gireceğini sezdiğinde ajanlarından birine çeşniciyi izletir ama asla konuyla bizzat ilgilenmez, hele bir de çeşnicilerinden biriyle aynı yerde kalacak ha, görülmüş şey değil!"

"Sen delisin. Hayaller görüyorsun."

"İşin aslı, daha önce bir kadına ilgi gösterdiği görülmüş şey değil. Artık erkek ajanlarından birinden hoşlanmaya başladığından şüphelenecek olmuştum ama..." Teatral bir edayla sustu. "Ama artık Valek'in kalbini çalan güzel ve akıllı Yelena var."

Dilana'nın sözlerinin birine bile inanmamam gerektiğinin bilincinde ama bir türlü yüzümdeki aptalca gülümsemeyi silemez halde "Hakikaten dikiş odandan ara sıra çıkmalısın. Biraz temiz havaya ve biraz da gerçekliğe ihtiyacın var," dedim.

Ben koridora çıkarken tatlı, melodik kahkahası beni izledi. "Haklı olduğumu biliyorsun," diye seslendi.

Loş koridorlarda yürürken Valek'in bana ilgi göstermesinin tek nedeninin beni çözülecek bir bulmaca gibi görmesi olduğunu düşündüm. Güneyli büyücü ve Brazell'la ilgili yanıtlara ulaştığında hizmetkârlar kanadındaki odama geri gönderilecektim. Kendimi başka türlü bir olasılığa inandıramazdım. Planlarımı etkilemeyecek bir karasevdaya tutulmamın pek bir sakıncası olmazdı. Kesinlikle olmazdı. Fakat onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini düşünmek tam bir felaket olurdu.

Bu yüzden kendimi ne kadar sevimli bir insan da olsa Dilana'nın kendi kuvvetli hayal gücüne kanıp yanıldığına ikna etmeye uğraştım. Çok çabaladım. Mutfağa gidene kadar bunu yapmaya çalıştım. Kendimi ikna etme çabamı topallayarak fırınların arasında gezinen Rand'i gördüğümde Valek'in acımasız, düzinelerce insanı katletmiş biri olduğunu kendime hatırlatarak sürdürdüm. Kralın kanı hâlâ Valek'in bıçağını süslüyordu. Valek ölümcül, aksi ve asap bozucu biriydi. Fakat bir şekilde, ne denli çaba sarf etsem de yüzümdeki o aptalca gülümsemeyi silemedim.

Mantomu bir taburenin üzerine serip geç kaldığım akşam yemeğini yemeye gittim. Rand domuzları çevirmeyi bırakıp bir tabure çekerek yanıma oturdu. Kızaran domuzlardan çıkan koku ağzımı sulandırdı.

"Bu hazırlık niçin?" diye sordum. Domuz kızartması nadiren çıkan, pişirmesi bütün bir günü alan, özel günlere has bir yemekti.

"Bu hafta generaller şatoya geliyor. Benden bütün öğle yemeklerini hazırlamam istendi. Ayrıca önümüzdeki hafta için bir ziyafet vermem emredildi. Bir ziyafet! Ziyafeti en son hazırlayışını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü. "Aslen komutan başa geçtiğinden beri hiç ziyafet görmedik." Rand iç geçirdi. "Denemeler yapacak vaktım olmayacak."

"Şunlara bakacak kadar vaktin var mı?" Gizemli fasulyeleri cebimden çıkarıp Rand'ın eline tutuşturdum. Bir süredir fasulyeleri ona göstermek için uygun anı kolluyordum. "Bunları eski bir depoda buldum ve belki senin şu kahve tohumların olabilirler diye düşündüm."

Hızla başını eğip fasulyeleri derin derin kokladı. "Hayır, ne yazık ki bunlar kahve tohumu değil. Kahve tohumları düz ve daha yuvarlak olur. Bunlar oval. Görüyor musun? Pürüzlüler, ayrıca." Rand fasulyeleri masaya yayıp bir tanesini eline aldı. Fasulyeyi ısırdıktan sonra çiğnedi ve acı tat karşısında yüzünü ekşitti. "Daha önce böyle bir şeyi ne gördüm ne tattım. Nereden buldun bunları?"

"Şatonun en alt katında bir yerde." İçimden en azından boylece fasulyeler konusunu Rand'e sormuş olduğumu geçirdim. Komutan Ambrose için bu bulmacayı çözmeyi umuyordum ama anlaşılan bir çıkmaz sokağa daha sapmıştım.

Rand hayal kırıklığımı hissetmiş olmalıydı. "Önemli mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Bak sana ne diyeceğim," dedim. "Bunları burada bırak. Senin için üzerlerinde çalışayım."

"Çalışmak mı?"

"Fasulyeleri öğütmeyi, pişirmeyi ve kaynatmayı denerim. Isıttığında içeriğinin tat ve dokusunda değişimler olabilir ve bunlar bildiğim bir şeye dönüşebilir. Olur mu?"

"Sana zahmet vermek istemem."

"Saçma. Ben bu tür meydan okumalardan hoşlanırım. Ayrıca, ziyafetten sonra zaten günlük rutinime döneceğim ve bu da benim için iple çekeceğim bir proje olacak." Fasulyeleri bir kavanoza koyup yine cam kavanozlarda duran başka tuhaf yiyeceklerin arasına yerleştirdi.

Rand'in domuzları bir kez daha çevirmesi gerekene dek birlikte menü seçenekleri üzerinde tartıştık. Domuzları saat başı çeyrek tur çevirmesi gerektiğini söylediğinde Margg'la buluşmamıza kısa bir zaman kaldığını fark ettim. Rand'e iyi geceler dilerken midem endişeyle ekşidi.

Hamamda durup Nix'in bıçağını almaya niyetlensem de etrafta çok insan vardı. Belki de silahsız olmanın en iyisi olacağını düşünüp heyecanımı bastırmaya çalıştım. Belki üzerimi ararlardı. Bir silah bulmaları halinde başım derde girerdi.

Şato kompleksinin güney kapısının hemen ilerisinde buluştuğum Margg'in yüzünde alışageldik hoşnutsuz ifade vardı. Selamlaşma niyetine karşılıklı hakaretlerde bulunmamızın ardından sessizce Castletown'a doğru yürüdük. Valek'in yakınlarda olmasını ümit etsem de Margg'ı işkillendirmemek için arkama bakmadım.

Gece göğü yıldızlarla kaplıydı ve parlak dolunay yeri gölgelerle dolduruyordu. Kasabaya giden yola baktığımda araba tekerlerinin oluklar açtığını ve üzerinden geçen sayısız çizmenin yolu düzleştirdiğini fark ettim. Serin gece havasını derin derin içime çekip toprağın ve kuru yaprakların ağır kokusu ciğerlerimi temizlerken bir yenilenme hissi duydum.

Kasabanın eteklerinde düzgün bir şekilde dizilmiş dört katlı ahşap binaları gördüm. Simetrileri beni şaşırtmıştı. Pencereleri farklı geometrik şekillerdeki şatonun tuhaf, asimetrik tarzına

alışık olduğumdan kasabanın sadeliği gözüme acayip görünmüştü. Evlerin arasındaki işyerlerinin konumlandırılması bile mantıklı bir şekilde yapılmıştı.

Caddede gördüğüm az sayıda kasabalının hepsinin bir amaca doğru yürüdükleri belliydi. Kimse avare gezmiyor, konuşmuyor veya keyif için yürüyüşe çıkmış gibi görünmüyordu. Kasaba muhafızları hariç hiç kimse.

Zamanında iktidar değişiminde büyük rol oynayan askerler şimdi Ixia Bölgesi'nin dört bir yanında polis olarak görevlendirilmişlerdi. Sokağa çıkma yasağını ve kıyafet tüzüğünü gözeten polisler belgeleri kontrol ederek şehirden şehre yolculukları denetleyerek ve tutuklamalar yaparak Davranış Yönetmeliği çerçevesinde adaleti sağlıyorlardı. Kasabalara gelen ziyaretçilerin konaklayacak bir yer aramaya başlamadan önce gerekli evrak işlerini halletmek için ana karakola rapor vermesi gerekiyordu.

Toplantımızın saati sokaktaki varlığımız şüphe uyandırmadan şatoya dönecek vaktimiz olacak şekilde, dikkatle ayarlanmıştı. Sokaklarda çıfter çıfter gezen polislerin gözü üzerimizdeydi. İzleniyor olmak tenimde bir karıncalanmaya yol açtı. İçimde bir anda üstümüze çullanacakları hissi uyandı.

Margg muhafızların olmadığı bir sokakta, komşu evlerden hiçbir farkı olmayan bir evin önünde durdu. Kapıyı ıki kez çaldı. Kısa bir sessizliğin ardından kapı içe doğru açıldı ve uzun boylu, kızıl saçlı, hancı üniformalı bir kadın başını dışarı çıkardı. Margg'a bakıp onu tanıdığını belli eden bir şekilde başını salladı. Sivri, eğimli bir burnu vardı. Yüzünü bana çevirirken burnu başının hareketlerine kılavuzluk ediyordu. Siyah gözleri huzursuz eden bir bakışla bana sabitlendi. Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Nihayet sokağa bakmak için burnunu çevirdi. Sanırım bir tuzağın kokusunu almaya çalışıyordu. Herhangi bir koku almadığına memnun olduğu belli olan

kadın kapıyı biraz daha aralayıp bizi içeri aldı. Eve giden üç basamaktan çıkarken hâlâ kimseden çıt çıkmıyordu.

Evin en üst katı ışıl ışıldı; şiddetli parlaklık karşısında gözlerimi kıstım. Çok sayıda, farklı boylarda mumlar odanın etrafını çeviriyor, elma kokulu dumanları havayı ısıtıyordu. Pencereye baktım. Odadaki kadar bol miktarda ışığın mutlaka dışarı taşacağına şüphem yoktu. Fakat camların önü yere kadar dökülen siyah perdelerle kaplıydı.

Kitap rafları, bir masa ve birkaç rahat koltuk bende odanın bir çalışma odası olduğu düşüncesini uyandırdı. Bizi içeri alan kadın masaya yerleşti. Masanın iki yanında tepelerinde halkalar olan fenerleri andıran tuhaf metal heykeller vardı. Diğer tuhaf ve parlak nesneler düzgün bir şekilde rafların ve masaların üzerine yerleştirilmişti. Hatta bazıları tavandan aşağı sarkıyor, yanlarından geçtiğimizde oluşan hava akımıyla sallanıyordu.

Sivri burunlu kadın bize oturacak bir yer göstermediği için Margg'la masasının önünde dikildik. Lal saçlarının çoğunu bir topuza tutturmuş olsa da aradan küçük, kıvırcık tutamlar sarkıyordu.

Kadının "Çeşnici..." demesiyle dudağı memnuniyetini belli eden bir kavis aldı. "Benim için çalışmaya başlamanın an meselesi olduğunu biliyordum zaten."

"Kimsin sen?" Pervasızlığım ona oyun oynayacak halım olmadığı mesajını vermişti.

"Bana Yüzbaşı Star diyebilirsin."

Kadının hancı üniformasına baktım.

"Ambrose'un ordusundan değilim. Kendi ordum var. Margg sana nasıl çalıştığımı açıkladı mı?"

"Evet."

"Güzel. Basit bir alışveriş olacak. Sohbet etmek için bir araya gelmiyoruz; dedikodular veya kulaktan dolma bilgiler iste-

miyorum. Ayrıca, işim ve benimle ilgili sorular sorma. Ismini bilmen yeterli. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Onun güvenini kazanmak istediğimden soru çıkarmaya niyetim yoktu. En azından şimdilik.

"Güzel. Elinde ne var?" Burnu önde o arkada, koltuğunda öne doğru eğildi.

"Komutan halefini değiştirdi,' dedim.

Bu haber karşısında Star öylece kalakaldı. O kadar ilginç bir haberle geldiğim için şaşırıp sinirlendiği anlaşılan Margg'a baktım.

Star "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Komutan ve Valek'in konuşmalarını duydum."

"Ha, evet, Valek." Star burnunu bana doğru çevirdi. "Neden onun yanında kalıyorsun?"

Sert bir sesle "Seni ilgilendirmez," dedim.

"Peki sana neden güveneyim?"

"Çünkü buraya geldiğimi bilse Valek beni öldürürdü. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Verdiğim bilginin değeri ne?"

Star siyah, kadife bir kese çıkarıp içinden altın bir sikke çıkardı. Sikkeyi köpeğine kemik atan biri gibi bana doğru fırlattı. Parayı havada kaparken yüzümü ekşitmemek için kendimi tuttum. Ellerimdeki kesikler zonklamaya başlamıştı.

"Bu da senin yüzde on beşin." Margg'a bir gümüş bir de bakır sikke fırlattı. Star'ın nasıl ödeme yaptığını bilen Margg paraları kolaylıkla yakaladı. Star bana "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Şu ara yok."

"Bana yarayacak bir şey öğrendiğinde Margg'a haber ver. Buluşmayı ayarlar."

Oradaki işimizin bitmesiyle, sessizce Margg'ın peşinden sokağa çıktım. Beni karanlık bir ara sokağa soktuğu sırada Valek

gölgelerin arasında belirdi. Ben daha neler olduğunu anlamadan beni bir kapı aralığından içeri çekip küçük bir odaya soktu.

Aniden ortaya çıkması karşısında afallamıştım; Margg'ı tutuklamadan önce bir süre bekleyeceğini düşünmüştüm. Peşimden odaya giren Margg yuvarlak yüzünde alaycı bir gülümsemeyle dikiliyordu. O güne dek yüzünde gördüğüm, memnuniyete en yakın ifadeydi bu; ispiyonculuk ederken yakalandığında yüzünde belireceğini umduğum ifadenin tam aksi bir ifade.

Margg "Haklıydım, Valek. Bir altın sikkeye komutanı sattı. Cebine bak," dedi.

Valek ona "Aslında, Yelena buluşmadan önce bana gelmişti. *Seni* afişe edeceğini düşünüyordu," diye yanıt verdi.

Margg'ın sinsi sırıtışı kayboldu. "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Vakit yoktu."

Şaşkın halde "Gammaz Margg değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Margg benim için çalışıyor. Bir süredir Star'a bazı nadide bilgiler ulaştırarak müşterilerinin kim olduğunu bulmayı umuyoruz. Star seni de işe sokması için Margg'ın başının etini yiyordu. Ben de bunun sadakatini sınamak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

Valek'in huysuzluğunun nedenini birden anlayıvermiştim. Kendisine ve komutana ihanet edeceğimi sanmıştı. Buna nasıl inanabilirdi? Beni hiç mi tanımamıştı? Kalbimde öfke, hayal kırıklığı ve rahatlama hisleri savaşıyordu.

Margg, Valek'e "Bu sıçanı ait olduğu yere, zindana göndermeyi umuyordum," diyerek yakındı. "Şimdi etrafta gezmeye devam edecek. Bir tehdit olmayı sürdürecek." Sinirlenip etli parmaklarından biriyle kolumu dürttü.

Hareketlendim. Kaşla göz arasında kolunu tutup sırtının ar-

kasında kıvırdım. Elini yukarı doğru kaldırmamla ciyakladı ve bedeni öne doğru büküldü.

Sıktığım dişlerimin arasından "Ben *sıçan* değilim dedim "Sadakatimi ispatladım. Peşimi bırakacaksın. Toza çirkin mesajlar yazmak yok. Eşyalarımı karıştırmak yok. Aksi takdirde bir dahakı sefere kolunu kırarım." Ellerimi gevşetirken onu sertçe ittim.

Tökezleyip külçe gibi yere yığıldı. Yüzü morarmış halde hızla ayağa kalktı. Söylenmek için ağzını açacak olduğunda Valek bir bakışıyla onu vazgeçirdi.

Valek "İyi dedin, Yelena. Margg, gidebilirsin, dedi.

Hızla dönüp odadan ayrılırken Margg'ın ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Hiç de dost canlısı değil," dedim.

"Hayır. Zaten onun beğendiğim yanı da bu." Valek bir süre kapıya baktıktan sonra söze girdi. "Yelena, sana bir şey göstereceğim. Hoşuna gitmeyecek bir şey ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Öyle mi? Sadakat sınavından hoşlandığım kadar hoşlanacağım bir şey mi?" Alaycılık sesime iğneli bir ton vermişti.

"Sana çeşnicileri arada sırada sınadığımı söylemiştim."

Yanıt verecek olsam de beni susturdu. "Sessiz ol ve hemen peşimden gel" Ara sokağa geri döndük. Gölgelerin arasından çıkmadan Star'ın evine yürüdük. Orada Valek beni Star'ın kapısını gören karanlık bir girişe götürdü.

Valek kulağıma "Star'a bilgi sızdıran kişi az sonra burada olacak," diye fısıldadı. Dudakları hafifçe yanağıma sürtüyordu. Bana dokunmasıyla sırtımdan aşağı bir ürperti yürümüş, dikkatimi ne söylediğine verememiştim.

Valek'in sözleri tek başına, yalpalayarak sokaktan aşağı yürüyen figürü gördüğümde beni sarsacaktı.

22

O yürüyüşü tanıyordum. Rand'in Star ın evine doğru topallayıp kapıyı iki kez çalışını izlerken içim acıdı.

Star bir an bile tereddüt etmeden onu içeri aldı. Kapanan kapıdan çıkan cılız ses göğsümde, boş bir odada yankılanırmış gibi çınladı.

Ümitsizlik ve telaşla Valek'e "Bir başka sınav mı bu?" diye sordum. Fakat daha Valek başını ıkı yana sallayıp içimi hüzünle doldurmadan önce, içimde bir yerlerde yanıtı zaten biliyordum. Sanki ıçım boşalmış, tüm hisler içimden sökülüp alınmıştı. Reyad'ın hayaletinin, Nix'in saldırısının ve Valek'ın sınavının ardından bır darbeye daha dayanacak gücüm kalmamıştı. Hiçbir şey düşünmeden, hissetmeden ve arzulamadan Valek'e bakakaldım.

Valek eliyle kendisini ızlememi işaret etti. Itaat ettim. Star'ın evinin etrafından dolaşıp arka tarafına geçtik. Soldaki binaya girip üç kat yukarı çıktık. En üst kat hariç, içerisi karanlık ve boştu. Valek'in adamlarından bırı bağdaş kurup sırtını Star'ın çalışma odasının bitişiğindeki duvara yaslamıştı. Mum ışığında bir deftere notlar alıyordu.

kasında kıvırdım. Elini yukarı doğru kaldırmamla ciyakladı ve bedeni öne doğru büküldü.

Sıktığım dişlerimin arasından "Ben *sıçan* değilim," dedim. "Sadakatimi ispatladım. Peşimi bırakacaksın. Toza çirkin mesajlar yazmak yok. Eşyalarımı karıştırmak yok. Aksi takdirde bir dahaki sefere kolunu kırarım." Ellerimi gevşetirken onu sertçe ittim.

Tökezleyip külçe gibi yere yığıldı. Yüzü morarmış halde hızla ayağa kalktı. Söylenmek için ağzını açacak olduğunda Valek bir bakışıyla onu vazgeçirdi.

Valek "İyi dedin, Yelena. Margg, gidebilirsin," dedi.

Hızla dönüp odadan ayrılırken Margg'ın ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Hiç de dost canlısı değil," dedim.

"Hayır. Zaten onun beğendiğim yanı da bu." Valek bir süre kapıya baktıktan sonra söze girdi. "Yelena, sana bir şey göstereceğim. Hoşuna gitmeyecek bir şey ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi? Sadakat sınavından hoşlandığım kadar hoşlanacağım bir şey mi?" Alaycılık sesime iğneli bir ton vermişti.

"Sana çeşnicileri arada sırada sınadığımı söylemiştim."

Yanıt verecek olsam de beni susturdu. "Sessiz ol ve hemen peşimden gel." Ara sokağa geri döndük. Gölgelerin arasından çıkmadan Star'ın evine yürüdük. Orada Valek beni Star'ın kapısını gören karanlık bir girişe götürdü.

Valek kulağıma "Star'a bilgi sızdıran kişi az sonra burada olacak," diye fısıldadı. Dudakları hafifçe yanağıma sürtüyordu. Bana dokunmasıyla sırtımdan aşağı bir ürperti yürümüş, dikkatimi ne söylediğine verememiştim.

Valek'in sözleri tek başına, yalpalayarak sokaktan aşağı yürüyen figürü gördüğümde beni sarsacaktı.

22

O yürüyüşü tanıyordum. Rand'in Star'ın evine doğru topallayıp kapıyı iki kez çalışını izlerken içim acıdı.

Star bir an bile tereddüt etmeden onu içeri aldı. Kapanan kapıdan çıkan cılız ses göğsümde, boş bir odada yankılanırmış gibi çınladı.

Ümitsizlik ve telaşla Valek'e "Bir başka sınav mı bu?" diye sordum. Fakat daha Valek başını iki yana sallayıp içimi hüzünle doldurmadan önce, içimde bir yerlerde yanıtı zaten biliyordum. Sanki içim boşalmış, tüm hisler içimden sökülüp alınmıştı. Reyad'ın hayaletinin, Nix'in saldırısının ve Valek'in sınavının ardından bir darbeye daha dayanacak gücüm kalmamıştı. Hiçbir şey düşünmeden, hissetmeden ve arzulamadan Valek'e bakakaldım.

Valek eliyle kendisini izlememi işaret etti. Itaat ettim. Star'ın evinin etrafından dolaşıp arka tarafına geçtik. Soldaki binaya girip üç kat yukarı çıktık. En üst kat hariç, içerisi karanlık ve boştu. Valek'in adamlarından biri bağdaş kurup sırtını Star'ın çalışma odasının bitişiğindeki duvara yaslamıştı. Mum ışığında bir deftere notlar alıyordu.

Rand'in sesi net bir şekilde duyuluyordu. Valek el [illegible] leriyle adamla iletişim kurdu. Elindeki defteri Valek'e ver[illegible] adam basamaklardan aşağı tıkıp gözden kayboldu. Valek [illegible] önce adamın oturduğu yere geçip parmaklarıyla yanı başında ki zemine vurdu.

Yüzüm duvara bakacak şekilde Valek'in yanına çömeldim. Rand'in ihanetini işitmeyi hiç istemesem de kendimde oradan ayrılacak irade gücünü bulamıyordum. Valek ahşaptaki bir dizi küçük deliğe işaret etti. Deliklerden baktım. Tek görebildiğim bir mobilyanın sırtıydı. Deliklerin sadece dinleme amacıyla açılmış olması gerektiğini düşündüm. Yerde oturmuş Rand'in konuşmasına kulak kabartırken alnımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Rand "Bu hafta generaller kasabaya geliyor. Bu yeni bir haber olmasa da komutan bir ziyafet tertiplettiğinden bir şeyler döndüğü belli. Fakat henüz neler olduğunu çıkaramadım," dedi.

Star ona "Öğrendiğinde en kısa zamanda beni haberdar et," diye yanıt verdi. Sonra durup "Belki Yelena neler olduğunu biliyordur," diye ekledi.

İsmimi işittiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Zihnim kaç, kaç, kaç diye haykırsa da başımı duvara daha da fazla yasladım.

"Bundan şüpheliyim. Ziyafetten bahsettiğimde şaşırmıştı; ben de ona konuyla ilgili bir şey sormadım. Bu haftanın sonlarına doğru daha çok şey öğrenebilir. Şansımı bir kez daha denerim."

"Zahmet etme. Ona bizzat ben sorarım." Star'ın sesindeki kaypak tondan sözlerini söylemek için Rand'i en çok incitecegi anı kolladığı belliydi.

Rand "Yelena mı?" dedi. "Senin için mi çalışıyor? İmkânsız. Bu onun tarzı değil."

Star panikle "Yani Valek için mi çalışıyor?" diye sordu.

En az onun kadar sarsılmış halde Valek'e baktım. Valek başını sallayıp "endişelenme" anlamında bir el hareketi yaptı.

Kendisini toparlayan Rand "Hayır. Onun için çalışmaz," dedi. "Sadece şaşkınım ama şaşmamam gerekir. Bu sayede para kazanabilir, hem ben kim oluyorum da bunu yaptığı için onu kınayabileceğimi düşünüyorum ki?"

"Eh, bence onu hiç düşünmemelisin zaten. O harcanabilecek biri. Ölürse, tek endişem yerine kimin geçeceği ve o yeni çeşnicinin benden rüşvet almaya en kısa zamanda nasıl ikna edileceği olur."

"Star, bir kez daha sana olan borcumu en kısa sürede ödemem gerektiğini bana en iğrenç şekilde hatırlattın. Bu gece verdiğim bilgi karşılığında ne kadar alacağım?"

"İki gümüş sikke. Defterime yazarım ama zaten bir şey fark ettirmez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ anlamadın mı? Borcunu asla kapatamayacaksın. Bunu yapmaya azıcık yaklaştığında bir başka kumar borcunun batağına düşüyorsun. Çok zayıfsın, Rand. Tutkularına gem vuramıyorsun. Kolayca müptela oluyorsun ve irade gücünden yoksunsun."

"Ha, doğru ya. Büyücü olduğunu *iddia ediyorsun*. Zihnimi mi okudun, yüzbaşı? 'Yüzbaşı Star'mış. Güleyim bari! Sen gerçekten büyü gücü olsan, Valek çoktan icabına bakardı. Senin iddia ettiğin kadar zeki olmadığını biliyorum ben." Rand'in odadan ayrılırken çıkardığı sert, düzensiz ayak sesleri duvarda çınladı.

Şaşırmıştım. Daha önce Rand'in böyle iğneli sözler ettiğini hiç işitmediğim gibi Star gerçekten bir büyücüyse ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Zihnim durmadan çalışsa da o an içinden çıkılamayacak kadar karmaşık bir durumla karşı karşıyaydım.

Star, Rand'in arkasından "Zihnini okumama gerek yok" diye seslendi. "Tek yapmam gereken geçmişine şöyle bir göz gezdirmek, Rand. Orada her şey var."

Sessizlik çöktü. Star'ın çalışma odasından gelen tek ses çevrilen sayfaların hışırtısıydı. Valek ayağa kalkarken beni de çekip kaldırdı. Adamı geri dönmüştü. Ona defteri teslim edip basamaklardan aşağı indi.

Castletown'ın karanlık sokaklarında Valek'i izledim. Gölgelerin arasında ilerleyip devriyelerden sakınıyorduk. Kasaba sınırını geçince rahatlayan Valek şatoya giden ana yolda benimle yan yana yürüdü.

"Üzgünüm," dedi. "Biliyorum, Rand'le arkadaştınız."

Rand'den geçmişte kalmış biri gibi bahsetmesiyle sanki göğsüme bir hançer saplandı.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordum.

"Son üç aydır şüphe ediyordum ama somut delillere ancak bu ay ulaştım."

"Seni işkillendiren ne oldu?"

"Seni zehir sınavına tabi tuttuğumda Rand ve personeli bana yardımcı olmuştu. Ben yiyeceklere zehir karıştırırken yanımda kaldı. Şeftali suyuyla dolu kadehe zehir koymadım ve diğer yiyeceklerden ayırıp masanın üzerine bıraktım. Adil bir sınav *olacaktı*. O kupada böğürtlen zehri vardı ama o zehri içine ben koymamıştım." Valek bir an susup verdiği bilginin kafama girmesini bekledi.

"Böğürtlenlerin ilginç bir özelliği sadece tahıl alkolü ve mayadan oluşan özel bir solüsyonda bekletilip itinayla uygun sıcaklıkta pişirildiğinde zehirli hale gelmeleridir. Çoğu aşçı ve elbette onların yamakları bu sonucu elde edecek beceriden ve bilgiden yoksundur." Valek'in sesi sanki Rand'in zehri hazırlarken sergilediği yeteneğe hayranmış gibi çıkıyordu.

Rand'in beni zehirlemeye çalıştığı gerçeği kafama dank ettiğinde neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Midem bulanırken ileri geri yalpaladım. Yolun kenarına koşup çalıların arasına kustum. Valek'in düşmeyeyim diye beni tuttuğunu ancak bedenimin titremesi geçtiğinde fark ettim. Kollarından birini belime dolamış, soğuk elini alnıma bastırıyordu.

Birkaç yaprak alıp çenemi silerken "Teşekkürler," dedim. Bacaklarım titrediğinden Valek'in koluma girmesine izin verdim. Bana omuz vermese oracıkta yığılıp kalır, gözlerimi ancak sabaha açardım.

Valek "Dahası var. Duymak ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Söyleyeceklerini gerçekten işitmek istemesem de şato kompleksinin dış duvarına yaklaştığımızda zihnimde çirkin bir bağlantı kurmuştum. "Ateş festivalinde beni tuzağa düşüren Rand miydi?"

"Bir açıdan."

"Bu bir yanıt değil."

"Seni yakalayan fedailer fırıncıların çadırının yakınlarında beklediğinden Rand'in Star'a senin orada olacağını söylediğinden şüphe ettim. Yine de öyle olsa Rand seni gözünden ayırmazdı. Sanki seni korur gibiydi. Seni bulamadığında ne kadar telaşlandığını hatırla. Sonrasında seni tek parça halinde bulduğunda ne kadar ferahladığını anımsıyor musun?"

"Onun sarhoş olduğunu zannetmiştim," dedim.

"Rand'in bu işlere gönülsüzce karıştığından şüpheleniyorum. Zehir sınavını yaptığım zaman seni pek tanımıyordu. Fakat arkadaşlığınız ilerledikçe ikilemde kaldığını düşünüyorum. Sana zarar vermek istemiyor ama kumar borcunu da ödemesi gerek. Star'ın geniş çaplı bir teşkilatı ve icabına baktığım adamlarının yerini dolduracak bir sürü adamı var. Patronları için seve seve birilerinin kemiklerini kıracak bir sürü haydut.

Bu söylediklerim seni bir nebze rahatlattı mı?"

"Hayır." Rand'in ihanetine verdiğim tepki benim için bile aşırı olsa da olayın etkisini bir türlü üzerimden atamıyordum. Birinin beni ilk kandırışı değildi bu, son da olmayacaktı. Brazell beni kandırmıştı. Onu bir baba gibi sevmiş, ona hep sadık olmuştum. Sonunda, hislerim onu olduğu kişi gibi görmeme el verene dek bir yıl boyunca deneylerine katlanmam gerekmişti. Fakat çocukluğumda ona karşı hissettiğim bağlılığın tek taraflı bir duygu olduğunun hep farkındaydım. Bana beni önemsediğini düşünmem için herhangi bir neden vermediğinden onun eylemlerini hazmetmem daha kolay olmuştu.

Öte yandan, Rand'in dostluğu bana samimi görünmüştü. Bana sanki nihayet etrafıma ördüğüm taş barikatta epey büyük bir gedik açmışım gibi geliyordu. İçinden geçip bir dostla yan yana olmanın keyfini çıkarabileceğim kadar büyük bir gedik. Oysa şimdi duvar parçalanıyordu. Taşların üzerime yağıp beni molozun altına gömdüğünü hissediyordum. Bir daha birine nasıl yeniden güvenebilirdim?

Şatoya varmamıza birkaç metre kala durup Valek'e "Bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum. "Nix'in saldırısı Ari ve Janco'nun tezgâhı mıydı? Benim için hazırladığın bir başka sadakat sınavı var mı? Belki de bir dahaki sefere sınavdan gerçekten geçemem. Ne hoş bir beklenti bu!" Valek'in bedenimi destekleyen kolunu ittim. "Beni ara sıra sınayacağını söylediğinde yemeğime zehir katacağını kastettiğini sanmıştım. Fakat belli ki bir insanın kalbini zehirlemenin birden çok yolu varmış, hem yiyecek içecek kullanmaya da gerek yok."

Valek sertçe "Herkes hayatta türlü seçimler yapar. Bazısı iyi, bazısı kötü olur. Buna yaşam denir; niyetin pes etmekse, durma, et. Fakat bunu yapacaksan adamakıllı yap. Belirsizlikle sızlanıp durma," dedi. "Zindanımıza düşmeden evvel ne tür dehşetlerle

karşı karşıya geldiğini bilmiyorum. Bir tahminde bulunmam gerekirse, bence bugün karşılaştığın şeylerden çok daha kötü olmalılar. Belki de bu olaylara daha sağlıklı bakmanı sağlar."

Uzun adımlarla şatoya girdi. Soğuk duvara yaslanıp yüzümü sert zemine dayadım. Belki orada yeterince uzun süre kalsam yüreğim taşa dönerdi. O zaman ihanetlerin, sadakat sınavlarının ve zehirlerin üzerimde hiçbir etkisi olmazdı. Fakat nihayet soğuk beni içeri girmeye mecbur etti.

Janco "Tork anahtarına biraz güç uygula. Çok da değil. Kararlı ama nazik bir baskı uygulamalısın," dedi.

Tork anahtarını hâlâ iyileşmemiş sızlayan ellerimin arasına alıp anahtar deliğine sokup yüklendim.

Janco "Şimdi maymuncuğunla tork anahtarının sıkıştırdığı pimi yukarı kaldır, pim kopana dek kaldırmaya devam et," diye talimat verdi.

"Kopana dek mi?" diye sordum.

"Hizaya girene kadar. Kilide anahtar soktuğunda metal çıkıntıların pimleri yukarı itmesiyle silindir çevrilir ve kilit açılır. Pimler silindiri yerinde tutar. Pimleri sırayla kaldırman ve bunu yaparken basınç uygulamaya devam etmen gerek."

Maymuncuğu tork anahtarının yanından geçirip kilide soktum ve dikkatle oynatıp beş pimi tek tek yukarı kaldırdım. Her bir pim belli belirsiz ama kendine özgü bir çıt sesi çıkartıp "koparken" parmak eklemlerimde hafif titreşimler hissediyordum. Pimlerin hepsi hizaya girince silindir döndü ve kilit açıldı.

"Tebrikler! Tanrım, Yelena, çok hızlı öğreniyorsun." Janco duraksadı ve alnı endişeyle kırıştı. "Bunu aptalca bir iş yapmak için kullanmayacaksın değil mi? Başımızı da derde sokmayacaksın herhalde?"

Aptalca sözüyle ne kastettiğini açıkla," dedim. Janco'nun

gözleri iri iri açılınca "Meraklanma. Başını derde sokacak kişiyim ben," diye ekledim.

Rahat bir nefes alıp bir başka kilit üzerinde deneme yapmaya başladım. Şatonun alt katında olduğumuz için birinin gelip bizi basması olası değildi. Rand hakkındaki gerçekleri öğrendiğim [illegible] üzerinden dört gün geçmişti. Valek hiçbir şey olmamış gibi davranmam emrini vermişti. Star'ın teşkilatını afişe etmeden önce teşkilatın nereye dek uzanacağını keşfetmek istiyordu. Bitkin bir ruh hali içinde, Valek'in öldürücü darbeyi indirmeden önce avını uzaktan gözleyen gerçek bir avcı olduğunu düşündüm.

Rand'le hâlâ arkadaşmışız gibi rol yapmaya henüz hazır olmadığımdan ondan uzak durdum. Bunu yapmak o kadar da zor olmamıştı. Şato generaller ve maiyetleriyle kaynadığından Rand'in de işi diğer tüm çalışanlar gibi başından aşkındı.

Göz önünde olmadığıma şükretmemin bir nedeni de Brazell'dı. Siyah ve yeşil renklerdeki askerleri şatonun her yerini sardığından onlardan uzak durmak güç oluyordu. Yine de Valek'in sütünde saklandığım için gocunmuyordum. Valek bir kutu Criollo çalmıştı ve ben de komutanın her öğününde tatlıdan bir parça yemenin mutluluğunu yaşıyordum.

Ari, Janco ve ben generallerin ziyareti bitene kadar talimlerimizi ertelemiş olsak da Janco'yu maymuncuk derslerine devam etmeye ikna etmiştim. Star'dan aldığım altın sikkeyi ona vermemin de buna katkısı olmuştu. Valek gizli saklı işlerin çeşnicilerin mesleğinin bir parçası olmadığını ve bu ekstra işin karşılığı olarak sikkenin bende kalabileceğini söylemişti. Fakat cebimdeki ağırlığı bana durmadan Rand'in ihanetini anımsattığından sikkeyi iyi bir işe vakfetmeye karar vermiştim.

"Bu kilidin on pimi var. Bunu açabilirsen şatodaki tüm pimli veya anahtarlı kilitleri açabilirsin. Zindandaki sürgüler hariç. Onları açmak karışık bir iştir. Ayrıca, üzerlerinde çalışmamız

da mümkün değil." Janco'nun alnı kırıştı. "Bu beceriye ihtiyacın olmayacak, değil mi?"

"Tüm içtenliğimle olmamasını diliyorum."

"Güzel."

Defalarca başarısız olduktan sonra nihayet kilidi açabildim.

Janco "Artık bol bol egzersiz yapman gerek," dedi. "Bir kilidi ne kadar kısa zamanda açarsan o kadar iyi. Sana benim maymuncuklarımı ödünç verirdim ama bana ne zaman lazım olacakları hiç belli olmuyor." Gözlerinde haylaz bir pırıltıyla bana göz kırptı. "Bu yüzden..." Cebinden başka bir maymuncuk seti çıkardı. "Bana verdiğin sikkeyle senin için yeni bir set aldım." Elime siyah, bez bir çanta tutuşturdu.

"O para senin içindi."

"Ha, üste epey para arttı. Sana bunu aldıktan sonra bile." Abartılı bir jestle elimin uzunluğunda siyah, ahşap bir çubuk çıkardı. Çubuğun üzerinde parlak, gümüş rengi bir düğme ve yan tarafına işlenmiş gümüş rengi semboller vardı.

"Bu nedir?" diye sordum.

Neşeyle "Düğmeye bas," dedi.

Başparmağımla düğmeye bastım ve çubuktan parlak bir bıçağın çıkmasıyla irkildim. Bu bir sustalıydı.

Şaşkın halde hediyelerime bakakaldım. "Sağ ol, Janco. Peki bunları niye aldın bana?"

"Sanırım suçluluk hissettiğimden."

"Suçluluk mu?" Beklediğim yanıtı almamıştım.

"Sana suçlu dedim. Ben de bir zamanlar suçluydum ve o zamanları geride bıraktım. Kimse de bunu yüzüme vurmadı. Ayrıca, içimde bunlara ihtiyacın olacağına dair kötü bir his var. General Brazell'ın askerleri kışlalarda kurum satıp kimin Reyad'ın katilinin 'icabına bakacağı' hakkında atıp tutuyorlar. Oldukça hayalperestler ve Ari onlarla kapışmasın diye defalar-

ca araya girmek zorunda kaldım. Ona karşı adil bir dövüş s maz. Ari ve benim için bile."

"Onlardan uzak duracağım," dedim.

"İyi. Ben gitsem iyi olacak. Gece nöbeti bana vurdu. Fakat önce odana kadar sana eşlik edeyim."

"Buna gerek yok."

"Etmezsem Ari beni öldürür."

Birlikte Valek'in sütüne doğru yürüdük. Ana kapılara dönen köşeye vardığımızda Janco muhafızların bizi göremeyeceği bir noktada durdu.

Elini üniformasının cebine atıp "Az kalsın unutuyordum" dedi. Sustalı için bir kın çıkardı. "Sağ bacağına bağla. Pantolon cebinde büyükçe bir delik açmayı unutma ki çakıyı çektiğinde kumaşa takılmasın."

Tam gidecekken onu durdurdum. "Janco, bu semboller de ne?" Bıçağın kabzasındaki gümüş işaretleri gösterdim.

Janco gülümsedi. "Bunlar savaş zamanında kralın mesajlar ve emirler göndermek için kullandığı eski muharebe sembolleri. Deşifre etmeyi bilmeyenler için birer muamma oldukların dan bunların düşman eline geçmesinin hiçbir mahzuru olmuyordu. Kimi askerler bunları hâlâ kullanır. Askeri tatbikatlarda epey işe yarıyorlar."

"Burada ne yazıyor?"

Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Çok basit, Yelena. Anlamlarını çıkaracağına eminim... Er ya da geç." İşi gücü muziplik olan Janco keyifle güldü.

"Gel buraya da bir yumruk indireyim sana," dedim.

"Çok isterdim iki gözüm." Janco ona yetişemeyeceğim bir uzaklığa kaçtı. "Fakat geç kaldım."

23

Janco'nun hediyelerini üniformamın cebine iyice sokup Valek'in süitine gittim. Masasında çalışıyor olsa da odaya girer girmez başını kaldırıp bana baktı. Bu hareketi bana sanki beni beklediğini düşündürdü.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Janco'ylaydım," dedim. Fakat temkinliydim. Normalde, gün içinde önceden belirlenmiş saatlerde ortaya çıktığım süreçe Valek boş zamanlarımda neler yaptığımı sormuyordu.

Valek elleri belinde ayakta dikilerek "Ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Aklıma kıskanç bir kocayı tasvir eden bir karikatür geldi. Gülme isteğimi bastırdım. "Dövüş taktikleri üzerine tartışıyorduk."

"Ya." Valek'in bedeni rahat bir duruş alsa da sanki aşırı tepki verdiğini hissetmiş ve durumu örtbas etmeye çalışırmış gibi kollarını gayesizce sallamıştı. "Eh, o zaman sorun yok. Fakat bundan sonra sürekli olarak beni nerede olduğundan haberdar edeceksin. Ayrıca, bir süreliğine şatoda kalıp göze fazla batmamanın gerektiğini düşünüyorum. General Brazell'in muhafızları başına ödül koymuşlar."

"Ödül mü?" İçimi korku sardı.

"Bir dedikodu veya sadece sarhoş askerlerin saçmalaması da olabilir. Fakat onlar gidene dek kendini korumanı istiyorum." Valek'in sesi kararlı çıksa da hemen ardından "Bir çeşnici daha eğitmek istemiyorum," diye ekledi.

"Dikkatli olurum."

"Hayır. Paranoyak olacaksın. Kalabalık, iyi ışıklandırılmış yerlerde dolaşacaksın ve gece geç saatlerde boş koridorlarda yürürken yanında mutlaka bir refakatçın olmasını sağlayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"İyi. Generallerin konyak toplantısı yarın akşam gerçekleşecek. Her general Ixia'yla ilgili konular tartışılırken diğer generallerle paylaşmak üzere yanında bir şişe iyi kalite konyak getirecek. Komutanın içeceklerini tatmak için orada olman gerek." Valek içinde sekiz şişe olan bir kutuyu yerden kaldırdı. Mukavva kutuyu masaya koymasıyla şişelerden melodik bir şıngırtı çıktı.

Küçük bir kadeh çıkartıp "Senden bu gece her konyağı bir kez, yarınsa en az iki kez tatmanı istiyorum. Böylece zehirsiz hallerinin tadını iyice aklına sokacaksın." Kadehi bana verdi. "Her şişe konyağın tipine ve hangi generalin getirdiğine göre etiketlendirilmiştir."

Rastgele bir şarap sürahisi seçtim. Bu, General Dinno'nun AB-8'de üretilmiş kiraz konyağıydı. Ağız dolusu konyağı kadehe doldurup bir yudum aldım ve sıvıyı, tadını hafızama kazımaya çalışarak, dilimin çevresinde döndürdüm. Sert alkol boğazımı yaktı ve göğsümde küçük bir ateş bıraktı. Yüzüm içkinin ısısından kızardı.

Valek "Sarhoş olmaman için 'gargara yapıp tükürme' yöntemini kullanmanı öneriyorum," dedi.

"Çok doğru," diye yanıt verdim. Tükürmek için bir başka kadeh bulup geri kalan şişelerle uğraşmaya koyuldum.

Toplantı günü Valek'in süitinde her konyağı ikişer kez daha tattıktan sonra üçüncü bir deneme daha yaptım. Ancak hangi içkinin hangi generale ait olduğundan emin olduğumda tatmin oldum.

O gece Valek'in bana harekât odasına kadar eşlik etmek üzere gelmesini bekledim. Üzerinde merasim üniformasıyla aşağı kata indi. Omuzlarını kırmızı apoletler süslüyordu; sol göğsü boyunca altı madalya uzanıyordu. Asaletli ve itibarlı bir görünümü vardı. Yüzündeki hoşnutsuz ve huysuz bakış olmasa görüntüsünden etkilenebilirdim. En güzel giysilerini giymeye zorlanmış huysuz bir çocuk gibiydi. Elimle ağzımı kapatsam da kahkahamı bastıramadım.

"Yeter. Yılda bir kez bu lanet şeyi giymem gerekiyor ve bu benim için çok fazla." Valek yakasını çekiştirdi. "Hazır mısın?"

Kapıda ona katıldım. Üniforma atletik vücudunu ortaya çıkartmıştı; aklım üniforması ayaklarına dökülse ne kadar muhteşem görüneceğine gitti.

Ağzımdan "Müthiş görünüyorsun," sözleri kaçıverdi. Bedenimi bir sıcaklığın sarmasıyla kızardım. Sandığımdan daha fazla konyak içmiş olmalıydım.

"Gerçekten mi?" Valek üniformasına baktı. Sonra omuzlarını geri atıp yakasını çekiştirmeyi bıraktı. Aksi ifadesinin yerini dalgın bir gülümseme aldı.

"Evet. Öyle."

Komutanın harekât odasına tam generallerin hepsi orada toplandığı sırada vardık. Uzun, ince, buzlu camlı pencereler batan güneşin zayıf ışığıyla parlıyordu. Hizmetkârlar daire şeklindeki odada koşuşturuyor, fenerleri yakıp yiyecek ve içeceklerle dolu servis tabakları hazırlıyorlardı. Tüm askeri personelin

üzerinde merasim üniformaları vardı. Madalyalar ve düğmeler ışıldıyordu. Sadece üç generalin simasını biliyordum; geri kalanların hepsinin üniformaları siyah olduğundan kim olduklarını giysilerine işlenmiş elmaslardan çıkardım. Valek sonra besmava tabi tutabilir diye yüzlerini iyice zihnime kazıdım.

Göz göze geldiğim Brazell bana öfkeyle baktı. Yanında Danışman Mogkan oturuyordu ve Mogkan'ın gözleri beni hiç bir bakışla süzerken ürperdim. Brazell ve Reyad üzerimde deneylerini gerçekleştirirken Mogkan hep yakınlarda bir yerde olurdu. Sezdiğim ama gözümle göremediğim varlığı korkunç kâbuslar görmeme neden olurdu. Brazell'ın her zamanki danışmanları yanında yoktu; neden bir başkasını değil de Mogkan'ı getirdiğini merak ediyordum.

Komutan yumurta şeklindeki toplantı masasının en ucunda oturuyordu. Sade ve şık üniformasının yakasında hakiki elmaslar vardı. Generaller yanlarında danışmanlarıyla geri kalan koltuklara yerleştiler. Valek'in koltuğu komutanın sağındaydı; odadaki tek taş duvara dayalı olan taburem ise ikisinin arkasında kalıyordu. Toplantının bütün gece süreceğini bilsem de sırtımı yaslayabileceğimi bilmek beni mutlu ediyordu. Konumumun bir diğer avantajı ise Brazell'ın gözü önünde olmamamdı. Onun zehirli bakışlarından uzak olsam da Mogkan'ın dik bakışlarından saklanamıyordum.

Komutan tahta bir tokmağı masaya vurdu. Oda sessizliğe büründü. Komutan az önce dağıtılmış olan ayrıntılı ajandayı kastederek "Programdaki konulara geçmeden önce..." diye söze girdi "Önemli bir duyuru yapmam gerek. Yeni bir halef atadım."

Komutan masanın etrafında yürüyüp her generale birer mühürlü zarf verirken harekât odasında fısıltılar yükseldi. Zarfların içinde Valek'teki anahtarla deşifre edildiklerinde yeni halefin ismini ifşa edecek şifreli bulmacanın sekiz parçası vardı.

Gerilim odayı kapladı. Aşırı doldurulan bir matara gibi patlamayı bekleyen gerilimin üzerime çöktüğünü hissettim. Komutanların yüzlerinde şaşkınlık, öfke, endişe, dalgınlık gibi türlü ifadeler belirdi. Yüzü, saçı ve bıyığı kadar kırmızı kesilen AB-7'nin komutanı General Rasmussen danışmanının kulağına fısıldadı. Taburemde öne doğru eğilince yüzüne memnuniyet oturan Brazell'ın renk vermemek için çabaladığını fark ettim.

Patlamak yerine, giderek seyrelen, komutanın aldırmadığı gerilim onun toplantıyı başlatmasıyla hepten kayboldu. İlk önce AB-1'le ilgili maddeler ele alınacak, ardından sırasıyla diğer bölgelere değinilecekti. General Kitvivan'ın özel beyaz konyağının bir şişesi masaya getirilirken generaller kar panterlerini ve madencilik haklarını tartışıyorlardı.

AB-2'nin komutasındaki General Chenzo etli elini ay beyazı saçlarında gezdirip öfkeyle "Hadi ama Kit. Yeter bu panter sohbeti. Bizim yaptığımız gibi buzluk bölgeye onlar için yiyecek bırakırsanız sizi rahatsız etmezler," dedi. Yelesi bronz teninin üzerinde güçlü bir kontrast oluşturuyordu.

Kitvivan "Onları besleyelim de semirip tavşanlar gibi çoğalsınlar mı? Onlara et tedarik edelim derken cebimizde üç kuruş para kalmaz," diye karşılık verdi.

Konuya bağlı olarak, görüşmelere olan ilgim bir azalıp bir artıyordu. Bir süre sonra protokol gereği komutan için çeşnicilik görevimi yerine getirirken yutmam gereken konyağın bedenime etki etmesiyle sersemleye başladım.

Generaller çeşitli konular hakkında oylamalar yapsalar da son söz yine komutana aitti. Komutan genellikle çoğunluğun kararına uysa da bunu yapmadığı zamanlarda kimse şikâyet etmeyi göze alamıyordu.

Komutan Ambrose çocukluğunda AB-3'te Ruh Dağları'nın eteklerinde ailesiyle mütevazı bir hayat sürmüştü. Dağlarla

buzluk bölge arasındaki evi büyük bir elmas madeninin üzerinde duruyordu. Zengin damar keşfedildiğinde kral elmasları talep etmiş ve komutanın ailesinin orada kalıp madenlerde çalışmasına "izin vermişti". Komutan ailesinden birçok kişiyi göçüklerden ve nemli, kirli ortamdan ötürü kaybetmişti.

Ambrose monarşinin adaletsizliklerine öfkeli bir genç olarak öğrenimini sürdürmüş ve reform söylevleri çekmeye başlamıştı. Zekâsı, açık sözlülüğü ve ikna gücü ona birçok sadık yandaş kazandırmıştı.

Zihnimi yeniden toplantıya odakladığımda generaller AB-5'le ilgili meselelere varmışlardı. General Brazell epey ilgi uyandırmıştı. En iyi konyağını dağıtmak yerine masadakilere küçük, kahverengi taşlara benzeyen şeylerle dolu gümüş bir tepsi gönderdi. Valek nesnelerden birini bana uzattı. Brazell'in top şekli verilmiş Criollo'suydu bu.

Biri kalkıp geleneğe aykırı davrandığı için itiraz edemeden Brazell ayağa kalkıp herkesi bir ısırık almaya çağırdı. Kısa bir sessizliğin ardından harekât odasını memnuniyet nidaları kapladı. Criollo'nun içine çilek konyağı doldurulmuştu. Lokmamın kalanının tadını çıkarabilmek için "her şey yolunda" işaretini verdim. Criollo'nun şekerli ve fındıklı tadının konyağın akışkanlığıyla bileşimi ilahi bir sonuç çıkarmıştı. Rand'in ikisini birleştirmeyi akıl edememiş olduğu için üzüleceğini düşünsem de hemen ardından aklıma hilekâr yüzünü getirip onun için üzüldüğüme pişman oldum.

Övgüler sona erince Brazell yeni fabrikasının inşasının tamamlandığını duyurdu. Sonra bölgesinde ne kadar yün kırpıldığı ve pamuk plantasyonlarının tahmini veriminin ne olacağı gibi sıradan konulara geçti.

Askeri Bölge 5, Ixia'nın tüm ipliğini üretiyor ve boyuyor, sonra dokunup kumaşa çevrilmek üzere General Franis'in ko

mutasındaki AB-3'e gönderiyordu. Franis, Brazell'ın verdiği rakamları not düşerken başını endişeyle salladı. Generallerin en gençiydi ve ne zaman bir şeye konsantre olsa üniformasındaki mor elmaslarla oynamak gibi bir alışkanlığı vardı.

Bulanık düşünceler zihnimde fırtına bulutları gibi bir araya gelirken taburemde uyukladım. Konyak, sınır devriyeleri ve ruhsatlarla ilgili tuhaf hayaller kar taneleri gibi kafamın içinde fırıl fırıl dönüyordu. Ardından görüntüler parlaklaşıp şekillenerek beyaz av kürkleri giyen genç bir kadının resmine dönüştü.

Kadın elindeki kanlı mızrağı sevinçle havaya kaldırdı. Ayaklarının dibinde ölü bir kar panteri uzanıyordu. Silahının ucunu buza saplayıp bir bıçak çekti. Panterinin kürkünden bir parça koparıp akan kanı bir kupaya doldurdu.

Kanı coşkuyla içerken çenesinden aşağı kırmızı dereciklerler aktı. Düşüncelerini zihnimde net bir şekilde duyuyordum. "Kimse bunu başaramadı," diye düşünüyordu. Karların üzerinde "Ben hariç kimse!" diye bağırdı. "Güçlü ve kurnaz bir avcı olduğumun kanıtı bu. Erkekliğimin benden alındığının kanıtı. Bir erkek olduğumun kanıtı. Erkekler artık bana hükmetmeyecek" diye haykırdı. "Kar panterlerinin yanında yaşamak için bir kar panteri, erkeklerin yanında yaşamak için bir erkek olacağım."

Avcı yüzünü çevirdi. Başta onu komutanın kız kardeşi sandım. Onun gibi zarif hatları ve siyah saçları vardı. Gücü ve özgüveni bir giysi gibi üzerinde taşıyordu. Hayallere dalmış olan bana bakarken badem gözleri bir şimşek gibi bedenimi deldi geçti. Kadının aslında komutan olduğunu fark etmemle sarsılarak uyandım. Kalbim hızla çarpıp başım zonklarken Mogkan'ın yakıcı bakışlarına doğru baktığımı fark ettim. Keyifle gülümsedi.

Benim için artık komutanın büyücülerden neden nefret etgün gibi ortadaydı. O bir kadındı; fakat aslında bir erkek

olarak doğmuş olması gerektiğine kalben inanan bir kadın Acımasız kader omuzlarına üstesinden gelmesi gereken bi mutasyon yıkmıştı. Komutan bir büyücünün bu sırrı zihnin den çekip almasından korkuyordu. Bunun düpedüz aptallık olduğunu düşünerek bu delice fikri zihnimden atmak için başımı iki yana salladım. Rüyamda bir kadını gördüm diye komutanın bir kadın olacağı yoktu. Bu saçmalığın dik alasıydı Yoksa değil miydi?

Gözlerimi ovuşturup uykuya daldığımı fark eden olup olmadığına baktım. Komutan uzaklarda bir noktaya bakarken Valek gergin ve tetikte oturmuş odaya göz gezdiriyor, birini veya bir şeyi arıyordu. Söz sırası General Tesso'ya gelmişti.

Valek bakışlarını çevirdiği komutanın kolunu telaşla dürttü. Alelacele "Neler oluyor?" diye sordu. "Nerelere gittin?"

Komutan düşünceli bir sesle "Aklım uzun zaman öncesine gitti," dedi. "General Tesso'nun AB-4'teki mısır hasadına ilişkin kılı kırk yaran raporunu dinlemekten daha keyifliydi."

Komutanın yüzünü inceledim ve rüyamdaki kadının yüzüyle karşılaştırmaya çalıştım. İki yüz uyuşuyordu fakat bu bir anlam ifade etmiyordu. Rüyalar gerçekliği çarpıttığından rüyamda komutanı bir kar panterini öldürürken görmem gayet olasıydı.

Toplantının geri kalanı olaysız geçti. Zaman zaman taburemde uyuklamış ve bir daha sıkıntı verici tuhaf rüyalar görmemiştim. Komutanın tokmağını vurmasıyla aniden uyandım.

Komutan "Son madde, baylar," diye seslendi. "Sitia'dan bir heyet toplantı talep etti."

Bir anda odada hararetli konuşmaların gürültüsü yükseldi Sanki generaller yarım bıraktıkları bir tartışmaya dönmüşler gibi tartışmalar başladı. Ticaret anlaşmaları ve Sitia'ya saldırmak üzerine münakaşa ediyorlardı. Ticaret yapmak yerine ne

diye Sitia'yı fethetmediklerini soruyorlardı. Bölgelerinin sınırlarını genişletmek, daha çok askere ve kaynağa ulaşmak, Sitia'nın Ixia'ya saldıracağına dair tüm endişelere nokta koymak istiyorlardı.

Komutan sessizce oturup tavsiyelerin yağmur damlaları gibi üzerine akmasına göz yumdu. Konuyu iyice irdeleyen generallerin her biri nihayet Sitia'lıların gelişine dair bir karara vardı. Dört kuzey generali (Kitvivan, Chenzo, Franis ve Dinno) heyetle görüşmeyi istemezken, dört güney generali (Tesso, Rasmussen, Hazal ve Brazell) Sitia heyetiyle gerçekleştirilecek bir zirveye destek veriyordu.

Komutan başını iki yana salladı. "Sitia'ya dair görüşlerinizi gayet iyi biliyorum ama güneyliler bize saldırmaktansa bizimle ticaret yapmayı yeğleyeceklerdir. Bizde daha çok asker ve metal var. Onlar da bunun gayet farkında. Sitia'ya yapacağımız bir saldırı pek çok hayata ve büyük meblağlara mal olacaktır. Peki ne için? Ellerindeki lüks tüketim malları buna değmez. Ixia'dan yana bir sorunum yok benim. Ülkeyi kralın hastalığından kurtardık. Belki halefim daha fazlasını talep edebilir. Savaşmak için onu beklersiniz."

Generaller aralarında fısıldaştılar. İnce dudaklarına bir yırtıcı hayvanın sırıtışı yerleşen Brazell başını sallayarak kararı onayladı.

Komutan sözlerini "Güneyden gelecek heyetle buluşmayı zaten kabul ettim," diye sürdürdü. "Dört gün sonra burada olacaklar. Kendi bölgelerinize dönmeden konuyla ilgili endişelerinizi bana bildirmek için dört gününüz var. Toplantı bitmiştir." Komutanın tokmağından çıkan ses ölüm sessizliğine bürünmüş odada yankılandı.

Komutan ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. Korumaları ve Valek onu hemen arkasından takip ettiler. Valek bana onlara

katılmamı işaret etti. Hızla ayaklandım. İçtiğim konyağın etkisini iyice hissettim. Başım dönerken odadan çıkan grubun peşine takıldım. Kapının ardımızdan kapanmasından hemen sonra odada bir hengâme koptu.

Komutan yorgun bir gülümsemeye "Bu biraz olsun hareket getirecektir," dedi.

Valek şaka yaptığını belli eden bir ses tonuyla "Bu yıl AB-8'de tatile çıkmamanızı öneririm," dedi. "Dinno'nun güneyden gelecek heyetle ilgili duyurunuzun ardından verdiği tepkiyi düşünüyorum da yazlığınızın içini kum örümcekleriyle doldurursa şaşmam." Valek ürperdi. "Korkunç bir ölüm şekli."

Köpek cüssesindeki ölümcül örümcekleri düşününce benim de tüylerim ürperdi. Komutanın süitine doğru yürüyüşümüz bir süre sessizce sürdü. Yalpalayarak yürüyordum. Etrafımdaki taş duvarlar bulanıklaşıyor, bana sanki ben yerimde duruyormuşum da onlar hareket ediyormuş gibi geliyordu.

Komutanın süitinin kapısına geldiğimizde Valek "Ben olsam Rasmussen'e de dikkat ederdim," dedi. "Halefinizi değiştirdiğiniz haberini pek de iyi karşılamadı."

Komutan kapıyı açtı. Süitinin içine hızlıca bir göz attım. Süit, bürosunda ve şatonun geri kalanında hâkim olan aynı sade ve işlevsel tarzda döşenmişti. Ne bekliyordum ki? Belki bir parça renk ya da daha kadınsı bir şeyler? Saçma fikirleri kafamdan atmak için başımı hafifçe silkeledim. Yaptığım hareket başımın dönmesine yol açınca yere kapaklanmamak için bir elimi duvara yasladım.

Komutan, süitinin kapısını kapatmadan önce "Ben herkese dikkat ediyorum, Valek. Bunu biliyorsun," dedi.

Kendi süitimize girdiğimizde Valek üniformasının ceketini çıkartıp kanepeye attı. Parmağıyla sandalyelerden birine işaret edip "Otur. Konuşmamız gerek," dedi.

Sandalyeye yığıldım. Bir bacağımı kolçağın üzerinden sallandırarak, üzerinde kolsuz fanilası ve siyah, bacaklarını saran pantolonuyla volta atan Valek'i izledim. Ellerimle masaj yaparak kollarındaki uzun, lif lif kasların gerilimini aldığımı hayal ettiğimde neredeyse bir kıkırdama krizine tutulacaktım. Konyak kanımda akıyor, nabzımı hızlandırıyordu.

Valek "Bugün son derece tuhaf iki durum yaşandı," dedi.

Kendimi savunmaya geçip "Ah, hadi ama. Sadece bir dakikalığına içim geçti," dedim.

Valek bana şaşkın bir bakış attı. "Hayır, hayır. Sen iyi iş çıkardın. Ben toplantıyı kastetmiştim; generalleri." Volta atmaya devam etti. "Birincisi, Brazell halefin değiştiği ve Sitia'dan bir heyetin geleceği haberlerini kendisinden beklenmeyecek bir memnuniyetle karşıladı. Bir ticaret anlaşması yapılmasını hep isterdi ama genellikle ihtiyatlı bir yaklaşım benimser. İkincisi, odada bir büyücü vardı."

"Ne?" Nefesim kesildi. Açığa mı çıkmıştım?

"Büyü. Belli belirsiz, eğitimli bir profesyonelden yayılan bir büyü. Sadece bir kez hissettim, anlık bir dokunuş, fakat kaynağını belirleyemedim. Yine de büyücü mutlaka odadaydı. Aksi takdirde büyüsünün varlığını hissetmezdim."

"Ne zaman hissettin?"

"Tesso'nun bitmek tükenmek bilmeyen mısır nutku sırasında." Sanki sorunun üzerine konuşmak, üstesinden gelmesine yardımcı oluyormuş gibi Valek bir nebze gevşedi. "Tam o ara horlaman odanın ortasına kadar geliyordu."

Niyetlenmediğim kadar yüksek bir sesle "Hah," dedim. "Sen de toplantıda öyle kasılmıştın ki bir an vucuduna ölü katılığı oturdu sandım."

Valek neşeli bir kahkaha attı. "O rahatsız merasim üniformasının içinde senin de benden farksız görüneceğine eminim.

Gözlerimin önüne yüzünde hain bir gülümsemeyle üniformaya kola boca eden Dilana geliyor."

Sonra yeniden ciddileşti. "Danışman Mogkan'ı tanıyor musun? Akşamın çoğunu sana bakmakla geçirdi."

"Onu tanıyorum. Reyad'ın baş danışmanıydı. Ayrıca, birlikte ava çıkarlardı."

Valek "Nasıl biridir?" diye sordu.

"Reyad ve Nix gibi bir haşeredir," dedim. Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti. Her iki elimle ağzımı kapatsam da iş işten geçmişti.

Valek bir süre beni süzdü. Sonra "Toplantıda çok sayıda danışman vardı. Sanırım hepsini tek tek gözden geçirmem gerekecek. Anlaşılan büyü becerisi olan yeni bir güneyli casusla karşı karşıyayız." İç çekti. "Bir türlü sonu gelmiyor." Üzerine bitkinlik çöken Valek kendisini kanepenin ucuna bıraktı.

"Sonu gelecek olsa işsiz kalırdın." Kendimi durduramayıp Valek'in arkasına geçtim ve omuzlarına masaj yapmaya başladım. Alkol hareketlerimin kontrolünü tamamen ele geçirirken beynimin ayık kalan küçük bir kısmının elinden ancak faydasız öğütler vermek geliyordu.

24

Valek parmaklarımın ucunda kaskatı kesilmişti. Acaba onu boğacağımı falan mı sanıyordu? Ellerim kaslarını yoğurmaya başlayınca gevşedi.

Ona "Aniden dünya mükemmel bir yer olsa ve casusluk etmene gerek kalmasa ne yapardın acaba?"

Valek neşeyle "Canım sıkılırdı," dedi.

"Hadi ama ciddiyim. Meslek değiştirmen gerekse ne olurdun?" Başparmaklarımı boynunun dibindeki kaslara bastırdım. "Bir ateş dansçısı mı?" Konyak kanımda pompalanırken bedenimden ısı yayılıyordu.

Valek "Hayır," dedi. Ardından "Bir silah eğitmeni mi?" diye öneride bulundu

"Hayır. Mükemmel bir dünyadan bahsediyoruz. Orada silahlara yer yok." Ellerimi sırtından aşağı kaydırdım. "Akademisyene ne dersin? O yerlerde gezen kitapların hepsini okudun, değil mi? Yoksa sadece gizlice içeri girecek birinin hareketini güçleştirmeye mi yarıyorlar?"

"Kitapların bana çeşitli faydaları oluyor. Fakat senin mükemmel toplumunda cinayet alanında uzman bir akademisye-

ne ihtiyaç duyulacağından şüpheliyim."

Ellerim bir saniye dondu. "Hayır. Kesinlikle yok."

"Heykeltıraş? Abartılı heykeller yontardım. Şatoyu onlarla dekore edip etrafa daha renkli bir görünüm verebilirdik." Parmak uçlarımı sırtının bel kısmına bastırırken bana "Ya sen?" diye sordu.

"Akrobasi." Sözcüğü bilinçsizce söyleyivermiştim. Akrobasiyi ateş muskamla birlikte geçmişte bıraktığımı sanmam da ağaçların arasındaki gezintim bu arzumu yeniden uyandırmış gibiydi.

"Bir akrobat! Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Gözümün Valek'in düzgün vücuduna kaymasıyla heyecanlandım ve ellerimi karnına kaydırdım. Kahrolası Reyad. Konyak korkularımı bastırıp beni rahatlatmıştı. Valek'in pantolonunun düğmelerini açmaya başladım.

Bileklerimden tutup beni durdurdu. "Yelena, sarhoşsun sen." Sesi hırıltılı çıkıyordu.

Valek ellerimi bırakıp ayağa kalktı. Oturduğum yerde, şaşkınlıkla beni kucaklayıp kanepeden kaldırışını izledim. Tek kelime etmeden beni odama taşıyıp yatağıma bıraktı.

Odadan ayrılırken yumuşak bir sesle "Biraz uyu Yelena," dedi.

Karanlığın içine doğru bakarken çevremdeki her şey dönüyordu. Bir elimi soğuk taş duvara koymam düşüncelerimi odaklamama yardımcı oldu. Artık emindim. Valek'in ilgisi bana değil çeşniciliğimeydi. Dilana'nın ısrarına, Maren'in kıskançlığına kanmıştım. İçimde zonklayan, reddedilmenin verdiği acı benim suçumdu.

Hâlâ dersimi niye almamıştım? İnsanlar canavarlara dönüşüyorlardı. En azından benim hayatıma giren insanlar. Önce Brazell sonra da Rand; tabii Reyad hep olduğu gibiydi. Tâ

Valek? O da bir canavara dönüşecek miydi, yoksa dönüşmüş müydü bile? Star'ın dediği gibi onu düşünmemeliydim, onu ne bir arkadaş ne de yüreğimdeki boşluğu dolduracak biri olarak görmemeliydim.

Sanki o boşluğu doldurabilecekmişim gibi. Güldüm. Kulağıma gelen bir sarhoşun ahenksiz sesi, düşüncelerimin müziğiydi. Kendimi "Kendini bil, Yelena. Sen zehirlenen ve hayaletlerle konuşan bir çeşnicisin," diye azarladım. Soluk alıp verdiğime, hayatta olduğuma bile şükretmem gerekirdi. Sitia'da özgür olmak dışında hiçbir arzum olmamalıydı. Özgür kalırsam içimdeki boşluğu durdurabilirdim. Tüm o duygusal, zayıfça düşünceleri aklımdan atıp hayatta kalma amacıma odaklandım.

Sitia'ya kaçmam Valek'le olan bağımı koparmayacaktı. Kelebek Tozu'nun panzehrini ele geçirdiğimde planlarımı hayata geçirebilecektim. Kararlılıkla kilit açma tekniklerini aklımdan geçirirken alkolün etkisiyle derin bir uykuya daldım.

Şafağa bir saat kala kafamın içinde bir zonklamayla uyandım. Ağzım el değmemiş bir örümcek ağına dönmüş gibiydi. Her verdiğim nefeste ağzımdan toz üflediğimi hayal ettim. Son derece dikkatli bir şekilde yataktan indim. Battaniyemi omuzlarıma dolayıp bir şeyler içmeye gittim. Valek soğuk suyu sevdiğinden balkonunda mutlaka bir sürahi bulunurdu.

Serin hava mahmurluğumu üzerimden aldı. Şatonun duvarları ay ışığını yansıtıyor, ürkütücü bir parlaklık yayıyordu. Metal sürahiyi buldum. Tepesinde ince bir buz tabakası oluşmuştu. Buzu parmağımla kırıp suyu ağzımdan içeri akıttım.

İkinci bir yudum almak için başımı geriye attığımda siyah, şekli örümceği andıran bir nesnenin kafamın üzerindeki şato duvarına tutunduğunu fark ettim. Giderek büyüyen bir telaşla şeklin aşağı doğru inerek bana yaklaştığını fark ettim. Bu bir örümcek değil, insandı.

Saklanacak bir yer arasam da davetsiz misafirin muhtemelen henüz beni görmediğini fark ettim. Kendimi süite kilitleyip Valek'i uyandırmak daha akıllıca olacaktı. Fakat zifiri karanlık odaya girmeden önce duraksadım. İçeride saldırganın koyu renkli giysilerini seçmek zor olacaktı. Janco'dan aldığım maymuncuk derslerinden sonra kilitli kapılar artık bana güven vermez olmuştu.

Sustalımı içeride bıraktığım için kendime söverek balkonun uzak ucuna gidip sürahiyi elime aldım.

Duvar sürüngeni balkonla arasındaki mesafeyi sıçrayarak kapattı. Hiç zorlanmadan yaptığı hareketler bana tanıdık gelmişti.

"Valek?" diye fısıldadım.

Beyaz dişlerin karanlıkta parlamasının ardından Valek siyah gözlüklerini gözünden çıkardı. Yüzünün geri kalanı başını örten ve tek parça, dar bir giysinin içine tıkıştırılmış bir kukuletanın içinde gizlenmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Keşif. Generaller komutanın konyak toplantısından sonra geç vakte dek uyumazlar. Bu yüzden, herkes yatmaya gidene kadar beklemem gerekiyordu." Valek süite girdi. Kukuletasını çıkardı. Masasındaki feneri yakıp cebinden bir kâğıt çıkardı.

"Gizemlerden nefret ederim. Aslında on beş yıldır yaptığım gibi komutanın halefinin sır olarak kalmasına razı olacaktım ama bu geceki fırsat da kaçmazdı. Sekiz sarhoş generalin yataklarında dans etsem uyanamayacak haldeydiler. Hayal gücünden de yoksunlar. Komutanın verdiği zarfları evrak çantalarına koyarken izledim onları." Valek eliyle masasına gelmemi işaret etti. "Al, şunu deşifre etmeme yardım et."

Elime bir kâğıt tutuşturdu. Üzerine karman çorman sözcükler ve sayılar karalanmıştı. Valek şifreli mesajı her bir ge-

neralin odasına girip kopyalamıştı. Bana neden güvendiğini merak ediyordum. Ancak az sonra olacakları daha çok merak ettiğimden bunu sormak yerine ona yardımcı olmak için bir sandalye çektim.

"Balmumu mührü nasıl açtın?" diye sordum.

"Çaylakların bile bildiği bir hileyle. Tek ihtiyacın olan keskin bir bıçak ve küçük bir alev. Şimdi bana ilk harf grubunu oku bakalım." Harfleri yazdıktan sonra *kuşatma* sözcüğü oluşana dek harfleri yeniden düzenledi. Bir kitap açıp sayfalarını karıştırdı. Kitap sustalımın kabzasmdakilere benzeyen sembollerle doluydu. Valek'in açık tuttuğu sayfada üç çemberin ortasındaki bir yıldızı andıran büyükçe, mavi bir sembol vardı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"*Kuşatma* sözcüğüne karşılık gelen eski muharebe sembolü. Ölen kral bu işaretleri savaş zamanlarında yüzbaşılarıyla haberleşmek için kullanırdı. Semboller yüzyıllar önce büyük bir stratejist tarafından icat edilmişti. Sonraki grubu oku bana. Bu defaki bir sayı grubu olmalı."

Sayıları seslendirdim. Önündeki metnin satırlarını saymaya başladı.

Valek'in kitabını ödünç alıp Janco'nun sustalımdaki mesajını çözebileceğimi fark ettim. Er ya da geç sembollerin anlamlarını çıkarırmışım demek. Hadi oradan! Janco cidden şaşıracaktı.

Valek sayıya karşılık gelen satıra ulaşınca temiz bir sayfaya bir harf yazdı. Mesajı deşifre etmeyi bitirince nefesini tutuyormuş gibi kıpırdamadan oturdu. Daha fazla bekleyemeden ona "Kimmiş?" diye sordum.

"Tahmin et," dedi.

Ona baktım. Yorgun ve akşamdan kalmaydım.

"Sana bir ipucu vereyim. Değişiklik en çok kimi mutlu etti?

En tuhaf olaylarda akla hep kimin adı geliyor?"

Korku bir pelerin gibi üzerime çöktü. Komutana bir ş olursa yönetimi Brazell devralacaktı. Muhtemelen her şeyde önce benim icabıma bakacaktı ve Ixia'da yapacağı değişiklikleri görecek kadar yaşamayacaktım.

Valek yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamıştı. Başını salladı. "Doğru. Brazell."

İki gün boyunca komutan sırayla tüm komutanlarla görüştü. Arada komutanın yemeğini tatmak için sohbetlerini kısa bir süre böldüğümde tedirgin sessizlikler oluyordu. Generallerin maiyetleri herkese söylenip sataştıkça şatodaki gerilim neredeyse elle tutulacak hale gelmişti.

Üçüncü gün komutanın yemeğini tatmaya gittiğimde onu Brazell ve Danışman Mogkan'la koyu bir sohbete dalmış halde buldum. Gözleri birer cam gibi ifadesiz. Komutan monoton bir sesle konuşuyordu.

Brazell "Çık dışarı!" diye bağırdı.

Mogkan beni iterek taht odasından dışarı çıkardı ve "Biz seni çağırana kadar bekle," emrini verdi.

Kapının önünde tereddütle beklerken bu alışagelmedik isteğe uyup uymamam gerektiğinden emin değildim. Emir Valek'ten veya komutandan geldiyse tartışmasız bir şekilde yerine getirmem gerekiyordu. Fakat benden Mogkan'ın emrine itaat etmemin beklenmesi içime dert olmuştu. Brazell'in bir suikast tertipliyor olabileceğini düşününce endişelerim giderek arttı. Tam kendisini aramaya çıkacağım sırada Valek hışımla taht odasına daldı. Aceleyle komutanın bürosuna giderken yüzünde sert bir ifade vardı.

Bana "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Hâlâ kahvaltısını tatmadın mı?"

"Beklemem emri verildi. Yanında Brazell ve Mogkan var."

Ani bir korku Valek'in yüzüne yerleşti. Yanımdan geçip büroya daldı. Mogkan arkasına geçtiği komutanın şakaklarına parmak uçlarını bastırıyordu. Valek'i görünce komutandan uzaklaştı ve sakin bir sesle "Efendim, sız de mutlaka hissediyorsunuzdur. Baş ağrısını gidermek için harika bir yöntemdir bu," dedi.

Komutanın yüzüne yine canlılık gelmişti. "Sağ ol Mogkan," dedi. Valek'in aniden içeri dalmasına öfkelenerek "Bu denli önemli olan konu nedir?" diye sordu.

"Rahatsız edici haberler var, efendım" Valek, Brazell'a ve Mogkan'a öfkeyle baktı. "Sizinle meseleyi baş başa konuşmak istiyorum."

Komutan görüşmelerini daha geç bir saate erteleyip Brazell ve danışmanını gönderdi.

'Yelena, hemen komutanın kahvaltısını tat."

"Emredersiniz, efendim."

Ben yiyecekleri tadarken Valek beni izledi. Yüzündeki gergin ifade beni endişelendiriyordu. Kahvaltıya zehir katıldığını mı düşünüyordu? Soğumaya yüz tutmuş çayı ve ılık omleti iki kez tatsam da içlerinde herhangi bir yabancı madde belirlemedim. Tepsiyi komutanın masasına bıraktım.

"Yelena, bir daha soğuk yemek zorunda kalırsam seni kırbaçlatırım. Anladın mı?" Komutanın sesi hissiz çıksa da tehdidi samimiydi.

Özür dilememin bir faydası olmayacağını bildiğimden "Evet, efendim," diye yanıt verdim.

"Çekilebilirsin."

Kaçarcasına bürodan ayrılırken taht odasında baş gösteren koşuşturmayı zar zor fark ettim. Girişten geçince duraksadım. Kafamın içinde bir ses "Açım," dedi. Karnım guruldadı; kurt gibi acıkmıştım. Mutfağın yolunu tuttum.

Bir köşeden döndüğümde karşıma aniden Danışman Mokan çıktı. Koluma girip beni şatonun ücra bir köşesine doğru götürmeye başladı. Bana onunla yürümek sanki doğal bir şeymiş gibi geliyordu. Kolumu çekmek istiyordum. Korkmak, hatta dehşete kapılmak istiyor ancak hiçbir şey hissedemiyordum. Açlığımı bile unutmuştum. Halimden gayet memnundum.

Mogkan beni ıssız bir koridora çekti. Hâlâ bir tepki vermekten aciz halde, içimden bunun çıkmaz bir koridor olduğunu geçirdim. Parlak, gri gözlerini bir an bana diktikten sonra kolunu benimkinden ayırdı. Parmakları üniformamın yakasından aşağı uzanan siyah elmasların üzerinde gezdi.

Zorba bir tavırla "Yelena'm," dedi.

Mogkan'la fiziksel temasımın sona ermesiyle içimde tutuşan korku göğsümde harladı. Hissizlik halim geçse de kıpırdayamıyordum. Bedenimdeki kaslar zihnimin çılgınca verdiği mücadele etme emrine itaat etmiyordu.

Bir büyücü! Mogkan'da büyü gücü vardı. Konyak toplantısında gücünü kullanmış ve Valek onu sezmişti. Mogkan'ın bana yaklaşmasıyla keşfim üzerine daha fazla kafa yoramadım.

"Onca dert çıkaracağını bilsem seni asla Brazell'ın yetimhanesine getirmezdim." Mogkan şaşkın ifademe bakıp gülümsedi. "Reyad seni benim bulduğumu söylememiş miydi?"

"Hayır." Sesim kısık çıkıyordu.

"Daha altı yaşındayken ormanda kaybolmuştun. Öyle güzel ve zeki bir çocuktun ki. Ne de hoş bir şeydin. Seni o leopardın pençesinden kurtardım çünkü potansiyelin olduğunu biliyordum. Fakat çok inatçı, çok başına buyruktun. Biz ne kadar çaba sarf edersek sen de o kadar direniyordun." Mogkan eliyle çenemi tutup gözlerimi zorla kendininkilerle buluşturdu. "Şu an bile sana odaklanmış haldeyim ve hâlâ benimle mücadele ediyorsun. Vücuduna hükmedebilirim." Sol kolunu kaldırma-

sıyla benim de sol kolum kalktı. "Fakat hem zihnini hem bedenini kontrol etmeye çalışırsam sonunda beni engellersin." Tüm bu anlattıkları kendisini şaşırtıyormuş gibi inanmaz bir edayla başını iki yana salladı.

"Neyse ki hafif bir baskı yetiyor." Elini çekip parmaklarıyla çimdik atarmış gibi bir hareket yaptı.

Boğazım kapandı. Soluk alamıyordum. Kendimi savunamaz halde yere kapaklandım. Zihnimdeki çığlığını dillendiremiyordum. Bir an için mantığım paniğime üstün geldi. Mogkan büyü kullanıyordu. Belki de bayılmadan büyüsünü bloke edebilirdim. Zihnimde zehir isimlerini saymaya başladım.

Mogkan hayranlıkla "Ne kuvvet," dedi. "Fakat gücün bu kez seni kurtaramayacak." Diz çöküp beni alnımdan, neredeyse bir baba şefkatiyle öptü.

İçimi huzur kapladı. Direnmeyi bıraktım. Görüşüm bulanıklaştı. Mogkan'ın elimi avucuna aldığını hissettim

25

Çevremdeki her şey giderek kararırken sırtım duvarda, Mogkan'ın elini sıkıca tuttum. Anı bir sarsıntı hissetmemin ardından boğazımdaki tıkanıklık kayboldu. Derin derin nefes alarak kendime geldiğimde yerde yüzükoyun yattığımı fark ettim. Yanı başımda, Valek, Mogkan'ın göğsünün üzerine oturuyordu. Elleri Mogkan'm boynuna sarılmış olsa da gozleri uzerımdeydı

Valek'ın ayağa kalkarken beraberinde çekip kaldırdığı Mogkan gülümsedi. Valek ona "Umarım Ixia'da büyücülük yapmanın cezasını biliyorsundur," dedi. "Bilmiyorsan, bu konuda seni aydınlatmaktan memnun olurum."

Mogkan üniformasını düzeltip uzun, siyah saç örgüsünü toparladı. "Büyüye karşı dirençli olduğun için bazıları *senin* bir büyücü olduğunu düşünüyor Valek."

"Komutan öyle düşünmüyor. Tutuklusun."

Mogkan "O zaman büyük bir sürpriz seni bekliyor. Çizgiyi aşacak bir şey yapmadan bu yersiz suçlamalarını komutanla tartışmanı öneririm," dedi.

Valek ona doğru yaklaşıp "Seni hemen şimdi öldürmeme ne dersin?" dedi.

Karnıma yakıcı bir acı saplandı. Ciyaklayarak yattığım yerde büzüldüm. Acı dayanılmazdı. Valek, Mogkan'a bir adım daha yaklaştığında sırtımdan yukarı yükselen alevler başımı kapladığında bir çığlık attım.

Mogkan rahat bir sesle "Biraz daha yaklaşırsan o ölür," dedi.

Acıdan yaşlarla dolan gözlerim, ağırlığını öne doğru uzattığı ayağının parmaklarına verse de yerinden hiç kıpırdamayan Valek'i seçti.

"Vay vay. İlginç bir durum. Eski Valek çeşnicisini öldürmemi umursamazdı. Yelena, evladım, az önce senin ne denli faydalı olduğunu fark ettim."

Şiddetli acı dayanılmazdı. Sırf bitsin diye ölmeye razıydım. Bayılmadan önce son gördüğüm şey zarar görmeden uzaklaşan Mogkan'ın sırtı oldu.

Karanlığa uyandım. Alnımın üzerinde ağır bir şeyin baskısı vardı. Panikle belimi doğrultmaya çalıştım.

Valek doğrulmama engel olup "Her şey yolunda," dedi.

Elimi götürdüğüm başımda duran ıslak bezi çektim. Işığın hücum ettiği gözlerimi kırpıştırdım. Etrafıma bakınca odamın tanıdık mobilyalarını gördüm. Valek elinde bir kupayla yanımda dikiliyordu.

"İç bunu."

İçecekten bir yudum aldığımda ağzıma gelen ilaç tadıyla yüzümü buruşturdum. Valek sıvıyı sonuna kadar içmem için ısrar etti. Boşalan kupayı komodinin üzerine bıraktı.

"Dinlen," emrini verdikten sonra odadan ayrılmak için arkasına döndü.

"Valek" Seslenmemle durdu. "Mogkan'ı neden öldürmedin?"

Bir an durdu ve başını yana yatırıp düşündü. "Taktiksel bir hamleydi. Ben onun işini bitirmeden seni öldürürdü. Sen bir-

çok bulmacanın anahtarısın. Sana ihtiyacım var." Uzun adım larla kapıya gitse de eşikte durdu. Kapı tokmağını öyle sıkı kav ramıştı ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Mogkan'ı komutana rapor ettim ama o ." Valek'in eli tokmağın üzerinde döndüğünde metal bir çıtırtı işittim. "Aldırış etmedi. Bu yüzden Brazell ve Mogkan gidene dek komutana göz kulak olacağım. Ari ve Janco'yu senin kişisel korumaların olarak görevlendirdim. Onlarsız bu süitten ayrılma. Bir de Criollo yemeyi bırak. Sana bir şey olup olmayacağını görmek istiyorum." Valek kapıyı çekip kapattı ve beni zihnimde dönüp duran düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Sözünü tutan Valek komutanı kızdırmak pahasına, bir an olsun onun yanından ayrılmadı. Arı ve Janco günlük rutinleri değiştiği için memnun olsalar da onlara çok iş yüklüyordum. Komutanın yemeklerini tatmadığım zamanlarda Ari'den bıçağa karşı savunma teknikleri öğreniyor, Janco'dan da kilit açma dersleri alıyordum.

Generaller ertesi gün şatodan ayrılacaklardı. Bu da benim de Valek gibi keşfe çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Henüz akşamın erken saatleriydi ve Valek'in geç vakte dek komutanın yanından ayrılmayacağını biliyordum. Ari ve Janco'ya erkenden uyumaya gideceğimi söyleyip iyi geceler diledikten sonra Valek'in süitinin kapı eşiğinde ikisinden ayrıldım. Bir saat bekledikten sonra, sessizce yeniden koridora çıktım.

Şatonun koridorları umduğum kadar boş olmasa da Valek'in bürosu ana koridorun uzağında kalıyordu. Kapısına yaklaşıp koridorda herhangi bir hareketliliğin olup olmadığını gözledim. Kimseyi görmeyince, kapıdaki üç anahtar deliğinin ilkine maymuncuğumu soktum. Fakat gerginlikten kilidi bir türlü açamıyordum. Bir ıkı derin nefes alıp tekrar işe koyuldum.

Kilitlerin ikisini açtığımda yaklaşan birilerinin sesini işittim

Ayağa kalkıp maymuncukları anahtar deliğinden çıkardım. Görüş alanıma iki adam girdiğinde kapıyı çalıyormuş gibi yaptım.

Solumda kalan muhafız "Komutanın yanında," dedi.

"Teşekkürler," diye yanıt verdim ve kalbim bir sinekkuşunun kanatları gibi çarparken aksi yöne doğru yürümeye başladım. Adamlar uzaklaşana dek arkama baktıktan sonra hızla Valek'in bürosuna döndüm. Üçüncü kilit en zorlusu çıktı. Açtığımda ter içinde kalmıştım. Alelacele odaya girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Yapacağım ilk iş içinde panzehirim olan küçük, ahşap dolabı açmaktı. Valek tarifi oraya saklamış olabilirdi. Dolabın içine göz atmak için ışığı cılız bir feneri yaktım. Farklı şekillerde ve ebatlarda cam şişeler ışığın altında parlıyordu. Şişelerin çoğunun üzerinde zehir işareti vardı. Arayışımı sürdürürken telaşım giderek arttı. Tek bulabildiğim içinde panzehir olan büyükçe bir şişeydi. Panzehirden fazlaca alırsam Valek'in fark edeceğini bildiğimden cebimde sakladığım küçük şişeye birkaç damlasını akıttım.

Dolabı yeniden kilitledikten sonra, masa çekmecelerinden başlayarak Valek'in dosyalarını sistematik bir şekilde incelemeye giriştim. Bürosunun her yanına kitaplar ve haritalar dağılmış olsa da kişisel dosyalarını gayet düzgün bir şekilde saklardı. Margg ve komutana dair dosyaları gördüğümde içimde onlara göz atma arzusu uyansa da kendimi üzerinde ismim veya Kelebek Tozu'yla ilişkili herhangi bir sözcüğün olduğu dosyaları arama işine verdim. Dosyamda Valek tat alma becerilerim hakkında ilginç yorumlarda bulunmuş olsa da ne zehir ne de panzehir hakkında tek kelime yoktu.

Masayla işim bittiğinde toplantı masasına geçtim. Zehirlerle ilgili kitaplar dosyaların ve casuslukla ilgili diğer belgelerin arasına karışmıştı. Yığınlara sırayla göz attım. Zamanım tüke-

niyordu. Valek dairesine kadar komutana eşlik etmeden önce süite geri dönmeliydim.

Toplantı masasındaki arayışım bittiğinde hayal kırıklığını bastırmak zorunda kaldım. Daha bürosunun yarısını ancak araştırabilmiştim.

Kapının kilidine giren bir anahtarın kendine has sesini işittiğimde sessiz odanın tam ortasındaydım. Bir çıt sesinin ardından anahtar kapıdan çekilmişti. İkinci kilit çıtlayıp açılırken feneri üfleyip söndürdüm. Toplantı masasının arkasına gizlenip altındaki kutuların fark edilmemi engelleyeceğini umut ettim. Kader güçlerine gelenin Valek değil Margg olması için yalvardım. Üçüncü çıtırtı kalbimin sıkışmasına yol açtı.

Kapı açılıp hemen ardından kapandı. Hafif adımlar odada çınladı. Biri masaya oturdu. Kafamı çıkarıp bakma riskine giremesem de gelenin Valek olduğunu biliyordum. Komutan odasına erken mi çekilmişti? Az sayıda seçeneğimi gözden geçirdim: Ya yakalanacaktım ya da Valek'in dışarı çıkmasını bekleyecektim. Uzandığım yerde daha rahat bir pozisyon aldım.

Birkaç dakika sonra biri kapıyı çaldı.

Valek "Girin," dedi.

Bir erkek sesi "Şey, sizin... paketiniz geldi de, efendim," dedi.

"Adamı içeri getirin." Valek'in taş zeminin üzerinde kayan koltuğu gıcırdadı.

Zincirlerin şakırtısını ve birinin sürüdüğü ayaklarından çıkan sesi işittim. Valek "Çekilebilirsin," dedi. Kapı bir çıt sesiyle kapandı. Burnuma zindanın o tanıdık, kötü kokusu geldi.

Valek "Evet, Tentil. İdam sırasının sende olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

Ölümü bekleyen mahkûma acıdım. Neler hissettiğini çok iyi biliyordum.

Fısıltılı bir ses "Evet, efendim," yanıtını verdi.

Çevrilen sayfaların hışırtısı duyuldu. Valek "Buradasın çünkü üç yaşındaki oğlunu bir sabanla öldürmüşsün ve bunun bir kaza olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, efendim. Karım kısa bir zaman önce öldü. Bir dadı tutacak param da yoktu. Oğlumun sabanın altına girdiğini fark etmemişim." Adamın sesi acı doluydu.

"Tentil, Ixia'da mazeretlere yer yoktur."

"Evet, efendim. Biliyorum, efendim. Ölmek istiyorum, efendim. Suçluluk dayanılmaz."

"O zaman ölüm yerinde bir ceza olmaz, değil mi?" Valek adamın yanıt vermesini beklemedi. "Hayatta kalman daha katı bir ceza olacaktır. AB-4'te bir çiftlik var. Çiftliği işleten çiftçi ve karısı trajik bir şekilde hayatlarını kaybettiler ve geride altı yaşından küçük üç erkek çocuk bıraktılar. Tentil yarın asılacak. Daha doğrusu insanlar asıldığına inanacak fakat sen AB-4'e götürüleceksin ve orada mısır plantasyonunu işletme ve üç oğlanı büyütme görevini üstleneceksin. Sana tavsiyem ilk iş olarak bir dadı tutman. Anlaşıldı mı?"

"Fakat..."

"Davranış Yönetmeliği bizi Ixia'daki sakıncalı kişilerden kurtarmakta mükemmel olsa da temel insani merhametten epey yoksun. İtirazlarıma rağmen komutan bunu bir türlü anlamıyor. Dolayısıyla, ara sıra bazı işlere kendim bakıyorum. Çeneni tutarsan hayatta kalırsın. Adamlarımdan biri ara sıra gelip seni kontrol edecek."

Kutuların arasına iyice sindim. Şaşkınlıktan donakalmıştım. Valek'in *merhametten* bahsetmesi bana Margg'ın sergilediği kaba davranışlar için bir gün özür dileyeceği düşüncesi kadar akıl almaz gelmişti.

Kapı bir kez daha çalındı.

Valek "İçeri gel," dedi. "Her zamanki gibi zamanlaman mü-

kemmel, Wing. Belgeleri getirdin mi?"

Sayfaların hışırdadığını işittim. Valek "Yeni kimliğin." dedi. "Meselemizin burada kapandığını düşünüyorum. Wing seni AB 4'e götürecek." Yere düşen zincirler şakırdadı. "Çekilebilirsin."

Tentil "Emredersiniz, efendım," dedi. Sesi çatlak çıkıyordu. Muhtemelen karmaşık duygular içindeydi. Valek bana özgür bir hayat önerse neler hissedeceğimi düşündüm.

Adamlar gittikten sonra azap veren bir sessizlik çöktü. Nefes seslerimin yerimi belli etmesinden korkuyordum. Valek'in koltuğu gıcırdadı. İki cılız tıkırtının ardından yüksek sesli bir esneme geldi.

"Evet, Yelena, sohbetimizi ilginç buldun mu bakalım?"

Valek'in tahmin yürüttüğünü düşünerek yerimden kıpırdamadım. Fakat sonraki sözleri korkumu haklı çıkardı.

"Masanın arkasında olduğunu biliyorum."

Ayağa kalktım. Sesinde hiç öfke yoktu. Ayakları masanın üzerinde sandalyesinde gerindi.

"Burada olduğumu nasıl..." diye söze başladım.

"Lavanta kokulu sabun seviyorsun ve birinin maymuncukla kilitlerimi açtığını anlayamayacak olsam bugüne dek hayatta kalamazdım. Suikastçılar pusu kurmayı severler ve nasılsa kilitli odalarda cesetler bırakırlar. Eğlenceli şeyler bunlar."

"Kızmadın mı?"

"Hayır, aslında rahatladım bile. Panzehri bulmak için büromu ne zaman arayacağını merak ediyordum."

Aniden içim öfkeyle doldu. "Rahatladın mı? Kaçabilirim diye mi? Belgelerini karıştırdım diye mi? Başarısız olacağımdan o kadar emin miydin?"

Valek başını yana eğip düşündü. "Kaçmak için sıradan şeyler yaptığın ve eşsiz bir plan keşfetmediğin için rahatladım. Neler yaptığını bilirsem bir sonraki hamleni önceden tahmin

edebilirim. Aksi takdirde, gözden kaçıracağım şeyler olurdu. Kilit açmayı öğrenmenin doğal sonucu odama girmen olacaktı. Fakat yazıya dökülmemiş olan formülü bilen tek kişi ben olduğumdan onu bulamayacağından eminim."

Ellerimi Bay Çokbilmiş'in boynuna dolamamak için yumruk yaptım. "Tamam, kaçma şansım yok. Peki ya buna ne diyeceksin? Tentil'e yeni bir hayat verdin de bana niye vermedin?"

"Bunu zaten yapmamış olduğumu nereden biliyorsun?" Valek ayaklarını yere indirip öne eğildi. "Sence neden zindanda neredeyse bir yıl kaldın? Oscove öldüğünde idam sırasının sende olması sadece şans mıydı? Belki de ilk kez karşı karşıya geldiğimizde bir kadın olduğunu öğrenmeme şaşırıyorken rol yapıyordum."

Dayanacak halim kalmamıştı. "Ne istiyorsun, Valek?" diye sordum. "Çabalamayı bırakmamı mı? Her gün zehirlendiğim bir hayattan memnun olmamı mı?

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Valek'in sesi gergin bir ton aldı. Ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Evet."

"Seni istiyorum... gönülsüz bir hizmetkâr olarak değil, personelimin sağlıklı bir üyesi olarak. Akıllısın, kıvrak bir zekân var ve giderek daha iyi bir dövüşçü oluyorsun. Senin de kendini benim kadar komutanı korumaya adamanı istiyorum. Evet, tehlikeli bir iş bu ama ipin üzerinde yanlış hesaplanmış bir perende atmakla da boynun kırılabilir. İstediğim bu. Bana istediğim şeyi verebilecek misin?" Valek'in yakıcı gözleri gözlerimin derinlerine bakıp bir yanıt arıyordu. "Ayrıca gidecek yerin mi var? Sen buraya aitsin."

İçimden teklifini kabul etmek geliyordu. Fakat Brazell beni zehirlemese veya başka bir yolla öldürmese bile kanımdaki dizginsiz büyü eninde sonunda patlayacak ve beni de yok edecekti.

Bu dünyada bırakacağım tek iz güç kaynağı örtüsünde bir kırışıklık olacaktı. Panzehir olmadan hiçbir ümidim yoktu zaten.

"Bilemiyorum," dedim. "Öyle çok şey var ki..."

"Bana anlatmadığın mı?"

Konuşamaz halde başımı salladım. Ona büyü yeteneklerimden bahsetmem sadece daha erken ölmeme neden olurdu.

Valek "Güvenmek zor iştir. Kime güveneceğini bilmek ise daha da zordur," dedi.

"Benim de güven konusundaki geçmişim tam bir felaket. Benim zayıflığım bu."

"Hayır, seninki bir güç. Ari ve Janco'ya bir bak. Ben onları görevlendirmeden kendilerini senin koruyucun tayin etmişlerdi bile. Sırf kendi yüzbaşılarının yapmayacağı şeyi yapıp komutana haklarında iyi şeyler söylediğin için. Bana yanıt vermeden önce elindekileri bir düşün. Komutanın ve Maren'in saygısını, Ari ve Janco'nun sadakatini kazandın sen."

"Ya senden ne kazandım, Valek? Sadakat? Saygı? Güven?"

"İlgimi. Bana istediğimi verirsen geri kalan her şeyi kazanacaksın."

Ertesi sabah, generaller şatodan ayrılmaya hazırlandılar. Sekiz maiyetin hazırlığı dört saat sürdü. Dört saatlık hengâme ve karmaşa. Nihayet herkes dış kapıdan çıktığında sanki şato rahat bir nefes almıştı. Gerilimin aniden azalmasının ardından hizmetkârlar ve muhafızlar rahatça etrafta dolanmaya başladılar. Küçük gruplar halinde toplanan hizmetkârlar sekiz süiti temizlemeden önce kısa bir mola veriyorlardı. İşte tam o rehavet anında komutan şato personeline ertesi gün Sitia'dan bir heyetin geleceğini duyurdu. Sözleri yıldırım etkisi yaratmıştı. Şaşkınlıkla gelen sessizliği gerekli hazırlıkları yapmak için telaşlanan hizmetkârların hummalı koşuşturması izledi.

Mogkan ve Brazell'ın gidişini görmek beni mutlu etmiş olsa da şatoda keyifsizce dolandım. Valek'e istediği yanıtı vermemiştim. Yaşamak için güneye gitmem gerekiyordu. Fakat panzehir olmadan hayatta kalamazdım. Kaçınılmaz sonumun gerçekliği zihnime dolarken yüreğimi korku sardı.

Ertesi gün, güney heyetinin gelişi için düzenlenen özel karşılama seremonisinde hazır bulunmam gerekiyordu. Sitia'lılarla karşılaşmanın endişesi midemi altüst etmişti. Sanki biri bana "Yelena, bir bak da sahip olamayacaklarını gör," der gibiydi.

Taht odası büroya çevrilmiş olduğundan şatoda devlet işlerinin tartışmaya uygun olduğu tek yer komutanın harekât odasıydı. Bir kez daha Valek baston yutmuş gibi komutanın sağında otururken ben de ikisinin arkasında bekliyordum.

Yuksek rütbeli subaylardan yayılan endişeyi hissetmemle kendi endişem hayrete dönüştü. Heyetin gelişi duyurulup içeri davet edilmesiyle gelenleri daha iyi görecek şekilde yana kaydım.

Sitia'lılar odanın içine akın ettiler. Uzun, parlak renkli, egzotik cüppeleri ayaklarına kadar inip yerlerde sürünüyordu. Kuş tüyleri ve diğer hayvanların kürkleriyle kaplı hayvan maskeleri takan heyet komutanın önünde durup V şekli oluşturdu.

Şahin maskesi takan liderleri resmi bir dille söze girdi. "Güneyli komşularınızdan size selam getirdik. Bu toplantının ülkelerimizi birbirlerine yaklaştıracağını umuyoruz. Kendimizi bu amaca ne denli adadığımızın nişanesi olarak size yüzlerimizi ifşa etmek üzere geldik." Konuşmacı ve dört refakatçisi önceden prova edilmiş bir hareketle maskelerini çıkardı.

Şaşkınlıkla defalarca gözlerimi kapatıp açtım. Gözlerimin kapalı olduğu, her yerin karardığı o sanıyelerde her şeyin düzeleceğini ümit ederek. Ne yazık ki zaten kötü durumdaki hayatımın berbat bir hal alacağı belli olmuştu. Valek bana ken-

disinin de benim gibi bu yeni gelişmelere inanamadığını [illegible] eden bir bakış attı.

Sitia'lı lider Irys'ti. Usta büyücü, Komutan Ambrose'un [illegible] dece birkaç metre ötesinde dikiliyordu.

26

Komutan güney heyetine "Ixia sizi ülkemizde ağırlamanın memnuniyeti ve yeni bir başlangıç yapmanın ümidiyle hoş geldiniz der," diye seslendi.

Komutanın arkasında beklerken Valek'in komutana Irys'in bir büyücü olduğunu söylemesinin ardından ne olacağını merak ediyordum. Irys'in şatodan ayrılmadan önce verebileceği zararı düşünürken aklıma en iyimser senaryoyu getirmeye çalıştım. Fakat bunun muhtemelen sonun başlangıcı olacağını fark etmemle iyimserliğim silinip gitti.

Valek düşünceli bir edayla güneylileri izlerken komutan resmi diyalogu sürdürmekle meşguldü. Valek'in duruşundan Irys'in henüz büyüsüne başvurmadığını çıkardım. Resmi karşılama seremonisinin sona ermesiyle heyet, yolculuğun yorgunluğunu üzerlerinden atıp akşamki ziyafeti bekleyecekleri odalarına götürüldü. Protokol gereği çetin görüşmelerden önce hoşça vakit geçirilmeli ve eğlenilmeliydi.

Komutan ve Valek hariç herkes harekât odasından çıktı. Ben de gitmek için hareketlendiğimde Valek beni kolumdan kavradı.

Komutan iç çekip "Peki, Valek, neymiş diyeceğin. Yanılmıyorsam uğursuz bir uyarıdır, değil mi?" diye sordu.

Öfkelendiği sesinden bir parça sezilen Valek "Sitia'lı lider usta bir büyücü," dedi. Muhtemelen yüzüne karşı iç geçirilmesine pek de alışık değildi.

"Bu umulmadık bir şey değil ki. Yoksa bir ticaret anlaşması yapma teklifimizde samimi olduğumuzu başka nasıl bilebilirlerdi ki? Pekâlâ onlara bir pusu kurmuş da olabilirdik. Bir büyücü göndermeleri mantıklı." Komutan umursamaz bir tavırla kapıya doğru döndü.

Valek "Büyücü sizi endişelendirmiyor mu?" diye sordu. "Yelena'yı öldürmeye çalıştı."

Komutan harekât odasına girdiğimden beri ilk kez bana baktı. "Çeşnicimi öldürmesi akıllıca bir hamle olmaz. O tür bir eylem suikast girişimi olarak yorumlanıp müzakerelerin sonlanmasına neden olabilir. Yelena güvende... şimdilik." Aklını gelecekte güvende olup olmayacağım düşüncesiyle yormaya niyetli olmayan komutan harekât odasından çıktı.

Valek yüzünü ekşitti. "Kahretsin."

"Yine ne oldu?" diye sordum.

Toplantı masasının sandalyelerinden birine tekme attı. "Heyetle beraber bir büyücünün geleceğini tahmin etmiştim ama *onun* geleceği hiç aklıma gelmemişti."

Sanki sesine nüfuz eden hayal kırıklığını silkelemek istermiş gibi başını salladı "O buradayken Guç İkizlerini yanına vereceğim. Yine de seni haklamayı kafasına koymuşsa ne benim ne de onların elinden bir şey gelir. Mogkan sana saldırdığında şans benden yanaydı. Gücünü hissettiğimde tam da oradan geçiyordum. Ümit edelim de büyücü kadın ülkemizde konuk olduğu süre boyunca uslu dursun."

Valek'in koltuğu masaya sertçe çarptı. "En azından tüm bü-

yücülerin nerede olduğunu biliyorum. Mogkan'ı generallerin konyak toplantısında hissetmiştim. Güneyli büyü ustası da şu an şatoda. Başka büyücüler ortaya çıkmadığı sürece güvendeyiz demektir."

"Ya Yüzbaşı Star?" dedim.

"Star bir şarlatan. Büyücü olduğu iddiaları sadece muhbirlerinin kendisine ikili oynamaması için uyguladığı bir taktik." Valek iç çekti.

"Generaller, Sitia'lılar ve ziyafetler iş yükümü arttırıyor. Bu da bana senin bu geceki ziyafet boyunca yakınımda olman gerektiğini hatırlattı. Yorucu bir angarya ama en azından yemeklerin güzel olması bir teselli. Kulağıma Rand'in Criollo'yu yeni bir tatlı yapmada kullanmak istediği ama komutanın onun bu isteğini reddettiği geldi. Brazell bize arabalar dolusu Criollo gönderdiğinden ve diğer tüm generallere de gönderme sözü verdiğinden bu da bir başka muamma. Generaller sanki altınmış gibi peşinden koşuyorlar Criollo'nun."

Valek'in gözünde bir pırıltı fark ettim. "Criollo yemeyi bıraktığından beri kendinde olağandışı belirtiler, hisler veya istekler fark ettin mi?"

Tatlıdan en son bir parça yiyeli üç gün olmuştu ve aklıma buna bağlı olarak ortaya çıkan hiçbir fiziksel belirti gelmiyordu. Criollo yediğimde neşem yerine geliyor ve içim enerjiyle doluyordu. Artık özgürlük şansım iyiden iyiye azaldığından o hoş tadın özlemini iyice çeker olmuştum.

"Hafif bir arzu" dedim. "Fakat öyle bağımlılık gibi bir şey değil. Ara sıra aklıma geliyor ve keşke bir parça olsa da yesem diyorum."

Valek kaşlarını çattı. "Etkisi çok yakında ortaya çıkabilir. Criollo hâlâ kanında dolaşıyor. Bir şey olursa beni haberdar eder misin?"

"Evet."

"Güzel. Bu gece görüşürüz."

Merasim üniformasını üç günde üç kez giymek zorunda kalan Valek'e acıyordum. Ziyafet için yemek salonu özenle süslenmişti. Duvarlardan kızıl ve siyah perdeler sarkıyor, tavanda kırmızı ve altın renkli serpantinler dönüyordu. Oda ışıl ışıldı. Güneyli heyet, komutan ve Valek'in en güzel kıyafetleri içinde oturdukları, başköşedeki masanın yüksekte kalması için bir platform inşa edilmişti. Yüksek rütbeli subaylar ve üst düzey danışmanlar salonun boş bırakılan merkezini çevreleyen yuvarlak masalarda oturuyorlardı. Köşede on iki enstrümanlı bir orkestra hafif bir müzik çalıyorlardı. Komutan müziği onaylamayıp vakit kaybı olarak gördüğünden bu bir sürprizdi.

Tabağını bana uzatabilsin diye Komutan Ambrose'un arkasında oturuyordum. Tahmin ettiğim gibi, yemekler harikaydı. Rand kendisini aşmıştı.

Duvardaki siyah perdeler koyu renkli üniformamı kamufle ettiğinden platformun ötesindekilerin orada olduğumu fark etmediklerinden şüpheliydim. Fırsattan istifade, iki yemek arasında salondakileri izledim. Ari ve Janco kapıya yakın bir masada yan yana oturuyorlardı. Çiçeği burnunda yüzbaşılar olarak katıldıkları ilk resmi kutlamada huzursuzlukları açıkça seçiliyordu. Onları yakından tanıdığımdan orada olmaktansa asker barakalarında silah arkadaşlarıyla bira içmeyi yeğleyeceklerinden emindim.

Irys ve maiyeti komutanın solunda oturuyordu. Rengârenk resmi elbiseleri ateşin ışığında parlıyordu. Irys göğsünde parlayan çiçek şeklinde elmas bir kolye takıyordu. Varlığımı görmezden gelmişti ki bu işime geliyordu.

Hizmetçiler masalardan tabakları topladıktan sora fenerle

rin yarısını yaktılar. Orkestra tempolarını masadaki cam eşyalar titreşene dek hızlandırdı. Başlarının üzerinde yanan asalar tutan kostümlü dansçılar salona daldı. Ateş dansçıları! Koreografisi karmaşık ve güç bir dans sergilediler. Onların ritimle kendi etraflarında ve salonda dönmeleri nefesimi kesmişti. Şimdi festival çadırlarının neden meraklı hayranlarla dolup taştığını anlıyordum.

Bir ara Valek sandalyesine yaslanıp bana "Seçmelerden geçebileceğimi bile sanmam, Yelena. Muhtemelen şu gösteride saçlarım tutuşmuştu bile," dedi.

Ona "Sanat için saçının ucunu yakmaktan ne çıkar?" diye takıldım. Güldü. Salonda enerjik ve coşkulu bir hava vardı. Komutanın bir ziyafet düzenlemek için on beş yıl daha beklemesini diledim.

Dansçılar ıslarlar üzerine üçüncü kez sahne aldıktan sonra salondan çıktılar. Irys kadeh kaldırmak için ayağa kalktı. Sitia'lılar yanlarında en iyi konyaklarını getirmişlerdi. Irys komutana, kendisine ve Valek'e birer kadeh doldurdu. Komutanın kadehini bana uzatmasına alınmamış gibiydi.

Kehribar rengi sıvıyı kadehin içinde döndürüp sert kokusunu burnuma çektim. Küçük bir yudum alıp konyağı dilimin çevresinde gezdirdim ve yere tükürdüm. Öğürerek sıvıyı son damlasına kadar ağzımın içinden atmaya çalıştım. Valek panikle bana bakıyordu.

Boğulurmuş gibi bir sesle "Aşkım," dedim.

Valek diğer iki kadehi yere devirip içindekileri masaya saçtı. Bedenim zehre tepki verirken Valek'ın siyah bir mürekkep lekesine dönüşünü ve duvarlara kan yürüdüğünü gördüm.

Kızıl bir denizin üzerinde süzülüyordum; başımın çevresinde renkler dönüyordu. Taşların üzerine yağan kırık camların sesi zihnimde tuhaf bir melodi oluşturdu. Kıvırcık, ak

saçlardan yapılmış bir salda güçlü bir akıntının üzerinde yol alıyordum. Renkler fırtınası içinde Irys'in teskin edici sesini işittim. "Kurtulacaksın, sadece yaşam salına sıkı tutun. Bu fırtınadan çıkabilirsin."

Odamda uyandım. Bir fenerin cılız ışığı altında, Janco bir sandalyeye oturmuş kitap okuyordu. Bu kez Aşkım'ı ilk kez tattığım zamana kıyasla daha iyi haldeydim. Kendi kusmuğumda yatmaktansa yumuşak bir yatakta uzanıyordum. Yine de nasıl geldiğimi anımsamadığım odamda uyanma alışkanlığımdan kurtulmam gerekiyordu.

Janco'ya "Okuma yazman olduğunu bilmezdim Janco," diye takıldım. Sesim hırıltılı çıkıyordu. Boğazım acıyor, kafamın derinlerinde hafif bir ağrı hissediyordum.

"Benim kimsenin bilmediği ne yeteneklerim var daha." Janco gülümsedi. "Aramıza hoş geldin."

"Ne zamandır baygınım?"

"İki gün."

"Ne oldu?"

"Sen delirdikten sonra olanları mı anlatayım, neden deliridiğini mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Sonra olanları anlat."

Janco hayranlıkla "Valek ne kadar çevik," dedi. "Seni salondakilerin göremeyeceği şekilde yere yatırırken bir yandan da zehir dolu şişenin ağzını tıpalayıp el çabukluğuyla yerine başka bir şişe koydu. Sakarlığı için herkesten özür dileyip güneyli cadı yapmacık kadeh kaldırma jestinin gerisini getirsin diye üç yeni kadeh doldurdu. Olayın üstü öyle hızlı kapatıldı ki gerçekte neler olduğunu platformdakilerden başka anlayan olmadı."

Janco keçisakalını kaşıdı. "Eh, sadece onlar ve bir de Arı

Bütün gece gözünü üzerinden ayırmadığından Valek seni yere yıktığında hemen oraya koşturduk. Kadeh kaldırma seremonisi sırasında komutanın masasının arkasına geçtik ve Ari seni buraya taşıdı. Daha başından ayrılmayacaktı da gidip uyusun diye bıçakla tehdit ettim onu."

Tabii ya, bindiğim kıvırcık saçlı salı açıklıyordu bu. Sırtımı doğrulttum. Başımın ağrısı şiddetlendi. Komodinimin üzerinde bir su testisi duruyordu. Bir kadeh su doldurup kana kana içtim.

"Valek susayacağını söylemişti. Birkaç kez buraya uğradı ama güneylilerle çok meşgul. Cadının komutanı zehirlemeye cüret ettiğine inanamıyorum."

"Etmedi. Unuttun mu? Aynı şişeden üç kadeh doldurmuştu. Bunu bir başkası yapmış olmalı," dedim. Fakat zihnimi odaklamaya çalıştıkça başım zonkladığından aklıma şüpheli olabilecek birini getiremiyordum.

"Tabii komutanla birlikte kendisini de öldürmeye niyetlenmediyse. Zindanımızda asılmayı beklemektense hızlı bir ölümü tercih etmiş olabilir."

"Mümkün," yanıtını versem de buna hiç olasılık vermiyordum.

"Valek de seninle aynı fikirde olmalı. Müzakereler hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor." Janco esnedi. "Eh, artık kendini topladığına göre gidip biraz uyuyayım. Daha şafağa dört saat var." Janco beni omzumdan tutup yatağa geri yatırdı. "Biraz dinlen. Sabah gene geleceğiz."

Yüzünde kararsız bir ifadeyle beni süzdü. "Ari bana sana baktığı sırada senin çığlıklar atıp sayıkladığını söyledi. İşin aslı bir de Reyad şu an hayatta olsa o pisliği hiç tereddüt etmeden boğazlayacağını. Belki bilmek istersin diye düşündüm." Janco alnıma kardeşçe bir öpücük kondurup çıktı.

Keyifsizce, içimden "Aman ne güzel," diye geçirdim. Arı başka neler öğrenmişti acaba? Sabah onun yüzüne nasıl bakacaktım? Yine de o an bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı düşündüm. Tekrar uyumaya çalışsam da midem guruldayıp duruyordu. Aklıma yemekten başka bir şey gelmiyordu. Açlığımın Irys'ten gelen, daha önce Mogkan'ın verdiği emre benzer bir zihinsel emir olup olmadığından emin olmaya çalışsam da aklıma Irys'in beni yanına çağırması için adamakıllı bir neden gelmedi.

Yemek için dışarı çıkma riskini göze almaya karar verince sustalımı belime takıp Rand uyanıp hamur yoğurmaya başlamadan bir parça ekmek aşırabileceğim umidiyle, titreyen bacaklarımın üzerinde mutfağın yolunu tuttum.

Somununa katık etmek için bir parça peynir dilimledim. Tam mutfaktan çıkacakken Rand'ın kapısı açıldı.

Şaşkın şaşkın "Yelena," dedi.

"Günaydın, Rand. Yiyecek bir şeyler aşırıyordum da."

Rand "Haftalardır seni görmüyorum," diye homurdandı. "Nerelerdeydin?" Fırınlara doğru gitti. Baştaki siyah, metal kapağı açıp korları karıştırdı ve biraz daha kömür ekledi.

"Meşguldüm. Bilirsin işte. Generaller. Heyet. Ziyafet. Ne muhteşemdi o ziyafet. Rand, sen bir dâhisin."

Egosunu okşayınca Rand neşelenmişti. Hâlâ arkadaş olduğumuzu sanmasını istiyorsam onunla sohbet etmem gerektiği gerçeğini kabullendim. Kahvaltımı masaya bırakıp bir tabure çektim.

Rand aksayarak yanıma geldi. "Biri hastalandın falan demişti. Öyle mi?"

"Evet. Mide fesadı. İki gündür bir şey yemedim ama şimdi daha iyiyim." Elimle ekmeğe işaret ettim.

"Bekle sana krep hazırlayayım."

İçine herhangi bir zehirli madde eklemediğinden emin olmak için Rand'ın hamuru hazırlayışını izledim. Fakat krepler burnumun dibine geldiğinde temkini bir yana bırakıp üzerleri ne çullandım. Yine eskisi gibi Rand ekmek hazırlarken yanında oturuyordum. Bu tanıdık sahne aramızdaki soğukluğa son verdi. Hemen ardından çene çalıp gülmeye başladık.

Fakat sorularının maksatlı bir hal alıp hep benzer konulara odaklanmasıyla Rand'ın benden komutan ve Valek'e dair bilgi almaya çalıştığını fark ettim. Çatalımı elimde sıkıp sertçe krep-lerime batırdım.

Rand "Güneylilerle yapılacak şu anlaşma hakkında bir şeyler işittin mi?" diye sordu.

"Hayır." Sesim sert çıkınca merakla yüzüme baktı. "Üzgünüm, yoruldum. Yatağa dönsem iyi olacak."

"Gitmeden önce şu fasulyeleri de alsan." Rand cam kavanozu aşağı indirdi. "Bunları hafifçe kızarttım, oğuttum, hatta kaynattım ama tadı hâlâ berbat ve hiçbir şeye benzemiyor." Fasulyeleri bir keseye koyup fırın ateşinin durumuna bakmaya gitti.

Parlak korları karıştıran Rand ızlerken aklıma bir fikir geldi. "Belki de yenecek bir şey değildir bunlar," dedim. "Belki de bir yakıt kaynağıdırlar." Güney kozaları Brazell'in yeni fabrikasına nakledilmişti. Brazell kozaları ocaklarında yakmak için kullanıyor olabilirdi.

Rand "Denemeye değer," dedi.

Fasulyeleri fırın ateşinin içine attım. Bir süre beklememize rağmen fırında ne anî bir harlama ne de bir sıcaklık artışı oldu. Rand ekmek tavalarını alırken, fasulyelerle ilgili gizemi çözmede deneyecek hiçbir şeyim kalmadığı düşüncesiyle gözlerimi korlara diktim.

Rand yine sorularına başlayınca gözlerimi fırın alevinden

ayırdım. Üzerimdeki baskı boğazımda düğümlenmişti "Ya men gitmezsem Valek nerede olduğumu merak eder"

"Evet, git tabii. Valek'le yakınlaştığınızı fark ettim. Ben için ondan kimseyi öldürmemesini rica eder misin?" Alaycılık Rand'in sesini sertleştirmişti.

Kendimi kaybedip fırın kapağını çarptım. Ağzımdan "En azından Valek beni zehirleyecek olduğunda önceden haber ver me nezaketini gösteriyor," sözleri çıkıverdi. Fakat hemen ardın dan sözcükleri havada tutup ağzıma geri tıkabilmeyi diledim Taşkınlığımın suçunu bitkinliğime, öfkeme veya Rand'e yak mak söylediklerimi silemezdi.

Rand'in yüz ifadesi kararsızca şaşkınlık, suçluluk ve öfke arasında gidip geldi. "Sana Star mı soyledi bunu?" diye sordu

"Ha..." Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Evet desem Star'dan yalan söylediğimi öğrenebilir, hayır desem kaynağımı öğrenmek için ayak diretirdi. Her halükârda da aradığı yanıta ulaşırdı. Az önce Valek'in gizli operasyonunu açık etmiştim

Neyse ki Rand yanıt vermemi beklemeden bir tirada soyundu. "Star'ın sana haber vereceğini bilmeliydim. Çirkin akıl oyunları oynamaya bayılır. Buraya ilk geldiğinde seni tanımaya niyetim yoktu. Tek istediğim Star'ın Valek'in sınavını sabote etmem karşılığında vaat ettiği altınlardı." Rand masaya vurdu. "Sonra benim kahrolası ahlaklılığım ve senin kahrolası iyiliğin işleri karıştırdı. Para için hakkında bilgi sızdırırken seni korumaya çalışmak hayatımı cehenneme çevirdi."

"Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim," dedim. "Sanırım zehirlenmemi ve kaçırılmamı bir kenara bırakıp minnettar olmam gerek" Sesim iğneli çıkmıştı.

Rand ellerini yüzüne götürdü. Öfkesi dinmişti. "Üzgünüm, Yelena. Köşeye sıkıştırılmıştım ve birine zarar vermeden oradan kurtulmama imkân yoktu."

Yumuşadım. "Star neden zehirlenmemi istedi?"

"Emri General Brazell vermiş. *Bu* sürpriz olmasa gerek."

"Hayır." Bir süre düşündüm. "Rand, bu bataktan kurtulmana yardımcı olabilecek birileri var mı? Belki Valek'in yardımı dokunabilir."

"Kesinlikle olmaz! Neden onu gözünde yüceltiyorsun? O bir katil. Sırf sana Kelebek Tozu verdiği için bile ondan nefret etmen gerekir. Ben olsam ederdim."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordum. "Başka kim biliyor? Ben sadece komutan ve Valek biliyor sanıyordum."

"Selefin Oscove bana neden kaçmaya çalışamadığını açıklamıştı. Ayrıca, hayır, bu bilgiyi kimseye satmadım. Benim de sınırlarım var." Önlüğünü çekiştirdi. Oscove'un Valek'e olan nefreti benimkiyle yarışırdı ki bu gayet anlaşılır bir durumdu. "Fakat senin Valek'le olan ilişkin..." Rand'in çatık kaşları alnına doğru kalktı.

"Sen ona âşıksın," diye haykırdı.

"Saçma!" diye bağırdım.

Tek kelime edemeyecek kadar afallamış, bir süre şaşkın halde birbirimize baktık.

Sonra burnuma tatlı, fındıklı bir koku geldi. Rand de havayı kokladı. Kokuyu takip ederek gizemli fasulyeleri attığım fırına bakım. Kapağı açınca ilahi bir kokunun esintisi beni karşıladı. Criollo'nun kokusu.

27

Rand "Bu fasulyeleri nereden buldun?" diye sordu. Criollo rafinin eksik malzemesi işte bu. Bunları tatları değişsin diye fırınlamak gelmemişti aklıma."

Rand'e "Aşağı katta bir depoda," yalanını söyledim. Ona Valek'in fasulyeleri Brazell'ın yeni fabrikasına götürülürken ele geçirdiğini söyleyecek değildim. Artık fabrikanın muhtemelen hayvan yemi değil, Criollo ürettiğinin farkındaydım.

Sesinden çaresizlik okunan Rand "Hangi depo?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum."

"Kendini zorla biraz. Ving'in Criollo'sunun aynısını çıkarabilirsem belki de buradan sürülmem."

"Sürülmek mi? Nereye?"

"Valek sevincini seninle paylaşmadı mı daha? İktidar değişiminden beri benden kurtulmayı istiyordu. Ben Brazell'ın malikânesine gideceğim, Ving de buraya gelecek. Bir hafta dayanamaz burada!" Rand sözcükleri tükürürcesine telaffuz etmişti.

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Henüz nakil belgelerini almadım. Bu yüzden kararı durdurabilme ümidim var. Bana o fasulyeleri *bulabilirsen.*

Rand'in hâlâ arkadaş olduğumuzu düşünmesine şaşmıştım. Beni zehirlediğini itiraf ettikten ve düşmanına âşık olmakla suçladıktan sonra bile onun için bu iyiliği yapacağıma inanıyordu. Verecek cevabım yoktu. Bocaladım. "Denerim," deyip hızla odadan çıktım

Valek'in sütüne kimselere görülmeden ulaştığımda şafağın ilk ışıkları Ruh Dağları'nın zirvesine ulaşmıştı. Oturma odasının yüksek pencereleri doğuya bakıyordu. Cılız, gri gün ışığının altında; kanepeye oturmuş beni bekleyen Valek'in profilini seçtim.

Bana "Ne de çabuk döndün," dedi. "Çok kötü. Ben de cesedinin bulunması için arama çalışması başlatmak üzereydim. Gidip kendini kurban etmek için güneyli büyücünün kapısını çaldığında ne oldu? Yoksa seni yarım akıllı görüp dışarı mı attılar?"

Yanımda duran sandalyeye yığılıp Valek'in alaycı nutkunun sona ermesini bekledim. Ondan ne kadar özür dilesem de tatmin olmayacaktı. Haklıydı. Yalnız başıma dışarı çıkmak aptalcaydı. Fakat mantık ve boş bir mide suyla zeytinyağı gibidir. Asla bir arada durmazlar.

Sustuğunda ona "Bitti mi?" diye sordum.

"Ne? İtiraz etmeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman bitti."

"Güzel," dedim. "Hazır sen kendini kötü hissediyorken mutfakta olanları sana anlatayım. Aslında söyleyeceğim iki şey var: Biri iyi, biri kötü. Önce hangisini duymak istersin?"

Valek "Kötü olanı," diye yanıt verdi. "Böylece iyi haberin kötüyü dengeleyeceğini ümit edebilirim."

Cesaretimi toplayıp Valek'e gizli operasyonunu ifşa ettiğimi itiraf ettim. Yüzü asıldı.

"Senin suçun. Seni savunuyordum!" diye çıkıştım.

Duraksadı. "Şerefimi savunurken aylar süren bir çalışmayı açık ettin. Gurur mu duymalıyım?"

"Duymalısın," dedim. Suçluluk hissedecek halim yoktu Star üzerinden sadakatimi sınamasa ve sonrasında beni soruş turmasını ilerletmek için kullanmasa bu duruma düşmezdi

Kanepeye yaslanıp şakaklarını ovan Valek'in omuzları çoktu. "Bu ayın sonlarına kadar tutuklama yapmaya niyetim yoktu. Rand, Star'ı uyarmadan temizlik planımı hayata geçirsem iyi olacak." Valek gözlerini ovuşturdu. "Yine de bundan bir fayda da çıkarılabilir. Sanırım Star şu an bir şeylerden işkilleniyor Bir süredir bürosunda hiçbir kanunsuz iş çevirdiği yok. Şimdi onu gözaltına alırsam Sitia'lıların şişesine kimin zehir karıştırdığını ortaya çıkarabilirim."

"Star mı? Nasıl?"

"Star için çalışan güneyli bir suikastçı var. Bu tür bir iş için yeterli becerisi olan, böyle bir şeyi yapma fırsatı bulabilecek tek kişi o. Zehirleme girişiminin Star'ın kişisel siyasi görüşlerinden kaynaklanmadığına eminim. Teşkilatı iyi para verecek herhangi biri için her şeyi yapar. Heyeti riske atacak kadar gözü kararanın kim olduğunu bulmam gerek."

Valek aniden gelen bir güçle ayağa kalktı. "İyi haberler neymiş?"

"Gizemli fasulyeler Criollo tarifinin malzemelerinden biri."

Valek benim de aklıma takılan soruyu yineleyerek "O zaman Brazell niye ruhsat başvurusunda yalan söyledi? Tatlı üretmek yasak değil ki," dedi.

"Belki de sebep fasulyelerin Sitia'dan ithal edilmiş olmasıdır," diye fikir yürüttüm. "Bu kanundışı bir durum; en azından ticaret anlaşması imzalanana dek. Belki de Brazell güneyden gelen başka hammaddeleri ve gereçleri de kullanıyordur."

"Mümkün. Bu, anlaşmanın imzalanması için neden o kadar hevesli olduğunu açıklıyor. Fabrikaya gittiğinde etrafı iyice incelemen gerekecek."

"Ne?"

"Komutan güneyliler şatodan ayrıldığında AB-5'e bir seyahat planladı. Komutan nereye giderse sen de oraya gideceksin."

Ya sen? Sen de geleceksin, değil mi?" Öyle paniğe kapılmıştım ki sesim cırtlak çıkmıştı.

"Hayır. Bana burada kalmam *emredildi*."

Janco "Bir ve iki, üç, dört, beş. Böyle dövüş, ol bir leş" diye şarkı söylüyordu.

Duvara sıkışmıştım. Dövüş sopam yere düştü ve Janco sopasını şakağıma dokundurarak şarkısının sözlerine vurgu yaptı.

"Neyin var? Çoğu zaman seni yenmek *bu kadar* kolay olmazdı." Janco sopasına dayandı.

"Dikkatim çok dağınık," dedim. Valek bana komutanın planlarından bahsedeli daha bir gün olmuştu.

Ari "O zaman burada ne işin var?" diye sordu. Maren'la birlikte Janco'yla yaptığımız maçı izlemişlerdi.

Hâlâ Ari'nin sayıkladığım zaman duyabileceği şeyler yüzünden huzursuz olduğumdan onunla göz göze gelmekte zorlanıyordum. Janco'yla ikimiz soluklanmaya çalışırken "Bir dahaki sefere daha çok çaba sarf edeceğim," dedim. Janco'ya "Dövüş sırasında kafiye uydurmak da nesi?" diye sordum.

"Ritmimi korumama yardımcı oluyor."

"Diğer askerler dalga geçmiyorlar mı bununla?"

"Onları yendiğim sürece, hayır."

Bir maça daha başladık. Odaklanmaya çalışsam da bir kez daha yenildim.

Janco "Bu kez de aşırı çaba gösteriyorsun. Hangi saldırı

hamlesini planladığını kolayca seziyorum," dedi. "Kendini açık ediyorsun ve sen daha darbeni indirmeden ben bloğumu hazırlamış oluyorum."

Ari "Talim yapmamızın bir nedeni var," diye ekledi. "Saldırı ve savunma hamlelerinin içgüdüsel olması gerekir. Zihnini rahatlat ama tetikte ol. Dikkatini dağıtacak her şeyi kafandan at. Rakibine odaklan ama çok da odaklanma."

Hayal kırıklığıyla "Bu bir ikilem," diye haykırdım.

Ari "İşe yarıyor," demekle yetindi.

Birkaç derin nefes alıp Brazell'ın bölgesine yapacağım geziye dair endişe verici düşünceleri zihnimden sildim. Ellerimi sopanın üzerinde gezdirip zihnimi silahın pürüzsüz dokusuna odakladım. Sopayı kaldırıp onunla bir bağ kurmaya, onu düşüncelerimin bir uzantısına çevirmeye çalıştım.

Ahşap yüzey üzerinde hareket ettirdiğim parmak uçlarımda hafif bir titreşimin tatlı ürpertisini hissettim. Bilincim sopa boyunca akıyor, yüzeyinde dönüp dolaştıktan sonra kolumdan geçerek bana dönüyordu. Sopa ve bedenim bir bütün olmuştu.

Üçüncü karşılaşmaya sezgilerim keskinleşmiş halde başladım. Janco'nun ne planladığını önceden bilebiliyordum. Daha o harekete geçmeden hemen önce hamlesini bloke etmek için sopamı kaldırmış oluyordum. Kendimi güçbelâ savunmak şöyle dursun, hamleleri savuşturmak kadar karşı saldırıya geçecek vakti bile buluyordum. Janco'yu geri ittim. Zihnimde bir müzik ritmi duyuyordum ve saldırılarımı ritmin kılavuzluğuna bıraktım.

Maçı kazandım.

Janco "İnanılmaz," diye bağırdı. "Ari'nın tavsiyesine mi uydun?"

"Harfiyen."

Ari "Bir kez daha yapabilir misin?" diye sordu.

"Bilmem."

"Bir de benimle dövüş." Ari sopasını kapıp dövüş pozisyonu aldı.

Parmaklarımı sopanın yüzeyine sürtüp zihnimi az önceki konumuna geri döndürdüm. Bu kez daha kolay olmuştu.

Ari, Janco'dan daha iri bir rakipti. Çeviklik eksikliğini gücüyle telafi ediyordu. Savunma şeklimi değiştirerek saldırılarından kaçmam gerekmişti. Aksi takdirde beni yere yıkabilirdi. Daha küçük cüsseli olmamın avantajını kullanarak darbelerinden birinden eğilerek kaçtım ve sopamı ayak bileğinin arkasına yerleştirip hızla kendime doğru çektim. Mısır çuvalı gibi yere yığıldı. Yine kazanmıştım.

Janco "İnanılmaz," dedi.

Maren "Sıra bende," diyerek bana meydan okudu.

Bir kez daha kendimi uygun zihinsel duruma soktum. Maren'in saldırıları bir panter çevikliğindeydi. Yüzüme doğru aldatıcı bir hamle yapıyor, bu da genellikle gardımı yukarı kaldırmama ve bedenimi gelecek bir darbeye karşı açıkta bırakmama neden oluyordu. Bu kez ondan bir adım öndeydim. Aldatmacasını önemsedim ve bedenime gelen darbeyi bloke ettim.

Zeki bir rakip olan Maren hızı ve gücü değil, taktiği ön plana çıkarıyordu. Bana doğru hamle yaptı. Hamlesine karşılık vermek için öne çıktığımda yan tarafıma geçmeyi planladığını sezdim. Yukarı doğru bir hamle yapmak yerine, dönüp sopamla ayağına çelme taktım. Yüzükoyun yere düşünce üzerine çıktım ve pes edene dek sopamı boğazına dayadım.

"Kahretsin!" dedi. "Bir öğrenci öğretmenini yendiğinde artık ona ihtiyacı kalmamış demektir. Gidiyorum." Maren uzun adımlarla odadan çıktı.

Ari ve Janco'yla birbirimize baktık.

"Şaka yapıyor, değil mi?" diye sordum.

Ari "Egosunu şişir. Kendisini toplayacaktır," dedi. "Tabii her dövüşmenizde onu yenmezsen."

"Bu imkansız," dedim.

Muhtemelen kendi yaralı egosunu tamir etmekle meşgul olan Janco öfkeyle "Hiç değil," dedi.

Ari "Bu kadar kavga yeter," dedi. "Yelena, neden gevşemek için biraz kata yapmıyorsun, bu günlük paydos edelim."

Kata farklı savunma ve saldırı hamlelerini kapsayan sabit bir rutindi. Her katanın farklı bir adı vardı ve dövüşçünün beceri düzeyi arttıkça kataların karmaşıklığı da artıyordu. Egzersizime basit, savunma amaçlı bir katayla başladım.

Ben hareketlerimi yaparken Ari ve Janco sohbete daldı. İkisinin yaşlı bir karı koca gibi didiştiğini düşünerek gülümsedim. Ardından katama odaklandım. Zihnimi dövüşe uygun şekilde konumlandırma alıştırmaları yaptım; bir yandan kata hareketlerimi yaparken o zihinsel konuma bir girip bir çıkıyordum. Nefes nefese rutinimi bitirdiğimde Irys'in kapı eşiğinde durmuş, büyük bir ilgiyle beni izlediğini fark ettim.

Üzerinde yine o şahin terbiyecisi üniforması vardı. Saçı Ixia'nın askeri tüzüğüne uygun şekilde arkadan tutturulmuştu. Muhtemelen şatoda elini kolunu sallayarak gezmişti.

"Korumalarıma" baktım. Sohbete daldıklarından Irys'i ve beni görecek halleri yoktu. İçimi endişe kapladı. Irys odaya girince arkadaşlarıma yaklaştım.

Ari ve Janco'ya işaret ederek Irys'e "Valek büyünü hissetmez mi?" diye sordum.

Irys biraz daha yakınıma sokulup "Valek şatonun diğer yanında," dedi. "Fakat şatoya varmadan önce birisinin güç çektiğini hissettim. İki kısa dalgalanma oldu. Dolayısıyla, şatoda bir büyücü var ya da vardı."

Hayretle "Şu an burada olup olmadığını ayırt edemez misin?" diye sordum.

"Ne yazık ki hayır."

"Fakat o büyücünün kim olduğunu biliyorsundur? Değil mi?"

Irys başını iki yana salladı. "Ortadan kaybolan birçok büyücü var. Kimi ölmüş, kimi gizleniyor. Bazıları kimliklerini gizlediğinden onlardan hiç haber almıyoruz. Herkes olabilir. Bir büyücüyü ancak kendisiyle bağlantı kurarsam teşhis edebilirim; tıpkı seninle bağlantı kurduğum gibi." Irys duvara asılı silahlara göz gezdirdi.

"Komutanın nesi var öyle?" diye sordu. "Düşünceleri sanki zihninden damlıyor. Zihni öyle açık ki etik kurallarımıza aykırı olmasa kolayca içeri girip her istediğim bilgiyi alabilirdim."

Ona yanıt veremedim. Bunun yerine, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Irys gülümsedi. Elimdeki sopaya işaret etti. "Senin o silahla ne işin var?"

Yalan söylemek için bir neden bulamayınca ona eğitimimle ilgili her şeyi açıkladım.

"Bugünkü talimlerin nasıl geçti?" diye sordu.

"İlk kez üç rakibimi de yendim."

"İlginç." Irys hoşnut görünüyordu.

Hâlâ hararetle laflayan Ari ve Janco'ya göz attım. Bir kez daha "Neden buradasın?" diye sordum. "Bana bir yıl için söz vermiştin." Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Alevlenmeme az bir zaman mı kaldı yoksa?"

"Henüz vakit var. Şu an için dengelenmiş durumdasın; peki senin Sitia'ya gelmen yakın mı?"

"Panzehir ulaşamayacağım bir yerde. Tabii sen panzehirle ilgili bilgileri Valek'ın zihninden çalmazsan."

Kaşlarını çattı. "İmkânsız. Fakat şifacılarım sana bir ay ye-

tecek kadar panzehir aşırabilirsen zehri bedeninden atmanı zın mümkün olabileceğini söylüyorlar. Biz buradan ayrılırken bizimle gel. Tam senin cüssende bir danışmanım var. O üniformanı giyip Valek'i ve adamlarını uzakta bir yere çekerken, sen de onun yerini alırsın. Yüzünde onun maskesi varken kimse şüphelenmez." Irys kendinden emin konuşuyordu. Ya fütursuzdu ya da risklerin farkında değildi.

İçimde ümit yeşerdi. Kalbim hızlandı. Irys'in zehri bedenimden atmamın "olası" olduğunu söylediğini hatırlayarak heyecanımı yatıştırdım. Bir başka deyişle, zehirden kurtulmamın hiçbir garantisi yoktu. Kaçış planı gayet basit olsa da planda aksayan noktalar aradım. Irys'e gözü kapalı güvenmemem gerektiğini gayet iyi biliyordum.

Bir karara varıp "Danışman Mogkan geçen hafta buradaydı. Casuslarınızdan biri mi o?" dedim.

"Mogkan. Mogkan." İsmi tekrar etti.

"Uzun boylu, gri gözlü bir adam. Uzun, siyah saçlarını tek örgü yapıyor." Gözlerimin önüne Mogkan'ın görüntüsünü getirdim. "Valek onun gücü olduğunu söyledi."

"Kangom! Ne de orijinal bir fikir! On yıl önce ortadan kaybolmuştu. Fidyeci bir çeteye karıştığının anlaşılmasıyla büyük bir skandal çıkmıştı. Vay!" Irys derin bir nefes alıp yüzümü süzdü. Başını hızla iki yana sallayıp merakla "Nerede saklanıyormuş?"

"AB-5'te. Hakkında yakalama emri mi var?"

"Sitia için bir tehlike olmadıkça yok. Fakat bu durum neden ara sıra o tarafta büyü parlamaları gerçekleştiğini sezdiğimizi açıklıyor." Sanki kısık bir müziği dinlemek istermiş gibi başını dikti. "Şatoya doğru cılız bir büyü akışı var. Kaynağı Kangom. Mogkan olabilir ama o olmaması da gayet mümkün. Onda bu tür bir güç yoktur. Muhtemelen güç kaynağı örtüsünde küçük

bir kırışıklık; battaniyeden sarkan iplik gibi. Ara sıra olur bu. Fakat yakın zaman öncesinde birinin güç çektiğini de hissettim." Susup zümrüt yeşili gözlerini bana dikti. "Benimle geliyor musun?"

Mogkan'ın büyüsü onu endişelendirmese de beni endişelendiriyordu. Mogkan'ın büyüsüyle komutanın alışagelmedik davranışları arasında bir bağlantı var gibiydi. Fakat sebebi tam olarak çıkaramıyordum.

Kararsızca, sanki ağzımın içinde bir yiyecek gezdirirmişim gibi düşünceyi zihnimde gezdirerek tehlikenin tadını almaya çalıştım. Kaçmak benim için hep istemsiz bir savunma hamlesi olmuştu ve güneye gitmek hayatta kalmam için en iyi şanstı. Aylar öncesinde olsa teklife balıklama atlardım ama ortaya çıkarmam gereken bir tedavi varken bana gemiyi çok erken terk edecekmişim gibi geliyordu.

"Hayır," dedim. "Henüz olmaz."

"Deli misin sen?"

"Belki de ama önce yapmam gereken bir iş var. Sonra sözümü tutup Sitia'ya geleceğim."

"Hâlâ hayatta olursan."

"Belki de sen bana yardımcı olabilirsin. Büyünün etkisinden zihnimi korumanın bir yolu var mı?"

Irys başını dikti. "Kangom'dan mı endişe ediyorsun?"

"Hem de çok."

"Bence bir yol var. Onun büyüsüne karşı koyacak kadar güçlüsün." Dövüş sopasını alıp bana uzattı. "Şu katalarından birini yap, gözlerin kapalı olsun, zihnini de boşalt."

Sopayla, bloğa yönelik bir kata yapmaya başladım.

"Bir tuğla hayal et. Tuğlayı yere koy ve yan yana tuğlalar diz. Hayali bir harç katarak üzerlerine bir sıra tuğla daha diz. Başının hizasında bir duvara ulaşana dek örmeye devam et."

Bana söylediklerini yaptım ve koyduğum her tuğlada kulağıma farklı bir ses geldi. Zihnimde bir duvar oluştu.

"Dur," emrini verdi. "Gözlerini aç."

Duvarım yok oldu.

"Şimdi beni bloke et!"

Kafamın içinde yüksek sesli bir müzik titreşiyor, ses beni eziyordu.

Irys "Duvarını hayal et," diye bağırdı.

Tuğladan savunmam bir bütün olarak gözümün önünde canlandı. Müzik yarıda kesildi.

"Çok iyi. Sana işini bitirip güneye kaçmanı öneriyorum. Bu tür bir gücün varken büyünü tam olarak kontrol etmeyi başaramazsan bir başkası onu ele geçirip kullanabilir ve seni düşünemeyen bir köleye çevirir." Hızla dönüp talim odamızdan ayrılırken yüzü sıkıntıyla ekşidi.

Kapının kilidi tıkırdayarak yuvasına oturdu. Ari ve Janco sohbetlerini bitirip sanki derin bir uykudan uyanmışlar gibi gözlerini kırpıştırdılar.

Ari "Ne de çabuk bitti. Kaç kata yaptın?" dedi.

Gülerek sopamı bıraktım. "Hadi gidelim, karnım acıktı."

Üç gün sonra Sitia'lı heyetin şatodan ayrılmasıyla panikledi̇ğimi hissettim. Ne yapıyordum ben? Tek kaçış fırsatım güneyin yolunu tutarken ben şatoda kalmış, Brazell'ın malikânesine gitmek üzere hazırlık yapıyordum. Irys haklıydı; deliydim ben. Ne zaman aklıma yolculuk gelse nefesim tıkanıyordu. Komutanın maiyeti sabah yola çıkacaktı.

Şatoda koşuşturup seyahat için gerekli malzemeleri denkleştiriyordum. Bazı seyahat giysileri almak için odasına gittiğim Dilana'nın kederli yüzü beni karşıladı. Bana Rand'in evrak işlerinin tamamlandığını söyledi. Rand de bizimle geliyordu.

Önündeki giysi yığınını karıştıran Dilana "Bir nakil istedim ama onaylanacağından şüpheliyim," dedi. "O odun benimle evlenmiş olsa şimdi bu zor durumda olmayacaktık."

"Başvurunu sunman için hâlâ vakit var. Onaylanırsa düğün için AB-5'e gidebilirsin."

"Rand beni önemsediğini kimse bilmesin istiyor. Güvenliğimin kendisine karşı bir tehdit unsuru olarak kullanılmasından endişe ediyor." Başını iki yana salladı. Ona Sitia'yla yapılacak olan ticaret anlaşmasıyla ipek ithal edilebileceğini söylediğimde bile neşesi yerine gelmedi.

Ticaret anlaşması basit bir mal değiş tokuşu üzerine kuruluydu. Belli mallar listelenmişti. Sadece gerekli izinleri ve ruhsatları alan tacirler bu malları önceden belirlenmiş fiyatlara satın alma ve satma hakkına sahip olacaktı. Onaylanan noktalardan Ixia sınırını geçen tüm kervanlar aranacaktı. Rand'ın özlemini çektiği kahve birkaç ay ötedeydi. Fakat mutfaktaki tartışmamızdan beri onunla konuşmamış olduğumdan istesem bir fincan da bana demleyeceğinden şüpheliydim. Ona yeni fasulyeler götüremiyor, nedenini de açıklayamıyordum.

Şatodan ayrıldığımız sabah gök gri ve bulutluydu; kar yağacak gibiydi. Soğuk mevsim kapıdaydı ki yeni seyahatlere çıkacak değil, son verilecek bir zamandı. Kar yağışı büyük olasılıkla komutanın maiyetini cemre mevsimine kadar Brazell'ın malikânesinde tutabilirdi. Bu düşünce beni ürpertti.

Süitimizden ayrılacağım sırada Valek beni durdurdu. "Bu senin için çok tehlikeli bir seyahat. Göze batmamaya çalış ve dikkatli ol. Kafandaki düşünceleri sorgula, sana ait olmayabilirler." Elime gümüş bir şişe tutuşturdu. "Komutanda günlük panzehrin var. Fakat olur da sana vermeyi *unutursa* bu yedek dozu kullan. Sende panzehir olduğundan kimseye bahsetme ve şişeyi gizle."

İlk kez Valek bana güveniyordu. Ellerimde tuttuğum metal şişe sıcaktı. "Teşekkür ederim."

Şişeyi sırt çantama koyarken bir korku midemi gıdıkladı. Valek daha önce aklıma gelmeyen bir tehlikeyi dile getirmişti. Gözden kaçırdığım başka neler vardı?

"Bekle, Yelena, bir şey daha var." Valek'in tavrı ve ses tonu tuhaf bir şekilde katı ve resmiydi. "Bunu almanı istiyorum." Elini uzattı. Avucunda yonttuğu o güzel kelebek vardı. Kelebeğin kanatlarındaki gümüş benekler gün ışığında parlıyordu ve gövdesine açılmış küçük bir delikten gümüş bir zincir sarkıyordu.

Valek kolyeyi boynuma astı. "Bu heykeli yontarken aklımda sen vardın. Zarif bir görüntü ve ilk bakışta fark edilmeyen bir güç." Gözleri benimkilerle buluştu.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Valek sanki beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi davranıyordu. Emniyetimle ilgili endişesinin samimi olduğu belliydi. Fakat *benim* için mi kıymetli çeşnicisi için mi endişe ediyordu?

28

Komutan Ambrose'la seyahat eden grupta elit muhafız birliğinden yaklaşık elli asker vardı. Bunların bir kısmı önden giderken, diğerleri de atları üzerinde ilerleyen komutanın ve danışmanlarının yanında yürüyorlardı. Muhafızlar atların önünden giden küçük hizmetkâr grubunun etrafını da çevirmişlerdi. Ari ve Janco komutanın önceden planlanan güzergâhı üzerinde keşif yapıyorlardı ve gruptan saatlerce ilerideydiler.

Sabah ayazında hızlıca ilerliyorduk. Sıcak mevsimin canlı renkleri ormanı terk edeli epey olmuş, geride çorak ve gri bir yalınlık kalmıştı. Valek'in kelebeğini gömleğimin altına sokmuştum ve yolda ara sıra kolyenin oluşturduğu çıkıntıya dokunduğumu fark ettim. Valek'in hediyesi hislerimi bulandırmıştı. Tam onu çözdüğümü sandığım anda beni şaşırtmıştı.

Bir çantanın yanında, az çok yürüme değneği görüntüsü verdiğim dövüş sopamı tutuyordum. Muhafızların birkaçı bana şüpheli bakışlar atsalar da onları görmezden geldim. Rand benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Soğuk bir sessizlikle önüne bakıyordu. Kafilenin gerisine düşmesi pek de vakit almadı; bacağı diğerleriyle aynı tempoda yürümesine mani oluyordu.

Öğle yemeği molasının ardından günbatımına bir saat kalana dek yol aldık. Seyahatin resmi lideri olan Binbaşı Granten gün ışığında kamp kurmak istiyordu. Komutan ve danışmanları için geniş, hizmetkârlar için de daha küçük, iki kişilik çadırlar kuruldu. Bria adında, komutanın danışmanlarının ayak işlerine bakan bir kadınla aynı çadırı paylaşacağımı öğrendim.

Bria ateşin yanında ısınırken çadıra yerleştim. Küçük bir fener yakıp Valek'ten ödünç aldığım, savaş sembolleriyle ilgili kitabı çıkardım. Onunla halefin ismini deşifre etmemizin ardından Janco'nun sustalıma bıraktığı mesajı çözmeye uğraşacak vaktim olmamıştı. Ahşap kabzaya kazınmış altı gümüş işaret vardı. En üsttekinden başlayıp aşağıya doğru indim. Çevirdiğim her sözcükte gülümsemem daha da yayvanlaştı. Janco asap bozucu olabildiği kadar sevimli de olabiliyordu.

Üzerine yanan odunların duman kokusu sinen Bria çadıra girince kitabı çantama attım.

O gece rahatsız edici rüyalar bana rahat vermedi. Şafağın gri bulanıklığında, yorgun halde uyandım. Kafilenin yemek yemeye ve yeniden toparlanmaya harcadığı zamanı ve kısalan günleri hesaba kattığımda, Brazell'ın malikânesine yolculumuzun beş gün kadar süreceğini tahmin ediyordum.

Seyahatin ikinci gününde çadırımda bir not buldum. Bir buluşma talebiydi bu. Ertesi akşam askerler kamp kurduğunda kuzeye giden, kamp yerimizin hemen ötesindeki ana yolla kesişen, küçük bir patikayı takip etmem isteniyordu. Mesajın altında kocaman atılmış "Janco" imzası vardı. Zayıflayan ışığın altında imzayı inceleyip daha önce Janco'nun el yazısını hatırlamaya çalıştım.

Bu gerçekten Janco'dan gelen bir mesaj mı yoksa bir tuzak mıydı? Gitmeli mi yoksa emniyette olacağımı bildiğim kamptan ayrılmamalı mıydım? Gece boyunca ve yolculuğun üçüncü gününde bu sorular içimi kemirdi. Valek olsa bu durumda ne

yapardı? Yanıtım bir plan yapmada bana yardımcı oldu.

Gece kamp kurma işareti verilince herkesin işine dalmasını bekleyip açıklıktan ayrıldım. Kamptakilerin görüş alanından çıkınca kapüşonlu pelerinimi tersyüz ettim. Şatodan ayrılmadan önce, soğuk mevsimin solan renkleri arasında gizlenmem gerekir diye Dilana'dan gri kumaş alıp pelerinimin astarına dikmiştim. Buluşma noktasına ilerlerken eğreti, külrengi kamuflajımın beni gizleyeceğini umuyordum.

Dövüş sopamı sırtıma aldım; sustalımın kılıfını sağ bacağıma doladım ve sırt çantamdan ipimle kancamı çıkardım. Kuzeye giden patikayı buldum. Dar patikadan yürümek yerine uygun bir ağaç bulup kancamı dallarına attım. En çok endişe ettiğim ağaç tepelerinde gezerken çıkarabileceğim gürültülerdi. Fakat patika boyunca ilerlerken yaprakları dökülmüş dalların ağırlığım altında gıcırdamak dışında hiçbir ses çıkarmadıklarını fark ettim.

Buluşma noktasına yaklaştığımda, orada uzun boylu, siyah saçlı bir adamın beklediğini gördüm. Huzursuz ve gergin görünüyordu. Adamın Janco'dan zayıf olduğunu düşündüm. Adam benim olduğum tarafa doğru döndü. Rand'di bu.

Orada ne arıyordu? Açıklığın etrafında bir daire çizdim. Çalıların arasında herhangi bir tehdit olmadığını fark edince ipimi ağaçtan sarkar halde bırakıp yere indim. Sırt çantamı ağacın gövdesine yasladım.

Rand "Kahretsin," dedi. "Hiç gelmeyeceksin sandım." Bitkin yüzüne bakınca gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüm.

"Ben de Janco gelecek sanıyordum."

"Açıklama yapmak isterdim, Yelena." Rand'in huzursuz gözleri benimkilere dikildi. "Bu bir tuzak! Kaç!"

Sopamı sırtımdan alıp "Kaç kişiler? Neredeler?" diye sordum. Ormana göz gezdirdim.

"Star ve iki fedaisi. Yakındalar. Seni buraya çekmem karşılığında borcumu sileceğini söyledi." Rand'in gözlerinden yaşlar akıyordu.

Rand'e doğru döndüm. "Eh, iyi de bir iş çıkardın. Bakıyorum da başladığın işin sonunu getiriyorsun." Bu sözleri ona tükürür gibi söylemiştim.

"Hayır," diye bağırdı. "Bunu yapamam. Kaç, kahrolası, kaç."

Tam kaçmaya yeltendiğim sırada Rand'in gözleri korkuyla açıldı.

"Hayır!" Beni yana itti. Yere düştüğümde bir şey kulağımın yanından ıslık çalarak geçti. Rand yanı başıma yıkıldı. Göğsünde bir ok vardı. Akan kan üniformasının gömleğini boyamıştı.

"Kaç," diye fısıldadı. "Kaç."

Yüzündeki toprağı silip "Hayır Rand," dedim. "Kaçmaktan yoruldum."

"Lütfen beni affet." Çektiği acının yaşlarla doldurduğu gözleriyle bana yalvarırken elimi tuttu.

"Seni affettim."

Bir iç çektikten sonra nefes alıp verişi durdu. Kahverengi gözlerindeki pırıltı söndü. Kapüşonunu başına geçirdim.

Bir erkek sesi "Ayağa kalk," diye emretti.

Üzerinde gerili bir ok olan yayın tehditkâr ucuna baktım. Sopama yaslanarak ayağa kalktım. Ağırlığımı ayak parmaklarıma vererek ellerimi ahşap sopada gezdirdim ve zihnimi odakladım.

Adam ormana doğru "Bölge emniyete alındı yüzbaşım," diye seslendi. Silahını göğsüme hizalayıp bana "Kıpırdama," dedi.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Adamın üzerimden çektiği gözleri arkadaşlarını aradı. Harekete geçtim.

İlk sopa darbem adamın iki ön koluna indi. Yay elinden

düşerken içindeki ok ormana fırladı. İkinci darbem dizlerinin arkasına inerek ayaklarını yerden kesti. Sırtüstü yatan adam şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Nefes almasına fırsat vermeden sopamın ucunu boynuna dayayıp nefes borusunu ezdim.

Omzumdan geriye hızla bakınca Star'ın ve bir başka adamın açıklığa doğru koştuğunu gördüm. Star bağırarak parmağıyla bana işaret etti. Fedaisi kılıcını çekti. Patikada kaçarken adamın ayak sesleri ardımda gümbürdüyordu. İpime ulaşınca sopamı ağaçların arasına atıp ağaca tırmandım. Adam kılıcını bacaklarıma doğru savurdu. Pantolonumu sıyıran kılıç kumaşı kesti. Bacağımın derisini yalayıp geçen çeliğin soğuğu beni mahmuzladı.

Yandaki ağaca sıçramamla adam küfretti. Hızlı hareket ederek bir ağacın tepesinden diğerine sallandım. Çalıların arasında ilerleyen adamın sesi uzakta kaldığında gizlenecek iyi bir yer buldum. Pelerinime dolanıp alçakta kalan bir dalda çömelip bekledim.

Star'ın fedaisi ormanda hızla ilerliyordu. Tünediğim dala yakın bir yerde durup kulak kesildi ve ağaçların tepelerini gözledi. Kalbim hızlandı. Pelerinimi ağzıma götürüp derin soluklarımın sesini boğdum. Adam görür görmez beni avlamak üzere kılıcını havaya kaldırmıştı.

Tam altıma geldiğinde pelerinimi üzerimden atıp aşağı atladım ve ayaklarımla sırtına vurdum. Sertçe yere kapaklandı. Yuvarlanarak ondan uzaklaştım ve kendini toplayamadan ayağa kalkıp bir tekmeyle kılıcını elinden düşürdüm. Beklediğimden daha çevik çıkan adam ayak bileğimi tutup çekerek beni yere düşürdü.

Kaşla göz arasında tüm ağırlığıyla tepeme çıkan adam ellerini boynuma doladı. Başımı sert zemine vurarak mırıldanı-

yordu: "Bu bana verdiğin sıkıntı için." Ardından başparmakla rını gırtlağımın derinlerine itti.

Afallamış ve nefes alamaz halde kollarını üzerimden çekmeye çalışırken aklıma sustalım geldi. Görüşüm bulanıklaşıp her şey kar beyazına dönerken ceplerimi yokladım. Ahşabın düzgün dokusu parmak uçlarımı karşıladı. Kabzayı tutup cebimden çıkardım ve düğmeye bastım.

Çakıdan çıkan çıt sesiyle gözleri korkuyla parladı. Bir an sanki dosdoğru benliğime baktı. Hemen ardından, sustalıyı karnına sapladım. Boğuk bir homurtu çıkararak ellerinin boynumdaki baskısını artırdı. Sıcak ve yapışkan kan kollarımdan akıp gömleğimi ıslattı. Baş dönmesi ve acıyla silahımı yeniden uzatıp bir deneme daha yaptım. Bu kez çakının ucunu tam kalbine hizalamıştım. Öne doğru yıkılmasıyla sustalı daha da derine girdi ve nihayet adam yığılıp kaldı.

Ölü adamın ağırlığı nefessiz kalan ciğerlerimin inip kalkmasına engel oluyordu. Kalan son gücümü toplayıp adamın bedenini üzerimden attım.

Afallamış halde, sustalımı toprağa sürtüp temizledim. Sopamı bulduktan sonra Star'ı aramaya giriştim.

İki adam. Az önce iki adamı öldürmüştüm. Bir ölüm makinesi gibi tereddüt bile etmemiştim. Korku ve öfke göğsüme oturup kalbimi çevreleyen bir buz tabakası oluşturdu.

Star çok da uzaklaşmamıştı. Açıklıkta bekliyordu. Kızıl saçları loş ormanın koyu gri fonunun önünde parlıyordu. Gecenin üzerimize çökmesine az kalmıştı.

Ağaçların arasından açıklığa adım attığımda Star küçük bir şaşkınlık nidası çıkardı. Karanlıkta gözlerini üzerime dikip gömleğimdeki kanı süzdü. Islak kumaş derime yapışmıştı. Zarar görmediğimi fark edince sivri burnunu sağa sola sallayıp fedaisini aradı.

"Öldü," dedim.

Yüzündeki kan çekildi. "Anlaşabiliriz." Sesinde yakaran bir ton vardı.

"Hayır, anlaşamayız. Gitmene izin verirsem daha çok adamla geri gelirsin. Seni komutana götürürsem adamlarını öldürdüğüm için hesap vermek zorunda kalırım. Seçeneğim yok." Ona doğru bir adım attım. Korkudan buz kestim. Diğerlerini kendimi savunmak için, mücadelenin galeyanıyla öldürmüştüm; bu seferki zor olacaktı. Kasten adam öldürecektim.

"Yelena, dur!" Arkamdan biri seslendi. Döndüm. Komutanın askerlerinden biri elinde bir kılıçla dikiliyordu. Bana doğru yaklaşınca aramızdaki mesafeyi ölçtüm.

Dövüşlerde benimsediğim duruşu tanımış olacak ki adam durup kılıcını kınına soktu. Başındaki yün başlığı çıkarınca siyah bukleleri ortaya çıktı.

Valek'e "Şatoda kalma emri aldığını sanıyordum," dedim. "Bunun için askeri mahkemede yargılanmaz mısın?"

Star'ın yerde yüzükoyun yatan fedaisine bakıp "Ben de artık adam öldürmüyorsun sanıyordum," diye yanıt verdi. Soluk borusu ezilen adam boğulmuştu. "Bak ne diyeceğim. Kimseye söylemezsen, ben de söylemem. Böylelikle ikimiz de darağacından yırtarız. Anlaştık mı?"

Başımla Star'a işaret ettim. "O ne olacak?"

"Onun için çıkartılmış bir tutuklama emri var. Onu komutana götürmek geldi mi aklına hiç?"

"Hayır."

"Neden ki?" Valek şaşkınlığını gizlemeye uğraşmıyordu. "Öldürmek bir sorunu çözmenin tek yolu değildir. Yoksa senin formülün bu mu?"

"*Benim* formülüm ha! Tarih derslerinden gaddar bir kralın icabına kendisi ve ailesini öldürerek bakıldığını bildiğimden,

bu söylediğine gülersem kusuruma bakma, Bay Suikastçı."

Valek bana tehditkâr bir bakış attı.

Çizgiyi aşmıştım. Taktik değiştirerek "Eylemlerime pusuya düşürülen sen olsan ne yapacağını düşünerek karar verdim" dedim.

Valek huzursuz bir an boyunca sessizce sözlerimi tartı.

Star tartışmamız karşısında dehşete kapılmıştı. Kaçma planları yapar mış gibi çevresine bakınıyordu.

Valek "Beni gerçekten çok da iyi tanımıyorsun," dedi.

"Bir düşün, Valek. Onu komutana götürüp olanları uzun uzadıya anlatsam başıma neler gelirdi?"

Yüzündeki hüzünlü ifade her şeyi anlatıyordu. Star'ın adamlarını öldürdüğüm için tutuklanırdım; çeşnicilik işi idamı bekleyen sıradaki mahkûma verilirdi ve ölmeden önceki son birkaç günümü rutubetli bir zindanda geçirirdim.

Valek "Eh, o zaman gelişim her ikiniz için de iyi oldu," dedi. Tam Star kaçmaya yeltendiğinde tuhaf, kuş ötüşünü andıran bir ıslık öttürdü.

Star patikada koşmaya başladı. Peşine takılmak için hareketlensem de Valek bana beklememi söyledi. Karanlık ormandan iki gri figür çıktı. Hızla yakaladıkları Star şaşkınlık ve öfkeyle ciyakladı.

Valek "Onu şatoya götürün," emrini verdi. "Dönünce onunla ilgileneceğim. Ha, bir de bir temizlik ekibi gönderin. Kimsenin bu pisliklere takılıp düşmesini istemem."

İki adam Star'ı çekiştirerek götürmeye koyuldu.

Star "Durun," dedi. "Verecek bilgilerim var. Beni serbest bırakırsanız Sitia anlaşmasını kimin sabote etmek istediğini söylerim."

"Meraklanma." Valek'in gözleri buz gibi soğuktu. Bana bunu zaten söyleyeceksin." Tam Star'ın yanından geçip gide-

cekken durdu. "Ancak patronunun kim olduğunu hemen şimdi söylersen acılı bir sorguyu es geçebiliriz."

Teklifi düşünen Star'ın burnu seğirdi. O durumda bile uyanık bir işkadını gibi davranmaktan geri kalmıyordu.

Valek "Yalan söylemek durumunu güçleştirmekten başka işe yaramaz," uyarısında bulundu.

Star sıkılı dişleri arasından "Kangom," dedi. "AB-8 renkleri taşıyan bir asker üniforması giyiyordu."

Valek şaşkınlıkla "General Dinno," dedi.

Kangom'un Danışman Mogkan olduğunu bilmeme rağmen bu bilgiye nasıl ulaştığımı Valek'e açıklayamayacağımdan "Kangom'u tarif et," dedim.

Star "Uzun boylu. Uzun, siyah saçları askerlerinki gibi örülü. Kibirli bir pislik. Onu neredeyse kapı dışarı edecektim ama bana reddedemeyeceğim bir yığın altın gösterdi," dedi.

Valek "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Star başını iki yana salladı. Valek parmaklarını şaklattı. Kamuflajlı adamları Star'ı şatoya doğru götürürken "Mogkan olabilir mi?" diye sordum.

"Mogkan mı?" Valek bana başımda antenler çıkmış gibi baktı. "Hayır. Brazell heyetin gelişine çok sevinmişti. Ne diye anlaşmayı baltalasın ki? Bu bana mantıklı gelmiyor. Öte yandan, Dinno komutana öfkeliydi. Muhtemelen Star'ı kiralasın diye adamlarından birini göndermiştir."

Sitia'yla yapılacak ticaret anlaşması Brazell'ın yararınayken Mogkan'ın müzakereleri sekteye uğratmaya çalışması için bir neden aradım. Mantıklı bir yanıt bulamayınca Star'ı Mogkan'ın kiraladığına Valek'i nasıl ikna edebileceğimi düşündüm.

Titredim. Kan üniformamın gömleğini sırılsıklam yapmış, ellerimde kurumuştu. Elimle yırtıklar içindeki pantolonumun üzerindeki kanı sildim. Geldiğim yoldan geri dönüp pelerini-

mi buldum. Fakat pelerini sırtıma atamadan Valek "Giysilerini burada bıraksan iyi olur," dedi. "Akşam yemeğine üstün başın kan içinde gidersen epey yaygara kopar."

Ağacın arkasındaki çantamı aldım. Ben üzerime temiz bir üniforma geçirirken Valek arkasını döndü. Pelerinimi üzerime atarken çevrede Valek'in başka adamı olup olmadığını merak ediyordum.

Kampın yolunu tuttuk.

İkimiz diğer cesedin yanından geçerken Valek "Bu arada, iyi iş çıkarmışsın," dedi. "Kavgayı gördüm. Yardım edebilecek kadar yakında değildim. Tek başına üstesinden geldin. Sana bıçağı kim verdi?"

"Star'ın parasıyla satın aldım." Söylediğim kısmen doğru olsa da Janco'nun başını derde sokmaya niyetim yoktu.

Valek güldü. "Ne manidar."

Kampa vardığımızda Valek diğer askerlerin arasına karışırken ben de akşam yemeğini tatmak üzere komutanın yanına koştum. Star meselesi topu topu bir buçuk saat sürmüş olsa da bedenim öyle hırpalanmıştı ki bana günlerdir kamptan uzak kalmışım gibi geliyordu.

Gece kamp ateşinin yanına oturduğumda kaslarım kavganın etkisiyle titriyordu. Rand'in ölümünden dolayı duyduğum keder melankolikleştirmişti beni. Alevler suçlayan kızıl parmaklarını bana doğrultuyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyorlardı bana. "Üç adam senin yüzünden öldü. Kimseye faydan olur mu senin?" Alevler içimin katıksız bir kibirle dolu olduğunu yüzüme vuruyorlardı. "Güneye git. Bırak komutanı ve Brazell'ın neyin peşinde olduğunu Valek düşünsün, seni aptal kız." Ateş titriyor, beni kovalamak istermiş gibi hareket ediyordu.

Gözlerimi çevirip karanlığa baktım. Bu hayal gücümün bir

oyunu muydu, yoksa biri beni etki altına mı almak istiyordu? Koruyucu tuğla duvarımın zihinsel görüntüsünü gözlerimin önüne getirmemle şüphelerimin hepsi olmasa da bir kısmı kayboldu.

Rand'in kaybolduğu ertesi sabaha dek fark edilmedi. Onun kaçtığını düşünen Binbaşı Granten küçük bir arama ekibi gönderdi. Kafilenin geri kalanı Brazell'ın bölgesinin içlerine doğru hareket etti.

Yolculuğun kalan kısmında önemli bir olay yaşanmadı. Biz Brazell'ın malikânesine yaklaştıkça komutanın giderek daha da boş bakması hariç. Emir vermeyi bırakmış, çevresindekilerle ilgilenmez olmuştu. Bakışlarını ölümcül kılan o zekâ dolu, insanın içine işleyen pırıltı gözleri her adımda daha da silikleşiyor; geride sadece boş, donuk bir ifade kalıyordu.

Komutanın aksine ben kıpır kıpırdım. Kafilemiz Brazell'ın malikânesine yaklaştığında artık sopanın üzerinde parmaklarımın izi çıkmıştı. Korku boğazımı sıkmayı bekleyen bir çift el gibi peşim sıra gelirken bir pusu kurulmuş mu diye dikkatle ormana bakıyordum. Çizmelerim yumuşak toprağa gömüldüğünden her adım bir öncekinden yorucu oluyordu. Zihnim panığın eşiğinde gezinirken Brazell'a gitmenin çok ama çok büyük bir hata olduğunu düşündüm. Sakinleşmek için tuğla duvarımı hayal edip hayatta kalmak için neler yapabileceğime odaklandım.

Brazell'ın malikânesine bir saat kala havayı Criollo'nun yoğun kokusu sardı. Önlem olarak anayoldan ayrılıp ormana daldım ve sırt çantamı bir ağacın dalları arasına bırakıp dövüş sopamı yakınlarda bir yere attım. Çantamdan sadece maymuncukları aldım. İnce, metal maymuncukları topuz yaptığım saçımı tutturmakta kullandım

Brazell'ın malikânesinin müştemilatına vardığımızda yü-

rüyüşümüz yavaşladı. Askerler topluca rahat bir nefes aldılar. Komutanı kazasız belasız getirmişlerdi. Artık kışlalara gidip eve dönüş vakti gelene kadar dinlenebilirlerdi.

Zihinsel koruma duvarıma karşın, askerlerin aksine, içim hiç de rahat değildi. Brazell'ın bürosuna giden komutanı ve danışmanlarını izlerken nefes almakta güçlük çekiyordum. Kalbimin çarpışını işittim; başım dönüyordu.

İçeri girdiğimizde, Brazell kare yüzünde yayvan bir gülümsemeyle masasından kalktı. Mogkan, Brazell'ın sağ omzunun gerisinde dikiliyordu. Zihinsel kalkanımı kuşanmış halde göze batmamayı umarak kapının yakınlarında durdum. Brazell resmi bir karşılama yaparken bürosuna göz attım. Müsrif bir dekorasyonu olan odada ağır, kasvetli bir hava vardı. Av temalı resimlerin siyah, ceviz ağacı çerçeveleri vardı. Pencerelerin önünde kızıl ve mor kadife perdeler sarkıyordu. Brazell'ın dev abanoz masası yüksek sırtlı koltuğu ve içi tıka basa doldurulmuş iki kadife oturak arasında bir bariyer gibi duruyordu.

Büroya uzun boylu bir kadın girerken, Brazell komutanın danışmanlarına "Beyler, yolculuk sizi yormuş olmalı," diye seslendi. "Kâhyam sizi odalarınıza götürecek."

Kâhya kadın eliyle danışmanlara kendisini izlemelerini işaret etti. Danışmanlar odadan çıkarken ben de onların arasına karışmak istedim. Fakat Mogkan beni kolumdan kavradı.

"Henüz değil," dedi. "Senin için özel planlarımız var."

Panikle koltuklardan birinde oturan komutana baktım. Mosmor minderler soluk yüzünü ve ince bedenini iyice beli etmişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; uzaklarda bir noktaya bakıyordu. Sahibinin ıplerini çekmesini bekleyen bir kukla gibiydi.

Brazell, Mogkan'a "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Birkaç günlüğüne bir gösteri sergileyelim. Planlandığı gibi ona fabrikayı gezdirelim." Mogkan eliyle komutana işaret etti.

"Danışmanlarını memnun edin. Herkes oltaya gelince rol yapmamız gerekmeyecek."

"Ya o?" Brazell'ın dudaklarına bir memnuniyet ifadesi yayılmıştı.

Tuğla duvarın görüntüsünü zihnimde tutuyordum.

Mogkan "Yelena..." dedi. "Yeni bir numara öğrenmişsin. Kırmızı tuğla demek, ne de bayağı. Fakat..."

Taşın taşa sürtündüğünde çıkan sese benzer bir gürültü işittim.

"Zayıf noktalar. Şurada ve şurada." Mogkan parmağıyla havada bir noktayı gösterdi. "Bence şu tuğla da gevşemiş."

Harcın bir kısmı döküldü. Zihinsel duvarımda delikler ortaya çıktı.

Mogkan "Vakit bulunca savunmanı tuzla buz edeceğim" sözünü verdi.

Brazell kılıcını çekip "Ne diye vaktimizi harcayalım?" diye sordu. "Onu ölü istiyorum. Hemen şimdi." Gözlerinde cinnet geçiriyormuş gibi bir pırıltıyla öne çıktı. Bir adım geriye kaçtım.

Mogkan "Dur," emrini verdi. "Valek'i hizaya sokmak için ona ihtiyacımız var."

Brazell bir çocuk gibi mızırdandı: "Fakat komutan elimizde"

"Yaptığımız çok aleni olur. Düşünmemiz gereken yedi general daha var. Komutanı buradayken öldürürsek şupheye düşerler. Sen de asla onun yerini alamazsın. Valek bunu biliyor. Dolayısıyla, komutana zarar vermemiz fayda sağlamaz." Zihninde olasılıkları tartan Mogkan gözlerini bana çevirdi. "Fakat bir çeşniciyi kim umursar ki? Valek hariç kimse. Ayrıca burada ölürse generaller adaletin yerini bulduğunu düşünürler."

Mogkan komutana doğru eğilip kulağına fısıldadı. Komutan evrak çantasını açtı ve küçük bir şişe çıkarıp Mogkan'a verdi. Panzehirmiş bu.

Mogkan gülümseyerek "Şu andan itibaren ilacın için bana geleceksin" dedi.

Ben tepki veremeden biri kapıyı çaldı. İki asker izin verilmesini beklemeden içeri daldı.

"Refakatçilerin geldi, Yelena. Sana iyi bakacaklar." Mogkan muhafızlara döndü. "Malikâneyi gezdirmenize gerek yok. Meşhur Yelena'mız evine döndü."

29

Yapılı iki muhafıza göz attım. Kemerlerinden bıçaklar, hançerler ve kelepçeler sarkıyordu. İyi silahlanmışlardı ve yüzlerinde beni tanıdıklarını belli eden sevimsiz bir ifade vardı. Onlarla başa çıkmam imkânsızdı. Bacağıma bağladığım sustalının o tanıdık yumrusuna dokunsam da uygun anı kollamaya karar verdim.

Muhafızlar bana kendilerine eşlik etmemi işaret ettiler. Yalvaran gözlerle son bir kez komutana baksam da o ana dek olup biten hiçbir şey onu dalgın ve bilinçsiz halinden çıkarmamıştı.

İki muhafız beni Brazell'ın mahkûmlarını attığı yer altı hücrelerine değil de konuk odalarının olduğu kanatta küçük ve boş bir odaya götürünce içimde az da olsa umut uyandı. Reyad'ı öldürmemin ardından o rutubetli, fareli hücrelerde geçirdiğim bir haftayı düşündükçe oraya geri dönme düşüncesi içimi korkuyla dolduruyordu.

Kapı üzerime kilitlendikten sonra saçımdaki maymuncukları çıkardım. Kapının sıradan, pimli bir kilidi olduğundan açması kolay olacaktı. Kilidi açmadan önce ucunda ayna olan küçük bir maymuncuğu kapının altından geçirdim. Aynayla bakınca kapının önünde birer çift çizme olduğunu gördüm. İşlerinin hakkını

veren iki muhafız odamın önünde nöbet tutuyordu.

Pencereye gittim. Konuk odaları ikinci kattaydı. Bulunduğum yerden avluyu görebiliyordum. Zor duruma düşersem aşağı atlayabilirdim. Fakat bir süre beklemeyi tercih ettim.

Ertesi gün komutanın yemeklerinin tadına bakayım diye odamdan çıkmama izin verildi. Kahvaltıdan sonra, Mogkan içinde panzehir olan küçük bir şişeyi gözlerimin önünde salladı.

"Bunu istiyorsan bir soruya cevap vermelisin," dedi.

Öfkemi yatıştırdım. Sakin bir sesle "Blöf yapıyorsun" dedim. "Ölmemi istiyor olsan şu an burada dikiliyor olmazdım."

"Seni temin ederim ki bu sadece geçici bir durum." Öfke dolu gözleri ateş saçıyordu. "Sana sadece bir seçim sunuyorum. Kelebek Tozu'yla gelecek olan ölüm çirkin ve ıstıraplı bir deneyim olur. Fakat gırtlağını kestiğimde ancak kısa, anlık bir acı çekersin."

"Soru nedir?"

"Valek nerede?"

"Bilmiyorum." Yalan söylemiyordum da. Ormandaki kavgadan beri Valek'i görmemiştim. Mogkan yanıtımı tarttı. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek elindeki şişeyi alıp içindeki sıvıyı son damlasına kadar içtim.

Mogkan'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Omuzlarımı tutup beni muhafızlara doğru itti. "Onu odasına götürün," diye emretti.

Odada, Valek'in ne tür bir kurnazlık peşinde olduğunu düşündüm. Hiçbir şey yapmadan oturmayacağına emindim. Mogkan'ın Valek'in yerini sorması şüphelerimi doğruluyordu. Küçük odada huzursuzca volta atarken Ari ve Janco'yla antrenman yapma özlemi çekiyordum.

Takip eden birkaç günde, komutana yaptığım kısa ziyaretlerin Mogkan'ın gösterisinin bir parçası olduğunu fark ettim.

Brazell, komutanın danışmanları şüphelenmesin diye komutanın hâlâ çevresindekilere emirler verdiği izlenimini uyandırmaya çalışıyordu. Bir ara sanki özel bir sohbet ediyorlarmış gibi başını komutanın ağzına doğru eğdikten sonra Komutan Ambrose'un ertesi gün bir fabrika turu düzenlenmesini emrettiğini duyurmuştu.

Fabrikaya gidecek gruba katılmama izin verildi. Bu durum beni en az komutanın danışmanlarının Brazell'ın hayvan yemi üretimi için izin almışken Criollo üretiyor olmasına ses çıkarmamaları kadar şaşırtmıştı. Danışmanlar Criollo küplerini ıstahla yiyip, hallerinden memnun, fabrikanın muhteşem bir icat olduğunu söyleyen Brazell'a onay veriyorlardı.

Grup binada gezerken içlerine durmadan Sitia fasulyeleri atılan devasa eritme fırınlarından bunaltıcı bir sıcak yayılıyordu. Ter ve siyah toz içindeki işçiler fırınların altındaki büyük alevleri kürek kürek kömürle besliyorlardı. Kızaran fasulyeler daha geniş bir alana naklediliyor, orada başka işçiler kabukları çekiçlerle kırıp içlerinden koyu kahverengi bir tohum çıkarıyorlardı. Çelik merdaneler tohumları eziyordu. Çıkan macun bir buçuk metre uzunluğunda metal bir konteynıra konduktan sonra içine şeker, süt ve tereyağı ekleniyordu. İşçiler karışım pürüzsüz, yoğun bir sıvıya dönüşene dek malzemeleri karıştırıyor; ardından karışım kare ve dikdörtgen kalıplara dökülüyordu.

Her ne kadar hoş kokular yayılsa da mekânın kasvetli bir havası vardı. Criollo'ya ve tere batmış üniformalar giyen asık yüzlü işçiler kuvvet isteyen işlerini yaparken oflayıp puflıyorlardı. Tur boyunca, gözlerim karışımın içine katılabilecek zehirli veya bağımlılık yapıcı maddelere ayrılmış çalışma alanları arasa da hiçbir şey bulamadım.

Grup Brazell'ın malikânesine döndüğünde danışmanların

yüzlerinde görmeye alışık olduğum canlı ifadeler yerlerini kötü mutanın yüzündekini andıran boş bir bakışa bırakmıştı. Bu da Criollo yemekle Mogkan'ın büyüsüne direnememek arasında bir bağlantı olduğunu gösteriyordu. Mogkan'ın gösterisi danışmanların zihinlerine hâkim olmasıyla sona erecekti ve bu olduğunda malikânedeki misafirliğim korkunç bir hal alacaktı.

O gece karanlıkta gizlenerek pelerinimi odamın penceresinden aşağı attıktan sonra kapıya vurup muhafızlara seslendim.

Kapı açılınca "Banyo yapmam gerek," dedim. Yanıt beklemeden koridorda hızlı adımlarla yürüdüm. Muhafızlar peşimden geldi.

Hamama vardığımda bir muhafız beni koridorda durdururken diğeri içeri bakındı. Yalnız olduğum emin olunca muhafız başını sallayıp geri çekildi.

Girişten geçerken sertçe "İzleyici gerekmez. Burada bekleyin, kısa sürecek," diye seslendim.

Muhafızların dışarıda beklemesine memnun olmuştum. Hızla üzerinde gizli bir giriş olan uzaktaki duvarın yanına gittim. Muhafızlar malikânede çalışıyor olsalar da benim çocukluğum orada geçmişti. Çocuk merakı ve avareliğiyle evin her köşesini keşfedebilme fırsatım olmuştu. Giremediğim tek yer Brazell'ın özel süiti, bürosu ve Reyad'ın kaldığı kanattı. Ne yazık ki on altı yaşına basmamın ardından Reyad'ın odası gündelik kâbuslarımın merkezine dönüşecekti. Aklımdan bu düşünceleri atıp şimdiki zamana odaklandım.

Kapının kolunu çevirince ilk nahoş sürprizle karşılaştım. Kilitliydi. Bunun bir sorun olmayacağını düşünüp elimi maymuncuklarıma attım. Mekanizmayı kolayca kaldırmamla kapı açıldı ve ikinci kötü sürprizle karşılaştım. Muhafızlardan biri koridorda bekliyordu.

Sırıttı. Hızla üzerine gittim. İvmem sayesinde dengesini bo-

zup kasığına bir yumruk indirdim. Çirkin bir Valek hamlesi olsa da koridorda muhafızı arkamda bırakıp koşarken bunu hiç umursamıyordum.

Güney girişinden çıkarken pelerinimi attığım yerden aldım. Sırt çantamı ve dövüş sopamı almak üzere batıya yöneldim. Parlak ay ışığı yolumu aydınlatırken nereye gittiğimi görebiliyordum; yine de asıl güzergâhım belirsizdi. Kilitli bir kapının ardında kaldıkça komutana yardım edemeyeceğimi bilsem de dışarıdan ne yapabileceğimden emin değildim. Valek'le konuşmam gerekiyordu. Kışlalara doğru gitmenin çok riskli olacağını düşünerek ağaç tepelerinde yol almayı yeğledim. Bu hilemi sadece Valek biliyordu. Kaçtığımı öğrenince mutlaka peşime takılacaktı.

Ateş festivalinin AB-5'te her yıl kurulduğu boş alana ulaşınca geceyi geçirmek üzere durdum. Pelerinimin içinde titreyerek sırtımı bir ağaç gövdesine verdim. Ağzımdan buhar çıkıyordu. Bir ara köpeklerin havlamalarını ve uzaktan gelen bağırışları duysam da kimse ağacın üzerine kurduğum eğreti yatağın yakınlarına gelmedi. Uyuyamıyordum; gergindim ve çok üşüyordum. Uyumak yerine açıklığa kurulan festival çadırlarının parlak kumaşını aklıma getirip festival gecelerinin o sıcak enerjisiyle ısınmayı ümit ettim.

En büyük çadırların her zaman kuruldukları yerlerde olduklarını hayal ettim. Dansçılar, şarkıcılar ve akrobatlar açıklığın ortasında sıraya girmişlerdi. Yemek stantları büyük çadırların içlerine ve etraflarına kurulmuş, havayı ağız sulandıran kokularla dolduruyorlardı. Brazell'in çatısı altında yaşarken her sıcak mevsimde festivale giderdim. Hayatımın en önemli olayıydı bu. Fakat o son iki yıla dair anılarımın Reyad'ın laboratuvar faresi olarak geçirdiğim kısmı korkunçtu.

Kendimi tutamayıp ağaçtan aşağı indim ve hayali festivalimin içinde yürüdüm. Akrobasi çadırının olduğu yerde dururken

bana birinciliği ve ateş muskamı getiren taklamı hâlâ anımsayıp anımsamadığımı merak ettim. Hiç düşünmeden pelerinimi kenara atıp ısınma hareketlerine başladım. Zihnimin derinlerinde gizlenmem gerektiğini, kendimi böyle açığa çıkarmamın aptalca olduğunu bilsem de gerçekten neşelendiğim yegâne anı yeniden tatma arzusu karşı koyamayacağım kadar güçlüydü.

Havada dönüp suzülürken Brazell, Reyad ve Mogkan'a dair tüm düşünceler kısa sürede aklımdan uçup gitti. Zihnim dövüşürken kullandığım saf konsantrasyonun hüküm sürdüğü zihinsel konuma odaklandı. Gerilim ve tehditle geçen günlerimden kısa bir süre için de olsa kopmanın keyfini çıkardım.

Akrobasi hareketlerimi yaparken artmış farkındalığımı ağaçları da kapsayacak biçimde bedenimin ötesine geçirebildiğimi gördüm. Yüksek bir dala tünemiş bir baykuş, bir tarla faresinin hareketlerini takip ediyordu. Bir keseli sıçan ailesi çalıların arasında sessizce ilerliyordu. Bir taşın arkasına gizlenmiş bir kadın beni izliyordu.

Irys'ın zihnine hissettirmeden girmek bir çift eldiven takmak kadar kolay olmuştu. Düşünceleri benim zihnime rahatça akıyordu. Ona küçük kız kardeşi Lily'yi hatırlatıyordum ve soğuk, çirkin Ixia'da olmaktansa evinde, ailesinin yanında olmanın özlemini çekiyordu Kuzeydeki durum tehlikeli bir hal alıyordu ve Sitia'da daha güvende olacaktı. Fakat Sitia'nın da ne zamana dek güvende olacağından şüpheliydi. Usta bir büyücü olarak bu bölgede varlığını sezdiği güç suistimaline daha fazla göz yumamazdı. Kendisini Mogkan olarak tanıtan Kangom endişe verici miktarda Theobroma üretmeye girişmiş, ayrıca gücünü arttırmanın bir yolunu bulmuştu.

Irys'in düşünceleri bana odaklanırken, onunla kurduğum zihinsel bağa müdahale ettiğini hissettim.

Yelena, zihnimde ne arıyorsun?

Buraya nasıl geldiğimden emin değilim.

Hâlâ anlamadın mı? Dövüşürken büyünü odaklıyorsun. Rakibinin hamlelerini içgüdüsel olarak sezmenin nedeni bu. Arkadaşlarınla dövüşürken seni hissettim. Artık gücünü kullanmayı öğrendiğin için bir sonraki mantıklı adımı atarak onu daha uzak mesafelere doğru genişlettin.

Şaşkınlığım aramızdaki bağı kopardı. Irys ağaçların arasından çıkarken durup soğuk havada hızlı hızlı soludum.

"Bu artık alevlenmeyeceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Dengelendin ama uygun eğitimi almazsan gücün artmayacak. Potansiyelini heba edersen yazık olur. Şimdi güneye gel; peşindekiler sadece birkaç kilometre ötende."

"Komutan..."

"Kendinde değil. Yapabileceğin hiçbir şey yok, muhtemelen zihni boş bir kutu. Mogkan bir süredir onu Theobroma'yla besliyor. Geldiğimden beri kokusunu alıyorum."

"Theobroma mı? Yani Criollo mu? Brazell'in ürettiği kahverengi tatlı."

"Tarifin uygun düşüyor. Zihni büyünün etkisine açar. Zihinsel savunmaları gevşetip birinin zihnine kolayca girmeyi mümkün kılar. Theobroma'yı denetim altında, genç büyücülerin deneğe yakın olduğu koşullarda bir eğitim aracı olarak kullanırız. Komutanın güçlü bir kişiliği var ve büyüyle telkine karşı çok dirençli. Theobroma da bu bariyeri yıkıyor. Öğrencilere eğitim vermede faydalı olan bu yöntemi komutanın zihninin kontrolünü ele geçirmek için kullanmanın tecavüzden bir farkı yok." Irys pelerinini çekip omuzlarına iyice oturttu. "Theobroma kullansa da bir büyücünün komutanın zihnine o kadar uzaktan ulaşamıyor olması gerekir. Fakat Mogkan bunu başarmış. Gücünü arttırmanın bir yolunu bulmuş."

Irys ellerini kollarını sürterek ısınmaya çalıştı. "Sanırım Mogkan'ın şatoya ziyaretinin amacı kendisini komutanın zihninin içine kilitleyerek onu oradan idare etmekti."

"Kilidi kırmak için ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Mogkan'ı öldür. Fakat bu zor olacaktır. Çok güçlü."

"Bir başka yol yok mu?" Aklıma ormanda Valek'le aramızda geçen, cinayetin tek çözüm olmadığına dair konuşma geldi. Cinayetin *benim* formülüm olduğunu söylemişti ve bu sözü hâlâ sinirimi bozuyordu. Muhtemelen kendimi hep içinde bulduğum, ne karar alırsam alayım nihayetinde zarara uğradığım durumlarla o hiç karşılaşmamıştı.

"Mogkan'ın güç kaynağını tıka. Bu işe yarayabilir. Büyü gücü yine olacak ama artmayacak."

"Mogkan'ın ek gücü nasıl bir şey? Kaynağını nerede bulabilirim?"

"Bence bir grup büyücüyü güçlerini bir yerde toplamaları için tutmuş veya güç kaynağını çarpıtmadan odaklamanın bir yolunu bulmuş." Durup düşündü. "Elmaslar."

"Elmaslar mı?" Endişeden midemin düğümlendiğini hissettim. Büyü hakkında bilmediğim çok şey vardı.

"Evet. Elmaslar çok pahalı olsa da sıcak kömürün ısıyı tuttuğu gibi gücü kendilerinde toplayıp muhafaza ederler. Büyüsünü güçlendirmek için elmas kullanıyor olabilir. Bunun için bir insan boyunda bir elmas çemberi gerekir ki öyle bir çember kolayca gizlenemez. Çemberi bulabilirsek, onu Mogkan'ın gücünü bloke etmek veya en azından komutan kendisine gelene dek odağını değiştirmek için kullanabilirim."

"Peki kaynak, bir grup büyücüyse ne olacak? Onları nasıl ayırt edebilirim?"

Irys alaycı bir ses tonuyla "Ne yazık ki Ixia'da büyücülere özel bir üniforma yok," dedi. "Onları aramak yerine, zeminine

bir araba tekerleği sembolü olan boş bir oda ara. Büyü gücünü uç uca geçirmek için büyücülerin çemberin kenarında hizalanıp sıraya dizilmeleri gerekir."

"Malikâneyi araştırırım ama yardıma ihtiyacım var."

Irys dudaklarında buruk bir gülümsemeyle "Senin bir mucizeye ihtiyacın var," diye yanıt verdi.

"Valek'i buraya yönlendirebilir misin?"

"Yola çıktı bile. İkiniz güçlü bir bağ kurmuşsunuz. Gerçi bu bağın büyü kaynaklı olduğundan pek emin değilim." Irys dudağını büzdü. "Valek gelmeden ben gitsem iyi olacak. Olur da Mogkan'ın ek gücünü keşfedersen zihninde ismimi tekrarla. Seni duyarım. Çünkü biz ikimiz de bir bağ kurduk. Her haberleştiğimizde bu zihinsel bağ daha da güçleniyor. Komutan konusunda sana yardım etmeye çalışacağım. Fakat söz vermiyorum. Ben Mogkan'ın peşindeyim." Ormanda gözden kayboldu.

Valek'i beklerken patikada volta atıp Mogkan'ın güç kaynağını bulmak için bir yol düşünmeye uğraştım. Irys bir mucizeye ihtiyacım olduğunu söylerken aslında iyimser bir laf etmişti.

Kafamı dağıtmak için çevreme odaklandım. Defalarca üzerine basılan çimen kazınmış, toprak düzleşip parlak bir hal almıştı. Buraya bir önceki gelişimde aynı sert toprağa topuklarımı geçirdiğimi anımsadım. O gün Reyad kendisine itaat etmediğim ve muskayı kazandığım için beni çekiştiriyor, cezalandırmak üzere malikâneye götürüyordu. Ödülümü cildime öyle yapıştırmıştım ki izi çıkmıştı. Sonra da Reyad'ın zalim ellerine geçmesin diye muskayı gizlemiştim.

Muskamı gömmemin üzerinden iki yıl geçmişti. Muhtemelen birileri çoktan yerini keşfetmişti. Alıştırma olsun diye yeni büyü becerimi kullanmaya çalıştım. Farkındalığımı aşağıya doğru yönelterek açıklıkta dolandım. Defalarca daireler çizdiğimden artık sıkılmaya başladığım sırada ayak tabanlarımın

ısındığını hissettim. Daha içeride bir noktaya yürüdüğümde tabanlarımın ısısı düşüyordu. Sıcaklığın en yoğun olduğu noktayı bulana kadar yer değiştirdim.

Sırt çantamdan kancamı çıkartıp üzerinde durduğum noktayı kazmaya başladım. Çabalarımın sonunda bir kumaş parçasına rastladım. Kancayı bırakıp tırnaklarımla yeri kazarak kayıp muskamı ortaya çıkardım.

Soluk görünüyordu ve üzeri toprakla kaplıydı. Bağlı olduğu kurdele yırtık pırtık olmuş ve lekelenmişti. Alev şeklindeki muskayı göğsüme dayayınca yaydığı sıcaklığı hissettim. Muskayı yana koyup bir ezgi mırıldanarak açtığım deliği kapattım. Avuç içi büyüklüğündeki madalyonu pantolonuma silip onu kolyeye, Valek'in kelebeğinin yanına taktım.

Valek "Saklanmak için ideal bir yer değil. Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

İrkildım. Ne zamandır arkamda dikiliyordu?

"Seni arıyorlar. Neden kaçtın?" diye sordu.

Onun da benimle aynı sonuçlara varacağını ümit ederek Valek'e komutan, Mogkan, fabrika ve danışmanlarla ilgili bildiklerimi kısaca aktardım.

"Demek Mogkan zihinlerini kontrol altına almak için Criollo'yu kullanıyor," dedi. "Fakat gücü nereden sağlıyor?"

"Bilmiyorum. Malikâneyi araştırmamız gerekiyor"

"Yani *benim* araştırmam gerekiyor demek istiyorsun herhalde?"

"Hayır, *bizim*. Ben orada büyüdüm. Her karışını bilirim." Bakmak istediğim ilk yer Reyad'ın laboratuvar kanadıydı. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi. Şafağa kadar dört saatimiz var. Ne arayacağız?"

Ona elmaslardan oluşan bir çember veya bir araba tekeri resmi arayacağımızı söylediğimde Valek'in kaşları sanki bu bil-

giye nereden ulaştığımın hesabını sormak istermiş gibi çatıldı. Dilini tuttu ve kışlaların yoluna düştü.

Valek siyah, daracık casus kıyafetini giyerken ben dışarıda gizlendim. Elinde yakılmamış bir fenerle, bana üniformamın açık kırmızı gömleğinin üzerine geçirmem için koyu renkli bir gömlek verdi. Pelerinimi, koridorlarda gizlice dolaşırken hareketimi güçleştirebileceğinden çalıların arasına sakladım.

Hizmetçilerin odalarının olduğu kanatta bir arka kapı bulduk. Valek feneri yaktı. Fenerin kapağını çok az aralayarak sadece ince bir ışık huzmesinin yayılmasını sağladı. Malikâneyi bildiğimden önden ben yürüyordum.

Reyad'ın süiti doğu kanadının zemin katında, laboratuvarın karşısındaydı. Tüm kanat ona tahsis edilmişti ve laboratuvar faresi olarak yaşadığım dönemde kilitli tuttuğu bazı kapılar vardı.

Araştırmamız sırasında eski korkularım beni huzursuz etti. Bana sanki derim gerilmiş ve ısınmış gibi geliyordu. Korkunun, adımlarımızın kaldırdığı tozla karışan o tanıdık, hafif yakıcı aroması burnuma geldi. Benim kokumdu bu. Reyad beni ne zaman testlerine tabi tutsa üzerime bir parfüm gibi yerleşirdi.

Ağır hava beni boğuyor, ağzıma kül ve kan tadı getiriyordu. Farkına varmadan elimi ısırdım. Bu ağlamamak için başvurduğum eski bir alışkanlıktı.

Laboratuvar odasını araştırırken ince ışık huzmesi duvarlardan sarkan, masalara yığılmış araçları aydınlattı. Gördüğüm her yeni şeyle bedenime soğuk, uyuşukluk veren ürpertiler yürüdüğünden araçların oluşturduğu iri gölgelerden uzak duruyor, hatta yanlarından geçerken onlara sürtünmemeye çalışıyordum. Oda bir deney laboratuvarından ziyade işkence odasını andırıyordu.

Kendimi bir tuzağın metal çeneleri arasına sıkışmış bir hayvan gibi hissediyor, çığlık çığlığa odadan kaçıp gitmek isti-

yordum. Valek'i neden oraya getirmiştim ki? Brazell'ın danışmanları ikinci katta kalıyordu. Mogkan'ın elmas cihazı, tabii öyle bir şey varsa, muhtemelen burada değil odasına yakın bir yerlerde olmalıydı.

Valek feneri yaktığından beri tek kelime etmemişti. Reyad'ın yatak odasının olduğu koridorda fiziksel bir güç içeri girmemi engelledi. Kaslarım titriyordu. Soğuk terle uniformam sırılsıklam olmuştu. Valek içeri girdiğinde kapıda bekledim. Reyad'ın sadistçe "oyuncak" sandığının karanlık, meşum şeklini belli belirsiz seçebiliyordum. O sandığı yakıp kule çevirsem kâbuslarım sona erer miydi acaba?

Reyad'ın hayaleti koridorda, arkamda şekillenip "Elimden gelse sana bunu yaptırmazdım," diye fısıldadı.

"Senin sonsuza dek kaybolduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

"Asla, Yelena. Hep senin yanında olacağım. Kanım ruhunda yer etti. Beni yıkayıp atma şansın yok."

"Ruhum yok benim," diye mırıldandım.

Reyad güldü. "Ruhun kurbanlarının kanıyla siyaha boyanmış canım, o yüzden göremiyorsun onu. Öldüğünde o ağır, kanla dolu öz dünyanın dibine çökecek ve işlediğin suçlardan dolayı orada sonsuza dek yanacaksın."

Sesimin tıslamasına neden olan bir öfkeyle "Tecrübe konuşuyor," diye fısıldadım.

Valek, Reyad'ın odasından çıktı. Kireç gibi bir yüzle, dehşetle bana öyle uzun baktı ki taşa döndüğünü sandım. Nihayet, kapıyı kapatıp göremediği hayaletin yanından geçti. Durup başını eğdi ve elini alnına bastırdı.

Reyad bembeyaz parmağını Valek'e doğrultup "Hayaletlerin kendisine musallat olmasını gerçekten hak eden biri var," dedi. "Ne yazık ki iblislerinin onu taciz etmesine izin vermiyor

Yoksa başına musallat olmaktan memnun olacak olu bir kral var, tanıdığım." Reyad bana baktı. "Sadece zayıflar ıblislerini yanlarına davet ederler. Doğru değil mi?"

Valek'in peşine takılıp Reyad'a yanıt vermedim. Arayışımızı sürdürsek de laboratuvar harıcında, kanadın terk edildiği aşikardı. Geriye üç kapı kalmıştı.

Valek iki kilidi maymuncukla açarken Reyad laflamaya devam etti. "Babam yakında seni bana gönderecek, Yelena. Sonsuzluğu seninle birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum." Arzulu bir bakışla, parmaklarını bana doğru oynattı.

Fakat artık hayaleti umursamıyordum. Dikkatimi önumdeki odadakiler çekmişti. İçeride, düzinelerce kadın ve erkek Valek'in fenerinin yaydığı sarı ışıktan ürkerek bakıyordu. Kır içindeki yüzleri yağlı saçlarla kapanmıştı. Sıska bedenleri paçavralarla kaplıydı. Hiçbiri konuşmuyor veya çığlık atmıyordu. Zemine zincirlenmiş olduklarını gorunce hissettiğim dehşet duygusu daha da artıtı. Çemberler halinde dizilmişlerdi. Aralarına çizgiler çizilmiş bir dış çember ve iki iç çember vardı.

Valek odaya adımını atınca yıkanmamış bedenlerin ve dışkıların kötü kokusu havaya yayıldı. Öğürerek ağzımı kapattım. Valek sorular sorarak aralarında gezindi. Kimsiniz? Neden buradasınız? Soruları sessizlikle karşılandı. Odadakilerin boş gözleri onun hareketlerini takıp ediyordu. Zincirlendikleri yerden hiç hareket etmeden bakıyorlardı.

Kirli yüzlerin bazılarını çıkarmaya başladım. Yetimhanede benimle yaşamış kişilerdi bunlar. "Mezun olan" ve sözde bölgede çeşitli işlere yerleştiren ağabeylerim ve ablalarımdı. Kızlardan birini; onun matlaşmış ve keçeleşmış kızıl saçlarını görmemle nihayet kendimi tutamayıp acıyla ağlamaya başladım.

Sırtını sıvazlayıp adını söylediğim Carra'nın sakın bakan gözlerinde hiçbir zekâ emaresi kalmamıştı. Yetimhanede çekip

çevirdiğim o özgür ruhlu kızın yerine bilinçsiz, boş bir kabuk gelmişti.

Reyad "Öğrencilerim," dedi. Odanın ortasında süzülürken göğsü gururla kabarıyordu. "*Başarısız olmayanlar.*"

Valek titreyen bir sesle "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Mogkan girişten "Tutuklanıp zindana atılacaksınız," yanıtını verdi.

Valek'le aynı anda arkamıza döndük. Mogkan'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş karaltısı kapı eşiğinde dikiliyordu. Valek gözlerinde öfkeyle ona hücum etti. Mogkan geriye doğru bir adım atıp koridora çıktı. Valek'in kapı eşiğinden geçip ellerini havaya kaldırdığını gördüm. İçimden lanet okuyup ona yardım etmek için atıldım.

Mogkan bir korkak gibi sekiz muhafızın arkasında duruyordu. Askerlerin kılıçlarının uçları Valek'in göğsünden birkaç santim uzaktaydı.

30

Kılıç uçları sırtıma batarken Valek'i izliyor, ikimiz acınası bir halde Brazell'ın nezarethanelerine doğru götürülürken bir anda harekete geçmesini umuyordum. Bizi soyup üzerimizi ararlarken; sırt çantama, sustalıma ve kolyeme el koyan kaba ellerin üzerimi yoklamasının verdiği aşağılanmaya tahammül ederek Valek'in yerinden fırlamasını bekledim. Giysilerimi kaybetmek Valek'in kelebeğini ve muskamı kaybetmek kadar üzmemişti beni.

Bizi hapishaneye götürürlerken her an kaçacakmışız gibi hazır duruyor; bitişik iki hücreye itildiğimizde hâlâ Valek'ten bir hareket bekliyordum.

Ağır, metal kilit şangırdayarak bizi yer altındaki hücrelerimize kapatırken nefesimi tuttum. Askerler giysilerimizi parmaklıkların arasından içeri attıktan sonra bizi karanlıkta yalnız bırakıp gittiler. Üniformamı el yordamıyla bulup karanlıkta gömleğimi düğmelemeye çalıştım.

İşte yine buradaydım. Önce muhafız koğuşuna, sonra bir kat aşağıya; kısa koridorun iki yanında dörderden sekiz hücre bulunan Brazell'ın küçük zindanına götürülürken kâbusum gerçek olmuştu. Valek ve ben basamakların solundaki, girişe

en yakın iki hücredeydik. Ağır, aluvyon kokulu hava duyularımı epey köreltiğinden zindanda sadece ikimizin olduğunu fark etmem biraz zaman almıştı.

Aniden gelen sükûnete daha fazla tahammül edemeyerek "Valek?" dedim.

"Ne var?"

"Neden muhafızlarla dövüşmedin? Sana yardım edecektim."

"Sekiz adam kılıçlarını göğsüme dayamıştı. Ani bir hareket yapmamla şişlenmem bir olurdu. O durumda bile galip çıkacağımı düşünmen gururumu okşadı. Dört silahlı rakibe karşı belki bir şansım olurdu ama sekiz kesinlikle çok fazla."

Valek'in sesinden çok keyiflendiği belliydi.

"O zaman kilitleri açıp kaçsak?" Kendinden emin konuşmamın gerisinde Valek'in usta bir suikastçı ve eğitimli bir dövüşçü olduğu, bu yüzden de parmaklıklar arasında fazla tutulamayacağı düşüncesi vardı.

Valek "Elbette çok iyi olurdu ama kilitleri açabilecek malzememiz olsaydı," yanıtını vererek ümitlerimi yıktı.

Ellerimle hücremi yokladım. Pis samanlar, sıçan pisliği ve ne olduğunu çıkaramadığım bir balçıktan başka hiçbir şey bulamadım. Sırtımı Valek'le paylaştığım taş duvara yaslayıp kendimi yere bıraktım.

Uzunca bir süre sonra, Valek "Kaderinde bu mu vardı? Reyad'ı öldürmesen seni de zincirleyip, zihnini boşaltacaklar mıydı?"

O esirlerin görüntüsü belleğime kazınmıştı. Tüylerim ürperdi. İlk kez Reyad'ın testlerinde başarısız olduğum için memnundum.

Esirleri düşünürken aklıma Irys'in bir büyücünün başkalarının büyüsünü çalabileceğine dair sözü geldi. Nihayet çember şeklinde oturan kadınların ve erkeklerin ne anlama geldiğini

kavramıştım. Mogkan'ın ek gücü o zincirlenmiş tutsaklardan geliyordu. Brazell, Reyad ve Mogkan yetimhanedeki çocukların büyü gücü olup olmadığını sınamış olmalıydılar. Ardından, Mogkan üzerlerinde deneyler yaparak zihinlerini boşaltmış ve onları daha çok güç çekmek için kullanacağı bilinçsiz birer araca çevirmişti.

"Sanırım Brazell ve Reyad zihnimi o hale sokmaya kararlıydılar. Fakat ben direndim." Valek'e tutsaklarla ilgili teorimden bahsettim.

Valek gergin bir sesle "Başına gelenleri anlat bana," dedi.

Duraksadım. Ardından hikâyem dudaklarımın arasından önce parça parça çıksa da kısa sürede yuzümden aşağı süzülen yaşlar gibi akıvermişti. Ayrıntılara girmekten kaçınmadım. Nahoş kısımları geçiştirmedim. Valek'e ıkı yıl nasıl bır kobay olduğumu; Reyad'ın işkencelerini ve eziyetlerini; aşağılamaları dayakları; Reyad'a yaranma çabamı ve nihayet cinayetle noktalanan tecavüzü anlatarak Reyad'ın siyah lekesini üzerimden çıkardım. Rahatlama hissi başımı döndürmüştü.

Ben içimi dökerken, Valek sessiz kalmış ne yorum yapmış ne de soru sormuştu. Nihayet, boğazında kristalleşmiş bır buz parçası varmış gibi "Brazell ve Mogkan yok edilecek," dedi.

Bunun bana verilen bır söz mü, yoksa bir tehdit mi olduğunu çıkaramasam da arkasında Valek'in gücü olduğundan boş bir laf olmadığını biliyordum.

Sanki ısımlerini işıtmiş gibi Brazell ve Mogkan zindanın ana kapısından içeri girdiler. Onlara ellerinde fenerler olan dört muhafız refakat ediyordu. Hücrelerimizin yanında durdular.

Brazell bana "Ait olduğun yere döndüğünü görmek güzel," dedi. "Kanını ellerimde görmeyi çok arzulasam da Mogkan bana panzehri almazsan başına geleceklerden bahsetti." Brazell duraksayıp katıksız bir memnuniyetle güldü. "Oğlumun katılı-

ni acılar içinde kıvranırken görmek daha iyi bir teselli olacak Bir dahaki sefere çığlıklarını duymak için geleceğim ziyaretine O zaman bana yalvarırsan acına son verebilirim. Sırf kanının sıcak kokusunu içime çekmek için."

Brazell'in bakışları Valek'ın hücresine çevrildi. "Emre itaatsizlik idamlık bir suçtur. Komutan Ambrose idam emrini imzaladı Yarın öğlen asılacaksın." Brazell başını dikip safkan bir atı incelermiş gibi Valek'i süzdü. "Bence başını doldurup duvara asmalıyım. Komutan olduğumda büromda hoş bir süs eşyası olursun."

Brazell ve Mogkan gülerek odadan çıktılar. Uzaklaşmalarıyla zindanı yeniden kaplayan karanlık bana daha da ağırlaşmış gibi gelmişti. Karanlık göğsüme bastırıyor; kaburgalarımın arasını gerginlik ve panikle dolduruyordu. Hücremde dolandım. Duygularım büyük bir korku ve dayanılmaz bir ümitsizlik arasında gidip geliyordu. Parmaklıkları tekmeledim, havaya saman fırlattım ve duvarları yumrukladım.

Nihayet Valek "Yelena sakın ol," dedi. "Biraz uyu, bu gece için güç toplamalısın."

Ona "Tabii ya ölmek için iyi dinlenmek gerekir," yanıtını versem de Valek'in de ölümle yüz yüze olduğunu anımsayıp sert sözlerimden dolayı pışmanlık duydum. "Denerim."

Dinlenmeye çalışmanın faydasız olacağını bilsem de pis kokulu samanların üzerine uzandım. Kim son saatlerini uyuyarak geçirebilirdi ki?

Belli ki ben geçirebiliyordum.

Çığlık atarak uyandım. Bacaklarımın üzerinde duran sıcak ve kürklü kütleyi hissettiğimde sıçanlarla ilgili rüyam gerçekle karıştı. Aniden ayaklanıp kemirgeni tekmeledim. Duvara çarpan sıçan hızla kaçtı.

Valek "Iyi uyudun mu bari?" diye sordu.

"Daha iyi uyuduğum olmuştu. Yanımdaki horluyordu da."

Valek homurdanarak güldü.

"Ne kadar uyumuşum?"

"Güneş olmayınca söylemesi zor. Tahminimce günbatımına az bir zaman kalmış olmalı."

Panzehri en son dün sabah içmiştim. Bu da yarın sabaha kadar yaşayacağım anlamına geliyordu. Fakat zehrin belirtileri gece saatlerinde kendisini gösterecekti.

"Valek, sana bir şey itiraf..." Boğazım tıkandı. Mide kaslarım öyle sert kasıldı ki biri bana midemi tutup bedenimden koparmaya çalışıyormuş gibi geldi.

"Sorun nedir?"

Ağrının yatışmasına karşın hâlâ derin derin soluk alarak "Cehennemi bir mide krampı," dedim. "Böyle mi başlıyor?"

"Evet. Ağrılar ağır ağır baş gösterir ama yakında kasılmalar sürekli bir hal alacak."

İkinci bir ağrı dalgasının bedenimi vurmasıyla zemine yığıldım. Ağrı geçtiğinde samandan yatağıma sürünüp bir sonraki hücumu bekledim. Sessiz bekleyişe dayanamayıp "Valek, konuş benimle. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler söyle" dedim.

"Ne gibi?"

"Umurumda değil. Ne olursa."

"İşte seni rahatlatacak bir şey: Kelebek Tozu diye bir zehir yok."

"Ne?" Ona bağırmak istesem de beni iki büklüm eden, kusma isteği uyandıran ve mide kaslarım sanki bir bıçakla deşiliyormuş hissini uyandıran bir kasılma geldi.

Kendimi toplayınca Valek "Ölmek isteyecek, bir ölü olmayı dileyecek ama en nihayetinde hayatta kalacaksın," dedi.

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Zihin bedeni yönetir. Öleceğine inanmış olsan sırf o düşünce bile seni öldürebilirdi."

Öfkeyle "Neden bana şimdiye kadar söylemedin bunu?" diye sordum. Böylelikle, en azından endişemi giderebilirdi.

"Taktiksel bir karardı."

Sert bir cevap vermemek için kendimi tuttum. Mantığını çözmeye, kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Ari ve Janco'yla yaptığımız talimler strateji ve taktik içeriyordu. Janco antrenman maçlarımızı bir kart oyununa benzetiyordu. "En iyi hamlelerini gizle ve sadece elinde hiçbir şey kalmadığında kullan" demişti.

Gündüz vakti kaçma fırsatımız olabilirdi. Kaçabilseydik, Valek bana son kartını göstermek, yani zehirle ilgili gerçeği açıklamak zorunda kalmayacaktı.

"Ya kramplar?" diye sorduğumda bedenim bir başka krampla sarsıldı. Top şekli alıp acının bir kısmını dindirmeye çalışsam da faydası olmadı.

"Çekilme belirtileri?"

"Neden çekilme?"

Valek "Sözde panzehrinden," diye yanıt verdi. "Tuhaf bir karışım bu. Bunu birini hasta etmek için kullanıyorum. İksirin etkisi azalınca birini bir gün yatağa çivileyecek mide kasları ortaya çıkıyor. Birini öldürmeden geçici olarak etkisiz hale getirmek için birebir. İksiri düzenli olarak içtiğin sürece belirtiler ortaya çıkmıyor."

Okuduğum onca kitapta o tür bir tonikten bahsedildiğini anımsamıyordum. "Adı ne?"

"Beyaz Korku."

Ölmeyeceğimi öğrenmem panığimi yatıştırmış, bana acıya dayanma gücü vermişti. Her kasılmayı iksiri vücudumdan atmakta bir adım olarak gördüm.

"Ya Kelebek Tozu?" diye sordum.

"Öyle bir şey yok. Benim uydurmam. İsminin hoş bir tınısı

var. Muhafızlara veya kilitli kapılara gerek duymadan çeşnicilerin kaçmasını engellemek için bana bir tehdit unsuru gerekiyordu.'

Aklımda rahatsız edici bir düşünce uyandı. "Komutan Kelebek Tozu'nun düzmece olduğunu biliyor mu?" Zira komutan bunu biliyorsa Mogkan da bilecekti.

"Hayır. Senin zehirlendiğine inanıyor."

Gece boyunca, kendime zehirlenmediğimi hatırlatmakta zorlandım. Azap veren kramplar bir an olsun bana rahat vermedi. Öğürerek, çığlık atarak odada dolandım.

Bir ara Brazell ve Mogkan'ın beni zevkle izlediklerini sezer gibi oldum. Beni izlemelerini umursamıyordum. Bana gülmelerini umursamıyordum. Umurumda olan tek şey ağrıyı yatıştıracak bir pozisyon bulmaktı.

Nihayet, bitkin bir şekilde uykuya daldım.

Uyandığımda hücrenin çamur kaplı zemininde yatıyordum. Sağ kolum parmaklıkların arasından geçmişti. Ölmemiş olmamdan çok Valek'in elini tutuyor olmama şaşırdım.

"Yelena, iyi misin?" Valek'in sesindeki endişe açıkça seziliyordu.

Hırıltılı bir sesle "Sanırım," diye yanıt verdim. Susuzluktan boğazım yanıyordu.

Bir tıngırtı duyuldu. Biri hapishanenin kapısını açıyordu.

Valek elimi bırakıp "Ölü numarası yap," dedi. İki muhafız zindana girerken bana "Onları hücreme yaklaştırmaya çalış" talimatını verdi. Adamlar merdivenden inerken, Valek'in ısıttığı elimi hücreye çekip buz gibi soğuk sol elimi parmaklıkların arasından geçirdim.

Feneri tutan muhafız "Hay lanet!" dedi. "Burası bir meyhanenin tuvaletinden beter kokuyor."

Diğer muhafız "Sence ölmüş mü?" diye sordu.

Yüzüm duvara dönük, sarı ışık bedenime yansırken gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum.

Muhafız elime dokundu. "Kar panteri sidiği kadar soğuk Çürümeye başlamadan şunu dışarı çekelim. Çürürse, o zaman gör buranın kokusunu..." Kilidin şıngırdamasını, açılan hücre kapısının gıcırtısı izledi.

Muhafız beni ayaklarımdan tutup çekerken kendimi ölü gibi ağır olmaya şartlandırdım. Işık benden uzaklaşınca tehlikeyi göze alıp gözümü araladım. Fenerli muhafız yola ışık tutmak için önden yürürken bedenimin üst kısmı karanlıkta kalıyordu. Valek'in hücresinin yanından geçerken her iki elimle parmaklıklara tutundum.

"Of. Bekle, bir yere takıldı."

Fenerli muhafız "Neye?" diye sordu.

Parmaklıkları ellerimle tutmayı bırakıp, kolumu Valek'in hücresinin parmaklıklarının arasına doladım.

Fenerli muhafız Valek'i "Geri çekil," diye uyardı.

İri eliyle dirseğimi çekiştirdi. Sonra hafif bir homurtu çıkardı. Tam gözümü açtığım anda yere düşen fenerin ışığının söndüğünü gördüm.

Diğer adam "Neler oluyor?" diye bağırdı. Hâlâ ayaklarımı tutuyordu. Valek'in hücresinin parmaklıklarından uzaklaştı.

Bacaklarımı kıvırıp bedenimi adamın çizmelerine yaklaştırdım. Ayak bileklerini kavramamla şaşkınlık içinde ciyakladı. Dengesini kaybeden adam sırt üstü yere yığıldı.

Kemiğin taşa çarptığında çıkardığı korkunç bir ses çıktı. Beklediğim şey bu değildi. Adamın bedeni gevşedi. Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldum.

Tok bir ses ve anahtarların şakırtısını işittiğimde arkama döndüm ve Valek'in feneri yaktığını gördüm. Diğer muhafız parmaklıklara yapışmıştı. Başı doğal olmayan bir açıyla dönmüştü.

Zayıf ışığın altında, ayaklarımın dibinde yüzüstü yatan figüre baktım. Askerin başı en alt basamağın köşesine çarpmıştı. Çizmelerimin etrafında siyah bir sıvı birikmeye başlamıştı. Az önce bir adamı daha öldürmüştüm. Titremeye başladım. Benim yüzümden ölen dördüncü insandı bu. Ruhumun benden koparılıp alınması kalpsiz bir katile mi çevirmişti beni? Valek birinin hayatını aldığında hiç vicdan azabı veya suçluluk duyuyor muydu? Onu izlerken sanki gözlerimin önünde kan rengi bir peçe vardı.

Valek her zamanki çevikliğiyle muhafızların üzerindeki silahları alıyordu.

Bana "Burada bekle," emrini verdi. Hapishanenin ana kapısının kilidini açıp muhafız koğuşundan içeri daldı.

Merdivende beklerken kulağıma bağırışlar, homurtular ve etle çarpışan etin sesi geldi. Valek vicdan azabı ve suçluluk duymadan kendi tarafının galip çıkması için gereken her şeyi yapıyordu.

Sırt çantam bir masanın üzerine konmuş, içindekiler sağa sola dağılmıştı. Valek özgürlükle aramızdaki son kapıyı açmaya çalışırken her şeyi çantaya geri tıktım. Tüm halsizliğime rağmen, kelebeğim ve muskam da dâhil olmak üzere, eşyalarımı toplayacak gücü kendimde bulmuştum. Zinciri boynuma dolamamla içim tuhaf bir iyimserlikle doldu.

Valek "Kahretsin," dedi.

Ne oldu?"

"Bu kapının anahtarı sadece yüzbaşıda var. Kapıyı sadece muhafızlar nöbet değiştirdiğinde açar."

"Şunları dene." Valek'e maymuncuklarımı uzattım.

O kilit üzerinde çalışırken bir sürahi su ve ahşap bir banyo teknesi buldum. Ellerimi temizleme arzum yakalanma korkuma baskın çıktı. Fakat o kadarı bana yetmeyecekti. Kendimi

kusmuk ve kan kokusundan arındırma ihtiyacım dayanılmaz dı. Bir anda kendimi iyice ıslanana dek başımdan aşağı kova kova su döker halde buldum. Aklıma Valek'e de su vermek geldiğinde sürahideki suyun yarısını bitirmiştim. Durup biraz su içtikten sonra yeniden kilidi açmaya koyuldu.

Nihayet kilit bir tıkırtıyla açıldı. Valek koridora göz attı "Mükemmel. Muhafız yok." Kapıyı ardına kadar açtı. "Gidelim."

Bir eliyle elimi diğeriyle feneri tutan Valek kaçabileceğimiz tek yöne sırtını çevirip beni gerisin geri hapishaneye sürükledi Bir ara durup hücrelere açılan kapıyı da ardına kadar açtı.

Valek beni en sondaki hücreye doğru çekelerken "Delirdin mi sen?" diye sordum. "Özgürlüğümüz şu yönde kahyor." Elimle işaret ettim.

Kapının kilidini açarken sözlerime aldırış etmedi. "Güven bana. Burası saklanmak için ideal. Ardımızda bıraktığımız dağınıklık kısa süre sonra fark edildiğinde açık kapılar kaçtığımızın ispatı olacak." Valek beni hücrenin içine iteledi. "Arama ekipleri gönderilecek. Tüm askerler malikâneden ayrıldığında harekete geçeceğiz. O zamana kadar saklanacağız."

Valek hücrenin uzak köşesinde samanlardan eğreti bir yatak yaptı. Feneri söndürüp gizledikten sonra beni yere çekti. Sırtım ona dönük, ıslak giysilerim içinde titreyerek yan yattım. Valek üzerimize saman yığıp bir kolunu bana doladı. Beni kendisine doğru çekti. Ona temas ettiğimde kaskatı kesilmeme rağmen bedeni beni ısıtıyordu. Çok geçmeden kolunun altında gevşedim.

Başta en küçük sesler bile kalbimi hızlandırıyordu. Fakat boşa endişelendiğimi anladım. Çünkü kaçtığımız anlaşıldığında sağır edici bir yaygara koptu.

Öfkeli sözler ve suçlamalarla dolu bağırışlar işitiyordum Arama ekipleri toplanıp yola çıkarıldı. Biz yola çıkalı bir saat

kadar olduğunda hemfikir olsalar da Brazell ve Mogkan hangi yöne doğru kaçtığımız üzerine münakaşa ettiler.

Brazell bilmiş bilmiş "Valek muhtemelen batıya, iyi bildiği bölgelere çekiliyordur," dedi.

Mogkan "Mantıklı seçim güney olur," diye itiraz etti. "Komutan elimizde; ellerinden hiçbir şey gelmez. Stratejik bir pozisyona değil, hayatta kalmak için kaçıyorlar. Bir at alıp büyümle ormanı tarayacağım."

Valek kulağımın dibinde boğazını temizleyip "Komutanı terk edip gideceğimi sanıyorlar. Sadakat nedir bilmiyorlar," diye fısıldadı.

Hapishanenin birkaç saat boyunca sessiz ve boş kalmasının ardından canım sıkılmış, oradan çıkıp gitmek için sabırsızlanır olmuştum. Hücrelere açılan kapı hâlâ ardına kadar açık olduğundan çevremizi görmemize yetecek kadar ışık içeri sızıyordu.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Henüz değil. Bence hâlâ dışarıda gün ışığı var. Karanlık olana dek bekleyeceğiz."

Zaman geçirmek için Valek'e komutanla nasıl tanıştığını sordum. Bunun tedirgin edici bir soru olmayacağını düşünsem de sessiz kaldığı için sorduğuma pişman oldum.

Uzunca bir süre sustuktan sonra söze girdi. "Ailem henüz ismi AB-1 değilken Icefaren bölgesinde yaşıyordu. Son derece sert geçen bir kış günü babamın deri imalatıyla uğraştığı bina yıkıldı ve tüm teçhizatı mahvoldu. İşini sürdürebilmek için teçhizatını yenilemesi gerekiyordu ama vergi toplamaya evimize gelen askerlerin açıklama dinlemeye niyetleri yoktu." Valek'in beni saran kolu gerildi.

Olduğundan uzun gelen bir dakika ara verdikten sonra konuşmasını sürdürdü. "O zamanlar sıska bir çocuktum ama üç

tane ağabeyim vardı. Hepsi Ari'nin cüssesinde ve gücündeydi Babam askerlere verginin tamamını öderse ailesini doyuracak parası kalmayacağını söylediğinde..." Valek sustu; sessizliği boyunca kalbim defalarca attı. "Kardeşlerimi oldürdüler. Gülerek 'Sorun çözüldü. Artık doyuracak üç boğaz eksildi' dediler" Valek'in kolundaki kaslar gerilmiş titriyordu.

"Doğal olarak intikam almak istedim. Fakat askerlerden değil. Onlar sadece elçiydiler. Ben kralı istiyordum. Adına askerlerinin üç kardeşimi öldürmesine göz yuman o adamı. Böylece dövüşmeyi öğrendim ve yenilmez olana dek suikast sanatını öğrendim. Çok gezdim; para kazanmak için yeteneklerimi kullandım. Kraliyet ailesinin asilleri öyle yozdu ki birbirlerini öldürtmek için bana para verdiler.

"Sonra bana isyan nutukları atıp asilzadeleri endişelendiren Ambrose adında genç bir adamı öldürme görevi verildi. Halk desteğini arkasına alıyor, çevresine büyük kalabalıklar topluyordu. İnsanlar kralın düsturlarına karşı çıkmaya başlamışlardı. Sonra Ambrose ortadan kaybolmuş, gittikçe büyüyen ordusunu gizleyip monarşiye karşı gizli operasyonlar düzenliyordu.

"Ambrose'u bulup öldürmem için bana yüklü bir para verdiler. Ona pusu kurdum; daha çığlık atmak için ciğerlerine nefes çekmeden bıçağımı kalbine saplayacağımı düşünüyordum. Fakat hamlemi bloke etti ve kendimi canımı kurtarmak için savaşır ve mücadeleyi kaybeder halde buldum.

"Fakat beni öldürmek yerine, Ambrose kendi bıçağımla göğsüme bir C harfi kazıdı. Bu arada, aynı silahı sonra kralı öldürürken kullandım. Ardından Ambrose kendisini komutanım ilan ederek artık başka kimse için değil, onun için çalışacağımı söyledi. Teklifini kabul edip kralı öldürebilmemi sağlarsa sonsuza dek kendisine sadık kalacağıma söz verdim.

"İlk görevim Ambrose'a suikast düzenlemem için bana

para veren kişiyi öldürmek oldu. Geçen onca yıl boyunca Ambrose'un kararlılıkla; şiddette ve cezada aşırıya kaçmadan hedeflerine bir bir ulaşmasını izledim. Güç ve hırs onu baştan çıkarmadı. Halkına karşı dürüst ve sadık. Şu dünyada onun kadar önemsediğim bir kişi daha yoktu. Şu ana dek."

Nefesimi tuttum. Basit, masum bir soru sormuştum. Bu denli içten bir yanıt beklemiyordum.

"Yelena, beni çileden çıkardığın oldu. Başıma dert açtın ve seni tanıdığımdan bu yana iki kez canını almayı düşündüm." Valek'in kulağının dibinde hissettiğim sıcak nefesi içimi ürpertiyordu.

"Fakat derimin altına girdin ve kanıma karışıp kalbimi ele geçirdin."

Tek söyleyebildiğim "Bir insandan değil, zehirden bahsediyormuş gibisin," dedim. İtirafı beni hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

Valek "Kesinlikle," diye yanıt verdi. "Beni zehirledin." Yüzümü kendisine çevirmek için beni kendisine doğru döndürdü. Daha sesimi çıkaramadan beni öptü.

Ne zamandır bastırdığım arzularımın alevlenmesiyle kollarını boynuna doladım ve aynı tutkuyla öpüşüne karşılık verdim.

Verdiğim tepki benim için hoş bir sürpriz olmuştu. Reyad'ın tacizlerinden sonra bir erkek bana dokunduğunda bedenimin korku ve tiksintiyle kaskatı kesileceğinden korkuyordum. Fakat birbirine dolanan bedenlerimiz zihinlerimizi ve ruhlarımızı bağladı

Havada uzaktan duyulan bir müziğin titreşimleri vardı. Sihirli uyumun nabzı andıran ritmi çok geçmeden kreşendoya ulaşıp ikimizi sıcak bir battaniye gibi sardı. Hapishane hücresi ve pis samanlar yok olup gitti. Etrafımızı kar gibi ipeklerle çev-

rılı bir beyazlık sardı. İçine girdiğimiz o yeni boyutta birbiri mizin dengiydik; eşıtık. Ruhlarımız bırbirıne bağlandı. Onun aldığı zevk benim coşkumdu. Kanım onun kalbinde pompa lanıyordu.

Katıksız mutluluğumuz kısa sürse de Valek ve ben tekrar etmeye can atıyorduk. Kaynaştık; zihinlerimiz bır oldu. Özünü içime çekıyor, bedeninin bedenımın içindekı dokunuşuyla beslenıyordum; tenının tenıme teması canıma can katıyordu. Kalbimdekı karanlık boşluğu neşeyle ve ışıkla doldurmuştu. Pıs samanların üzerinde yatmamıza ve başımıza neler geleceğini bilmememize rağmen içimde mutlu bir mırıltı titreşiyordu.

31

Gerçeklik ve çürüyen bir hayvanın kötü kokusu büyüyü bozdu. Karanlık çöküverdi.

Valek beni çekip ayağa kaldırdı. "Gidelim."

Üniformamı düzeltirken "Nereye?" diye sordum.

"Komutanın odasına. Onu şatoya götürebiliriz." Valek saçındaki ve giysilerindeki samanları eliyle süpürdü.

"İşe yaramaz."

Valek "Nedenmiş?" diye sordu.

"Ona dokunduğunu Mogkan hemen anlar." Ona Mogkan'ın komutanla arasındaki bağı ve o bağı kurmak için Criollo'yu kullandığını anlattım.

Valek "Bağı nasıl koparacağız?" diye sordu.

Ona büyü gücümden bahsetmemin zamanı gelmişti. Sanki dünyanın diğer ucunda dikiliyormuşum gibi başım dönüyordu. Derin bir nefes alıp Irys'le karşılaşmalarımızı ve konuşmalarımızı anlatıp, onun bize faydası dokunabileceğini söyledim.

Valek tam bir dakika boyunca sustu. Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Bana anlatmadığın bir şey var mı?"

Sersemlemiştim. Çok şey yaşanmıştı ve hâlâ güçlü bir büyücüyü durdurmamız gerekiyordu. Ölmemiz işten bile değildi. Valek'in hislerimi bilmesini istiyordum.

"Seni seviyorum."

Valek beni kollarının arasına aldı. "Kalbim ateş festivalinden beri sana ait. O fedailer seni öldürmüş olsa bir daha asla aynı insan olmayacağımı biliyordum. Sana açık olmayı istemiyordum, beklemiyordum da. Fakat sana karşı koyamadım."

Tenini paylaşmak istercesine bedenimi bedenine yasladım. Elimi tuttu. "Gidelim."

Koridora gitmeden önce üniforma bulmak için muhafız odasını talan ettik. Malikânede dolaşırken fark edilmemek için üzerimize Brazell'ın siyah ve yeşil renklerini geçirdik.

Valek'in türlü araç gereçlerle dolu çantasını geri alması gerektiğinden kışlalara yöneldik. Ben pelerinimi geri alırken Valek boş, ahşap binaya girdi. Askerler bizi aramaya çıkmıştı.

Binanın gölgesi altında volta atarak zihnimde Irys'in ismini tekrarladım. Bize bir saldırı planı gerekiyordu. O gece harekete geçmek zorundaydık.

Barakalardan bağırışlar ve küfürler yükseldi. İçeri koşunca Ari ve Janco'nun kılıçlarını çekip Valek'e doğrulttuklarını gördüm.

"Durun," dedim.

Ari ve Janco gülümseyerek kılıçlarını kınlarına soktular.

Ari beni sertçe kucaklayıp "Valek'in sensiz kaçtığını sandık," dedi.

Valek sırt çantasını bir ranzanın altından çıkarıp "Sizin arama ekibinde olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordu. Üzerine çok sayıda cebi olan siyah bir tulum geçirmişti.

Janco yüzünde o alışıldık sırıtışıyla "Çok hastaydık da," dedi.

"Ne?" diye karşılık verdim.

Janco "Size yönelik suçlamalar besbelli uydurmacaydı. Biz de takibe katılmayı reddettik," dedi.

"Bu emre itaatsizliktir." Valek çantasından uzun bir bıçak ve küçük oklar çıkardı.

"Mesele de bu ya. Buralarda tutuklanıp zindana gitmenin en iyi yolu bu, öyle değil mi?"

Şaşkın gözlerle Janco'ya baktım. Bana yardım edebilmek uğruna askeri mahkemede yargılanmayı göze almışlardı. Sustalıma yazdığının arkasındaydı.

Valek "Arama ekipleri hangi yönlere doğru gitti?" diye sordu. Ceplerine silahlar doldurup kılıcını ve bıçağını kemerine bağladı.

Ari "Çoğunlukla güneye ve doğuya. Fakat bazı küçük gruplar da batıya ve kuzeye gönderildi," yanıtını verdi.

"Köpekler var mıydı?"

"Evet."

"Ya malikânenin durumu?"

"Geride asgari düzeyde koruma bırakıldı."

"Güzel." Valek ikisine "Bizimle geliyorsunuz," emrini verdi.

İkisi esas duruşa geçip "Emredersiniz, efendim," dedi.

Ari ve Janco hazırlanırken yanına gerekli her şeyini alan Valek "Gizlilik içinde hareket etmeye hazır olun. Fakat kılıçlarınızı da yanınıza alın. Onlara ihtiyacınız olacak," dedi.

"Bekle," dedim. "Onların başları derde girsin istemiyorum." Giriştiğimiz işin verdiği korkunun beni sarsmasıyla kalbim göğsümün içinde gümlemeye, bulanan midemden boğazıma doğru safra yükselmeye başladı.

Valek omzumu tuttu. "Onların yardımına ihtiyacımız var."

"Bundan fazlası gerekecek size." Irys'in sesi karanlığın içinden bize ulaştı. Üç adam aynı anda kılıçlarını çekti. Irys'in cılız fener ışığının altına adım atmasıyla Valek rahatlasa da Ari ve Janco silahlarını salladılar.

Valek "Rahat!" diye bağırdı.

Ari ve Janco'nun tereddüdünü görerek "O bir dost. Yardım için burada," dedim. Irys'e baktım. "Mogkan'ın ek gücünün kaynağını bulduk."

"Neymiş?"

Ona bilinçsiz haldeki tutsaklardan, nasıl çember şeklinde zincirlenmiş olduklarından ve Mogkan'ın, güçlerini ele geçirmek için tutsakların zihinlerini boşalttığına dair teorimden bahsettim. Irys'in yüzüne dehşet ve tiksinti oturdu. Endişe sert mizacına rağmen onu sarsmıştı. Irys'ın yüzü kısa sürede asık ve sert ifadesine dönerken Ari ve Janco sanki kusacaklarmış gibi sararmışlardı.

Ari "Neler oluyor böyle?" diye sordu.

"Sonra anlatırım. Şimdi..." Sustum. Aklıma eksiksiz bir saldırı planı gelse de Ari ve Janco'nun da plana dâhil olması gerekiyordu. Onları beladan uzak tutmayı ümit etsem de Valek haklıydı. İkisinin yardımına ihtiyacımız vardı.

Dostlarıma "Sizden Irys'i tüm gücünüzle korumanızı istiyorum. Bu çok önemli," diye seslendim.

Ari ve Janco aynı anda "Emredersiniz efendım," dediler.

Afallamış halde onlara baktım. Bana "efendım" diye hitap etmişlerdi. Bu da onları ölüme götürecek olsa da emirlerime itaat edecekleri anlamına geliyordu.

Valek gözlerimin içine baktı. "Bir stratejin var mı?"

"Evet."

"Anlat bize."

Valek'le birlikte malikânenin sessiz ve boş koridorlarında ilerlerken kendime ne diye ağzımı açtığımı soruyordum. *Benim* planım. Ben ne anlardım ki planlardan? Stresli, tehlikelerle dolu mesleklerinde onca tecrübeleri olan Valek, Ari ve Janco şimdi *benim* planıma uyup hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Karanlık koridorda korkumu bastırıp stratejimi gözden geçirdim. Komutanın kapısına varınca diğerlerinin belirlenen konumları almalarını bekledik. Kesik nefeslerim duvarlarda yankılanırken ya çığlığı basacağımı ya da bayılıp kalacağımı hissettim.

Bir süre sonra, Valek kapıyı maymuncukla açtı ve içeri girdik. Bir feneri yakan Valek büyük, dört direkli karyolaya yaklaştı. Üzerinde gündüz kıyafetleri olan komutan örtülerin üstünde uzanıyordu. Boş bakan gözleri tavana dikilmişti. Varlığımızı hiç fark etmemişti.

Komutanın yanına oturup elini elime aldım. Irys'in talimatlarını yerine getirerek aklıma tuğla duvarımı getirdim ve duvarı ikimizin üzerini kapatacak tuğla bir kubbeye dönüşene dek büyüttüm. Valek kapının yan tarafında kalan duvara yaslanmış, Mogkan'ı bekliyordu. Yüzünde savaştığı zamanlarda takındığı sert ifade vardı. Dışarıdan bakıldığında ifadesizmiş gibi görünse de içinde ölümcül, alev alev bir öfke olduğunu biliyordum.

Çok geçmeden kilitte bir anahtar çevrildi. Sessizlik. Ardından kapı gürültüyle açıldı. Dört silahlı muhafız içeri daldı. Adamlardan biri daha tepki veremeden Valek onu yere serdi. Oda çarpışan kılıçların çınlamalarıyla doldu.

Adamları Valek'i oyalarken Mogkan sinsice içeri girdi. Kavgadan uzak durarak bana doğru geldi. Yüzünde küçümser bir gülümseme vardı.

"Tuğladan bir kubbe, ha. Aman ne güzel. Hadi ama Yelena,

biraz ciddiye al beni. Taş bir kale veya çelik bir duvar beni daha fazla zorlayabilir."

Fiziksel bir darbenin zihinsel savunmama indiğini hissettim. Tuğlalar döküldü. Mogkan kalkanıma art arda darbeler indirirken ümitsizce Ari Janco ve Irys'in Mogkan'ın tutsakları zincirlediği odaya vaktinde varmaları için dua ediyordum. Irys bana Mogkan'ın ek gücünü bloke edebilmek için tutsaklarla yan yana olması gerektiğini söylemişti. Tutsakların yanına gitmeyi başarsa bile Mogkan'ın kendi büyü gücüyle başa çıkmam gerekecekti.

Saldırısına kısa bir an için ara veren Mogkan başını yana yatırıp uzaklarda bir noktaya baktı. "İyi numara," dedi. "Arkadaşların mı? Şu an Reyad'ın koridorundalar. Fakat on adamı geçmeden çocuklarıma ulaşamayacaklar."

Ümitsizliğe kapıldım. Mogkan yepyeni bir kararlılıkla saldırısına kaldığı yerden devam etti. Valek dört muhafızdan üçünü yere sermişti. İçimden "Acele et," diye geçirdim. Her darbede savunmam zayıflıyordu. Gücümü son damlasına kadar duvarıma aktarsam da, tuğla duvarım toz duman içinde yerle bir oldu.

Mogkan'ın gücü bir devin eli gibi beni göğüs kafesimden kavradı. Acıyla bağırıp komutanın elını bıraktım. Valek kılıcını sonuncu muhafızın bedenine sapladığında yatağın yanında güçlükle ayakta duruyordum.

Mogkan "Dur yoksa kız ölür," diye bağırdı.

Valek donakaldı. İçeri üç yeni muhafız daldı. Hemen arkalarından da Brazell. Muhafızlar Valek'in kılıcını alıp onu elleri başında diz çökmeye zorladılar.

Mogkan, Brazell'ın geçmesi için geriye kaçarak "Haydi, General. Öldür kızı," dedi. "Buraya geldiği ilk gün boğazını kesmene izin vermem gerekirdi."

Brazell'a "Niye Mogkan'ın dediklerini yapıyorsun?" diye sordum. "Güvenilecek biri değil o." Mogkan alevli gözlerini bana çevirdiğinde omurgamdan aşağı bir ağrı yürüdü.

Brazell "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Gözlerini benden Mogkan'a çevirirken elini kılıcına attı.

Mogkan güldü. "Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışıyor."

Ona "Senin Sitia'yla yapılan ticaret anlaşması müzakerelerini geciktirmeye çalıştığın gibi mi?" diye sordum. "Yoksa amacın heyetin tamamını ortadan kaldırmak mıydı?"

Mogkan'ın hayreti suçunu açık etti. Valek şaşırsa da sessiz kaldı. Bedeni her an harekete geçmek üzere gerilmişti.

Brazell "Anlamıyorum " dedi.

"Mogkan güneylilerden kaçıyor. Çünkü onlar onun..." Gırtlağım kapandı. Nefes alamaz halde, elimle boynumu tuttum.

Brazell, Mogkan'a döndü. Kare yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Neler karıştırdın sen?"

"Sitia'yla anlaşma yapmamıza gerek yok. İhtiyacımız olanları zaten sorunsuzca alıyorduk. Fakat senin beni dinleyeceğin yoktu. Açgözlülük etmesen olmazdı. Ticaret anlaşması imzalanınca güneylilerin sınırı geçip izimizi bulmaları an meselesi olacaktı." Mogkan'ın hareketlerinden Brazell'dan korkmadığı, ona karşı sadece öfke duyduğu anlaşılıyordu. "Şimdi, onu öldürmek istiyor musun yoksa bunu ben mi yapayım?"

Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimin önünden benekler geçiyordu. Brazell bir yanıt vereceği sırada Mogkan sendeledi. Göğsümü sıkan görünmez elin hafifçe gevşemesiyle nefes yolum açıldı. Soluk soluğa ciğerlerimi havayla doldurdum.

Mogkan "Çocuklarım!" diye kükredi. "Onlar olmadan da senden güçlüyüm ben!"

Oltaya takılmış bir balık gibi ayaklarım yerden kesildi ve

duvara doğru savruldum. Başım taşa çarptı. Havada asılı dururken Mogkan'ın gücü altında eziliyordum. Her darbede sanki bedenime bir kaya çarpıyordu. Yolun sonunun göründüğünü düşündüm. Reyad haklıydı; çeşnici olmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirmişti.

Göz ucuyla Valek'in Mogkan'a ulaşmak için muhafızları alt etmeye çalıştığını gördüm. Benim için iş işten geçmişti. Son bir hamleyle zihinsel gücümü ileri uzattım. Delinmesi imkânsız bir bariyere çarptım ve bilincimin akıp gittiğini hissettim. Dünyam karardı.

Ardından kafamın içinde Irys'in teskin edici sesini duydum. "Gel," diyordu. "İzin ver, sana yardım edeyim." İçime katıksız bir güç aktı. Zihinsel kalkanımı yeniden inşa edip Mogkan'ın hücumunu savuşturup onu geriye ittim. Mogkan'ın karşı duvara sertçe çarpmasıyla tok bir ses çıktı.

Komutanın odasına sessizlik çöktü. Büyü konusundaki deneyimsizliğimden dolayı Mogkan'ı zaptedemiyordum. Hızla odadan kaçtı. Valek elinde bıçağıyla silahlı üç muhafızla dövüşüyordu. Valek'e yardım etmek için fırladığımda Brazell beni kolumdan tutup kendisine doğru çevirdi.

Kılıcını havaya kaldırdı. Gözlerinde cehennemi bir pırıltı vardı. Kılıcı savurduğunda kaçmak için geri kaçmamla komutanın yatağına çarptım. İkinci hamlesinden de sakınmak için yatağın üzerine çıktım. Komutan hâlâ boş gözlerle tavana bakıyordu. Brazell'ın üçüncü hamlesi karyolanın direklerinden birini kesti.

Bir başka kılıç darbesinden kaçmak için yatağın ucundan zemine atladığımda karyola direğini yerden aldım.

Artık bir silahım vardı. Dengeli bir dövüş sopasının yerini tutamayacak olsa da kalın direk hiç yoktan iyiydi.

Brazell güçlü bir rakipti. Kılıcını her savuruşunda silahımdan parçalar kopuyordu.

Başta kendisine karşı koyma çabama dudak bükmüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun? Sıska bir hiçsin sen. İki hamlede karnını deşerim."

Zihinsel güç bölgemi bulduğumda nefesini boşa harcamayı bıraktı. Bir sonraki hamlesini sezmeme rağmen bir adım önüne geçmekte zorlanıyordum. Tahta karyola direğim kılıcının dengi değildi.

Reyad'ın hayaleti odada belirdi. Babasına tezahüratlar yağdırıp dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Taktiği işe de yaradı. Sırtımı duvara çarptım. Brazell'ın kılıcı tahtamı ikiye bıçtı.

"Öleceksin." Neşesi yerine gelen Brazell yüzünde memnun bir ifadeyle boğazımı kesmek için kılıcını havaya kaldırdı. Kırık karyola direğiyle üzerime gelen kılıcın yönünü değiştirdim. Kılıcın ucu belimi kesti. Kulağıma yırtılan kumaşın sesi geldiğinde karnımda düz bir çizgi boyunca uzanan bir yanma hissettim. Üniformamın gömleğinin yırtık eteği kana bulandı.

Sonra, Brazell ilk hatasını yaptı. İşimin bittiğini düşünerek gardını düşürdü. Fakat hâlâ ayaktaydım. Silahımı havaya kaldırdım. Ümitsizce, tüm gücümle şakağına bir darbe indirdim. Birlikte yere yuvarlandık.

Soluk almaya çalışarak tavana baktım. Valek tepemdeydi. Ona gitmesini söyledim. "Mogkan'ı bul." Gözümün önünden kayboldu.

Kollarıma ve bacaklarıma yeniden güç geldiğinde yaramı inceledim. Parmağımı kesiğimde gezdirirken Rand'in yapıştırıcısının yeterli geleceğini düşündüm.

Reyad'ın hayaleti tepemde süzülüyor, sırıtıyordu. Yerde Brazell'la yan yana yatmaya daha fazla tahammül edemedim. Yaram kanarken küfrederek ayağa kalktım.

"Sen." Kanlı parmağımı Reyad'a doğrultturn. "Defol."

"Def et bakalım," diyerek bana meydan okudu.

Bir hayaletle nasıl dövüşebilirdim ki? Savunma pozisyonu aldım. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Hayır, fiziksel değil zihinsel bir dövüş olmalıydı bu.

Reyad'ın boğazını kesişimin üzerinden geçen bir buçuk yılda başardığım şeyleri düşündüm. Arkadaş edinme korkumu yenmiştim. Düşmanlarımla yüzleşmiştim. Aşkı kazanmıştım. Kendime olan bakışımı değiştirmiştim. Kimliğimi bulmuştum. Komutanın odasındaki boy aynasına baktım. Saçım darmadağındı. Gömleğim kanlıydı. Yüzüm kir içindeydi. Yansıyan görüntüm çeşniciliğe başladığım günkü görüntümle neredeyse aynıydı. Fakat bu kez farklı bir şey vardı. Şüphe bulutları dağılmıştı.

Aynanın daha derinlerine baktığımda ruhumu buldum. Biraz hırpalanmış, delinmiş olsa da eskisinden farksızdı. Reyad ve Mogkan ruhumu benden gerçekten koparmış olsalar o sırada bilinçsiz Brazell'ın tepesinde dikiliyor olmaz, yere zincirlenmiş olurdum.

Kontrol bendeydi. Aynadaki bu yeni insan özgürdü. Kanında zehir akmıyordu. Brazell'a baktım. Hâlâ soluk alıyor olsa da onun ve kendimin denetimi bendeydi. Dizginler elimdeydi. Artık bir kurban değildim. Bir tuzağın metal çenelerine yakalanmış bir sıçan değildim.

Reyad'ın hayaletine "Defol," emrini verdim. Yok olurken yüzünde beliren hayret ifadesi bana büyük bir haz verdi.

Fakat haz ele konan bir kelebek gibiydi; uçup gitmeden önce azıcık dinlenen bir kelebek gibi.

"Janco yaralandı." Irys'in telaşlı sesi kafatasımın içinde yankılandı. "Bize bir doktor gerek. Hemen."

Ölü bir muhafızın kemerinden aldığım kelepçelerle Brazell'ı ağır yatağa kelepçeledim. Sonra odadan dışarı fırladım. Koridorlarda hızla koştum. İçimden "Ölemez" diye geçirdim. Janco

ölemezdi. Onun ölümüne dayanamazdım. Aklıma korkunç senaryolar geldi. Dalgınlıktan Valek ve Mogkan'a doğru, onları fark etmeden koşuyordum.

Kılıçlarla düelloya girişmişlerdi. Sahneyi idrak etmekte zorlanmamın nedeni Mogkan'ın Valek'e karşı üstünlük sağlamış olmasıydı. Valek'in soluk yüzü bitkindi. Kılıcını savurmakta zorlanır gibiydi. Doğal zarafeti gitmiş; yerine seyrek ve sarsak hareketler gelmişti. Mogkan ise hızlı ve yetkindi. Tarzdan yoksun olsa da teknik açıdan eksiksiz bir dövüş sergiliyordu.

Karşılaşmayı izlerken hayretim ve endişem giderek büyüyordu. Valek'in nesi vardı böyle? Sebep Mogkan'ın büyüsü müydü? Bu mümkün değildi. Valek'in büyüye karşı bağışıklığı vardı. Sonra kafama dank etti. Valek bir büyücüye yaklaştığında koyu bir şerbetin içinde yürümeye çalışır gibi olduğunu söylemişti. Ayrıca iki gününü zindanda uykusuz ve aç geçirdikten sonra komutanın yedi muhafızıyla dövüşmüştü. Sonunda yorgunluğa yenik düşüyordu.

Yakınında olduğumu görünce Mogkan'ın yüzündeki sırıtış daha da yayvanlaştı. Şimşek gibi hızlı bir aldatmaca manevrasının ardından Valek'in üzerine atıldı. Valek'in kılıcı yere düştüğünde kolundan aşağı kızıl bir çizgi iniyordu.

Mogkan "Ne müthiş bir gün," diye bağırdı. "Meşhur Valek ve kötü şöhretli Yelena'yı aynı anda öldureceğim."

Sustalımın düğmesine bastım. Mogkan güldü. Büyüsüyle bana silahımı atmam emrini verdi.

Elim çakıyı bıraktığında kafamın içinde Irys'in sesini işittim. "Yelena, sorun nedir? Doktoru buldun mu?"

Zihnimin içinde "Yardıma ihtiyacım var!" diye haykırdım. İçimdeki güç kabarıyor, dışarı çıkmak için yırtınıyordu. Mogkan'a parmağımı doğrultup ona büyülü bir darbe indirdim. Kılıcı elinden düştü. Büyü gücüm onu önce beşikteki bir

bebek gibi sallayıp sonra görünmez bir kementle sararken yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Hareketsizleşerek olduğu yere çakıldı.

Mogkan "Seni sıçandan olma, iblis kızı!" diye küfretti. "Sen bir hastalıksın. Cehennemden çıkma bir yaratıksın. Diğerlerinden bir farkın yok. Zaltana soyundan olanları mahvetmek, köklerini kurutup dünya üzerinden silmek gerek..

Mogkan söylenmeye devam etse de onu dinlemeyi bıraktım. Sustalımı eline alan Valek, Mogkan'a yaklaştıkça büyücü küfürlerini daha da yüksek sesle ve hararetli sıraladı. Hızlı bir hamlenin ve acı dolu bir haykırışın ardından nihayet Mogkan sustu. Bedeni külçe gibi yere yığıldı.

Valek kanlı çakıyı bana verdi. Yorgun argın önümde eğilip "Aşkım, senin için " dedi.

32

Aklıma az önce neden koştuğum gelince irkildim. "Janco!" Valek'i kolundan tutup götürürken soluk soluğa ona olanları anlattım. Her ne kadar yırtılmış ve kanlı da olsa üzerimde hâlâ Brazell'ın renklerini taşıyan üniformamla, Valek ve ben doktoru uyandırdık. Doktor, huysuzluğu üstünde, protokollerden ve uygun mercilerden izin almamız gerektiğinden bahsetti, Valek bıçağını çekene kadar.

Reyad'ın süitinin olduğu kanada geçtiğimizde midem kalktı. Tutsakların odasına giden koridor dehşet vericiydi. Yerde askerler yatıyordu. Üzerlerinden bir hızar geçmiş gibi etrafa kol ve bacaklar saçılmıştı. Duvarlara kan sıçramış, yerde kızıl gölcükler olmuştu.

Doktor önüne çıkan ilk adamın durumuna bakmak istese de Valek onu çekip ayağa kaldırdı. Cesetler arasında dikkatle ilerleyip kapı eşiğine vardık. Janco'nun, başı hemen girişte çömelen Ari'nin kucağında, yerde yan yattığını gördüm. Bilinci yerinde değildi. Karnında ucu sırtından çıkan bir kılıç olduğundan bilinçsiz olması bir şanstı. Ari'nin kanla bezenmiş yüzünde endişe vardı. Yanı başında koridordaki kıyımın sorum-

lusu olan, kızıla boyanmış bir balta duruyordu. Irys bir deri bir kemik kalmış insanlardan oluşan çemberin ortasında bağdaş kurmuştu. Terle kaplı alnı parlıyordu. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. Zincirlenmiş kadınlar ve erkekler hissiz bakışlarla önlerindeki sahnevi izliyorlardı.

Revire gidişimiz benim için karmakarışık bir kâbus gibiydi. Kendimi Janco'nun yanındaki bir yatakta yatıp onun elini tutar halde bulana dek etrafındaki her şey bulanıklaşmıştı. Doktor elinden gelenı yapsa da kılıç hayati organlardan birini kesse veya iç kanama olsa Janco kurtulamazdı. Gece boyunca iki kez Ari ve ben ondan ümidi kesmiştik.

Kendi yaram Rand'in yapıştırıcısıyla temizlenip kapatıldı Zonklayan yaramı fark etmiyor veya umursamıyordum. Tüm enerjimi ve gücümu hayatta kalması için dua ettiğim Janco'ya odaklamıştım.

Ertesi gün, geç saatlere doğru kısa bir uykudan uyandım.

Janco kül rengi yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle bana "İş başında uyuyor musun yoksa?" diye sordu.

Rahat bir nefes aldım. Bana takılacak gücü varsa iyileşecek demekti.

Ne yazık ki Irys komutan için aynı şeyleri söyleyemiyordu. Mogkan'in ölümünun üzerinden dört gün geçse de komutan hâlâ kendine gelememişti. Danışmanları büyünün etkisinden sıyrılmışlar, komutanın dönüşünü beklerken Brazell'in malikânesine el koymuşlardı. Geçici olarak askeri bölgenin yönetimini de üstlenmişlerdi. Kuzeydeki AB-4'ün generali Tesso'ya ve batıdaki AB-6'nın generali Hazal'a hemen gelmeleri için ulaklar gönderildi. Komutanın bilinci açılmazsa atılacak bir sonraki adımın ne olacağına generaller karar verecekti.

Aynı ölçüde şaşırtıcı bir diğer konu da Brazell, Mogkan ve

Reyad'ın kurbanlarının da Irys'in çabalarına rağmen kendilerine gelmemeleriydi. Irys onların zihinlerine girmeye, her birinin benlik algılarının özünün yattığı yere ulaşmaya çalışmıştı. Irys bize zihinlerinin dayalı döşeli, şöminesindeki korlardan hâlâ dumanlar yükselen fakat içinde kimsenin yaşamadığı, terk edilmiş evlere benzediğini söyledi.

Irys ve ben kurbanların ömürlerinin geri kalanını Brazell'ın malikânesinin konuk kanadında geçireceklerini duyduğumuzda, yeni ve konforlu bir ortamda yaşadıklarını asla bilemeyecek oldukları gerçeğini kabullenmek zorunda kaldık. Dostum Carra'yı kaybettiğim için yas tutuyordum. Irys yetimlere ayrılan odayı buldu ve May'in hâlâ orada olduğunu, sağ ve sağlıklı olduğunu söyledi. Janco yeniden gücünü toplar toplamaz May'i ziyaret etmeyi planlıyordum.

Ben revirde, Janco'nun yatağının başucunda beklerken yanıma gelen Irys bana "Brazell'ın yetimhanesindeki çocukların Sitia'dan kaçırılmış oldukları açık," dedi. "Mogkan'ın çocuk hırsızlarından oluşturduğu çete göze batmamak için bir çocuğu kaçırdıktan sonra sıradakine geçene kadar uzunca bir süre bekliyormuş. Büyü genellikle kadınlarda daha güçlü olur. Bu da neden burada daha çok kızlar olduğunu açıklıyor. Çocuk hırsızları, soyunda büyü gücü olanları hedef almış olsalar da o kadar küçük çocukları kaçırmakla aslında riskli bir işe girişmişler. Çünkü büyü gücünün serpilip serpilmeyeceğinden emin olmak mümkün değildir. Mogkan ve Brazell'ın planları uzun zaman öncesine dayanıyor olmalı." Irys parmaklarını uzun, kahverengi saçlarında gezdirdi. "Aileni bulmak o kadar da zor olmamalı."

Şaşırmış halde ona baktım. "Şaka yapıyorsun. Değil mi?"

"Neden şaka yapayım ki?" Söylediklerine histerimi ne denli allak bullak ettiğinin farkında değildi.

Haklıydı; şaka yapmak onun tarzı değildi. Bir an durup düşündüm. "Ölmeden önce Mogkan, Zaltana soyu hakkında bir şeyler söylemişti."

"Zaltana!" Alışıldık ciddi ifadesi yüzünden silinen Irys güldü. Gülüşü sanki haftalarca süren yağmurun ardından açan güneş gibiydi. "Sanırım bir kız çocuğu kaybetmişlerdi. Vay canına, Zaltana klanındansan seni gerçek bir sürpriz bekliyor. Bu durum tek başına Mogkan'ın büyüsü karşısında neden yıkılmadığını açıklar."

Dilimin ucuna sorular gelse de fazla ümide kapılmak da istemiyordum. Bir Zaltana olmayabilirdim de. Sanırım yanıtı Sitia'da alacaktım. Irys vakit kaybetmeden bana büyü eğitimi vermeye başlamak istiyordu.

Ixia'yı terk etme düşüncesi aklıma geldiğinde içimi huzursuzluk kaplıyordu. Konuyu değiştirdim. "Komutan nasıl?"

Irys hayal kırıklığına uğradığını itiraf etti. "Durumu çocuklardan farklı. Çocukların zihinlerinde hiçbir şey yokken, komutanın zihninin bembeyaz bir yere çekilmiş. Ancak yerini bulabilirsem onu geri getirebilirim."

Bir süre Irys'in söyledikleri üzerine düşündükten sonra aklıma harekât odasında uyuyakaldığım an geldi. "Ben deneyebilir miyim?"

"Neden olmasın?"

Janco'nun rahat tutulması ve bütün ihtiyaçlarının karşılanması için gereken her şeyi yaptım. Ardından Irys beni komutanın odasına götürdü. Cesetler kaldırılmış ve birileri odayı temizlemek için çaba sarf etmişti. Komutanın yatağının köşesine oturdum ve soğuk elini elime aldım. Irys'in talimatlarını izleyerek gözlerimi kapattım ve zihinsel farkındalığımı komutana gönderdim.

Ayaklarımın altında buzlar çıtırdıyordu. Soğuk bir rüzgâr

yüzümü ısırıyor, ciğerlerimi küçük hançerlerle dolduruyordu. Etrafımı göz kamaştırıcı bir beyazlık çevirmişti. Beyazlığın elmas tozundan mı, yoksa kar tanelerinden mi oluştuğunu ayırt edemiyordum. Bir süre yürümemin ardından ışıl ışıl bir kar fırtınası yönümü şaşırmama neden oldu. Fırtınada güçbela ilerlerken sükûnetimi korumaya, kendimi kaybolmadığıma ikna etmeye çabaladım. Ne zaman öne doğru bir adım atsam buz gibi soğuk rüzgâr beni geri itiyordu.

Yenilgiyi kabul etmek üzereyken aklıma komutanı bulabileceğim fikrine neden kapıldığım geldi. Öldürdüğü kar panterinin üzerinde zafer naraları atan genç bir kadının görüntüsüne odaklanmamla rüzgâr kesildi ve kar fırtınası dindi. Ambrose'un yanı başında dikiliyordum.

Üzerinde bir panterin kürkünü andıran ağır, beyaz av kürkleri vardı.

"Geri gel" dedim.

Parmağıyla uzaklara işaret ederek "Yapamam," dedi.

İnce, siyah parmaklıklar dört yanımızı çevrelemişti. İlk bakışta bir kuş kafesinin içinde olduğumuzu sansam da yakından bakınca parmaklıkların kılıçlı askerler olduğunu fark ettim.

"Ne zaman buradan ayrılmaya kalksam beni geri ittiler." Yüzünde aniden alevlenen öfke sönüp yerini bezginliğe bıraktı.

"Fakat sen komutansın."

"Burada komutan değilim. Burada sadece yanlış yaratılmış bedenime hapsolmuş Ambrose'um. Askerler üzerimdeki laneti biliyor."

Bir yanıt bulabilmek için zihnimi yokladım. Muhafızlar Mogkan'ın adamları değildi; Ambrose'un eseriydiler. Gözlerim kar panterinin leşine takıldı. "Panteri nasıl öldürdün?"

Bana nasıl haftalarca kar panteri kürkleri giyerek üzerine kar panteri kokusunu sindirdiğini ve sürülerine girmesine izin

verene kadar nasıl kar panteri taklidi yaptığını anlatırken yüzüne can geldi. Sonunda ona sadece ölümcül darbelerini indirmek için doğru anı kollamak kalmıştı.

"Benim gerçekten bir erkek olduğumun kanıtı. Bir erkek olma hakkını elde ettiğimin kanıtı."

Ona "O zaman belki de ganimetini üzerine giymelisin" diye öneride bulundum. "Üzerindeki kürkler bu kalabalığa karşı seni korumaz." Başımla muhafızların oluşturduğu çembere işaret ettim.

Söylediklerimi idrak etmesiyle, kadının altın rengi gözleri açıldı. Ölü kar panterine bakmasıyla şekil değiştirerek komutana dönüştü. Az önce omuzlarına dökülen saçları kısacık olurken yüzünde ilerleyen yaşını belli eden ince çizgiler belirdi. Beyaz kürkler yere düşerken komutanın üzerinde tek bir kırışık olmayan üniforması ortaya çıktı. Komutan bir adım gerileyip başından def etmek istiyormuşçasına hayvan derilerini tekmeledi.

"Bunu yapmamalısın," dedim. "O kadın senin bir parçan. Ona yine ihtiyacın olabilir."

Komutan hiddetle "Ya sana? Sana da mı ihtiyacım var, Yelena? Dönüşümümü bir sır olarak tutacağına güvenebilir miyim?" diye sordu.

"Buraya seni geri götürmek için geldim. Bu yanıt yeterli değil mi?"

"İsmimin baş harfini göğsüne kazıdığımda bana kan ile bağlılık yemini etti. Sen de aynısını yapar mıydın?"

Ona "Valek Ambrose'la ilgili gerçeği biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Sorumu yanıtlamadın."

Komutana Valek'in kelebeğini gösterdim. "Bunu göğsümün üzerinde tutuyorum. Sana sadık olan Valek'e bağlılık yemini ettim."

Komutan kelebeğe uzandı. Kıpırdamadan durdum. Kolyemden kelebeği çıkardı. Kürklerin arasından bir bıçak çıkarıp sağ avucunu kesti. Kanlı elinde kelebeği tutarken bıçağı bana uzattı. Sağ elimi uzattım. Bıçak elime battığında irkildim. Avuçlarımızın arasında kelebekle el sıkıştık. Kanlarımız birbirine karıştı. Elimi bıraktığında Valek'in hediyesi benim avucumda kalmıştı. Onu olması gerektiği yere, kalbimin üzerine yerleştirdim.

Komutan "Nasıl geri döneceğiz?" diye sordu.

"Komutan olan sensin."

Gözleri ölü panteri süzdü. Asker çemberine bakıp kılıcını çekti. "Savaşacağız."

Panterin böğründeki mızrağı çıkartıp kanı kara sildim. Elimde silahın ağırlığını tartıp alıştırma olsun diye birkaç kez sağa sola salladım. Bir dövüş sopasından hafif olsa da metal ucu biraz dengesizdi. Yine de işe yarayabilirdi.

Adamlara hücum ettik. Etrafımızı saran muhafız çemberi hızla daraldı. Komutanla sırt sırta çarpıştık.

Adamlar yetenekli olsa da komutan tam bir kılıç ustasıydı. Valek'i alt etmiş, bir kar panteri öldürmüştü. Yanımda sanki bana destek veren birden çok dövüşçü varmış gibiydi.

Mızrağın ucunu kalbine sapladığım muhafızlardan biri patlayıp rüzgârda savrulup giden kar kristallerine dönüştü.

Mızrağı arka arkaya askerlere saplarken yavaşlayan zaman nihayet normale döndü. Bir hasım daha bulmak için kendi etrafımda dönsem de tüm adamların hakkından geldiğimizi gördüm. Çevremizde kar taneleri dönüyordu.

Komutan "İyi iş çıkardık," dedi. "Gerçek benliğimi bulmama, iblislerimi öldürmeme yardım ettin." Elimi tutup dudaklarına dayadı.

Kış sahnesinin eriyip gitmesiyle kendimi yeniden yatağın üzerinde komutanın güçlü gözlerine bakarken buldum.

✧ ◆ ✧

O gece, Valek ve ben komutana generallerin konyak toplantısında olup biten her şeyi aktardık. Valek, Brazell'i sorguya çekmiş, Brazell ve Mogkan'ın son on yıldır bir darbe planladığını öğrenmişti.

Valek "Brazell bana Mogkan'ın yanında bir grup çocukla malikânesine geldiğini anlattı," dedi. "Mogkan saklanacak bir yer arıyormuş ve Brazell'ın komutanın halefi olmasına yardım edeceğine dair bir anlaşma yapmış. Mogkan AB-5'ten zihninize ulaşacak kadar güçlendiğinde size Criollo yedirmeye başladılar, efendim."

Komutan "Ya fabrika?" diye sordu.

Valek "Üretimi durdurduk," diye yanıt verdi.

"Güzel. Teçhizattan alabileceklerinizi alın, fabrikayı ve içindeki tüm Criollo'yu yakın."

"Emredersiniz, efendim."

"Başka bir şey var mı?"

"Önemli bir nokta daha var. Brazell, Mogkan'la Ixia'nın kontrolünü ele geçirmelerinin ardından Sitia'yı fethetmeyi planladıklarını söyledi."

Ertesi günkü mahkemede, Brazell suçlamalara cevap vermek üzere sağ tarafında Valek'le oturan komutanın önüne çıkarıldı. Beklenildiği gibi, rütbeleri sökülen Brazell hayatının geri kalanını komutanın zindanında geçirmeye mahkûm edildi.

Son sözlerini söylemesi istendiğinde Brazell "Sizi aptallar. Komutanınız bir düzenbaz. Bunca yıldır size yalan söyledi! Komutan erkek kılığına girmiş bir kadın!" diye bağırdı.

Odaya sessizlik çökse de komutanın hissiz ifadesi bir an olsun değişmedi. Çok geçmeden taş duvarlarda kahkahalar yankılandı. Tezahüratlar ve yuhalamalar arasında Brazell sürüklenerek götürüldü. Bir delinin hezeyanlarına kim inanırdı ki? Belli ki hiç kimse.

Kahkahalar üzerine düşündüm. Sadece iktidar koltuğunda bir kadının oturması fikrini gülünç bulduklarından değil Komutan Ambrose'un güçlü karakterinden dolayı gülmüşlerdi. Samimi ve dobra tavrını bilen herkes komutanın birini kandıracağı fikrine gülüp geçerdi. Komutanın kendine dair düşüncelerini ve gerçeği bilmeme rağmen diğerlerinden farklı düşünemiyordum.

O günün sonrasında yetimhaneyi ziyarete gittim. May'i yatakhanede buldum. Bu kez yetimlerin kaldığı odalarda yürürken peşimden mutlu hatıralar geliyordu. Beni görünce May yatağından fırlayıp kollarıma atıldı.

Coşkuyla "Yelena, bir daha seni göremeyeceğimi sanıyordum," dedi.

Ona sıkıca sarıldım. Kollarımdan ayrıldığında kırış kırış eteğine ve dağınık atkuyruğuna bakıp gülümsedim. Saçlarını örmeye başladım. Mary yetimhaneden ayrıldığımdan beri neler olduğunu anlattı. Aklına Carra'nın gelmesiyle heyecanı söndü. İşte o an onun ne kadar büyümüş olduğunu fark ettim.

Saçını örmeyi bitirdiğimde bana "Seninle Sitia'ya gideceğiz!" dedi. Yerinde duramıyordu. Kendi etrafında döndü. Eliyle yerde duran bir valize işaret etti.

"Ne?"

"O güneyli hanım bizi eve götüreceğini söyledi. Ailelerimizi bulmak için!"

Kalbimde bir sızı duydum. Ailenin benim için farklı bir anlamı vardı. Bana ailem Valek, Ari ve Janco'ymuş gibi geliyor; Maren'i bile aksi bir abla gibi görüyordum.

Heyecanını paylaşıyormuş gibi görünerek May'e "Bu harika," dedim.

May dansına ara verdi. Ciddi bir sesle "Bizden geriye çok azımız kaldı," dedi.

"Valek, Carra'nın ve diğerlerinin bakımını sağlayacak."

"Valek! O *çok* yakışıklı." May güldü. Öyle mutluydu ki kendimi tutamayıp ona bir kez daha sarıldım.

Janco ise veda edecekken beni hüzünlü bir yüzle karşıladı. Bir an önce güneye dönmek isteyen Irys sabah yola çıkmak istiyordu

Hemşirelik görevini benden devralan Ari, Janco'nun yanında oturuyordu.

Sustalımın üzerindeki mesajını alıntılayarak "Hani şu 'Ne kuşatmalardan çıktık, birlikte dövüşeceğiz, sonsuza dek dost kalacağız,' sözüne ne oldu?" diye sordum.

Janco'nun gözleri parladı. 'Seni küçük tilki. Anlamını çoktan çözdün değil mi?"

Sırıttım.

Ari "Janco iyileşir iyileşmez güneye geleceğiz," dedi.

"Peki orada ne yapacaksınız?" diye sordum.

Janco gülümseyerek "Bronzlaşırız," dedi "Tatile çıkmak bana iyi gelecek."

Ari "Seni koruyacağız," dedi.

"Güneyde korunmaya ihtiyacım yok," dedim. "Hem yanılmıyorsam iki eğitmenimi dövüşte kısa süre önce alt etmiştim."

Janco iç çekip "Şimdiden ukalalığa başlamış," dedi. "Artık onunla gidemeyiz. Kurum satıp yüksekten atar, beni kızdırır. Zaten Ari bunları yeterince yapıyor. İki kişi oldu mu hiç çekemem."

"Hem orada sıkılırsınız."

Ari homurdanıp yüzünde hırçın bir ifadeyle iri kollarını göğsünde kavuşturdu. "Belanın kokusunu alır almaz bize bir mesaj gönder, hemen yanında oluruz. Anladın mı?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye yanıt verdim. "Beni merak etme, Ari. Başımın çaresine bakarım. Ayrıca, geri döneceğim."

Janco "Kendini geliştir," dedi. "Rövanş istiyorum."

Fakat geri döneceğimi söylerken erken davranmıştım. Valek, Irys ve ben geleceğim üzerine tartışıp bir karara varmış olsak da anlaşılan komutanın farklı planları vardı. O akşam Komutan Ambrose resmi bir toplantı düzenledi. Brazell'ın eski bürosunda sadece ben, Valek, Ari ve Irys'in katıldığı toplantıda komutan Mogkan'ın büyüsünün etkisiyle yapılmış olsa da anlaşmaya sadık kalacağını açıkladı. Sonra benimle ilgili kararını açıkladı.

Resmi bir ses tonuyla "Yelena..." diye söze girdi. "Hayatımı kurtardın ve bunun için sana minnettarım. Fakat Ixia'da hoş görülmeyen büyü becerilerine sahipsin. İdam emrini imzalamaktan başka seçeneğim yok."

Valek, Ari komutanın üzerine yürümesin diye elini omzuna koyarak onu uyardı. Ari hiç kıpırdamadan dursa da öfkesi yüzünden okunuyordu. Komutanın elindeki kâğıdı Valek'e uzatmasıyla ürperdim. Ürpertiyi korkunun verdiği bir hissizlik izledi.

Valek yerinden kıpırdamadı. "Efendim, ben her zaman bir büyücünün bizim için çalışmasının faydalı olacağını, böylece kısa süre önce yaşanan tarzda olayların önüne geçilebileceğini düşünmüşümdür," dedi. "Yelena'ya güvenebiliriz."

"Doğru söylüyorsun." Kâğıt elinde kalan komutan kolunu geri çekip masaya dayadı. "Ona güvensek de, hayatımı kurtarmış olsa da Davranış Yönetmeliği'ne uymam gerek. Bunu yapmamam bir zayıflık belirtisi olarak görülebilir ki şu an, özellikle de bu Mogkan vakasının ardından bunu göze alamam. Ayrıca, generaller ve danışmanlarım ona güvenmeyeceklerdir."

Komutan bir kez daha idam fermanını Valek'e uzattı. Hummalı zihnimin içinde Irys'in bana kaçmamı söylediğini işittim. Valek'i yavaşlatmaya çalışacaktı. Ona "Hayır," dedim. Bu işin sonunu getirecektim. Kaçmayacaktım.

Valek kararlı bir sesle "O kâğıdı almayacağım," dedi. İfadesi hislerini hiç belli etmiyordu.

Komutan "Kesin bir emre itaatsizlik mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Emri almazsam ona itaatsizlik etmek zorunda kalmam."

"Ya sözlü bir emir verirsem?"

'İtaat ederim. Fakat bu bana verdiğiniz son vazife olur." Valek kemerinden bir bıçak çekti.

Ari'nin kılıcını kınından çekmesiyle çeliğin sesi odada çınladı. Önüme geçip "Önce beni geçmen gerekecek " dedi. Ari'nin Valek'i yenme ihtimali olsa da fazla şansı olmadığından emindim. Şansını denemesini istemiyordum da.

"Yapma Ari," dedim. Kılıç tutan kolunu elimle indirdim ve Valek'in yanına gittim. Gözlerimiz buluştu. Valek'in komutana olan sorgusuz bir sadakatle bağlı olmasını anlayabiliyordum. Mavi gözlerinde güçlü bir kararlılık vardı. İçimde bir yerde Valek'ın benim hayatımı aldıktan sonra kendininkini alacağını biliyordum.

Komutan sessizce düşünerek bize baktı. Bana onun bakışları altında zaman yavaşlamış gibi geldi.

Nihayet "Bu kararı Davranış Yönetmeliği'ne göre alıp imzaladım," dedi. "Kararın infazı için bir başkasını görevlendiririm. Uygun birini bulmak birkaç günümü alabilir." Bana ve Irys'e baktı. Bir an önce yola çıkmamız için bize verilen bir mesajdı bu. "Bu emir sadece Ixia'da geçerlidir. Dağılabilirsiniz."

Büro hızla boşaldı. Ben aniden gelen rahatlama hissinin sersemliği içindeyken Ari beni bir kez daha sertçe kucaklayarak neşeyle bağırdı. Fakat Valek'le daha birbirimize yeni kavuşmuşken ayrılacağımızı fark etmemle içim sızladı. Irys ve Ari "kaçışımızı" organize etmek için yanımızdan ayrıldığında Valek beni bir köşeye çekti. Tutkuyla acele acele öpüştük.

Soluklanmak için dudaklarımızı ayırdığımızda ona "Benimle gel," dedim. Bu bir rica veya soru değil, bir davetti.

Valek'in mavi gözleri acıyla kapandı. "Yapamam."

Kendimi Valek'in siyah heykellerinden biri gibi hissediyordum. Yüzümü çevirsem de beni kendisine doğru döndürdü.

"Yelena, öğrenmen gereken şeyler var. Ailemi bulman, kanatlarını açıp ne kadar uzağa uçabileceğini görmen gerek. Şu an senin bana ihtiyacın yok. Komutanın ise var."

Valek'e sarıldım. Haklıydı; ona ihtiyacım yoktu. Yine de sonsuza dek onun yanında olmak istiyordum.

O gece şatodan ayrıldık. Irys düzensiz grubumuzun başını çekiyordu. Brazell'in yetimhanesinden sekiz kız ve iki oğlan Irys'i güney sınırına uzanan ormanda takip ediyordu. Ben izlenmediğimizden emin olmak için arkadan geliyordum.

Geceyi geçireceğimiz uygun bir açıklığa varana dek birkaç saat yürüdük. Arı yanımıza fazlasıyla yetecek kadar erzak vermişti. Aklıma Ari'nin beladan uzak durmam için çektiği nutuk gelince gülümsedim. Aşırı himayeci bir ağabey gibi, benden yardıma ihtiyacım olursa ona haber ulaştıracağım sözünü alana dek içi rahat etmemişti. Onu ve Janco'yu çok özleyecektim.

Çember şeklinde dizdiğimiz altı çadır kurduk. Irys büyü gücüyle çıraları ateşe vererek çocukları hayrete düşürdü. Diğer herkes uyuduğunda ateşin başında oturup ağır ağır sönen korları izledim. İçimden May'le kalacağım çadıra gitmek gelmiyordu. Ateşi karıştırdığımda harlanan aleve baktım. Tek bir seyirci için tek başına dans ediyordu. Kolyeme dokunup kendime yüzüncü kez Valek in neden vedalaşmak için yanıma gelmediğini sordum.

Yakınlarımda bir çıtırtı işittim. Hızla ayaklanıp dövüş sopamı çıkardım. Ağaçların birinden bir karaltı koptu. Irys çadırlarımızın etrafında büyülü bir bariyer oluşturmuştu. Ona göre bariyer

bir insanın görüşünü etkileyecek, bakan biri sadece boş bir açıklık görecekti. Gölge açıklığın kenarına kadar gelip durdu. Buyüden etkilenmeyen adam bana gülümsedi. Valek'ti bu.

Elini uzattı. Her iki elimle soğuk parmaklarını tuttum, beni çadırlardan uzaklaştırıp ormanın daha derinlerine götürdü.

Bir ağacın dibinde durduğumuzda ona "Neden şatodan ayrılmadan önce yanıma gelmedin?" diye sordum. Devasa meşe ağacının yeri oyan kökleri küçük, koruyucu kovuklar oluşturmuştu.

"Komutanın emrini yerine getirecek birini bulmakta gecikmesi için uğraşıyordum." Valek haylaz bir keyif gülümsedi. "Brazell'ın ardından ne çok temizlik yapmamız gerektiğine inanamazsın."

Temizlik sözüyle neyi ima ettiğini düşündüm. "Şu an komutanın yemeklerini kim tadıyor?" diye sordum.

"Şimdilik ben. Fakat Yüzbaşı Star'ın mükemmel bir çeşnici adayı olduğunu düşünüyorum. Suikastçıların hepsini tanıdığından yardımı paha biçilmez olacaktır."

Gülümseme sırası bana gelmişti. Star eğitimi başarıyla geçerse iyi iş çıkarabilirdi. Tabii geçerse.

Valek "Bu kadar laf yeter" deyip beni köklerin arasına götürdü. "Seni gereğine uygun bir şekilde uğurlamalıyım."

Ixia'daki son gecem Valek'le bir ağacın dibinde geçti. Saatler uçup gitti. Güneş davetsiz bir misafir gibi üzerimize belirip beni Valek'in kollarında çektiğim rahat uykudan uyandırdı ve ondan ayrılmak zorunda kalacağım günle yüzleşmeye zorladı.

Hislerimi fark eden Valek "Daha önce de bir idam emri bizi ayıramamıştı. Bunun üstesinden gelmemiz mümkün. Birlikte *olacağız*," dedi.

"Bu bir emir mi?"

"Bir yemin."